ELLE KENNEDY
AUTOARE DE BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE
SCOPUL
OFF - CAMPUS 4
SPICLOVE

ELLE KENNEDY

SCOPUL

OFF-CAMPUS 4

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2021

OFF-CAMPUS este o serie bestseller internațional, vândută în milioane de exemplare și tradusă în peste douăzeci de limbi.

SABRINA știe ce are de făcut ca să răzbată în viață.
Studentă în ultimul an, Sabrina și-a planificat viitorul în detaliu: să absolve cursurile Universității Briar, să fie admisă la Facultatea de Drept de la Harvard, iar apoi să obțină o slujbă bine plătită, la o firmă de avocatură de top. De fapt, tot ce-și dorește ea este să scape de trecutul rușinos al propriei familii. Dar nu se aștepta ca în calea ei să apară un hocheist superb, care crede în dragoste la prima vedere. Sabrina e dispusă să-i ofere o noapte de pasiune. Însă uneori o noapte e de-ajuns ca să-ți schimbe întreaga viață.

TUCKER crede că a fi un bun coechipier este mai important decât să devii celebru. De obicei, atunci când se află pe gheață, preferă să nu iasă în față. Dar când află că va deveni tată la numai douăzeci și doi de ani, începe să nu-i mai convină „banca de rezerve". Unde mai pui că viitoarea mamă a copilului său e frumoasă, isteață și-l ține pe jar. Problema este că Sabrina își păzește bine inima și încăpățânarea ei o împiedică să accepte cu ușurință ajutor din afară. Dacă vrea o viață alături de fata visurilor lui, Tucker va trebui s-o convingă că unele scopuri pot fi atinse doar când ai pe cineva alături.

Nu rata!

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri. +17 ani
www.edituraepica.ro

+17

ISBN: 978-606-9713-09-9

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana SOCOLESCU
DTP: Simona BĂNICĂ

The Goal: An Off-Campus Novel
Copyright © 2016 by Elle Kennedy

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2021, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-09-9

București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE
Scopul : Off-campus / Elle Kennedy; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - București : Epica, 2021
ISBN 978-606-9713-09-9

I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)

821.111

1.

Sabrina

— Rahat! Rahat! Rahaaaaat! Unde-mi sunt cheile?

Ceasul din hol anunță că, dacă vreau să ajung la timp la petrecere, am la dispoziție douăzeci și două de minute ca să fac un drum de șaizeci și opt de minute, cu mașina.

Scotocesc iar în poșetă, dar cheile nu-s aici. Cotrobăi prin comodă, apoi prin baie. Nimic! Oare-or fi în bucătărie? Posibil...

Deodată, aud un clinchet în spatele meu.

— Pe astea le cauți?

Brusc, mi se face rău. Mă răsucesc pe călcâie și intru în sufragerie. E așa de mică, încât mobilierul vechi — două măsuțe, o canapea cu două locuri, o sofa și un scaun — stă înghesuit aici ca sardinele într-o conservă.

Măgarul de pe canapea scutură provocator cheile. Oftez de iritare. Îmi zâmbește și le ascunde sub fund.

— Vino să le iei! mă invită el.

Frustrată, mă apropii de tatăl meu vitreg.

— Dă-mi cheile!

Ray mă cântărește din creștet până-n tălpi.

— Uaaau! Ce sexy ești în seara asta! Ai devenit o gagică pe cinste, Rina. Noi doi ar trebui să ne-o tragem.

Încerc să nu iau în seamă mâna mătăhăloasă care coboară spre șlițul lui. N-am mai cunoscut un tip așa de dornic să-și atingă ouăle.

— Noi doi nu existăm unul pentru celălalt, îi zic ritos. Așa că nu te mai holba la mine și *nu* îmi mai spune „Rina"! Dă-mi cheile!

Ray e singura persoană care-mi spune „Rina". Urăsc din tot sufletul chestia asta.

— Vino să le iei!

Strângând din dinți, strecor o mână sub fundul lui și orbecăi după chei. Ray geme și se zvârcolește dezgustător — ce om de rahat! —, până când reușesc să găsesc ce caut.

Scot cheile și o zbughesc spre ușă.

— Ce-i așa mare scofală? zice el, în bătaie de joc. Nu suntem rude, așa că, dacă am face sex, nu-i ca și cum ar fi incest.

Irosesc treizeci de secunde din timpul meu prețios ca să mă holbez la el, uluită.

— Ești tatăl meu vitreg. Te-ai însurat cu maică-mea. Și, pe deasupra... — înghit în sec, încercând să-mi stăpânesc greața — te culci cu Nana. Problema nu-i înrudirea, ci faptul că ești cea mai dezgustătoare persoană de pe planetă. Ar trebui să înfunzi pușcăria!

Ochii lui căprui se întunecă.

— Ține-ți gura, domnișoară! Într-o zi, când o să te întorci acasă, o să găsești încuiată ușa de la intrare.

— Plătesc o treime din chiria pentru locuința asta, îi reamintesc eu.

— Păi, poate c-o să plătești mai mult.

Își îndreaptă din nou atenția asupra televizorului. Pierd alte treizeci de secunde imaginându-mi că-l pocnesc în cap cu geanta mea.

În bucătărie, Nana stă la masă, fumând o țigară și citind un articol din *People*.

— Ai văzut asta? exclamă ea. Kim Kardashian e iar în fundul gol.

— Bravo ei!

Îmi înșfac haina de pe spătarul scaunului și mă grăbesc spre ușa care dă în curte.

Am descoperit că e mai sigur să ies prin spate. Locuim pe o stradă populată de familii sărace, într-o zonă dubioasă din cartierul Southie[1]. De regulă, pe aici e plin de golani.

În plus, garajul nostru e în partea din spate a casei.

— Am auzit că Rachel Berkovich a rămas însărcinată, mă anunță Nana. Ar fi trebuit să avorteze, dar am impresia că avortu-i împotriva religiei ei.

Strâng din dinți și mă răsucesc spre bunică-mea. Ca de obicei, poartă un halat zdrențuit și papuci din pluș roz. Dar părul ei vopsit blond e coafat la marele fix. S-a și machiat, deși nu prea iese din casă.

— Rachel e evreică, Nana. Nu cred că avortul e împotriva religiei ei, dar, chiar dacă ar fi, o privește pe Rachel.

— Probabil c-a făcut un copil fiindcă vrea ajutor de la stat, își dă Nana cu părerea, suflând un fuior de fum în direcția mea.

Rahat! Sper să nu miros ca o scrumieră când ajung în Hastings.

— Bănuiesc că nu de-asta vrea Rachel să păstreze copilul.

Cu o mână pe clanță, mă foiesc agitată, pândind o ocazie să-mi iau rămas-bun de la Nana.

---

[1] Cartierul South Boston, din orașul Boston.

— Maică-ta a vrut să te avorteze, fetițo.

Uite ocazia pe care o așteptam!

— Bine, bine. Ajunge! mârâi eu. Plec la Hastings. O să mă întorc târziu.

Bunică-mea ridică brusc capul din revistă și mijește ochii. Se uită la fusta mea neagră tricotată, la jerseul cu mâneci scurte, cu decolteu rotund, la pantofii cu tocuri de șapte centimetri. Mai că ghicesc cuvintele care se conturează în mintea ei.

— Te-ai împopoțonat. Mergi la colegiul ăla de fițe? Ai cursuri sâmbătă seară?

— Mă duc la o petrecere mai simandicoasă, îi răspund fără chef.

— Vai, ce să-ți povestesc! Sper să nu-ți crape buzele de la câte funduri o să pupi acolo.

— Mda, mersi, Nana.

Înainte de a ieși pe ușă, mă forțez să adaug:

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, fetițo!

Chiar ține la mine, dar uneori dragostea ei se exprimă în moduri ciudate.

Ajung foarte târziu în Hastings. Îmi ia o oră și jumătate, pentru că vremea e nasoală și șoselele de-aici sunt într-o stare deplorabilă. Când ajung la casa profesoarei Gibson, sunt foarte încordată.

Un bărbat cu ochelari îmi deschide ușa. E soțul profesoarei Gibson.

— Bună ziua, domnule Gibson! Îmi pare rău c-am întârziat.

El îmi zâmbește blând.

— Nu-ți face griji, Sabrina! Știu că vremea e urâtă.

Întinde o mână, așteptând răbdător să mă dezbrac.

Soțul ei atârnă haina mea ieftină în cui, printre ale altora. Toate par scumpe. Încerc să scap de stânjeneală și mă străduiesc să zâmbesc larg.

Profesoara Gibson își face apariția.

— Sabrina! strigă ea veselă. Mă bucur c-ai ajuns cu bine. A început să ningă?

— Deocamdată doar plouă.

Profesoara se strâmbă, apoi mă ia de braț.

— Ce aiurea! Sper că n-ai de gând să te întorci acasă astă-seară. Șoselele vor fi un adevărat patinoar.

Mâine-dimineață trebuie să muncesc, deci, indiferent de starea asfaltului, o să mă duc acasă. Însă nu vreau ca profesoara să se îngrijoreze, așa că zâmbesc.

— N-o să pățesc nimic. Ea încă e aici?

Profesoara mă strânge de braț.

— Este. Și abia așteaptă să te cunoască.

Super! Ne îndreptăm către o femeie scundă, căruntă, îmbrăcată cu un sacou pastelat. Poartă o pereche de pantaloni negri. Ținuta e cam ternă, dar diamantele care strălucesc la urechile femeii sunt uriașe. Pare foarte prietenoasă, deși e profesoară de Drept. Dintotdeauna mi-am închipuit că profesoarele universitare sunt persoane severe și foarte serioase. Ca mine.

— Amelia, ți-o prezint pe Sabrina James. Ea e studenta despre care ți-am vorbit. E prima din grupa ei, are două slujbe și a obținut o sută șaptezeci și șapte de puncte la Testul de Admitere la Facultatea de Drept. Sabrina, dumneaei este Amelia Fromm, expertă în Drept constituțional.

— Mă bucur să vă cunosc.

Îi întind o mână. În gând, mă rog să nu am pielea umedă. Am repetat o oră întreagă cum să dau mâna cu ea.

Amelia îmi apucă ușor degetele, le scutură și face un pas în spate.

— Bănuiesc că mamă ta e italiancă și că ai un bunic evreu. De aici vine combinația ciudată de nume, nu? „James" e un nume scoțian de familie... De acolo se trag ai tăi?

Ochii ei strălucitori mă cercetează. Mă împotrivesc nevoii de a mă foi.

— Nu știu, doamnă.

Ai mei se trag dintr-un ghetou. Scoția e frumoasă și elegantă. Imposibil să fie țara noastră natală.

— Ei, nu contează..., spune doamna Fromm. Deci ți-ai trimis dosarul la Harvard, pentru admitere? Așa mi-a zis Kelly.

Cunosc vreo Kelly? mă minunez eu.

— Sabrina, eu sunt Kelly, mă lămurește râzând profesoara Gibson.

Roșesc.

— Aha... Scuze! Mă gândeam la dumneavoastră ca la o profesoară, nu ca la o... Kelly.

— Sabrina, ai mai trimis dosarul și la alte universități? întreabă profesoara Fromm.

— La Universitatea din Boston, la Universitatea Suffolk și la Yale. Dar să învăț la Harvard este visul meu.

Auzind numele acestor instituții, Amelia ridică o sprânceană.

Profesoara Gibson îmi sare în apărare:

— Sabrina vrea să învețe aproape de casă. Și, evident, merită să meargă la o universitate mai bună decât Yale.

Cele două pufnesc disprețuitor. Profesoara Gibson a absolvit Dreptul la Harvard. Se pare că, dacă ești absolvent de Harvard, e de la sine înțeles că ai alergie la tot ce ține de Yale.

— Din câte mi-a spus Kelly despre tine, Sabrina, Harvard ar fi onorat să te aibă ca studentă.

— Eu aș fi cea onorată să fie studentă la Harvard, doamnă.

Ochii Ameliei licăresc poznaș.

— Scrisoarea ta de confirmare a admiterii o să sosească curând, Sabrina. O să pun și eu o vorbă bună pentru tine.

Zâmbește din nou. Mai că leșin de ușurare și de fericire. N-am mințit; să învăț la Harvard chiar e visul meu.

— Mulțumesc, îngaim eu.

— Du-te să mănânci ceva, îmi propune profesoara Gibson. Amelia, vreau să vorbim despre eseul ăla publicat de cei de la Brown. Ai reușit să arunci o privire pe el?

Cele două se adâncesc într-o discuție despre intersectarea dintre feminismul afro-american și teoria rasei, o temă în care doamna Gibson este expertă.

Mă apropii de masa cu gustări. Două dintre cele mai apropiate prietene ale mele, Hope Matthews și Carin Thompson, sunt aici. Una este afro-americancă, iar cealaltă e albă. Sunt doi îngerași. Cei mai frumoși și mai isteți din lume.

Dau fuga la ele.

— Ei, cum a mers? întreabă nerăbdătoare Hope.

— Bine, cred. Mi-a spus că cei de la Harvard vor fi onorați să mă aibă drept studentă și că se pregătesc să trimită prima tranșă de scrisori de confirmare a celor admiși.

Iau o farfurie și încep s-o umplu cu mâncare. Sunt așa de înfometată, că aș înfuleca un calup întreg de brânză. Toată ziua n-am putut mânca, fiindcă mi-am făcut griji la gândul întâlnirii cu profesoara Fromm. Acum, după ce s-a terminat discuția noastră, vreau să mănânc pe săturate.

— Pun pariu că deja te-au primit la Harvard! declară Carin.

Suntem toate trei sub îndrumarea profesoarei Gibson, care crede cu tărie în ajutorarea tinerelor femei. Profesoara se folosește de influența ei doar pentru a stimula evoluția studentelor. Un lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare.

Petrecerea din seara asta are scopul de a-i ajuta pe studenții ei să întâlnească profesori de la cele mai prestigioase universități

din țară. Hope speră să prindă un loc la Facultatea de Medicină de la Harvard, iar Carin vrea să ajungă la MIT.

În locuința profesoarei Gibson este o mare de femei. În afară de soțul ei, sunt prezenți doar doi bărbați. Chiar o să-mi lipsească locul ăsta, după absolvire. E ca a doua mea casă.

— Țineți-mi pumnii! o rog pe Carin. Dacă nu sunt admisă la Harvard, va trebui să învăț la Universitatea din Boston sau la Suffolk.

Asta n-ar fi o problemă, dar, dacă aș absolvi Universitatea Harvard, sigur aș obține jobul pe care mi-l doresc: o slujbă la una dintre firmele de avocatură de top.

— O să fii admisă, mă asigură Hope, încrezătoare. Și să sperăm că, după ce primești confirmarea că ai fost acceptată, n-o să te mai omori așa de tare cu învățatul! B., pari superîncordată!

Îmi rotesc încet capul și constat că e țeapăn. Așa e. Chiar *sunt* încordată.

— Știu. Zilele astea am avut un program de groază. Azi-noapte m-am culcat la două, pentru că fata care trebuia să închidă șandramaua la Boots&Chutes a dat bir cu fugiții și a trebui să închid eu, după care m-am trezit la ora patru, ca să sortez corespondența la Poștă. Am ajuns acasă pe la prânz, terminată de oboseală. Dormeam pe mine.

— Încă ai ambele joburi? se miră Carin. Spuneai că renunți la slujba de chelneriță!

— Deocamdată nu-mi permit s-o las baltă. Profesoara Gibson spunea că în anul întâi la Facultatea de Drept n-o să ne lase să avem un job. Și singura soluție să mă descurc în primul an e să am destui bani puși deoparte pentru mâncare și chirie, înainte de începutul lui septembrie.

— Te înțeleg perfect, zice Carin. Ca să mă țină la facultate părinții mei fac un împrumut așa de mare, că aș putea să-mi cumpăr o țărișoară cu banii ăia.

— Ce mult aș vrea să te muți cu noi! spune Hope, pe un ton tânguitor.

— Pe bune? Nu știam, glumesc eu. Nu mi-ai spus asta decât de o sută ori pe zi, de când a început semestrul.

Strâmbă din nasul ei drăgălaș.

— Ai *adora* apartamentul pe care l-a închiriat tata pentru noi. Are ferestre din podea până-n tavan și e foarte aproape de metrou. Nu-i așa că sună bine?

Hope joacă ademenitor din sprâncene.

— E prea costisitor, H.

— Știi că aș acoperi eu diferența... Sau părinții mei, se corectează ea.

Familia lui Hope are mai mulți bani decât un magnat al petrolului, dar când vorbești cu ea, n-ai bănui asta. Hope e o fată cu picioarele pe pământ.

— Știu, spun eu între două înghițituri delicioase de cârnăcior. Dar m-aș simți vinovată, după care vina s-ar preface în resentiment, ier pe urmă n-am mai fi prietene. Și ar fi naspa să nu-ți mai fiu prietenă.

Prietena mea clatină dezaprobator din cap.

— Dacă până la urmă îți calci pe mândrie și ceri ajutor, să știi că sunt aici.

— *Noi* suntem aici, intervine Carin.

— O să mă descurc. Mai am zece luni ca să fac economii înainte să înceapă cursurile, toamna viitoare. O să fie OK.

— Măcar vino să bei ceva cu noi după ce se termină petrecerea, mă roagă Carin.

Mă strâmb.

— Trebuie să mă duc acasă. Mâine am de sortat pachete.

— Duminica?! se miră Hope.

— Lucrez ore suplimentare. N-am putut să refuz. De fapt, cred c-o s-o șterg de-aici curând. Cu cât sunt pe drum mai devreme, cu atât mai bine.

Las farfuria pe masă și încerc să trag cu ochiul la ceea ce se întâmplă dincolo de fereastra uriașă. Văd doar întuneric și dâre de ploaie pe geam.

Profesoara Gibson a apărut lângă mine. Are în mână un pahar de vin.

— Nici să nu te gândești să pleci pe vremea asta, Sabrina! Prezentatorul de la Meteo a zis c-o să fie polei pe șosele.

Știu că trebuie să cedez, dar o fac fără tragere de inimă.

— Bine, dar să știți că nu-mi convine. Iar tu — zic îndreptând furculița spre Carin — ai face bine să ai înghețată în frigider, în caz c-o să fiu nevoită să stau la tine peste noapte. Dacă n-ai înghețată, o să-mi ies din minți.

Toate trei izbucnesc în râs. Profesoara Gibson se îndepărtează. După o oră de sporovăială, eu, Hope și Carin ne îmbrăcăm și ne pregătim de plecare.

— Unde mergem? le întreb pe fete.

— D'Andre e la Malone's. I-am zis că ne vedem acolo, îmi zice Hope. Barul e la vreo două minute de mers cu mașina.

— Pe bune? La Malone's? E un bar de hocheiști, mă vait eu. Ce face D'Andre acolo?

— Bea și mă așteaptă. Unde mai pui că tu ar trebui să ți-o tragi, iar sportivii sunt genul tău.

Carin pufnește și completează:

— Singurul ei gen.

— Am un motiv întemeiat să prefer sportivii, le zic eu.

Carin își dă ochii peste cap.

— Știu. Ne-ai mai zis: dacă vrei să primești răspuns la o întrebare de statistică, du-te la tocilarii de la Mate! Dacă ai vreo

nevoie fizică, du-te la sportivi. Trupul e instrumentul unui sportiv de elită. Au grijă de propriul corp, știu cum să-și depășească limitele, bla-bla-bla.

Îi arăt degetul mijlociu.

— Dar sexul cu un tip care-ți place e mult mai bun, spune Hope, care e împreună cu D'Andre, iubitul ei fotbalist, încă din anul întâi de facultate.

— Îmi plac tipii sportivi, protestez eu. Mă rog, îmi plac vreo oră, cât timp se dovedesc folositori.

Chicotim toate. Brusc, Carin aduce vorba despre o anumită persoană:

— Vi-l mai amintiți pe Greg Zece-Secunde?

Mă înfior.

— Să știi că nu-mi faci o favoare amintindu-mi de el. N-am spus că nu există și tipi jalnici la pat. Pur și simplu printre sportivi ai șanse mai mari să găsești pe cineva de calitate.

— Și jucătorii de hochei sunt jalnici la pat? întreabă Carin.

Dau din umeri.

— N-am de unde să știu. Nu i-am pus pe lista mea neagră pentru performanțele lor la pat, ci pentru că sunt niște ticăloși care se bucură de prea multe privilegii și primesc favoruri din partea profilor.

— Sabrina, trebuie să termini odată cu ideea asta, îmi recomandă Hope.

— Nu! Hocheiștii nu îndeplinesc cerințele mele.

— Dumnezeule! Gândește-te la ce pierzi! îmi zice Carin, apoi își linge buzele cu lascivitate exagerată. Îl știi pe hocheistul ăla cu barbă? Tare-aș vrea să știu cum se simte barba lui pe piele!

— N-ai decât să-ncerci! i-o întorc eu. Faptul că-i boicotez pe jucătorii de hochei nu te afectează deloc. Dimpotrivă.

— Sunt de acord, dar... Trebuie să-ți aduc aminte că ai făcut sex cu fustangiul ăla de Di Laurentis?

Bleah! Iată o amintire despre care nu mai vreau să aud *niciodată*.

— Eram beată, mormăi eu. În plus, s-a întâmplat în al doilea an de facultate. Din cauza lui am renunțat la jucătorii de hochei.

Deși Universitatea Briar are o echipă de fotbal care a câștigat campionatul, este cunoscută mai mult ca o școală în care hocheiul e pe primul loc. Aici, tipii care-și pun patinele sunt tratați ca niște zei. De exemplu, Dean Heyward-Di Laurentis. Se specializează în Științe Politice, ca și mine, așa că avem câteva cursuri împreună. Am frecventat amândoi Statistica, în al doilea an. Un curs al naibii de greu! Toți studenții s-au dat de ceasul morții pentru examenul ăla.

Mai puțin Dean, care i-o trăgea asistentei profesorului.

Tipa i-a dat un zece, pe care Dean *nu* îl merita defel! Știu asta fiindcă eu și Dean am lucrat împreună la proiectul de final de an, așa că am văzut ce nasol era materialul pe care l-a predat.

Când am aflat că a luat zece, mi-a venit să-i tai scula. A fost așa de nedrept! Eu am muncit pe rupte pentru cursul ăla. De fapt, muncesc pe rupte pentru toate cursurile. Fiecare realizare academică de-a mea e obținută cu sânge, sudoare și lacrimi. Între timp, căcăciosul de Dean primește totul pe tavă! S-o ia dracu' de treabă!

— Iar s-a înfuriat, îi șoptește Hope lui Carin.

— Și-a amintit cum a luat Di Laurentis zece la cursul ăla, răspunde Carin. B. chiar trebuie să și-o tragă. De când n-ai mai făcut sex?

Sunt cât pe ce să-i arăt iar degetul mijlociu, dar apoi îmi dau seama că nu-mi pot aminti când am făcut sex ultima oară. Încep să bâigui:

— Păi... ăăă... a fost tipul ăla, Meyer. Joacă lacrosse. S-a întâmplat prin septembrie. Și după aia mi-am tras-o cu Beau...

Ha! Vedeți? Asta a fost acum mai puțin de-o lună. Deci nu stau chiar așa de rău la capitolul sex.

— O fată care are programul tău nu trebuie să stea o *lună* fără sex, contraatacă Hope. Ești superstresată, ceea ce înseamnă că ai nevoie de sex cel puțin zilnic, declară ea.

— O dată la două zile, susține Carin. Lasă-i vaginului o zi de odihnă!

— OK, se învoiește Hope. Dar în seara asta vaginul lui B. nu va șoma...

Izbucnesc în râs.

— Ai auzit, B.? zice Carin. Ai mâncat, ai tras un pui de somn, iar acum a venit timpul pentru sex.

— Bine, dar de ce ne ducem la Malone's? protestez eu. Tocmai am stabilit că pe acolo mișună hocheiști.

— Nu doar ei. Pun pariu că și Beau e acolo. Vrei să-l întreb pe D'Andre dacă l-a văzut?

— Nu.Nu vreau să repet experiența cu Beau. O singură partidă de sex cu el îmi ajunge. Îi place să vorbească în timp ce face sex. Eu vreau să termin treaba și să plec.

— Aoleu! Tipul vorbește! mă ironizează Hope. Înspăimântător!

— Gura!

— Obligă-mă să tac!

Hope scutură sfidător din cap și iese din casa profesoarei Gibson.

Carin o urmează. După o secundă de ezitare, mă duc după ele. Când ajungem la mașina lui Hope, hainele noastre sunt leoarcă. Dar ne-am tras glugile pe cap, așa că părul meu supraviețuiește ploii.

N-am deloc chef să trăncănesc cu vreun tip în seara asta, însă prietenele mele au dreptate. De săptămâni întregi sunt încordată, iar în ultima vreme am simțit acel... neastâmpăr. Genul de neastâmpăr de care scapi cu un trup tare, bine făcut

și — să sperăm — dotat cu un penis de mărime peste medie. Dar sunt foarte pretențioasă când vine vorba despre tipii cu care ajung în pat.

Așa cum mă temeam, cinci minute mai târziu, când intrăm în Malone's, locul e plin de hocheiști.

O să văd ce iese... Mă apropii de tejgheaua barului.

Adevărul e că n-am mari așteptări.

2.

Tucker

În momentul în care intru în Malone's, prin ploaia torențială, Dean tocmai le împărtășește coechipierilor noștri din înțelepciunea lui:

— Nu te apropia de tipa asta! E toxică.

Îi vorbește lui Hunter Davenport, bobocul din aripa stângă a echipei noastre.

Drumurile sunt ca naiba și nu prea am chef să fiu aici în seara asta, dar Dean insistă că avem nevoie să petrecem. Toată ziua a fost neliniștit, plimbându-se prin casă încoace și în colo, morocănos și supărat. Când l-am întrebat ce-a pățit, a ridicat din umeri și mi-a răspuns că e agitat.

Știu că minte. Poate că lumea mă consideră un tip liniștit, în comparație cu coechipierii mei cu gură bogată, dar nu sunt încet la minte. Nu trebuie să fii detectiv ca să pui lucrurile cap la cap.

Allie Hayes, cea mai bună prietenă a iubitei colegului nostru de cameră, a înnoptat la noi aseară.

Dean este un mare afemeiat.

Fetele îl iubesc.

Allie este fată.

Prin urmare, Dean s-a culcat cu Allie.

Pe deasupra, în sufragerie erau împrăștiate o mulțime de haine. Dean pare incapabil să facă sex în camera lui.

Nu a mărturisit încă, dar sunt sigur că, în cele din urmă, o să-și dea drumul la gură. Am senzația că, indiferent ce s-a întâmplat între ei azi-noapte, Allie nu are de gând să repete isprava. Totuși nu pricep deloc de ce asta l-ar deranja pe Dean, care oricum și-o trage cu cine apucă, unde apucă.

— Mie nu mi se pare toxică, spune Hunter tărăgănat.

Îmi scutur apa din păr. Dean mă ceartă:

— Hei, scutură-te în altă parte!

Privirea lui Hunter s-a lipit de o brunetă slăbuță și înaltă, care stă sprijinită de tejghea. Văd o fustă scurtă, picioare bestiale și păr negru, bogat, care-i cade pe spate. Are cel mai rotund, cel mai ferm și mai sexy fund pe care am avut vreodată plăcerea să-l admir.

— Frumos! comentez eu, apoi îi adresez un rânjet lui Dean. Deja ai făcut cuceriri?

Dean se albește de groază.

— Nici gând! Aia-i Sabrina, frate. Mă sâcâie în fiecare zi, la cursuri. N-am chef s-o facă și în timpul meu liber.

Asta e fata pe care Dean o consideră dușmanca lui?

— Stai puțin! Ea e Sabrina? mă minunez eu. O văd prin campus tot timpul, dar n-am realizat că de *ea* te tot plângi.

— Ea e, mormăie Dean.

— Ce păcat! Arată al naibii de bine.

De fapt, arată mai mult decât „bine". În dicționar, lângă cuvintele „superbă" și „spectaculoasă" ar trebui să apară o poză cu fundul Sabrinei.

— Care-i treaba cu tipa asta? se interesează Hunter. E fosta ta iubită?

— La naiba, nu! se scandalizează Dean.

Bobocul zice:

— Deci pot să mă dau la ea?

— N-ai decât! Dar te previn că ticăloasa asta o să te mănânce de viu.

Îmi feresc fața, ca să-mi ascund zâmbetul. Am impresia că fata asta l-a refuzat pe Dean. Categoric s-a întâmplat ceva între ei doi, dar, în ciuda insistențelor lui Hunter, Dean nu suflă o vorbă. În partea cealaltă a camerei, Sabrina se răsucește spre noi. Probabil că simte trei perechi de ochi lipiți de fundul ei.

Privirile noastre se intersectează. În ochii ei citesc o provocare. Latura mea competitivă se trezește la viață.

Sabrina pare să întrebe: *Ești suficient de bun pentru mine?*

Răspunsul meu: *Mai mult ca sigur, scumpo.*

O scânteie se aprinde în ochii ei... dar apoi fata îl observă pe Dean. Imediat, buzele ei ademenitoare se strâng sever. Apoi Sabrina ne arată degetul mijlociu.

Iritat, Hunter mormăie că Dean i-a distrus orice șansă de-a da lovitura cu Sabrina. Dar Hunter e un puști, iar fata asta pare atât de aprigă, încât ar putea pune întreaga lume pe jar. Nu cred că-și dorește în pat un băiat de optsprezece ani, mai ales unul care se consideră învins încă de la primul obstacol pe care-l întâlnește în cale. Puștiul trebuie să se maturizeze dacă vrea să aibă parte de fete.

Scotocesc în buzunar după bancnote și îi anunț:

— Mă duc să-mi iau o bere. Mai vreți și voi una?

Amândoi clatină din cap că nu. Mă îndrept spre bar. Ajung lângă Sabrina exact când barmanul îi aduce băutura comandată.

Pun pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Plătesc eu! Adu-mi o bere Miller, te rog!

Barmanul înșfacă bancnota și se îndreaptă către casa de marcat. Sabrina nu apucă să se împotrivească. Îmi aruncă o privire meditativă și ridică sticla de bere la buze.

— N-o să mă culc cu tine pentru că mi-ai cumpărat de băut, spune ea.

— Sper că n-o s-o faci, i-o întorc eu. Am pretenții de la fetele cărora le-o trag.

O salut politicos și mă întorc la masă. Au mai venit câțiva coechipieri de-ai mei. Simt cum ochii Sabrinei îmi sfredelesc spatele. Deoarece nu mă poate vedea, îmi permit să zâmbesc cu toată gura. E o fată obișnuită să fie vânată de băieți, ceea ce înseamnă că trebuie s-o surprind, dacă vreau rezultate.

La masă, Hunter a luat în vizor un alt grup de fete, iar Dean stă cu ochii în ecranul mobilului. Probabil că-i scrie mesaje lui Allie. Mă întreb dacă ceilalți prieteni ai noștri știu că Dean și Allie au făcut sex. Probabil că nu. Garrett și Logan vor sta în Boston până mâine, cu iubitele lor. Garrett l-a avertizat pe Dean, cât se poate de serios, să nu se atingă de Allie în weekendul ăsta. Nu voia să se iște vreun scandal care să dea peste cap relația lui perfectă cu Hannah, cea mai bună prietenă a lui Allie.

Având în vedere că aseară nu au fost nici explozii, nici apeluri telefonice disperate, pun pariu că Dean și Allie vor să țină secret faptul că noaptea trecută s-au combinat.

Chiar în clipa când Hunter deschide gura, pregătit să agațe o fată care se îndreaptă spre masa noastră, luminile din bar pâlpâie rău prevestitor.

Încruntat, Dean întreabă:

— A venit Apocalipsa?

— Se pare că da, îi zic eu.

Dean se hotărăște să plece. Eu rămân, în ciuda faptului că nici măcar nu am vrut să vin la bar în seara asta. Nu știu de ce, conversația aia scurtă cu Sabrina m-a cam stârnit.

Nu duc lipsă de fete. Nu mă laud cu cuceririle mele, așa cum fac Dean, Logan și ceilalți coechipieri ai mei, dar am destulă activitate erotică. Îmi îngădui chiar și o aventură de-o noapte, dacă am chef.

Iar acum am chef.

O vreau pe Sabrina sub mine. Peste mine. Oriunde va vrea să stea. Și o doresc atât de tare, încât trebuie să-mi fac de lucru cu mâinile, ca să nu cedez dorinței de a-mi aranja dotările în pantaloni.

Încă nu sunt sigur ce părere am despre barba mea. Am lăsat-o în pace în timpul sezonului de primăvară, dar a crescut nebunește, de parcă eram Omul Cavernelor, așa că în vară m-am bărbierit. Apoi a crescut din nou, pentru că sunt al naibii de leneș, iar s-o scurtez mi-e mai ușor decât s-o rad de tot.

— Ia loc, omule! mă îndeamnă Hunter.

Din ochi, îmi transmite că fetele sunt trei și noi suntem doar doi. Dar, deși tipele astea sunt drăguțe, nu mă interesează deloc.

— Sunt ale tale, puștiule.

Îmi termin berea și mă întorc la bar. Sabrina e tot în picioare. Doi tipi îi dau târcoale ca niște prădători. Le arunc o privire dură și mă strecor lângă ea. Îmi sprijin un cot de tejghea.

Fata asta îmi amintește puțin de caii sălbatici: ochi mari, picioare lungi și promisiunea nerostită că-mi va oferi cea mai bună „cursă" din viața mea. Dar, dacă mă grăbesc, tipa o să fugă și nu o s-o mai prind din urmă.

— Deci ești prieten cu Di Laurentis? se interesează Sabrina.

Vorbește pe un ton normal, însă, având în vedere că ea și Dean nu se înghit, probabil că există un singur mod corect de a-i răspunde: să neg.

Dar nu i-aș face așa ceva unui prieten nici măcar ca să mă culc cu o tipă. Indiferent ce râcă există între Sabrina și Dean,

nu mă influențează, la fel cum nici părerea lui Dean despre Sabrina n-o să-mi schimbe intențiile față de ea.

— Eu și Dean locuim în aceeași casă.

Nu face niciun efort să-și ascundă dezgustul și se pregătește să mă expedieze.

— Mersi de băutură. Cred că prietenele mele mă cheamă.

Gesticulează către un grup de fete, deși nimeni nu se uită în direcția noastră. Mă răsucesc spre ea, cu o mutră dezaprobatoare.

— Dacă vrei să plec, nu trebuie decât să zici! Pari o fată care știe ce vrea și căreia nu-i e teamă s-o spună.

— Asta ți-a zis Dean? Pun pariu că m-a numit „scârbă"

De data asta, îmi țin gura. Comand încă o bere.

— Dean are dreptate, continuă Sabrina. Sunt o scârbă, și nu regret.

Își împinge bărbia în față, cu un gest de sfidare. E adorabilă. Aș ciupi-o de obraji, dar mi-e teamă că fata asta m-ar lăsa fără degete.

Soarbe din nou din berea pe care i-am cumpărat-o. Privesc mișcarea mușchilor ei delicați. Ce frumoasă e! Chiar dacă Dean mi-ar fi zis că Sabrina e o vrăjitoare care se hrănește cu bebeluși, tot nu m-ar fi convins să stau departe de ea. Mă atrage ca un magnet.

Nu doar eu am constatat asta. Jumătate dintre băieții din bar îmi aruncă priviri invidioase. Mă mut puțin într-o parte, ca s-o ascund de ochii lor curioși.

— OK, îi spun pe un ton vesel.

— Adică?

Mirarea de pe chipul ei e adorabilă.

— Adică replica ta ar trebui să mă sperie?

Sprâncenele ei perfecte se ridică.

— Nu știu ce altceva ți-a îndrugat Dean, dar să știi că nu-s ușuratică. N-am nimic împotriva aventurilor de-o noapte, dar sunt pretențioasă cu privire la persoana pe care o aduc în patul meu.

— Dean n-a pomenit nimic despre asta. A zis doar că-ți place să-l sâcâi. Dar orgoliul lui poate suporta o lovitură din când în când. Întrebarea e dacă tu ești obsedată de el. Se pare că da, fiindcă, din câte văd, doar despre el vorbești. Dacă așa stă treaba, o șterg chiar acum.

Dean a zis că nu are sentimente pentru Sabrina, iar eu vreau să mă asigur că nici ea nu simte nimic pentru el. A vorbit despre el pe un ton supărat, dar nu cu amărăciune. E un semn bun. Supărarea ar putea proveni din multe chestii. Pe de altă parte, de obicei amărăciunea e rezultatul unor sentimente rănite.

Când — nu *dacă* — ajungem împreună în pat, trebuie să se întâmple pentru că ea vrea, nu fiindcă vrea să se răzbune pe Dean.

Privirea Sabrinei alunecă dincolo de umărul meu, către locul unde Hunter stă la masă, apoi se întoarce la mine. Amândoi bem în liniște pentru un timp. Expresia din ochii ei ciocolatii e greu de interpretat. Am senzația că îmi cântărește cuvintele cu atenție. Poate că se așteaptă să vorbesc, să umplu liniștea, dar eu mă mulțumesc să aștept. Pe deasupra, așa am timp s-o privesc pe îndelete, de aproape. De la distanța asta, e și mai frumoasă.

Nu numai că are un fund extraordinar și picioare care parcă nu se mai termină, dar sânii ei mă dau gata. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la rotunjimile ei ademenitoare.

În cele din urmă, își așază sticla pe tejghea.

— Faptul că arăți bine nu înseamnă că mă interesezi, mi-o trântește ea.

Zâmbesc și comentez:

— Orice tip trebuie să înceapă de undeva.

Un zâmbet reținut îi joacă pe buze. Își șterge palma de fustă și mi-o întinde.

— Mă cheamă Sabrina James. Umblă vorba că-ș fi o scorpie. Și nu, nu sunt obsedată de Dean Di Laurentis.

Îi iau mâna într-a mea și profit de ocazie ca s-o trag cu un centimetru mai aproape de mine. Nu e cazul să mă grăbesc.

— Eu sunt John Tucker. Să știi că Dean mi-e ca un frate. De patru ani jucăm pe gheață. Locuim în aceeași casă de trei ani. Vreau să fiu prezent la nunta lui și sper ca el să fie prezent la a mea. Acestea fiind spuse, Dean e prietenul meu, nu tăticul meu.

— Stai așa! Adică te însori? izbucnește Sabrina, zăpăcită.

E amuzant că, din tot ce-am spus, a reținut tocmai partea cu nunta. Îmi las mâna să alunece de-a lungul brațului ei și îi cuprind încheietura între degete.

— În viitor, scumpo. În viitorul îndepărtat.

— Aha!

Ia sticla de bere și o duce la gură. Apoi, când constată că e goală, o pune iar pe tejghea.

— Adică tu chiar vrei să te însori?

— Da, la un moment dat.

Uimirea ei mă amuză.

— Nu azi. Dar vreau să mă însor într-o zi și să am copii. Tu?

Barmanul trece pe lângă noi. Împing pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari, în direcția lui.

Sabrina clatină din cap.

— Nu-i nevoie. Am venit cu mașina. O bere îmi ajunge.

Comand apă pentru amândoi. Barmanul revine într-o clipă, cu două pahare înalte.

Becurile din bar pâlpâie din nou. Trebuie să înscriu puncte cât mai repede; altfel, o să pierd „meciul"

— Mulțumesc, zice ea. Nu mă văd cu copii sau cu un soț în viitorul apropiat. Credeam că vouă, hocheiștilor, vă place doar să agățați.

— La un moment dat, chiar și cei mai mari jucători se retrag.

Îi zâmbesc pe deasupra paharului.

Sabrina râde.

— Așa-i. Care e specialitatea ta la facultate, John?

— Toată lumea îmi zice „Tucker" sau „Tuck". Studiez administrarea afacerilor.

— Vrei să știi cum să administrezi toți banii pe care o să-i câștigi din hochei, când ajungi în liga profesioniștilor?

În continuare, încheietura ei e între degetele mele. Cu fiecare schimb de replici, micșorez din ce în ce mai mult distanța dintre noi.

Fac semn către genunchii mei.

— Nu. Sunt prea lent ca să fiu cooptat de profesioniști. M-am rănit când eram în liceu. Sunt destul de bun la hochei ca să obțin o bursă la Briar, dar îmi cunosc limitele.

— Ah! Îmi pare rău!

În vocea ei simt un regret sincer.

Dean e un fraier. Fata asta e cât se poate de dulce. De-abia aștept să-mi pun gura pe ea.

Și mâinile.

Și dinții.

Și scula.

— Nu trebuie! Eu nu regret.

Întind o mână de-a lungul tejghelei, până când Sabrina ajunge aproape încercuită de brațele mele. Picioarele noastre sunt foarte apropiate. Dacă mi-aș mișca puțin coapsele, aș obține atingerea după care tânjesc. Totuși după atâția ani de jucat hochei am învățat că răbdarea e răsplătită. Nu lovești îndată ce crosa ta atinge pucul. Aștepți un prilej bun.

— De fapt, dorința mea n-a fost să trec la profesioniști. Trebuie să-ți dorești cu adevărat să ajungi acolo.

Și apoi Sabrina îmi oferă prilejul pe care-l pândesc:

— Și atunci ce dorești cu adevărat?

— Pe tine, răspund eu direct.

Două lucruri se petrec în următoarea clipă. Luminile se sting complet și Sabrina mai că scapă paharul din mână. Muzica se întrerupe. În jurul nostru izbucnesc râsete și câteva exclamații de uimire.

— Nu vă agitați! ne strigă un barman. O să vedem ce s-a-ntâmplat. Generatorul o să intre în funcțiune din clipă-n clipă.

Ca la un semn, se aude un bâzâit și apoi o lumină slabă luminează sala aglomerată.

— Îți mai e sete? o întreb pe Sabrina, mângâindu-i interiorul încheieturii, cu mișcări prelungi și blânde.

Privirea ei poposește pe mâinile noastre unite. Face ochii mari, de parcă abia acum realizează că ne atingem de mai bine de zece minute. Mă aplec și-mi frec nasul de urechea ei. Inspir parfumul ei picant.

Aș putea sta aici toată ziua. E nemaipomenit de plăcut să prelungești așteptarea până devine aproape dureroasă. După aceea, plăcerea este explozivă. Presimt că sexul cu Sabrina James o să mă dea pe spate.

Abia aștept!

După ce trage adânc aer în piept, se îndepărtează puțin. Nu prea departe, dar destul cât să creeze distanță.

— Nu-mi plac relațiile, mă anunță ea fără ocoliș. Dacă facem chestia asta...

Nu mă pot abține s-o tachinez:

— Ce anume?

— N-o face pe prostul, Tucker! Pari prea deștept pentru prostii de-astea.

Mă apucă râsul.

— OK, am priceput. Zi mai departe!

— Dacă facem chestia asta — repetă ea —, o să fie doar sex. Fără dimineața stânjenitoare de după. Și nici n-o să facem schimb de numere de telefon.

Îi mai ofer o ultimă mângâiere, după care mă desprind de ea. O las să-mi interpreteze tăcerea cum dorește. Mă îndoiesc că o singură partidă de sex va fi suficientă pentru noi.

— Hai să mergem!

Buzele ei se arcuiesc.

— Acum? se miră ea.

— Acum.

Îmi umezesc buza de jos.

— Sau poate preferi să rămâi aici și să te prefaci că nu dorim să smulgem hainele de pe noi?

Râsetul ei gutural mă face să mă înfior.

— Ai dreptate, Tucker.

Sfinte Sisoe! Îmi place felul în care numele meu se rostogolește de pe buzele ei pline. Poate o s-o rog să-l strige când o s-o aduc la orgasm.

Dorința pe care o simt este atât de puternică, încât trebuie să fac eforturi ca s-o controlez. O apuc pe Sabrina de cot și mă îndrept spre ușă. Câțiva tipi mă strigă pe nume sau mă bat pe spate, spunându-mi că am jucat bine în cel mai recent meci. Îi ignor pe toți.

Afară încă plouă cu găleata. O trag pe Sabrina mai aproape. Ridic geaca mea deasupra ei, s-o feresc de șuvoaiele de apă. Din fericire, camioneta mea nu e departe.

— Pe aici!

— Mișto loc de parcare, comentează ea.

— Nu pot să mă plâng. E un avantaj al faptului că sunt titular într-o echipă de hochei câștigătoare a campionatului universitar.

O ajut să urce în camionetă, apoi mă așez la volan și pornesc motorul.

— Încotro?

Tremură. Habar n-am dacă e din cauza frigului sau din alt motiv.

— Locuiesc în Boston, îmi răspunde ea.

— Atunci mergem la mine.

În niciun caz nu pot aștepta o oră, cât mi-ar lua să conduc până în oraș. Penisul meu ar exploda.

Nu apuc să ating schimbătorul de viteze, fiindcă mâna Sabrinei poposește pe încheietura mea.

— Locuiești cu Dean. Dacă mergem la tine, n-o să ți se pară aiurea?

— Nu. De ce-ar fi aiurea?

— Nu știu.

Arătătorul ei alunecă mângâietor peste articulațiile mele.

Strâng din dinți. Erecția mea aproape că-mi străpunge fermoarul. Singurul motiv pentru care nu am sărutat-o imediat ce-am ieșit din bar e deoarece, dacă aș fi început, probabil că am fi făcut sex chiar acolo, lipiți de perete. Acum, când mă atinge, stăpânirea mea de sine slăbește tot mai mult.

— Hai s-o facem aici! zice ea cu hotărâre.

— În camionetă?

— De ce nu? Ai nevoie de lumânări și petale de trandafiri? E doar sex, insistă ea.

— Scumpo, îmi tot repeți chestia asta. Încep să mă întreb dacă, de fapt, nu cumva *pe tine* încerci să te convingi.

Respirația mi se oprește în gâtlej când degetul ei mare schițează cerculețe în palma mea. O doresc prea mult.

— OK, scumpo. Dacă vrei s-o facem în camionetă, atunci în camionetă să fie!

Fără alte cuvinte, întind mâna sub mine și împing scaunul cât de mult se poate. Apoi ies din jachetă și o arunc pe scaunul din spate.

— Ai vreo regulă pentru sexul ocazional? o întreb. De exemplu, fără săruturi pe gură?

— În niciun caz! Ți se pare că sunt Julia Roberts?

Ridic din sprâncene.

— N-ai auzit de *Frumușica*? zice ea. Prostituata cu inimă de aur, care nu-i săruta pe bărbați.

Zâmbesc cu toată gura.

Sabrina declară:

— Dacă nu mă săruți, o să mă supăr. Am nevoie de săruturi. Altfel, aș sta acasă, cu vibratorul meu.

Îmi sprijin spinarea de geam și proptesc un picior în bord. Îi fac semn să se apropie și îi adresez o invitație:

— Vino-ncoace!

3.

Sabrina

Tucker are un zâmbet uşor şi o erecţie uriaşă. Îmi umezesc buzele. Sunt nemaipomenit de excitată. Dumnezeule! O să fie grozav!

Mă uit la barba lui tunsă cu grijă şi mă întreb dacă n-ar trebui ca prietena mea Carin s-o încerce. La urma urmei, s-a declarat interesată de bărbi. Dar acum mă întreb cum ar fi să simt între picioare barba lui Tucker. O fi moale sau aspră? Coapsele mele se strâng de dorinţă.

Hope şi Carin nu se înşală: chiar am nevoie să fac sex. Hocheist sau nu, cred că Tucker e tipul potrivit. Are încredere în el, însă fără orgoliu exagerat — ceea ce mi se pare incredibil de atrăgător. Când a rostit „pe tine", ca răspuns la întrebarea mea despre ce-şi doreşte, mai că am avut orgasm.

Pare foarte echilibrat. Admir până şi felul în care i-a luat partea lui Dean. Însă ştiu că Tucker e loial cui nu trebuie. Tucker sigur e conştient că, dacă ar fi minţit despre prietenia lui cu Dean, ar fi avut mai multe şanse să mi-o tragă, dar a ales onestitatea, pe care eu o apreciez mai mult decât orice.

— Ai nevoie de indicații ca să ajungi aici? glumește Tucker, cu voce joasă și gravă.

Doamne! Ce-mi place accentul lui!

Îi răspund:

— Pur și simplu îmi analizam opțiunile.

Îmi place la nebunie că stă acolo, liniștit, invitându-mă să iau ce-mi doresc. De parcă penisul lui mă așteaptă doar pe mine. Sunt nerăbdătoare, dar nu mă pot hotărî ce vreau să fac mai întâi. Amețesc de plăcere la gândul sculei lui alunecându-mi pe limbă, dar, pe de altă parte, vreau să-i simt penisul în mine.

— De ce nu începem cu săruturile alea care-ți plac așa de mult? sugerează el.

Privirea lui arzătoare mă cercetează.

— Unde să te sărut? întreb cu sfială.

E de-a dreptul ciudat. De obicei nu sunt timidă.

Se bate ușurel, cu arătătorul, pe buza de jos.

— Chiar aici.

Cu mișcări seducătoare, mă târăsc dincolo de consolă și aterizez în poala lui. Mă descalț de pantofii cu toc și îi las să cadă pe podeaua camionetei. Gura lui se deschide, dar nu-l sărut imediat.

În schimb, îmi trec degetele prin barba lui, murmurând:

— Ce moale e...

Ochii lui se umplu de dorință. Apoi mă înșfacă, sătul de așteptare și de vorbe. Gurile noastre se strivesc una de cealaltă. Își strecoară degetele în părul meu. Limba lui îmi stârnește fiori în pântece. Nici nu-mi mai amintesc de ce aproape că l-am refuzat. E înalt, arătos, are păr roșcat-închis și o barbă sexy. De ce am ezitat oare? Aha! Mi-am adus aminte: pentru că este hocheist.

— Să fie clar: urăsc hocheiștii! declar eu, după ce reușesc să-mi desprind buzele de ale lui. Ce se-ntâmplă acum e o chestie unică.

— Am înțeles. Când o să mă rogi s-o mai facem o dată, nici măcar n-o să-ți aduc aminte c-ai zis asta.

Izbucnesc în râs. Îi cuprind capul în palme. Limba lui își croiește drum pe gâtul meu, apoi spre sâni.

— S-o crezi tu c-o să te rog!

— Să nu spui niciodată „niciodată". Așa, e mai ușor să dai înapoi. Și mai elegant.

Cuvintele sună înfundat, fiindcă gura lui a plonjat în decolteul meu. O mână bătătorită trage de puloverul meu. Mârâie de frustrare când țesătura i se împotrivește și nu lasă la vedere ceea ce vrea el să vadă.

Strecor o mână între noi și îmi scot puloverul. Gura lui îmi cuprinde un sfârc înainte să apuc să-mi scot sutienul. Când încerc să desfac închizătoarea, mâinile lui mi-o iau înainte.

Râd de nerăbdarea lui, însă râsul mi se oprește în gâtlej în clipa când o palmă îmi cuprinde un sân dezgolit. Spinarea mi se arcuiește sub mângâiere. Iisuse! A trecut mult, *mult* prea mult timp de când n-am mai făcut sex. În timp ce gura lui Tucker este ocupată cu suptul unui sfârc, degetele lui îl ciupesc pe celălalt.

Se pricepe. Știe cât de tare să sugă sau să muște, cât de blând să sărute. În ciuda faptului că are o erecție cât se poate de vizibilă, se poartă de parcă ar fi în stare să continue toată noaptea cu jocul sfârcurilor.

Îmi frec coapsele de erecția lui. Îmi dau fusta la o parte, ca să-l pot simți mai bine. Fir-ar să fie! Vreau să-și scoată hainele! Vreau ca trupurile noastre goale să se unească. Îl vreau în mine.

Bâjbâi după poalele tricoului lui. Nu mă ajută deloc, pentru că în momentul ăsta este foarte concentrat asupra sânilor. Găsesc

tivul tricoului și trag tare de el. Abia acum Tucker se dezlipește de mine. Aerul rece din camionetă îmi face sfârcurile să se întărească și mult tare.

— N-am nevoie de mai mult preludiu, zic eu, în timp ce îi trag tricoul peste cap.

O, Dumnezeule! O mulțime de mușchi încordați, netezi și bine lucrați alunecă sub palmele mele. Imposibil să nu-i adori pe sportivi!

Mâinile lui își croiesc drum sub fusta mea.

— Serios? se amuză Tucker.

Vâră degetele în chiloții mei și, fără niciun avertisment, strecoară două în mine. E un gest murdar și atât de sexy. Trag adânc aer în piept.

— Îți place, nu? murmură el.

— Mda, merge..., mint eu.

Imediat, sunt pedepsită pentru replica asta. Tucker își retrage degetele.

— Bine, recunosc: e mișto.

Degetele umede încep să descrie cerculețe în jurul clitorisului. Corpul mi se înfioară. Vreau mai mult.

— Doar mișto? mă ironizează el.

Cedez:

— Grozav. E grozav!

— Știu.

Are o mutră arogantă.

— Regret să-ți spun, Sabrina: ai făcut o mare greșeală.

— Poftim? De ce zici asta?

Degetele alunecă peste chiloții mei.

— Pentru că, după ce-o să-ți fac acum, niciun alt tip n-o să te mai poată satisface. Îmi cer scuze anticipat.

Apoi trage țesătura deoparte și înfige trei degete în mine. Gestul ăsta e șocant. O simt... îl simt... peste tot. Până în degetele

de la picioare. Un val de excitație mă cutreieră. La naiba! O să am orgasm în curând. Cum se poate așa ceva?

Mă zgâiesc la el, cu gura căscată. Îmi rânjește. Dinții albi contrastează cu pielea lui bronzată. E conștient că-mi sucește mințile. Degetele se mișcă din nou, iar două dintre ele freacă acel loc dinăuntrul meu pe care, în afară de mine, cu greu l-a mai găsit cineva.

Tucker continuă să-l frece în timp ce-și mișcă degetele în interiorul meu. Orgasmul sosește. Îmi las capul pe spate și închid ochii. Mă las în voia plăcerii care se răsucește prin trupul meu.

Când revin pe pământ, mă trezesc prăvălită la pieptul lui, gâfâind. În viața mea n-am avut un orgasm atât de puternic, deși tipul nici măcar nu m-a penetrat. Inima îmi bate nebunește. Mintea mea încețoșată cu greu reușește să se dezmeticească.

E doar un tip. Un tip ca oricare altul, îmi zic eu. Un penis și două testicule. N-are nimic special.

— N-am făcut sex de ceva timp, bolborosesc eu, așteptând să-mi trag sufletul. Am fost superstresată în ultima vreme. Chiar aveam nevoie de o „eliberare".

— Cum zici tu, scumpo.

Tonul lui e amuzat și plin de satisfacție arogantă, dar, având în vedere că tipul m-a adus la orgasm numai cu degetele (ceea ce nu mi se întâmplă *niciodată*), nu pot să-l condamn. Își mișcă vârfurile degetelor de-a lungul unei zone foarte sensibile dinăuntrul meu, smulgându-mi un tremur involuntar.

Mâna lui iese la iveală. Deși interiorul camionetei e întunecos, pot să văd că degetele strălucesc. Mă ia complet prin surprindere când începe să le sugă.

Înghit în sec.

Cu o singură mișcare a unei pârghii, scaunul lui se lasă complet la orizontală. Tucker se întinde și-mi face semn să mă apropii.

— Vino aici și așază-te pe fața mea! Vreau să te gust.

Doamne!

Poate că n-ar trebui să-mi ridic fusta și să mă târăsc spre el, dar o fac. Parcă m-a vrăjit, iar eu sunt incapabilă să mă împotrivesc.

— Să te ții bine — mă avertizează el —, fiindc-o să ai încă un orgasm!

— Ești foarte arogant.

— Nu sunt arogant. Sunt încrezător. Acum lasă-mă să te gust!

Dumnezeule! Sexul cu Tucker este mai murdar și mai amețitor decât mi-am închipuit. N-am crezut c-o să fie așa, dar de obicei ai astfel de surprize cu băieții liniștiți.

Îmi place un pic cam mult.

Respirația lui fierbinte îmi încălzește pielea. Îmi cobor corpul peste fața lui. Gura lui mă atinge.

Își folosește buzele și dinții, tachinându-mi clitorisul supersensibil. Cu o mână mă ține de șold, iar pe cealaltă o folosește ca să mă penetreze cu degetele. Mă linge cu mișcări prelungi, până când încep să gem. Apoi, din senin, își înfige adânc limba în mine.

Are dreptate. Trebuie să mă țin bine. Apuc marginile scaunului și în secunda următoare explodez.

Încă tremur după al doilea orgasm din seara asta, când Tucker mă înșfacă și mă pune în poala lui. Deodată, scula lui e la vedere. Întind o mână întind și o apuc.

— Așteaptă! mârâie el, dar e prea târziu.

Vârful penisului se strecoară în mine. Mă împing mai mult, plină de dorință. Tucker mă apucă de șolduri. Când mă împinge ușor, scot un sunet de exasperare.

— Avem nevoie de prezervativ, spune el zâmbind.

Uimită, arunc o privire în jos. Niciodată nu fac greșeala asta. Niciodată!

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit că...

Scotocește prin buzunarele jeanșilor, găsește portofelul și mi-l aruncă.

— Nicio problemă. A intrat doar vârful.

Îmi face cu ochiul, iar eu izbucnesc în râs. Rup cu dinții ambalajul prezervativului și îl potrivesc la locul lui.

Mă simt obligată să precizez:

— Sunt sănătoasă. Mi-am făcut analizele după ce...

Mă întrerup. Nu-i o idee bună să pomenesc despre fostele mele aventuri tocmai acum, când sunt aproape goală și gata să mi-o trag cu el.

În cele din urmă, adaug:

— Iau pilule anticoncepționale.

— Și eu sunt sănătos. Ești gata?

Un sunet îmi scapă din gâtlej. Probabil că sună a aprobare, așa că Tucker se împinge brusc, penetrându-mă până la capăt.

— Doamne! Ce strâmtă ești! șuieră el printre dinți.

— Iar tu o ai al naibii de mare, gem eu, foindu-mă deasupra lui.

Mă apucă de coapse ca să mă țină bine și se opintește.

— Nu te mișca! îmi cere Tucker.

— Nu mă pot opri.

Senzația e incredibil de plăcută. Am zis că degetele și limba lui sunt magice, însă penisul lui e de-a dreptul incredibil. Îl simt *peste tot.*

Îmi apăs genunchii în tapițeria scaunului și-mi sprijin palmele pe pieptul lui. Mușchii se flexează. Îi privesc abdomenul musculos, părul de pe piept — deschis la culoare — și dunga subțire de păr de pe abdomen, care duce direct spre... rai.

Tucker e minunat și de pipăit, și de privit. Mă întreb ce gust are băiatul ăsta. O să aflu mai târziu. Acum am nevoie să mi-o tragă până când neliniștea mea cu privire la Harvard, la bani și

la viața mea de acasă dispare complet, măcar pentru o vreme. Vreau să fac sex sălbatic, iar el e tipul perfect pentru treaba asta.

Îmi apăs coapsele pe el. O privire sălbatică se aprinde în ochii lui, apoi o palmă mare îmi cuprinde fundul. Corpul lui saltă cu putere. Cumva, Tucker reușește să-și păstreze echilibrul. Chiar dacă eu sunt deasupra, e clar că el deține controlul, exact cum îmi doresc.

Strânge din dinți și degetele lui se încleștează pe pielea mea. Mă trage spre el cu fiecare zvâcnire a șoldurilor. Îl strâng tare între coapse și îl las la cârmă, lăsându-l să mă penetreze ca un nebun.

— Dă-ți drumul, murmură el. Ia ceea ce-ți trebuie!

Penisul pulsează în interiorul meu. Îmi freacă și îmi tachinează clitorisul cu degetele, până când explodez ca o rachetă. Corpul meu se scutură violent. Tucker se ridică pe jumătate. Mă strânge la piept. Șoldurile lui zvâcnesc așa de puternic, încât trebuie să-mi proptesc palmele în plafonul camionetei ca să nu mă izbesc cu creștetul.

Mă penetrează încă o dată și încă o dată până când, brusc, corpul lui tremură invadat de plăcere. Se lasă să cadă în scaun.

Pentru câteva momente, aștept să-mi recapăt suflarea. Zac pe pieptul lat de sub mine.

Tremurul extazului lasă loc satisfacției. Aș vrea să prelungim la nesfârșit momentul ăsta, când stau ghemuită în poala tipului, iar mâna lui îmi mângâie ușor spinarea.

— Sigur nu vrei să rămâi peste noapte la mine? întreabă el.

Pentru o clipă, aproape că accept să merg la el, să am parte de încă o rundă de sex. Mi-ar plăcea să luăm împreună micul dejun, să chiulesc de la muncă și să petrecem toată ziua în pat. Nevoia asta mă surprinde și mă sperie totodată.

Inspir adânc. Îmi recapăt stăpânirea de sine pe care, adineauri, Tucker a făcut-o fărâme.

— Nu. Trebuie să ajung acasă.

Doar sex.

Corect. E vorba doar despre sex. John Tucker e bun la pat. Atât de bun, că ar trebui să primească un premiu. Totuși nu e mai priceput la sex decât tipii cu care m-am culcat înainte. E doar o impresie, din cauză că sunt atât de stresată. Și chiar dacă Tucker ar fi cel mai bun la pat dintre toți băieții, asta nu ar însemna decât că teoria mea cum că sportivii sunt amanți buni se confirmă încă o dată. Sunt rezistenți. Au degete și limbă dibace. Plus scule grozave.

Bâjbâi după fusta și haina mea. Mă îmbrac la repezeală. Trebuie să ies din camioneta asta și să mă duc la mașina mea.

— Sunt gata! anunț eu. Mașina mea e la doi pași de-aici.

Trăsăturile lui frumoase se destind.

— Pari puțin șifonată.

Mă foiesc cuprinsă de agitație. Tucker pare că-și face griji pentru mine.

— Sunt bine, îl asigur eu.

Se ridică, își scoate prezervativul și-l aruncă într-o grămadă de șervețele. Caută cheile și pornește camioneta.

— Încotro vrei să te duc?

Îmi scapă un suspin de ușurare.

— Spre Forest. La Big Victorian.

— Am înțeles.

Parcurgem drumul scurt în tăcere. Cum îmi văd mașina, simt impulsul de-a o lua la fugă. Deschid portiera înainte ca mașina să se oprească de tot.

— Ne mai vedem, îi spun eu.

— Te conduc la mașină.

Își trage jeanșii în sus, pe șolduri, ceea ce mă face să conștientizez că e pe jumate dezbrăcat. Mă străduiesc să nu mă

holbez. Observ că încă poartă cizmele. Îmi vine să râd. A făcut sex ca un nebun, și nici măcar nu și-a scos cizmele?

Corpul meu tânjește după mai multe atingeri. Încerc să-l ignor. Cobor din camionetă. Când Tucker mi se alătură, e complet îmbrăcat.

— Te conduc până acasă, spune el.

— Ți-am spus că locuiesc în Boston.

Ridică din umeri.

— Și ce dacă? A plouat cu găleata, șoselele sunt aproape inundate. Vreau să mă asigur că ajungi cu bine.

— Mă descurc. Am făcut drumul ăsta de sute de ori.

— Atunci, dă-mi un mesaj când ajungi acasă!

Simt că mă cuprinde o panică bizară.

— Am zis că nu facem schimb de numere de telefon, îi reamintesc eu.

— Ori îmi dai mesaj când ajungi acasă, ori vin cu tine.

A spus-o foarte ferm. Se pare că am avut o aventură de-o seară cu ultimul gentleman de pe planetă.

Mă înduplec. Scot mobilul din buzunarul hainei și declar:

— OK, dar să știi că nu-mi convine.

Ochii lui căprui strălucesc.

— N-ar trebui să conteze, nu? Parc-ai zis că n-o să se mai repete.

Are un răspuns pentru orice replică.

— Dă-mi numărul tău, îi cer eu.

Îl înregistrez în telefonul meu, apoi deschid portiera mașinii și mă trântesc pe scaunul șoferului. Din fericire, deși de multe ori motorul îmi face figuri, acum pornește imediat. Cobor puțin geamul mașinii și îi zic „noapte bună". Tucker dă scurt din cap.

Îl urmăresc îndelung în oglinda retrovizoare, apoi mă silesc să mă uit în față.

Drumul spre casă trece ca prin vis. Derulez în minte scenele fierbinți de adineauri. Minte proastă!

Dar... sexul a fost bestial. Chiar ar fi aiurea să ne întâlnim din nou?

Parchez pe asfaltul crăpat din garaj. Rămân nemișcată un moment. Îmi trec degetele prin părul ciufulit și mă întind după telefon. Trimit un mesaj.

Eu: *Am ajuns.*

Răspunsul sosește imediat.

El: *Bine. Mă bucur. Nu ezita să folosești numărul ăsta din nou.*

Vreau oare să folosesc numărul lui — și să-l folosesc pe Tucker — din nou? Ideea mă tentează enorm. John Tucker e arătos, face sex dumnezeiește și e atât de relaxat, că nimic nu pare să-l descumpănească. Nu mi-a pus întrebări stânjenitoare și nici nu a părut interesat să ceară mai mult decât eram dispusă să-i ofer. De câte ori îți iese în cale un tip ca el?

Eu: *OK.*

El: *Perfect, scumpo!*

Îmi amintesc cât de plăcut era când mă săruta. Of! Poate chiar voi folosi numărul ăsta din nou.

În clipa în care cobor din mașină, mă lovește oboseala. Am nevoie să dorm. Mâine va fi o zi la fel de lungă și de epuizantă precum cea de azi.

Când intru, văd că Nana stă în același loc unde era când am plecat. Cred că s-a urnit de acolo numai ca să se ducă la baie. Are în față o altă revistă mondenă.

Observă înfățișarea mea răvășită și rânjește.

— Am crezut c-ai fost la o petrecere simandicoasă, dar se pare că *tu* ai fost în meniu.

Mă înroșesc la față. Mda. E de-ajuns ca Nana să deschidă gura, și imediat cobor cu picioarele pe pământ.

Ignor împunsătura și mă îndrept spre camera mea.

— Noapte bună! mormăi eu.

— Noapte bună! răspunde Nana.

După ce închid și încui ușa, scot telefonul și caut în agendă. Mă opresc la numele lui Tucker. Mă zgâiesc la el pentru un timp. Sunt tentată să-i trimit un mesaj. Orice fel de mesaj.

În schimb, îi blochez numărul.

Indiferent cât de sexy este sau câte orgasme mi-a oferit, în viața mea nu e loc pentru o a doua partidă de sex cu el.

4.

Tucker

Sunetul unui motor de mașină mă trezește din somn. Afară încă este întuneric, dar la orizont disting o fărâmă de lumină — o fâșie cenușie pe fundalul negru. Mă ridic și văd o Honda Civic care iese de pe aleea casei Sabrinei James.

Cu ochi încețoșați, mă uit la ceasul din tabloul de bord. Patru dimineața. Când mașina ei trece pe lângă mine, surprind o străfulgerare de păr negru. Mă strecor în trafic, în spatele ei.

Seara trecută am urmărit-o până-n Boston, pentru că șoselele erau acoperite de polei și mi-am făcut griji pentru ea. Nu eram convins că o să-mi trimită mesaj când ajunge acasă. Aseară, după ultimul ei orgasm, a devenit distantă. Era evident că intimitatea o stânjenește. Aș fi putut să-i spun orice obscenitate, că nu ar fi deranjat-o, dar un cuvânt tandru ar fi făcut-o s-o ia la fugă ca un iepure speriat.

Sfinte! Atât de tare se grăbea s-o șteargă, încât aproape c-a țâșnit din camionetă. Dar nu m-am simțit jignit.

Îmi îndrept spatele înțepenit. De mult timp n-am dormit în camionetă. Nu prea am avut de ales. Fie dormeam pe scaunul

șoferului, fie încercam să conduc până acasă, pe șoseaua alunecoasă. Am ales să dorm în mașină.

Honda Sabrinei trece pe galben, apoi virează la stânga. Oprește în parcarea unui oficiu poștal din sudul Bostonului. O secundă mai târziu, iese poticnit din mașină. Poartă uniforma de lucru. Și-a strâns în coadă părul lung.

Zâmbesc. E al naibii de sexy, strălucitoare ca soarele și muncește din greu. Uau! Maică-mea ar adora-o pe fata asta.

Conduc înapoi spre Hastings și mă arunc în pat. Dorm trei ore, apoi sar din nou în camionetă și mă îndrept spre campus. Am stabilit o întâlnire cu grupul de studiu din care fac parte. Mâine am un test important la cursul de Marketing. Cu toate astea, nu sunt sigur că porția de toceală de la nouă dimineața o să-mi fie de mare ajutor, având în vedere starea mea de amețeală. Două cești de cafea reușesc să mă trezească nițel, iar pe la ora unsprezece mă simt mult mai vioi. Tot atunci se încheie și ședința noastră de învățat.

În loc să mă întorc imediat acasă, îmi comand o a treia ceașcă de cafea și scot telefonul din buzunar. E timpul să fac niște cercetări. Prefer să mă ocup de treaba asta în cafenea, nu acasă, unde colegii mei băgăreți ar pune întrebări.

Știu că Sabrina are cursuri în comun cu Dean, dar el nu-i tocmai de încredere când vine vorba despre ea, așa că o abordez pe singura studentă de la Științe politice pe care-o știu: Sheena Drake. Este o fostă iubită de-a mea și încă suntem buni prieteni. De fapt, sunt prieten cu toate fostele mele iubite.

Eu: *Ce știi despre Sabrina James?*

Sheena răspunde imediat. Asta sugerează fie că nu a petrecut la greu aseară, fie că a petrecut la greu, dar nu s-a dus deloc la culcare.

Ea: *Ah! O urăsc.*

Mă încrunt.

Eu: *De ce?*

Ea: *Pentru că e mai sexy decât mine. Nemernica!*

Râsul meu zgomotos atrage atenția unor studenți de la masa vecină. Apare un alt mesaj de la Sheena.

Ea: *Dar Sabrina e mai sexy decât TOATE fetele, deci n-am motive să mă supăr. De ce mă întrebi de ea?*

Eu: *Am întâlnit-o aseară. Pare o tipă mișto.*

Ea: *Habar n-am. Am 2 cursuri cu ea, dar nu-i vorbăreață. E superdesteaptă. Umblă vorba că se combină doar cu sportivi.*

Sorb din cafea și meditez la aceste informații. E logic. La urma urmei, aseară s-a combinat cu mine.

Încă un mesaj de la Sabrina: *Ți-a căzut cu tronc?*

Având în vedere că am făcut sex cu ea azi-noapte, s-ar putea să-mi fi căzut cu tronc.

Ea: *Deci am dreptate!!! Spune-mi tot!!!*

Eu: *Nimic de spus. Ne vedem mâine, la Economie?*

Ea: *Da.*

Eu: *OK. Ms, scumpo!*

Ea: ♥

Caut în agenda mobilului pe cineva care ar putea s-o cunoască pe Sabrina. Ar fi cineva... Probabil cu el ar fi trebuit să vorbesc de la bun început.

Termin de băut cafeaua, apoi mă îndrept spre ieșirea din cafenea. Trimit un mesaj scurt. Nu primesc instantaneu un răspuns. În loc să aștept, trimit un alt mesaj, de data asta lui Ollie Jankowitz, colegul de cameră al tipului de care încerc să dau.

Eu: *Ești cu Beau?*

El: *Nu.*

Eu: *Știi unde e?*

El: *La sala de fitness.*

Ei, a fost ușor.

Îmi las camioneta în parcarea studenților și hotărăsc să merg pe jos. Stadionul de fotbal nu e departe de cafenea. Din fericire, ajung la ușă în același timp cu un înaintaș din anul al doilea. Tipul mă lasă să intru.

Îl găsesc pe Beau Maxwell în sala de forță. Trage de fiare pentru brațe și piept. Beau este cel mai tare atacant al Universității Briar. Din câte știu, Sabrina a fost interesată de el pentru un timp.

Eu și Beau suntem amici. E mai apropiat de Dean decât de oricare hocheist, dar încă suntem tovarăși. Vreau ca Beau să afle de la mine că umblu după Sabrina, și nu din zvonuri. La fel ca oricare alții — ba poate chiar mai mult decât alții —, sportivii bârfesc despre combinații, iubite și viitoare iubite.

— Salut, Maxwell! Poți să te oprești un minut?

Beau nu-și desprinde privirea din oglindă.

— Sigur. Acum o să ridic greutăți, la bancă. O să mă asiști.

— Bine.

Mă așez pe banca de lângă el. Număr în minte repetările, pe măsură ce le execută. După ce face zece repetări, lasă jos gantera de douăzeci și cinci de kilograme și se răsucește spre mine.

— Azi fac exerciții cu greutăți ușoare. Repetări duble, explică el.

Probabil simte nevoia să justifice faptul că folosește gantere de doar douăzeci și cinci de kilograme.

— E OK să lucrezi cu gantere? întreb.

Nu știu multe despre atacanți, dar cred că o musculatură a brațelor prea dezvoltată le-ar putea afecta felul în care pasează.

— Numai cu unele ușoare, repetă el.

Când se lasă pe spate și întinde mâna deasupra lui, mă mișc spre capătul băncii. Mă îndoiesc că s-ar putea răni cu ganterele astea, așa că nu prea am motiv să-l asist.

— Am auzit că astă-toamnă i-ai tras-o Sabrinei James, zic eu, stânjenit. Încă ești în limbă după ea?

Beau dă capul pe spate și se uită la mine. Sunt sigur că jumătate dintre studentele de la Briar s-au pierdut în ochii lui albaștri sau au visat s-o facă.

— Nu, răspunde el, în cele din urmă. De ce? Ai în gând să i-o tragi tu?

Deja i-am tras-o, omule.

— Poate că da.

— Am priceput. Păi, dacă tu cauți mai mult decât sex, fata nu-i pentru tine.

— Serios?

— O, da. Pe bune, Tuck, n-o interesează relațiile serioase. N-are timp de ele.

Beau se încruntă și adaugă:

— Are vreo patru sau cinci joburi și trebuie să te potrivești cu programul ei. Ca și cum ai fi un medic de gardă.

— E bine de știut.

Își termină exercițiile în liniște. Se ridică, iar eu îi arunc o sticlă cu apă găsită lângă bancă.

— Mai ai nevoie să te-ajut? îl întreb.

— Nu.

— Bine. Ne mai vedem!

Dau să plec, apoi mă uit din nou la el.

— Te rog, Maxwell, conversația asta a fost doar pentru urechile tale.

Amicul meu dă din cap.

— Am priceput.

Când ajung la ieșire, Beau îmi strigă:

— Ei, și dacă ți-aș spune că încă sunt interesat de ea?

Mă întorc pe călcâie și-l privesc în ochi.

— Ar fi tare nasol.

Beau chicotește.

— Mă gândeam eu... Bravo, omule! Dar te previn: cu multe fete ți-ar fi mult mai ușor decât cu Sabrina.

Zâmbesc.

— Da, dar n-ar fi deloc distractiv.

5.

Sabrina

Azi e una dintre zilele alea când alerg dintr-un loc în altul fără să-mi acord niciun moment de răgaz.

Ei, de fapt, stau jos destul de mult la cursurile de dimineață, dar nu e deloc relaxant, pentru că ne pregătim pentru testele de Drept constituțional, care contează pentru nota mea finală. Din prostie, am ales unul dintre subiectele cele mai grele: standardele legale diferite aplicate la analiza constituționalității legilor.

Micul meu dejun constă dintr-un corn cu brânză pe care-l înfulec în drumul de la cursul de Teorie Politică Avansată spre cel de Mass-media și Guvernare. Și nici măcar n-apuc să-l termin de mâncat. În graba mea, mă împiedic pe aleea pietruită și scap cornul într-o băltoacă.

Stomacul meu chiorăie în timpul cursului de Mass-media, apoi devine mai zgomotos când mă întâlnesc cu îndrumătoarea mea, să vorbim despre aspectul financiar al studiilor viitoare. În dimineața asta n-am găsit în cutia mea poștală nicio scrisoare din partea vreunei universități, care să confirme că am fost

admisă. Dar vreau din toate puterile să cred că am fost acceptată la cel puțin *una* dintre școlile cărora le-am trimis dosarul meu. Chiar și taxele pentru universitățile mai puțin renumite sunt mari, deci am nevoie de o bursă. Dacă nu sunt admisă la o Facultate de Drept de top, nu voi primi oferte de angajare de la firmele mari de avocatură, deci nu voi avea parte de un salariu bun. Iar asta ar însemna să rămân cu o mulțime de datorii toată viața.[1]

După întâlnire am un seminar pentru cursul de Teoria Jocului. Este ținut de asistentul profesorului, un tip slăbănog, cu păr à la Albert Einstein. Are obiceiul enervant de a folosi vorbe foarte pompoase în fiecare propoziție.

Sunt inteligentă, dar de fiecare dată când mă aflu în preajma asistentului, caut pe ascuns, într-o aplicație-dicționar, sensul cuvintelor pe care le spune. Nu-i nevoie ca o persoană să zică *parcimonios*, când există cuvântul *cumpătat*. Poate doar dacă respectivul e un mare dobitoc. Steve se crede grozav. Umblă vorba că încă este asistent pentru că a ratat de două ori susținerea disertației și nu poate obține nicăieri un post de profesor universitar.

Odată ce întâlnirea cu îndrumătoarea mea ia sfârșit, bag laptopul și caietul în geantă și o zbughesc.

Mi-e așa de foame, că am amețit. Din fericire, în holul clădirii există un butic unde se vând sendvișuri. Zbor pe ușă, dar în clipa următoare mă opresc brusc. Văd o față cunoscută.

Inima îmi tresare. De ieri încoace mă forțez să nu mă gândesc la tipul ăsta, și acum este aici, în carne și oase. Îl devorez din priviri. Părul brun-roșcat este zburlit de vânt. Are obrajii

[1] Referire la taxele pe care universitățile din SUA le percep. Problema studenților care se îndatorează făcând împrumuturi pentru a plăti acest taxe, pe care apoi sunt nevoiți să le ramburseze de-a lungul a zeci de ani, este foarte răspândită în Statele Unite. (N. red.)

rumeni de parcă tocmai a intrat înăuntru de la frig. Poartă jeanși decolorați.

— Tucker! îngaim eu.

— Bună, Sabrina!

— Ce... ce faci aici?

O, Doamne! Am început să mă bâlbâi. Ce mi se întâmplă?

Nu prea știu ce să spun, însă știu ce aș vrea să *fac*. Vreau să mă arunc pe tipul ăsta, să-i cuprind gâtul cu brațele și să-l sărut nebunește.

Dar n-o fac.

— Observ că-mi ignori mesajele, spune el fără ocoliș.

Simt împunsătura vinovăției. Nu-i ignor mesajele. Pur și simplu nu le-am primit pentru că i-am blocat numărul. Inima mea mai face o tumbă când aud că mi-a trimis mesaje. Aș vrea să știu ce a scris în ele, dar n-am de gând să-l întreb. Ar însemna s-o caut cu lumânarea.

Mă trezesc mărturisind:

— Ți-am blocat numărul.

În loc să fie ofensat, Tucker chicotește.

— M-am gândit că s-ar putea s-o fi făcut. De-asta te-am căutat.

Mijesc ochii.

— Și cum m-ai căutat, mai exact? De unde ai știut c-o să fiu aici?

— L-am rugat pe îndrumătorul meu să-mi dea orarul tău.

Rămân cu gura căscată.

— Și ți l-a dat?

— Da.

Simt un amestec de neîncredere și indignare. Ce naiba?! Angajații universității nu au dreptul să dea orarul unui student oricui îl cere, nu? Asta-i o încălcare a vieții private. Scrâșnesc din dinți și decid ca, atunci când voi trece examenul de barou,

primul lucru pe care o să-l fac în calitate de avocată va fi să dau în judecată universitatea asta idioată.

— Ți-a dat și o copie? mormăi eu.

— Nu. Nu-ți face griji! Sunt sigur că orarul tău nu circulă prin campus. Mie mi l-a dat pentru că joc hochei.

— Și ți se pare că asta ar trebui să mă liniștească? Pur și simplu mi-ai reamintit că ești un nesimțit care e tratat altfel pentru că patinează pe gheață și câștigă campionate.

Mă îndepărtez iute. Picioarele lui sunt imposibil de lungi, așa că Tucker ajunge lângă mine într-o clipă.

— Îmi pare rău.

Chiar cred că regretă sincer.

— Să știi că, de obicei, nu mă folosesc de avantajul dė a fi sportiv ca să obțin favoruri. L-aș fi putut întreba pe Dean ce orar ai, dar m-am gândit că nu ți-ar fi convenit deloc.

Are dreptate. Ideea că Tucker vorbește cu Dean Di Laurentis despre mine mă face să mă înfior.

— OK. Acum m-ai găsit. Ce vrei, Tucker?

Iuțesc pasul.

— Care-i graba, scumpo?

— Ăsta-i stilul meu.

— Poftim?

— Sunt mereu grăbită. Am douăzeci de minute la dispoziție să mănânc ceva înainte de cursul următor.

Ajungem în hol. Mă așez la coadă, la standul cu sendvișuri. Înaintez grăbită, ca să comand. Când scotocesc după portofel, mâna lui Tucker o îndepărtează ușor pe a mea.

— Plătesc eu, declară Tucker.

Scoate o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

Gestul ăsta mă enervează și mai mult. Izbucnesc:

— Mai întâi îmi cumperi de băut la Malone's, iar acum îmi faci cinste cu prânzul! Încerci s-o faci pe grozavul? Vrei să știu că ai destui bani de cheltuit?

Ochii lui căprui se întristează.

Fir-ar să fie! Nu știu de ce sunt atât de ostilă cu el. M-a scos din sărite c-a apărut aici. A recunoscut că a cerut favoruri ca să mă găsească, pe urmă s-a oferit să-mi plătească prânzul.

Ar fi trebuit să fie doar o aventură de-o noapte. Acum tipul e în fața mea, și nu-mi place.

Nu, nu-i adevărat. Îmi *place* să-l am atât de aproape. Tucker e sexy și miroase foarte bine: a lemn de santal și a portocale. Vreau să-mi îngrop nasul în pielea gâtului său puternic și să-l adulmec până mă ia cu amețeală.

Dar n-am timp de așa ceva. Timpul e foarte prețios în viața mea, iar John Tucker îmi distrage atenția mult prea mult.

— Plătesc pentru prânzul tău fiindcă mama m-a crescut ca pe un gentleman, spune el încet. N-ai decât să crezi că sunt de modă veche. Ăsta-s eu.

Din nou, vinovăția își ițește capul.

— Îmi pare rău, Tucker. Mulțumesc! Apreciez gestul.

Ne îndreptăm spre celălalt capăt al tejghelei. Așteptăm în tăcere în timp ce o fată cu părul creț pregătește sendvișul meu cu șuncă și cașcaval. Desfac sticla de Cola dietetică pe care am comandat-o. Tucker mă urmează afară. Privește amuzat cum încerc să jonglez cu sticla și cu geanta mea, încercând să desfac sendvișul în același timp.

— O țin eu!

Îmi ia sticla din mână. Expresia lui e blândă.

Mușc din pâinea de secară. Când iau a doua îmbucătură, Tucker izbucnește în râs.

— Ți-e foame?

— Foarte foame! recunosc eu.

Cobor repede treptele. În continuare, se ține după mine.

— N-ar trebui să mănânci în timp ce mergi, mă sfătuiește el.

— N-am timp. Următorul meu curs se ține tocmai în celălalt capăt al campusului, așa că...

Brusc, mă apucă de braț și mă trage după el.

— Hei! Ce faci?

Mă conduce spre băncile de pe peluză. Încă nu a nins în iarna asta, dar iarba e acoperită cu un strat argintiu de chiciură. Tucker mă forțează să mă așez, apoi se așază lângă mine și-și pune o palmă pe genunchiul meu, ca și cum i-ar fi teamă c-o să fug. Chiar asta mă gândeam să fac înainte ca mâna lui mare să mă atingă. Căldura ei se strecoară în mine și-mi înmoaie inima.

— Mănâncă! mă îndeamnă Tucker cu blândețe. Scumpo, ai voie să-ți tragi sufletul două minute.

Mă supun, la fel cum am făcut acum două nopți, când mi-a spus să mă urc pe el, când mi-a ordonat să-mi dau drumul. Un fior îmi scutură spinarea. Doamne! De ce nu pot să mi-l scot din cap pe tipul ăsta?

— Ce mesaj mi-ai trimis?

Îmi zâmbește enigmatic.

— Ei, n-o să știi niciodată.

Fără să vreau, îi zâmbesc și eu.

— Mi-ai scris ceva sexy, nu?

Tucker face o mutră nevinovată.

— Deci am dreptate! exclam.

Sunt sigură că mi-a scris niște cuvinte murdare, delicioase, minunate.

— N-o să te reții prea mult, spune el. Știu că ești ocupată. Știu că faci naveta de la Boston. Și că ai câteva joburi...

— Da, am două joburi. Cum de știi asta?

Ridică din umeri.

— Am făcut cercetări.

Rahat! Oricât de flatant ar fi să aud asta, mi-e frică să aflu pe cine a întrebat despre mine și ce i s-a zis. În afară de Hope și de Carin, nu petrec mult timp cu colegii mei. Știu că par distantă câteodată...

De fapt, par afurisită. „Distantă" e un eufemism pentru „afurisită" Chiar dacă nu mă încântă că sunt considerată așa în campus, nu prea am ce să fac. N-am nici timpul, nici energia să stau la taclale sau la cafea, după cursuri, să mă prefac că am ceva în comun cu puștii bogați care formează majoritatea studenților din universitatea asta.

— Te înțeleg, Sabrina. Ești copleșită. Dar nu-ți cer să te ții de fundul meu sau să fii iubita mea.

— Atunci *ce* îmi ceri?

— O întâlnire, spune el simplu. Una singură. Poate că o să ne-o tragem din nou...

Corpul meu începe să vibreze de plăcere.

— ... sau poate că nu, adaugă el. Oricum, vreau să te văd din nou.

Își trece degetele prin părul roșcovan.

— N-are importanță când ne vedem, zice. Îmi convine dacă vrei să mâncăm împreună în seara târziu. E-n regulă și dacă ne întâlnim dimineața devreme, atâta timp cât n-am antrenament la ora aia. Sunt dispus să joc după regulile tale, să mă adaptez la programul tău.

Plăcerea și bănuiala se luptă în mintea mea. Cea din urmă câștigă.

— De ce, Tucker? Știu că ne-am simțit grozav împreună, dar de ce vrei atât de mult să ne întâlnim din nou?

Mă fixează cu privirea. Înghit în sec.

Următoarea lui replică mă sperie și mai mult:

— Crezi în dragoste la prima vedere?

Dumnezeule!

Țâșnesc în picioare.

Mă trage înapoi pe bancă și izbucnește în râs.

— Potolește-te, Sabrina! N-am zis că sunt îndrăgostit de tine.

Sper că nu e îndrăgostit! Respir adânc ca să mă calmez, îmi pun în poală jumătatea de sendviș rămasă nemâncată și încerc să vorbesc pe un ton care nu-mi trădează groaza.

— Și atunci, ce vrei să spui?

— Te-am văzut prin campus și înainte de seara aia, la Malone's. M-am gândit că ești sexy, dar nu eram disperat să aflu cum te cheamă.

— Vai, ce drăguț! Mulțumesc!

— Hotărăște-te, iubito! Vrei să fiu înnebunit după tine sau să nu-mi pese deloc?

Amândouă. Le vreau pe amândouă, asta-i problema!

— Da, te-am văzut și înainte. Dar în seara aia, în bar, când ne-am privit în ochi, s-a întâmplat ceva magic, continuă el. Știu că și tu ai simțit-o.

Iau o mușcătură mică de sendviș. Mestec foarte încet, ca să amân să-i dau o replică. Iar mă sperie. Are o privire încrezătoare și tonul lui e relaxat. N-am întâlnit niciodată un tip care poate folosi expresii ca „dragoste la prima vedere" și „s-a întâmplat ceva magic" fără să aibă decența de a roși sau de a părea superstânjenit.

Mă căznesc să-i răspund:

— Singurul lucru magic care s-a întâmplat a fost că ne-a plăcut ce am văzut. Feromoni, Tucker. N-a fost nimic mai mult.

— Da, a fost atracție fizică. Dar a fost mai mult de-atât. S-a creat o conexiune în momentul în care ne-am uitat unul la celălalt. Ar fi o prostie să nu profităm de chestia asta.

— Eu cred..., bâigui, chinuindu-mă să găsesc cuvintele. Cred...

Cred că ești cel mai tare tip pe care l-am întâlnit vreodată.
Cred că ești formidabil la pat și vreau să mi-o tragi din nou.
Cred că doar tu ai putea să-mi frângi inima.

— ... cred că m-am exprimat clar în noaptea aia. Nu vreau o relație sau un tip la care să apelez regulat pentru tăvăleală. Am vrut sex și tu mi l-ai oferit. Asta-i tot.

Dezamăgirea îi inundă ochii. Îmi pare rău, dar am stabilit de mult ce drum am de urmat. Și acum trebuie să mă țin tare pe poziții și să merg înainte. Sunt foarte bună la a menține direcția.

— Știu că sportivii sunt al naibii de încăpățânați și că nu renunță când vor ceva, dar... Îți cer s-o lași baltă.

— Sabrina...

— Te rog!

Tonul disperat din vocea mea mă înfioară.

— Las-o baltă, Tucker! Nu vreau să mă complic. Nu vreau să merg la întâlniri. Vreau...

Mă ridic.

— Vreau să ajung la următorul curs, atâta tot.

După o tăcere care pare interminabilă, se ridică și el.

— Sigur, scumpo. Dacă asta vrei...

Nu-i o tachinare. Nici măcar nu sună jucăuș, de parcă ar zice: *Sigur, scumpo, o s-o las baltă... deocamdată. Dar o să te urmăresc până obosești.* Vorbele lui par definitive, ceea ce mă întristează. Categoric, John Tucker este un om de cuvânt. Ar trebui să apreciez acest lucru, însă dintr-odată am devenit ipocrită: acum *eu* mă simt dezamăgită.

— Pe curând! zice el, morocănos.

Pleacă în tăcere. Mă uit cu tristețe după el.

Am făcut ce trebuia să fac. *Știu* asta. Chiar dacă aș avea o grămadă de timp liber ca să înfirip o relație cu el, în viața mea nu e loc pentru un tip ca Tucker. Este drăguț și cinstit și, în

mod clar, are bani, în timp ce eu sunt o afurisită stresată care locuiește într-o șandrama. Poate să zică ce-o zice despre legături care se creează la prima vedere, dar asta nu schimbă realitatea.

Nu sunt și nu voi fi niciodată fata potrivită pentru John Tucker.

6.

Tucker

Antrenamentul de azi e jalnic. Echipa noastră pur și simplu nu joacă bine în sezonul ăsta. Antrenorul Jensen ne muncește ca pe hoții de cai pentru că am pierdut câteva meciuri. Eșecul de ieri ne-a morcovit rău de tot. Am jucat împotriva unei echipe de divizia a doua, care *nu* ar fi trebuit să ne înfrângă zdrobitor, așa cum s-a întâmplat.

Noul antrenor pe partea de apărare, Frank O'Shea, înrăutățește situația. I-am mulțumit stelei mele norocoase că nu joc în apărare. O'Shea pare să-i poartă sâmbetele lui Dean: îi face observație foarte des și insistă asupra greșelilor pe care le face.

De fiecare dată când O'Shea deschide gura, Dean se înroșește. Logan mi-a zis că omul a fost antrenorul principal la școala unde a învățat Dean. Categoric au ceva de împărțit. Dean păstrează tăcerea în privința asta, însă e evident că nu-i convine deloc. Nu numai că jucătorii din apărare sunt puși să stea până târziu, dar se pare că Dean a fost forțat să antreneze echipa de copii de la școala primară din oraș.

Patinez spre bancă și mă așez. Beau puțină apă și mă uit cum linia de apărare a lui Garrett zboară peste linia albastră. Până acum, în meciul de antrenament de astăzi nu s-a marcat niciun punct. Pe bune, atât de jalnici suntem! Nu suntem în stare să marcăm nici măcar când suntem între noi, la antrenament. Explicația nu e că portarii noștri sunt în formă maximă. Pur și simplu niciunul dintre atacanți — deci nici eu — nu se poate concentra.

Se aude fluierul. Antrenorul începe să țipe la unul din apărătorii noștri, care a degajat pucul.

— Ce dracu' a fost asta, Kelvin? Ai avut patru ocazii de pasă, și tu decizi să degajezi nenorocirea aia!

Antrenorul e cât pe ce să-și smulgă părul din cap.

Îl înțeleg perfect.

— Eu aș fi putut face pasa aia, dacă eram acolo, mormăie Dean lângă mine.

Îl compătimesc pe Dean. Una dintre primele decizii ale lui O'Shea, după ce a început să lucreze cu noi, a fost rearanjarea liniilor de apărare. L-a cuplat pe Dean cu Brodowski și pe Logan cu Kelvin, deși cu toții știm că, împreună, Logan și Dean sunt de neoprit.

Încerc să-l consolez pe Dean.

— Sunt sigur că O'Shea o să-și dea curând seama de greșeală.

— Da, cum să nu... Mă pedepsește. Nenorocitul ăsta mă urăște.

Curiozitatea mea crește din nou.

— De ce zici asta?

Expresia lui Dean se întunecă. Încearcă să se eschiveze.

— Nu-ți bate capul!

— Poate nu știi — spun eu blând — că secretele ucid prieteniile.

Prietenul meu chicotește și contraatacă:

— Tocmai tu vorbești despre secrete? Unde dracu' ai fost tot weekendul?

Îmi înghit cuvintele pe loc. Nu mă deranjează să vorbesc cu prietenii mei despre viața mea amoroasă, dar nu vreau să discut cu Dean despre Sabrina, mai ales fiindcă știu ce părere are despre ea. În plus, ce naiba aș putea să-i zic lui Dean? Tipa m-a refuzat. Am invitat-o în oraș, dar mi-a zis din prima că n-o să se întâmple.

Dacă aș fi crezut că Sabrina vrea să mă țin de capul ei, poate că n-aș fi acceptat refuzul. Aș fi venit de câteva ori s-o iau de la cursuri, i-aș fi cumpărat alte câteva sendvișuri, aș fi vrăjit-o cu farmecul meu și aș fi scos la bătaie accentul sudist ori de câte ori aș fi simțit că Sabrina se retrage.

Dar i-am văzut privirea. A vorbit serios. Nu vrea să mă mai vadă. Și, chiar dacă nu mă deranjează să fiu insistent, n-am de gând să mă țin de capul unei tipe care nu este interesată de mine.

Și totuși e tare nasol. Când stăteam unul lângă celălalt pe banca aia, ieri, nu voiam nimic mai mult decât s-o pun pe genunchii mei și să i-o trag chiar acolo, indiferent dacă am fi avut martori. Am făcut apel la toată stăpânirea mea de sine ca să-mi înăbuș pornirea.

Fata asta are ceva...

Nu-i vorba doar de frumusețea ei, deși felul în care arată nu e de lepădat. Este... este... Fir-ar să fie! Nici măcar nu pot să mă exprim. Este dură în aparență, dar pe dinăuntru e moale ca untul. Văd frânturi de vulnerabilitate în ochii ei căprui. Vreau să am grijă de ea.

Băieții ar râde dacă ar ști ce gândesc acum. Sau poate că nu. Acasă, mă iau zilnic peste picior din cauza laturii mele „grijulii". Eu sunt bucătarul casei, fac curățenie mai tot timpul, mă asigur că toate lucrurile sunt în ordine.

Așa m-a crescut mama. N-am avut tată. A murit când aveam trei ani. De-abia mi-l amintesc. Dar mama s-a asigurat că nu-i duc lipsa. Antrenorii mei de hochei mi-au ținut loc de tată.

Texanii preferă fotbalul. Poate că aș fi ales sportul ăsta dacă nu aș fi mers în Wisconsin într-o vacanță, când aveam cinci ani. O dată pe an, eu și mama o vizitam pe sora tatei, în Green Bay. Sau măcar încercam să mergem acolo. Câteodată nu aveam bani, dar ne dădeam silința să nu ratăm vizita anuală.

În anul acela, mătușa Nancy m-a înfofolit și m-a dus la patinaj. În Green Bay este al naibii de frig. Probabil că pentru majoritatea oamenilor clima asta e un coșmar, dar mie mi-a plăcut frigul care-mi înțepa obrajii, aerul glacial care-mi șuiera pe lângă urechi în timp ce patinam pe lac. Câțiva puști mai mari jucau hochei. M-a încântat să-i privesc cum zburau pe gheață. Părea atât de distractiv! Peste o săptămână, când m-am întors în Texas, am anunțat-o pe mama că vreau să joc hochei. A râs, dar mi-a făcut pe plac. A găsit un patinoar disponibil tot anul, la o oră distanță de casa noastră.

Probabil a crezut că pasiunea mea pentru sportul ăsta avea să se stingă. Dar hocheiul a început să-mi placă și mai mult.

Acum sunt aici, la o universitate de pe Coasta de Est. Facem parte din Liga Universitară și jucăm hochei pentru o echipă care a câștigat consecutiv trei campionate naționale. Dar, după cum ne descurcăm în ultima vreme, presimt că n-o să mai câștige și un al patrulea.

— Ce, ți-ai înghițit limba?

Ridic privirea și-l văd pe Dean că se holbează la mine cu o expresie îngrijorată. Vrea să știe ce am făcut weekendul ăsta.

— Am ieșit cu niște amici de-ai mei, spun eu vag.

— Ce amici? Toți prietenii tăi sunt aici... Știu că n-ai fost cu niciunul dintre ei.

Ridic din umeri.

— Nu-i cunoști.

Mă uit iar la colegii noștri, care se agită pe gheață. Dean bombăne lângă mine:

— Iisuse! Ești mai rău decât Antoine și Marie-Thérèse[1].

Răsucesc capul spre el.

— Poftim?

— Las-o baltă! mormăie Dean.

Cine naiba sunt Antoine și Marie-Thérèse? Așa cum Dean îi cunoaște pe toți prietenii mei, și eu îi știu pe ai lui. Nu cunosc pe nimeni cu numele astea. Mă rog... Nu vreau să mai insiste cu întrebările, așa că n-o să-l descos nici eu.

— Fir-ar să fie! Așa! strigă o voce de la celălalt capăt al băncii.

Garrett a trimis pucul în plasă, trecând de Patrick, portarul nostru. Este primul și singurul gol din sesiunea asta de antrenament. Toții colegii care asistă de pe bancă își izbesc mănușile de perete, în semn de bucurie.

Antrenorul fluieră și ne expediază acasă. Terminăm antrenamentul într-o dispoziție bună. Băieții din apărare sunt rugați să rămână, ca de obicei. Observ frustrarea din ochii lui Dean și ai lui Logan. O'Shea trebuie s-o lase mai moale dacă vrea să câștige respectul acestei echipe.

În vestiar, îmi scot tricoul transpirat și apărătorile. Baza noastră de antrenament e o operă de artă. Încăperea este imensă, vestiarele sunt tapițate cu piele, iar sistemul de ventilație e de top. Aproape că nu miroase deloc a transpirație și a șosete murdare.

Garrett apare lângă mine. Își scoate casca. Părul lui negru este ud de transpirație. Când ridică brațul ca să-și dea o șuviță la o parte de pe frunte, mă uit la flăcările tatuate pe bicepșii lui. Arată grozav. De fiecare dată când le văd, îmi zic că vreau să

[1] Referire la *Adevărul*, volumul 3 din seria „Off-Campus". Personaje dintr-o telenovelă franțuzească pe care Dean o urmărește împreună cu Allie.

mă tatuez și eu, dar apoi îmi amintesc de tatuajul nasol de pe gamba lui Hollis. Și l-a făcut după ce echipa noastră a câștigat primul campionat. De atunci au trecut trei ani, iar el încă poartă șosete lungi, ca să-și ascundă tatuajul.

— Crezi c-o să ne mai amintim vreodată cum se joacă hochei? spune Hollis pe un ton necăjit.

— De-abia a început sezonul. O să fie bine, îl consolez eu.

Nu pare convins. Hunter Davenport se apropie greoi de noi, cu o mutră acră.

— Suntem din ce în ce mai slabi, mârâie el.

Pe urmă, înciudat, azvârle o mănușă în perete. Privesc împrejur și oftez de ușurare când nu-l zăresc pe antrenor, fiindcă s-ar face foc și pară dacă ar vedea că unul dintre noi face urât în vestiar.

— Liniștește-te, puștiule! îi spune Mike Hollis lui Hunter. Cui îi pasă dacă pierdem un meci de antrenament?

— Problema nu-i meciul! izbucnește Hunter. Problema e că suntem *de rahat*.

— Ai făcut sex azi-noapte, nu-i așa? se interesează Hollis.

Bobocul se încruntă.

— Ce legătură are asta cu meciul?

— O mare legătură, îi zice Hollis. Chiar dacă ne-am făcut de rahat la meci, fetele tot stau la coadă. N-are importanță dacă pierdem sau câștigăm. Tot hocheiști suntem. Noi facem legea în universitatea asta, omule!

— Ai vorbit ca unul care n-are ambiție, i-o trântește Garrett, strâmbându-se.

Hollis contraatacă:

— Hei, nu toți suntem disperați să ajungem la profesioniști, ca tine. Unii dintre noi sunt mulțumiți să joace hochei ca să aibă parte de sex.

Colin Fitzgerald — poreclit „Fitzy" —, un student mătăhălos, cu păr ciufulit și o puzderie de tatuaje, se apropie și-l pocnește pe Hollis peste fund.

— Se-ntâmplă vreodată să *nu* vorbești despre sex? îl întreabă Fitzy.

— De ce aș vorbi despre altceva? se minunează Hollis. Să le-o tragi tipelor e grozav.

Are dreptate. Din păcate, eu n-o să am parte de sex pentru cel puțin... o lună. Sau, poate, două. Nu știu după cât timp o s-o uite scula mea pe Sabrina James. Dacă m-aș combina cu oricare altă fată acum, aș compara-o cu Sabrina, și n-ar fi corect.

— Heeei! exclamă deodată Hollis. Că tot veni vorba de sex... Mă duc la Boston în weekendul ăsta. O să stau la frate-meu. Băieți, veniți și voi? O să batem barurile, o să dansăm în cluburi, o să avem parte de fete sexy. O să fie foarte mișto.

Garrett, căpitanul echipei se încruntă și-i aduce aminte:

— Avem meci sâmbătă.

— Ne întoarcem la timp, îl asigură Hollis.

— Așa să faci! zice Garrett. Eu nu pot să merg la Boston. În weekend am planuri cu iubita mea.

Pe fața lui apare o expresie visătoare — un amestec de uimire și fericire pură. Pe urmă se duce să facă duș.

Îmi înăbuș invidia. Deși Garrett și Hannah sunt împreună de un an, pasiunea lor nu dă semne că s-ar ofili. E atât de îndrăgostit de prietena lui, că ți se face greață, nu alta! La fel și Logan. De curând, s-a împăcat cu iubita lui — o prietenă de-a lui Grace — și și-a declarat dragostea pentru ea în direct, la radio.

Mi se pare aiurea că doi dintre cei mai buni hocheiști pe care-i cunosc și-au pus pirostriile. În grupul nostru, eu sunt tipul care crede în relații serioase. Când am venit la Briar, în primul an de facultate, m-am gândit c-o s-o întâlnesc aici pe fata visurilor mele — *aleasa*, așa cum se spune —, că o să fim

împreună în următorii patru ani și că, după absolvire, o s-o cer de soție. Dar nu s-a întâmplat așa. Am ieșit cu o mulțime de fete, m-am culcat cu multe dintre ele, dar niciuna nu a fost *aleasa.*

Când colo, Garrett și Logan și-au găsit alesele, deși nici măcar nu le căutau. Ce norocoși sunt ticăloșii ăștia!

— Tuck, te bagi? mă întreabă Hollis. Vii la Boston pentru un weekend de dezmăț?

Pornirea mea e să refuz, dar în următoarea clipă îmi pică fisa: e vorba despre o călătorie la *Boston*. Sabrina a spus că nu vrea să mă mai vadă, dar... chiar m-ar trimite la plimbare dacă s-ar întâmpla să ne intersectăm prin oraș? Ea locuiește în Boston și am adresa ei, așa că... Cine știe? Poate că eu și băieții o să ne ducem la un bar beton, aflat chiar aproape de casa Sabrinei. Poate c-o să ne întâlnim din întâmplare. Poate.

Nu crezi că te transformi într-un hărțuitor obsedat?

Îmi înăbuș oftatul. Da, categoric, am început să mă port ca un obsedat.

— Sigur! Mă bag, îi confirm lui Hollis. Nu m-ar deranja să văd un meci al echipei Bruins, la un bar.

— Și eu vin! anunță Fitzy. Vreau să intru într-un magazin cu jocuri pe calculator, în Boston. Au un joc pe care nu-l găsesc nicăieri pe internet. Va trebui să strâng cureaua și să cheltui ceva bani pe el.

Îngrozit, Hollis se uită când la mine, când la Fitz.

— Un meci al celor de la Bruins? exclamă el. Un magazin cu jocuri pe computer? De ce dracu' sunt prieten cu voi doi?

— Ai prefera să nu mai venim deloc la Boston? îl provoc eu, ridicând dintr-o sprânceană.

Hollis oftează.

— Nu. Dar cel puțin *încercați* să vă prefaceți că vă interesează tipele!

— Dacă asta te ajută să te simți mai bine, așa o să facem.

7.

Sabrina

Sunt moartă de oboseală când ajung acasă, de la Briar.

Nu știu ce urăsc mai mult. Să fie weekendurile, când lucrez în club până la două sau trei dimineața și apoi, de la patru la unsprezece, trebuie să sortez corespondența și pachetele; zilele când am cursuri dimineața și după aceea muncesc la oficiul poștal; sau o tură inuman de matinală, lucrată la oficiul poștal, urmată de cursuri?

Sunt frântă. Imediat ce intru în hol, îmi arunc rucsacul pe podea.

Chiar dacă aș vrea să mai petrec timp cu Tucker (corpului meu sigur i-ar plăcea), sunt prea extenuată ca să fac altceva decât să zac în pat. Deși... nici asta n-ar fi rău. Ar putea să-mi facă masaj, să mi-o tragă, iar eu aș sta întinsă pe spate și aș savura totul.

Încerc să-mi vin în fire. Tucker și scula lui sunt ultimele lucruri la care ar trebui să mă gândesc.

În bucătărie, Nana amestecă într-o oală pusă pe aragaz. E îmbrăcată cu jeanși strâmți, cu un maiou din lycra și poartă veșnicii ei papucii roz, pufoși.

— Miroase grozav, îi zic eu.

Mirosul de sos umple bucătăria. Stomacul meu bolborosește. Îmi amintește că n-am mâncat nimic în afară de cornul ăla, la micul dejun, înainte de muncă.

— Arăți de parcă mai ai puțin și leșini, îmi zice Nana. Așază-te! Cina e gata într-o clipă.

Nu-i nevoie să-mi spună de două ori. Mă duc să iau farfurii și tacâmuri. Pe ușa deschisă observ capul lui Ray, care se uită la televizor.

— Vrei lapte sau apă? o întreb, în timp ce pun masa.

— Apă, scumpo. Mă simt balonată. Știai că Anne Hathaway are intoleranță la lactoză? Nu mănâncă deloc lactate. Poate c-ar trebui să renunți și tu la ele.

— Nana, asta ar însemna să nu mănânc brânză și nici înghețată. Dacă doctorul nu-mi spune că lactatele o să mă omoare, atunci sunt complet în favoarea lor.

— Poate din cauza lactatelor ești obosită tot timpul, își dă ea cu părerea.

— Nu. Sunt obosită din cauză că am două joburi și mă duc la toate cursurile, răspund sec.

— Dacă nu mai mănâncă lactate, Rina o să fie mai puțin nesuferită? întreabă Ray, intrând în bucătărie.

Poartă vechii lui pantaloni de trening. Țesătura lor este atât de roasă între picioare, încât jur că văd o fâșie subțire de piele roz.

Mai că mă-nec de greață. Întorc capul. Sper să nu-mi piară pofta de mâncare.

— Ray, nu începe! îl avertizează Nana. Dragă, dă-mi strecurătoarea!

Tatăl meu vitreg mă înghiontește când trec pe lângă el și-mi atrage atenția:

— Cu tine vorbește.

— Serios? Nu mi-am dat seama! Nana știe că, dacă te roagă să faci ceva, e ca și cum ar vorbi cu pereții.

Pun paharul cu apă aproape de farfuria Nanei și apoi mă grăbesc să scot strecurătoarea. Nana varsă sosul într-un castron, în timp ce eu mă îngrijesc de paste.

Ray se sprijină de frigider, ca un broscoi leneș, și se uită cum ne agităm prin bucătărie.

Îl urăsc pe omul ăsta cu toată ființa mea. Din prima clipă când mama l-a adus acasă, când aveam opt ani, am știut că Ray e piază rea. I-am spus-o și mamei, dar niciodată nu și-a ascultat fiica. Și nici n-a rămas prin preajmă. Mama a plecat de acasă cu o altă scursură, când aveam șaisprezece ani, și de atunci n-am mai văzut-o. Sună de câteva ori pe an, ca să afle ce mai facem. Din câte știu, nu plănuiește să se întoarcă în Boston.

Habar n-am unde locuiește. Știu însă că Ray nu are niciun motiv să locuiască *aici*. Nu este tatăl meu — titlul ăsta îi e rezervat ticălosului care a abandonat-o pe mama după ce a lăsat-o gravidă — și categoric nu face parte din familia noastră. Cred că singurul motiv pentru care Nana îl ține aici e pentru că cecurile pe care le primește ca ajutor de invaliditate plătesc o treime din chiria noastră. Probabil că Nana face sex cu el din același motiv: pentru că e convenabil.

Oricum, omul e un zero barat.

Ray se așază doar când masa este pusă, iar pastele aburinde sunt gata de servit.

— Unde-i pâinea? întreabă el.

Nana se ridică brusc de pe scaun.

— La naiba! E în cuptor.

— Mă ocup, îi spun eu. Tu stai liniștită!

Oricât de mult mă deranjează comentariile stupide ale Nanei, totuși femeia asta m-a crescut, m-a îmbrăcat și m-a hrănit în

timp ce Ray stătea degeaba, fuma iarbă și se masturba uitându-se la TV.

Observ un plic alb vârât în pantalonii lui. Probabil e o factură. Ultima oară când a ascuns de noi o factură (pentru că se uitase la câteva filme porno cu plată) am avut de plătit o penalizare pentru trei luni, pentru întârziere. Bugetul nostru funcționează doar dacă nu avem asemenea surprize neplăcute.

Scot chiflele din cuptor, le pun într-un coș și le aduc la masă. Când mă aplec, înhață plicul din treningul lui Ray.

— Ce-i asta? întreb eu. Vreo factură?

Colțurile buzelor subțiri ale Nanei coboară.

— Of, Ray! Iar te-ai uitat la filme murdare?

El se înroșește.

— Bineînțeles că nu. Ți-am zis că nu mă mai uit la mizeriile alea.

Apoi Ray se foiește pe scaun și-mi aruncă un zâmbet mieros. Îmi smulge plicul din mână și-l adulmecă.

— E pentru tine, Sabrina. Îmi miroase a afurisită cu nasul pe sus.

O sclipire stacojie pe marginea plicului îmi face inima să bată mai tare. Mă reped spre plic, dar Ray ține brațul ridicat. Sunt nevoită să mă înghesui în el. Dumnezeule, îl *urăsc*!

— Dă-i scrisoarea și hai să mănânci! îl ceartă Nana. Se răcește mâncarea.

— Mă amuzam și eu, zice Ray, lăsând plicul să cadă lângă farfuria mea.

Privesc sigiliul roșu din colțul de sus, în stânga.

— Desfă-l! mă îndeamnă bunica.

Simt o ușoară nerăbdare în tonul ei. Mă ia peste picior când vine vorba despre educație și despre visurile mele — pe care le consideră ridicole —, dar cred că, de fapt, este foarte entuziasmată.

Cel puțin ar avea cu ce să se fălească la coafor, în fața babelor ale căror nepoate au copii, în loc să fie admise la Harvard.

Doar că... plicul este subțire cât o unghie. La sfârșitul liceului, toate scrisorile de acceptare din partea universităților au sosit în plicuri enorme, pline de broșuri drăguțe și cataloage.

Ray se bagă în discuție:

— Îi e frică. Probabil că n-au primit-o.

Cuvintele lui au un ton disprețuitor. În același timp, pare vesel.

Desfac plicul. Din el cade o singură coală. Conține câteva paragrafe. Le citesc pe sărite. Caut cuvintele acelea atât de importante: *Felicitări pentru admiterea ta la Facultatea de Drept a Universității Harvard! Așteptăm să ni te alături în Cambridge, ca...*

— Deci? întreabă Nana.

Zâmbesc cu toată fața. Foamea, oboseala și iritarea provocată de Ray dispar complet.

— Am... fost admisă, îngaim eu.

Apoi repet vestea. De data asta urlu:

— Am fost admisă! Sfinte Sisoe! Am fost admisă!

Flutur scrisoarea în aer și țopăi prin bucătărie. De obicei nu las garda jos în fața lui Ray, dar acum nemernicul nici nu mai există pentru mine. Emoția îmi pulsează în sânge. Sunt atât de ușurată, încât mi se înmoaie genunchii. Mă prăbușesc pe umerii Nanei și o îmbrățișez tare.

— Probabil că de-acum înainte o să fii și mai arogantă, se plânge ea.

Dar mie nici că-mi pasă.

— Da' de unde! Nu-i cu nimic mai specială, zice Ray. Tot două găuri are, la fel ca oricare tipă.

Aștept ca Nana să-mi ia apărarea, dar se pare că acum gelozia ei a învins mândria pentru reușita mea. Râde la auzul

comentariului dezgustător. Uite de ce nu pot să sărbătoresc cu ei. De-abia *aștept* să plec din casa asta.

Refuz să permit ca atitudinea lor să-mi umbrească fericirea. Mă răsucesc pe călcâie și mă îndepărtez în pași de dans. Vreau să vorbesc cu prietenele mele.

— Și cum rămâne cu cina? țipă Nana în urma mea.

O ignor. În dormitorul meu, mă arunc pe pat și le trimit mesaje prietenelor mele:

M-au acceptat.

Hope i-o ia înainte lui Carin cu o milisecundă:

Dumnezeule! Felicitări!!!

Carin răspunde:

Vreau o poză! POZĂ! POZĂ! POZĂ!

Pozez scrisoarea de confirmare și le-o trimit. În timp ce aștept răspunsurile lor, fug în hol, îmi umplu farfuria cu paste, îndes o chiflă în gură și alerg înapoi în dormitor. Nana și Ray spun ceva, dar nu aud nimic. Sunt plină de o bucurie pură.

Observ că am o mulțime de mesaje noi

Hope: ♥

Carin : *SUPER! Ești extraordinară!*

Hope: *Sunt foarte mândră de tine. O să fii cea mai bună avocată. Te rog, spune-mi c-o să lucrezi pentru mine dacă voi fi dată în judecată pentru malpraxis.*

Carin: *CE FRUMOS!*

Hope: *Când putem să te scoatem în oraș? Să nu-ți treacă prin cap să refuzi!*

Mestec chifla și le răspund.

Eu: *A) Amândouă o să primiți gratuit consiliere juridică, pe viață. B) Hai să sărbătorim mâine! Promit să comand un munte de mâncare.*

Hope: *Fac rezervări la Santino's.*

Carin: *E nevoie de rezervări ca să mănânci acolo?*

Hope: *Nu știu. Așa se zvonește. Dar, dacă vrei să sărbătorești făcând sex, trebuie să mergem la Malone's din nou.*

Eu: *Mai am încă numărul tipului de sâmbăta trecută. Tu ai avut parte de sex azi-noapte?*

Amândouă au fost la o petrecere, acasă la Beau Maxwell. Mă întreb dacă era și Tucker acolo. Dacă era, oare pe cine a luat în camioneta lui de data asta? Gândul că mâinile lui mângâie sânii altei fete mă face să scrâșnesc din dinți de invidie, dar n-am dreptul să fiu geloasă. Până la urmă, i-am blocat numărul de telefon. I-am spus verde-n față că nu sunt interesată să ieșim în oraș.

Și atunci de ce i-ai deblocat numărul?

Vocea ironică din capul meu îmi face în ciudă. Adevărat, i-am deblocat numărul. Însă n-am făcut-o fiindcă vreau să ieșim la întâlniri. Pur și simplu m-am gândit că e mai bine așa. În caz de... urgență.

La naiba! Sunt de-a dreptul jalnică!

Telefonul meu bâzâie, dezmeticindu-mă din gânduri.

Carin: *Nu. Am fost cuminte ca un înger.*

Hope: *Mincinoaso! Dumnezeule, ce mincinoasă ești! A coborât cu părul vâlvoi, ca după tăvăleală. Trimite-i lui B. o poză cu sânii tăi! Dacă nu, îi trimit eu una.*

Carin: *OK. Te urăsc!*

Înfulec paste în timp ce aștept poza de la Carin. Când o primesc, mai că mă înec.

Eu: *Ai făcut sex cu un vârcolac?*

Carin: *Nu. Cu Brad Allen.*

E tipul ăla de un metru nouăzeci, cu o față rotundă, drăguță.

Eu: *Fundașul? Arată ca un heruvim!*

Carin: *Da. Se pare că e obsedat de suptul sfârcurilor. Mi le-a făcut harcea-parcea.*

Eu: *În afară de faptul că a încercat să-ți sugă sângele prin sâni, ți-a plăcut?*

Carin: *N-a fost rău. Știe cum să-și folosească „echipamentul".*

Eu: *Ha! Deci teoria mea despre sportivi se confirmă!*

Hope: *După ce s-a întâmplat cu Tucker și cu Brad Allen, se pare că ipoteza lui B. e corectă. B., asta înseamnă c-o să repeți experiența cu Tucker?*

Eu: *Mă îndoiesc. Se pricepe la pat, dar n-am timp de el.*

Schimbăm mesaje alte câteva minute. Explozia mea de adrenalină se atenuează. Pun farfuria pe noptieră și strâng la piept scrisoarea de la Harvard. În sfârșit! Toate eforturile mele dau roade. Nimic nu mă poate opri acum.

Adorm cu un zâmbet larg pe buze.

Le trimit mesaj fetelor a doua zi, după ce Hope scrie să mă întrebe dacă vreau să iau prânzul cu ele.

Eu: *Trebuie să amânăm, dragile mele.*

Hope: *De ce??*

Eu: *Profa Fromm m-a invitat să vizitez campusul Harvardului. M-am întors în Boston și am sărit peste ultimul curs.*

Hope: *Pupici! Să ne povestești cum e treaba acolo. De-abia aștept anul viitor. O să fim toate trei în Boston!!!*

Carin este la facultate. Știu că o să primesc un mesaj de la ea îndată ce cursul ei se termină.

Iau metroul spre Piața Harvard. Jur că până și stația de acolo miroase bine, spre deosebire de celelalte, care duhnesc a gunoi, a pipi și a transpirație.

Campusul este superb. De fericire, îmi vine să deschid brațele larg și să fac piruete.

Cele optsprezece clădiri care alcătuiesc Facultatea de Drept de la Harvard sunt în capătul opus al campusului. Nu mă grăbesc. Profit de plimbare ca să admir clădirile din cărămidă masivă, zecile de copaci care încă au câteva frunze și peluza pe alocuri verde. Este mult superior campusului de la Briar. Aici, chiar și studenții par mai deștepți, mai bogați, mai importanți.

Majoritatea fetelor poartă ceea ce eu numesc „uniforma fetei bogate": pantofi Sperry, jeanși marca Rag&Bone și pulover Joie — genul care arată de parcă au fost culese dintr-o pubelă, dar care costă câteva sute de dolari. Știu această informație fiindcă am văzut garderoba lui Hope.

Dar faptul că mi-am cumpărat fusta neagră și bluza albă — pe care le port azi — de la un magazin cu reduceri nu înseamnă că locul meu nu-i aici. Nu am la fel de mulți bani ca studenții de la Harvard, dar mintea mea se poate măsura cu a oricăruia dintre ei.

Deschid ușile clădirii Everett, unde se află biroul profesoarei Fromm. Mă prezint la biroul de recepție. Recepționera îmi spune să-mi scriu numele într-un registru și-mi face semn să iau loc.

După câteva minute, un tip tânăr iese dintr-un hol lateral. Poartă o cămașă în carouri alb și albastre și o cravată bleumarin.

— Bună! Eu sunt Kale Delacroix.

Îmi întinde mâna.

O strâng automat. Habar n-am de ce e aici. Mă întreb de ce ar vrea un părinte să-și boteze copilul *Kale*.

— Eu sunt Sabrina James.

— Super! Bine ai venit la biroul de Asistență Juridică de la Harvard! Ăsta-i formularul nostru de înscriere. Dacă ai nevoie de ajutor, cheamă-mă!

Îmi întinde o mapă. Nu înțeleg de ce trebuie să completez un formular ca s-o văd pe profesoara Fromm. Iau pixul agățat de mapă și încep să-mi scriu numele. Apoi mă opresc. Deși nu-mi place să par proastă, mă gândesc că e mai bine să întreb ce naiba se întâmplă.

— Aici e Biroul de Asistență Juridică? Pentru că eu nu...

Kale mă întrerupe:

— Nu-ți face griji că nu poți plăti! Pentru asta există consiliere juridică gratuită. Pentru cei nevoiași.

Ultimul cuvânt e rostit plin de condescendență.

Mă zbârlesc.

— Știu ce...

— Nu înțelegi textele scrise în engleză? *Hablas espanol?*

Smulge mapa din mâinile mele, întoarce hârtia și apoi o împinge înapoi spre mine.

Pe cealaltă parte a foii văd varianta în spaniolă a formularului.

— Înțeleg engleza, mârâi eu printre dinți.

— Aha! Bun. O să completez eu formularul în locul tău, dacă nu poți să scrii sau să citești. Ai o problemă legată de violența domestică? Ești proprietară sau chiriașă? Să știi că nu ne ocupăm de prejudicii.

Îmi aruncă din nou un zâmbet plin de superioritate.

— Sunt studentă, îi zic eu. De fapt, voi fi studentă.

Ne holbăm unul la altul. Aștept ca vorbele mele să-și facă efectul.

Deodată, tipul pălește.

— Serios? bâiguie el. Sfinte! Am crezut că...

Știu ce a crezut. A aruncat o privire la pardesiul meu ponosit și mi-a pus eticheta de fată săracă, în căutare de consiliere juridică gratuită. Partea cea mai umilitoare este că nu greșește. Dacă aș avea nevoie de un avocat, n-aș putea să-l plătesc.

— E vreo problemă? ne întrerupe o voce.

O femeie foarte înaltă apare în spatele lui Kale.

— Nu, doamnă profesoară Stein. Nu e nicio problemă.

Kale îmi aruncă un zâmbet scurt. Ochii lui mă avertizează să nu-l bag în bucluc.

Îi răspund cu un surâs uriaș.

— *Dale* a crezut că sunt o clientă, dar de fapt am venit să vorbesc cu profesoara Fromm.

Femeia mă studiază din cap până-n picioare. A înțeles repede situația. Îmi ia mapa din mână și îmi zice:

— O găsești la al doilea etaj. Prima ușă pe stânga.

Îi întinde mapa lui Kale.

— Mă cheamă *Kale*, îmi șuieră el, după care se îndepărtează înțepat.

Profesoara clatină dezaprobator din cap.

— Așa-i când lucrezi cu studenți, spune ea, în chip de scuză.

Se îndepărtează în direcția opusă.

O voce pițigăiată îl ironizează pe Kale:

— Doamne! Ce amuzant! Chiar ai crezut că fata e o emigrantă care vorbește doar spaniola?

Ar trebui să-mi văd de drum, dar picioarele mele parcă au prins rădăcini. Recepționera îmi aruncă o privire mâhnită.

Kale încearcă să se justifice:

— Ai văzut cum e îmbrăcată? Arată ca un rebut de la colecta de haine pentru victimele violenței domestice. Aia pe care o organizăm în fiecare an.

Un alt glas intervine:

— De ce râdeți?

— Kale a crezut că o studentă care a venit să discute cu Fromm e o persoană fără adăpost.

Cu obrajii în flăcări, mă uit la recepționeră.

— Ar trebui să faceți ceva cu acustica holului, comentez eu.

Fata ridică din umeri.

— Dacă crezi că ăsta-i cel mai nasol lucru pe care-l aud zilnic, te înșeli.

Ce gând îmbucurător! Ideea de a zăbovi aici nu mă mai atrage, așa că urc treptele câte două odată. Ușa profesoarei Fromm e la capătul scărilor. Vorbește la telefon. Mă observă imediat.

— Sabrina, intră! Durează un minut. Trebuie să închid. A intrat o studentă. Nu uita să iei hainele de la curățătorie!

Biroul ei geme de cărți. Majoritatea sunt publicații juridice.

Mă așez pe scaunul aflat în fața biroului și mă întreb cum ar fi să stau în locul profesoarei. Ar însemna că am devenit o persoană cu adevărat importantă. Nimeni nu m-ar mai confunda vreodată cu o fată săracă, în căutare de consiliere juridică gratuită.

Îmi zâmbește.

— Felicitări! Am vrut să-ți spun încă de ieri-seară, dar n-am vrut să stric surpriza.

— Mulțumesc. Nici nu pot să vă spun cât de încântată sunt!

— Calificativele tale sunt impecabile, dar...

Face o pauză. Inima îmi bate cu putere.

Doar nu poate să-mi revoce admiterea! Odată ce am fost admisă, comisia nu-și poate anula decizia, nu?

— Kelly mi-a zis că ai două joburi, continuă ea.

— Da. Sunt chelneriță și sortez corespondența la un oficiu poștal.

Profesoara Gibson știe foarte bine în ce fel de local lucrez, dar mi-a atras atenția că nu e cazul ca informația asta să se afle la Harvard, așa că sunt discretă.

— Dar plănuiesc să renunț la ambele slujbe în toamnă, înainte de începerea cursurilor.

Vestea o bucură.

— Perfect! Speram să aud asta. În fiecare generație, câțiva studenți renunță după primul an de facultate. Nu vreau să fii unul dintre ei. La toamnă, trebuie să te concentrezi asupra studiilor. Va trebui să asimilezi mai multe informații într-o singură zi decât asimilează alți studenți într-un semestru.

Scoate două cărți dintr-un teanc de pe podea și le împinge spre mine. După titluri, una este despre dreptul administrativ și cealaltă, despre arta scrisului.

— Când ai timp — și-ți sugerez să-ți faci timp —, exersează scrisul! Aici, cea mai puternică armă este exprimarea în scris. O să ajungi departe dacă o stăpânești. Cealaltă armă este dreptul administrativ. O mulțime de studenți se încurcă, amestecă practicile de reglementare, dreptul corporativ și cel civil. E bine să fii cu un pas înainte.

Trag cărțile spre mine.

— Mulțumesc!

— Cu plăcere! Transmite-i lui Kelly că o salut.

Stânjenită, iau cărțile și mă ridic.

Oare de ce am chiulit de la un curs, am călătorit o grămadă cu metroul și am suportat o interacțiune umilitoare cu dobitocul de Kale? Pentru o conversație de cinci minute și două cărți?

Înainte să ies pe ușă, profesoara Fromm mai adaugă ceva.

— Sabrina, permite-mi să-ți dau un sfat. Folosește o parte din banii pe care-i primești pentru împrumutul de studii universitare ca să-ți cumperi haine noi. Te vor ajuta să te simți mai în largul tău aici, iar locul ăsta n-o să-ți mai pară intimidant. Se zice că e bine să te îmbraci pentru jobul pe care-l vrei, nu pentru cel pe care-l ai.

Dau aprobator din cap. Sper că obrajii mei nu sunt roșii ca sfecla. Am crezut că mi-am primit deja porția de umilință.

Pe drumul de întoarcere, în campus toate par puțin mai terne. Acum observ că porțiuni mari de peluză au o nuanță

maro și copacii sunt golași. Studenții pe care-i văd par foarte diferiți de mine — bogați și privilegiați.

Când ajung acasă, arunc cărțile pe comoda din camera mea și mă întind pe pat. Într-un colț, lângă fereastră, tencuiala e crăpată și îngălbenită. Apa se infiltrează pe-acolo de o veșnicie. Dar după ce i-am spus Nanei o dată, fără să primesc nicio reacție, nu am mai abordat subiectul.

Mă rostogolesc pe spate și mă uit în tavan. Și acolo sunt crăpături și pete gălbui. O fi vreo spărtură în acoperiș?

Un val de rușine mă cuprinde, însă nu prea știu de ce anume mă rușinez. De casa mea urâtă și dărăpănată? De hainele mele ieftine? De mine, în general?

Poți să-ți plângi de milă mai târziu. Acum e timpul să muncești.

Doamne! Ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum e să plec dintr-un loc de care mi-e rușine și să ajung în altul de care mi-e și mai rușine. Dar nu am de ales. Tura mea la Boots&Chutes începe într-o oră.

Mă forțez să mă ridic în picioare. Iau pantalonii scurți și sutienul, care reprezintă uniforma mea de lucru. *Trebui să mai lucrezi acolo doar zece luni*, încerc eu să mă încurajez, în timp ce mă machiez. Mă încalț cu pantofii cu platforme de doisprezece centimetri, îmi iau pardesiul ponosit și mă îndrept spre clubul de striptease. Din păcate, este singurul loc în care chiar mă potrivesc.

Viața mea e de doi bani. Trăiesc cu oameni de doi bani. Mi se potrivește un loc de doi bani, murdar.

Voi reuși vreodată să scap de miasma trecutului meu și să-mi găsesc locul la Harvard? Am crezut că pot.

Dar în seara asta nu mai sunt la fel de sigură.

8.

Tucker

— Suntem de tot rahatul, se plânge Hollis.

— Mda, n-aș zice că suntem nemaipomeniți, recunosc eu.

Antrenamentul de azi a fost iarăși un dezastru. Asta nu prevestește nimic bun pentru meciul nostru de mâine, împotriva echipei de la Yale. Am sperat că excursia la Boston o să ne distragă atenția de la cât de prost jucăm, dar, deși stăm în barul ăsta de aproape o oră, până acum am vorbit numai despre hochei. Meciul echipei Bruins, proiectat pe ecrane de jur împrejurul nostru, nu ajută deloc. Să urmărești o echipă bună, care joacă hochei ca lumea, este cireașa de pe un tort de rahat.

Mă uit la sticla goală din fața mea. O clatin în aer, făcându-i semn chelneriței să-mi aducă alta. O să am nevoie de încă cinci beri dacă vreau să scap de dispoziția asta acră.

Hollis bodogănește:

— Dacă nu începem să jucăm bine în apărare, putem să ne luăm adio de la campionatul Frozen Four.

— Va fi un sezon lung. Hai să nu ne dăm bătuți deocamdată, spune Fitzy, din celălalt capăt al separeului.

Pe urmă soarbe dintr-o sticlă de Cola. El conduce în seara asta, deci nu bea alcool.

— Băieți, aveți de gând să vorbiți despre hochei toată seara? se plânge Brody, fratele lui Hollis.

Are douăzeci și cinci de ani, dar pare mult mai tânăr.

— Despre ce altceva să vorbim? În locul ăsta sunt numai tipi, îi zice Hollis, aruncând un șervețel spre frate-său.

Nu greșește. Sunt doar două femei în barul ăsta. Adevărat, al naibii de sexy, dar se mozolesc în colțul separeului. Nouăzeci și cinci la sută dintre bărbații de aici — inclusiv eu — le aruncă priviri pe ascuns. Restul de cinci la sută sunt gay.

Brody oftează din rărunchi și face o propunere:

— Bine, rataților. Nu vă place aici? Hai să ne cărăm!

— Unde? întreabă fratele lui mai mic.

— Într-un loc cu fete.

Trei minute mai târziu, urcăm în mașina lui Fitzy și pornim după Audiul lui Brody, prin oraș.

— Mișto! comentez eu, arătând spre mașina argintie, strălucitoare, din fața noastră.

— A luat-o în leasing, mă informează Hollis. Îi place s-o facă pe barosanul, deși nu e.

— Măi să fie! comentează Fitzy, care conduce. Nu ți se pare că seamănă cu cineva cunoscut?

Hollis îi arătă degetul mijlociu, apoi ripostează:

— Frate, sunt mai tare decât tine. Nici măcar nu ți-ai tras-o de ziua ta, săptămâna asta.

— Nu mă interesa să mi-o trag. Dacă voiam, nu m-ai fi văzut deloc toată noaptea.

— Oricum de-abia te-am văzut! Te-ai cărat acasă devreme, ca să te joci pe calculator!

— Ca să testez varianta *demo* pe care am conceput-o eu, îl corectează Fitzy. Nici *tu* nu faci ceva productiv.

— De fapt, faptul că-mi pun scula la treabă este o activitate *foarte* productivă.

Îmi ascund zâmbetul. Cum de ăștia doi sunt prieteni așa de buni? Hollis are gura mare și un singur lucru în minte — fetele —, în timp ce Fitzy este serios și pasionat de jocurile pe computer.

Cumva, deși se ciondănesc la greu și se scot reciproc din pepeni, prietenia lor rezistă.

Oprim într-o parcare cu pietriș, lângă Brody. O firmă cu neon, montată pe o clădire ca oricare alta, afișează cuvintele „Boots&Chutes" poziționate sub imaginea unei fete pe jumătate goale, călare pe taur.

Hollis cască gura.

— Pe bune? Un bar de striptease western, în *Boston*? O să fie nasol.

Pare cât pe-aci să-l pocnească pe frate-său.

— Mamă, dar ce figuri ai! comentează Brody, apoi își petrece un braț pe după gâtul lui Hollis și ne face semn să ne apropiem. Băieți, ați vrut fete... Ei bine, iată-le!

Hollis se declară dezamăgit:

— Asta se-ntâmplă după ce termini facultatea? Trebuie să plătești ca să ai parte de gagici? N-o să plec niciodată de la Briar, fraților! Niciodată.

Pufnesc în râs.

— Hei, gândește-te cât de multe admiratoare o să rămână la dispoziția ta, după ce Garrett și Logan o să treacă la profesioniști, îi sugerez eu.

Gândul ăsta îl binedispune imediat.

— Corect! Uite — îmi zice Hollis, arătând spre cuvintele luminoase —, nu mai trebuie să pleci din Boston. De ce să te întorci în Texas, când ai văcărițe aici?

Îi răspund:

— Sună tentant, dar o să mă țin de planul meu.

Dacă mama nu își descoperă pe neașteptate o pasiune pentru Coasta de Est, după absolvire mă voi muta înapoi în Patterson. Nu sunt convins că orășelul nostru e potrivit să începi o afacere în el, dar aș putea deschide o firmă în Dallas și aș veni acasă în weekenduri. Mama a dat totul pentru mine ca să ajung unde sunt acum, iar eu n-am de gând să o las singură.

Clubul de striptease duhnește a transpirație, a fum și a testosteron. În fruntea grupului nostru, fratele lui Hollis strecoară o bancnotă în palma unui bodyguard. Cei doi poartă o conversație scurtă.

— Fără atingeri! Dansurile private costă de la cincizeci de dolari în sus.

Bodyguardul îi face semn unei chelnerițe.

— Du-i în rândul din față, în dreapta scenei, îi spune el.

Băieții încep să se pună în mișcare.

Nu și eu.

Vocea ascuțită a bodyguardului mă face să tresar:

— Ai o problemă?

— Nu, zic eu repede.

Dar adevărul e că am o mare problemă. Una enormă.

În ciuda machiajului exagerat și a părului tapat, recunosc cine e chelnerița. La naiba!

Privirea uimită a Sabrinei o întâlnește pe a mea. Toată culoarea i se scurge din obraji.

— P... pe aici, se bâlbâie ea.

Înainte să se răsucească pe călcâie, văd o sclipire de avertizare din ochii ei. Am priceput. Nu vrea să le spun băieților că ne cunoaștem. Nu o condamn. Probabil că situația asta e foarte stânjenitoare pentru ea.

— Ce fel de tipe lucrează în locul ăsta? spune Hollis.

Se uită lasciv la fundul Sabrinei, abia acoperit de șort.

— Unele sexy, răspunde sec Fitzy.

Puțin spus! Fetele de-aici sunt mai mult decât sexy. Sunt de-a dreptul spectaculoase. Înalte, scunde, cu forme, blonde, cu păr negru, șatene. Dar privirea mea alunecă tot spre Sabrina, ca și cum ar fi legată cu un fir invizibil de fundul ei perfect.

— Retrag mitocăniile pe care le-am zis despre văcărițe, declară Hollis. M-aș bucura să fiu călărit de oricare dintre fetele astea.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu-mi place ideea ca Hollis — sau oricare alt tip de aici — să fie călărit de Sabrina. Ea e a mea.

— Ești bine? întreabă Fritz. Pari supărat.

Trag aer în piept.

— Mda, scuze! Mă gândeam la echipă.

— În cazul ăsta, chiar că ai de ce să fii supărat. Hai să bem ceva și să uităm de hochei.

Sunt vrăjit de fundul Sabrinei. Este aproape dezgolit, cu excepția unei amărâte de sfori care arată ca și cum o să pice din clipă-n clipă. Privirea mea coboară mai mult. Observ linia elegantă a coloanei vertebrale.

Înainte să ajungem la scenă, deja am o semierecție. E al naibii de jenant. Din liceu nu mi s-a mai întâmplat să mă excit doar privind fundul unei tipe. Ridic privirea tocmai la timp ca să evit o masă plină de tipi. Par să facă parte dintr-o frăție studențească. Când Sabrina trece pe lângă ei, unul dintre băieți se întinde ca s-o plesnească peste fund.

Simt o săgetare de furie. Mă reped spre masa lor. Un bodyguard care stă lângă scenă mi-o ia înainte.

— Fără atingeri, boule! țipă omul.

Îl ridică pe puști cu forța.

— Afară cu tine!

Idiotul protestează:

— Hei, îmi pare rău! Nu m-am putut abține.

Dar bodyguardul nu-l ascultă și îl târăște afară. Prietenii lui se uită după el.

— Aici sunt doar destrăbălați, zice Hollis, amuzat.

— Avem nevoie de tipul ăla în echipa noastră, spune Fitzy.

— Așa-i!

Sabrina ne întrerupe discuția:

— Pot să vă servesc cu ceva, băieți?

Vocea ei de-abia se aude peste muzica asurzitoare din club.

— Dă-ne orice bere ai la *draft*! îi zic.

Nu-mi scapă nefericirea de pe chipul ei. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că se simte jenată. Aș vrea să-i spun că locul unde lucrează nu are nicio importanță pentru mine.

Brody se trântește pe scaunul de lângă mine. Își sprijină brațele pe tăblia mesei și se uită la fata pe jumătate goală care dansează la doi metri de noi. Roșcata înaltă tocmai își scoate chiloții-tanga. Acum poartă doar un toc de piele în jurul taliei, completat cu două pistoale de jucărie.

— Ce să-ți aduc de băut? întreabă Sabrina.

Fratele lui Hollis își dezlipește privirea de la fata goală și se uită la Sabrina.

— Whisky sec.

— Imediat.

— Mersi, scumpo!

Cu un zâmbet forțat, Sabrina dispare. Habar n-am cum de-am reușit să nu mă reped la Brody. Sabrina nu e „scumpa" lui. Dacă-i mai spune așa încă o dată, nu sunt sigur c-o să mă abțin să-l bat măr.

— Chelenrița mi se pare cunoscută, țipă Hollis la urechea mea. Nu crezi?

Ridic din umeri.

— Nu știu.

Fitzy se răsucește și o studiază. Sabrina vorbește cu clienții de la o altă masă.

— Seamănă puțin cu Olivia Munn, nu?

— În niciun caz! E de un milion de ori mai sexy decât ea, declară Hollis. Mă rog, poate n-o știu.

Rânjind, Brody declară:

— O s-o întreb mai târziu de ce mi se pare c-o cunosc. Atunci când o să fie în genunchi, în fața mea.

Strâng din pumni și îi apăs pe coapsele mele. Trebuie s-o fac, căci altfel l-aș pocni pe fratele lui Hollis, și apoi Hollis s-ar supăra.

Din fericire, Brody se hotărăște să nu mai fie nemernic, de parcă a simțit că a fost cât pe ce să-l omor. Se întoarce către mine și spune:

— Mikey mi-a zis că o să-ți deschizi propria afacere. Așa-i?

Dau din cap.

— Da. Ăsta-i planul.

— Ce fel de afacere?

— Am câteva idei, dar nu m-am hotărât încă. M-am concentrat pe hochei.

— Da, te înțeleg.

— Dar imediat ce termin facultatea, o să mă gândesc serios la asta.

— Dacă ai nevoie de ajutor, zi-mi! Am ponturi pentru niște oportunități noi. Chestii mișto. Oportunitățile astea de investiții nu sunt publice. Într-o zi ai două sute de miare, iar trei ani mai târziu ești miliardar, după ce Facebook îți cumpără compania.

O zice de parcă e floare la ureche.

Decid să-l expediez elegant:

— Sună interesant. Poate-o să te sun când o să fiu gata să iau o hotărâre.

De fapt, nu am deloc de gând să-l sun pe Brody Hollis ca să-mi dea sfaturi despre investiții. N-aș vrea să fiu păcălit cu o afacere de tip schemă piramidală.

Sabrina se întoarce cu o tavă în mână. Instantaneu, toată atenția mea se îndreaptă spre ea. Pune pe masă băuturile noastre. Stă foarte aproape de umărul meu drept. Mă gândesc că a ales poziția asta nu pentru că vrea să-și frece sânii de pieptul meu, ci pentru că știe că sunt singurul de la masa asta care nu o s-o pipăie.

— Mă întorc imediat să văd ce faci, murmură ea înainte să dispară.

Sfinte Sisoe! Mă uit la ea cu admirație. Aș vrea să fug după ea și s-o îmbrățișez. Îmi închipui că nu-i e ușor să servească un grup de tipi de la Briar, darămite pe unul cu care s-a culcat. Ar fi putut să-l roage pe șeful ei să-i repartizeze alte mese, dar n-a făcut-o. A continuat să-și facă meseria de parcă prezența noastră n-o afectează deloc.

În următoarea jumătate de oră, eu și băieții urmărim programul fetelor care fac striptease. De fapt, amicii mei le urmăresc. Eu sunt cu mintea la Sabrina. Arunc priviri furișe spre ea din două în două secunde, fără să dau atenție la ce se întâmplă în jurul meu. Aud vag râsete, fluierături și fragmente de conversație, dar întreaga mea lume se concentrează asupra Sabrinei James. Tocurile înalte îi fac picioarele — deja lungi — să pară interminabile. De fiecare dată când trece pe lângă masa noastră, mă lupt cu dorința de-a o trage în poala mea și de-a o săruta nebunește.

— Cât costă o fată ca tine? întreabă o voce din spatele meu.

— Nu sunt dansatoare, îi zice Sabrina.

Umerii mei înțepenesc. Femeia de pe scenă tocmai și-a terminat numărul. Volumul muzicii a scăzut, iar următoarea

fată se pregătește să intre în scenă. Mă răsucesc pe scaun, ca să văd cine a vorbit. Cretinii din frăție au început iar cu măgăriile.

— Dar ai dansa pentru suma potrivită, zice unul dintre dobitoci.

— Nu. Eu doar îi servesc pe clienți.

Umerii ei mici sunt tensionați.

— Și dacă eu vreau mai mult decât o băutură? insistă nesimțitul.

— Crede-mă, nu vrei să-ți irosești banii cu mine. Sunt o dansatoare groaznică.

Tonul Sabrinei e relaxat, dar glacial.

— Mai ai nevoie să-ți aduc altceva de băut?

— Iubito, nu-ți cer un spectacol ca pe Broadway. Vreau doar să-ți vânturi țâțele și fundul în fața mea. Poate chiar să te freci puțin de mine...

Gata! Mi-e de-ajuns!

Când mă ridic și mă apropii de masa dobitocului, Fitzy mă privește mirat.

— A spus „nu"! mârâi eu.

Dobitocul îmi rânjește.

— E doar o dansatoare, frate.

Îmi încrucișez brațele la piept și repet:

— A spus „nu"

Cu colțul ochiului, văd că Sabrina bate în retragere.

— De ce nu te cari? mă întreabă tipul. Vezi-ți de treaba ta, sau o să...

Dobitocul se face mic când observă că un grup de hocheiști masivi și furioși îl străpung cu privirea. Fitzy pare deosebit de amenințător: are ambele antebrațe tatuate, iar deasupra unei sprâncene poartă urma unei tăieturi cu care s-a ales la cel mai recent meci.

— Ce ziceai c-o să faci? îl provoc eu.

— Nimic, spune bosumflat tipul.

— Bănuiam eu.

Mă încrunt la idioții ăia, după care eu și băieții ne așezăm din nou pe scaunele noastre.

Sabrina se răsucește și se uită spre masa noastră. Când privirile noastre se întâlnesc, în a ei văd o tristețe nemărginită. Scot telefonul și-i trimit un mesaj scurt. Nu știu dacă mi-a deblocat numărul, dar nu strică să încerc.

Eu: *Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.*

Nu mă aștept la un răspuns. Trei minute mai târziu, când telefonul meu bâzâie, sunt surprins.

Ea: *M-ai urmărit până aici?*

Îmi trebuie un minut ca să mă adun. Sorb din bere, inspir profund și-i răspund.

Eu: *Putem să vorbim?*

De data asta, îmi răspunde imediat.

Ea: *În 5 minute.*

În următoarele patru minute, mă forțez să nu mă holbez la mobilul meu. Nerăbdarea fierbe în pieptul meu, mărindu-se cu fiecare secundă care trece. Când vine vremea să mă ridic, sunt ridicol de tensionat.

Îi anunț pe băieți că mă duc la toaletă. Nimeni nu-mi acordă atenție. Hollis și Brody sunt prea ocupați să îndese dolari în chiloții unei dansatoare. Fitzy îi privește cu o expresie plictisită.

Îmi fac loc prin mulțimea de bărbați, spre ușa din partea cealaltă a sălii întunecoase. Boots&Chutes au exagerat cu tematica westernului: ușii ca la vestitele saloane din Vestul Sălbatic separă toaletele de încăperea barului. Pe plăcuțele din lemn agățate pe ușii stă scris *Pistolari* (pentru bărbați) și *Iepe* (pentru femei). Din spatele ușii *Iepelor* se aud înfundat gemete de femeie acompaniate de mormăitul unui tip. Câtă eleganță!

— Deci ai făcut-o? întreabă Sabrina.

Mă răsucesc la vocea Sabrinei. Se apropie de mine, cu brațele încrucișate la piept.

Strâng din buze.

— Ce anume? Să te urmăresc până aici? Nu, scumpo.

Mă măsoară din ochi câteva secunde, apoi dă din cap.

— Bine. Te cred.

Se răsucește și dă să plece.

La naiba, nu!

— Sabrina...

Se oprește.

— C-ce-i?

Inima mi se înmoaie când aud cum i se frânge vocea. Stă cu spatele la mine. Spinarea ei e țeapănă. Mă apropii de ea. Până mai adineauri, eram supărat fiindcă a crezut că am pândit-o, dar acum orice urmă de indignare a dispărut. O ating ușor pe braț și o răsucesc spre mine. Ne privim.

— Sabrina, ce s-a întâmplat?

Tonul meu e blând.

— Aici lucrez eu.

— Da. Aici lucrezi tu.

— Asta-i tot? N-ai altceva de zis?

Mângâi un umăr gol cu buricul degetului mare. Îi simt tremurul.

— Ăsta-i locul tău de muncă. Primești bani ca să lucrezi aici. Și probabil că-i folosești ca să-ți plătești facturile. Ce-ar mai fi de spus?

Știu ce reacție se așteaptă să primească. Judecată. Dispreț. Poate un comentariu vulgar.

Dar eu nu sunt așa.

În cele din urmă, un zâmbet apare pe buzele ei superbe.

— Aștept să zici că nu vii *niciodată* în genul ăsta de locuri, că prietenii tăi au insistat, bla-bla-bla...

— Aș minți dacă aș spune că n-am fost niciodată într-un club de striptease. Dar în seara asta chiar am fost târât până aici. Aș fi vrut să mergem să bem ceva într-un bar obișnuit. Singurul motiv pentru care am venit la Boston a fost că...

Nu vreau s-o sperii.

— Da?

— Fiindcă speram să te întâlnesc din întâmplare.

Sabrina râde.

— Bostonul e mare. Chiar te așteptai să ne intersectăm?

— De fapt, nu m-am așteptat. Am sperat!

Sabrina râde.

— Văd că mi-ai deblocat numărul.

— Da.

Își umezește buza de jos cu vârful limbii. La naiba! Vreau s-o sărut.

— Ar trebui... să mă întorc la treabă.

În cuvintele ei disting o fărâmă de ezitare. Pentru mine e de ajuns.

— Când termini programul?

— La două.

— Vrei să stăm împreună după aia?

Nu răspunde imediat. Îmi țin respirația. Sper că dorința copleșitoare pe care o simt pentru ea nu se oglindește pe chipul meu. Mă rog să spună...

— Da.

9.

Tucker

O aștept pe Sabrina în parcare. Aproape toate mașinile au dispărut, cu excepția celor care probabil sunt ale angajaților. Acum două ore, băieții s-au întors la apartamentul lui Brody, unde probabil vor sta toată noaptea la taclale și la bere. Le-am spus că mă întâlnesc cu o fată, pentru o cină târzie. Hollis a bătut cuba cu mine, apoi a declarat că sunt nașpa, fiindcă nu m-am interesat dacă fata are o prietenă, ca să se cupleze și el.

După ce m-au lăsat la un mic restaurant deschis non-stop, la câteva străzi distanță de clubul de striptease, mi-am făcut de lucru cu un burger și niște cafea pentru o oră, ca să nu adorm. Apoi m-am întors la Boots&Chutes.

Acum mă sprijin de Honda Sabrinei și nu scap din ochi intrarea principală.

Când apare, excitarea mea crește. Poartă un pardesiu lung până la genunchi. Dedesubt, gambele ei sunt goale.

Scula mea zvâcnește. Mă întreb dacă încă poartă șortul ăla. Apoi îmi regret gândul, pentru că am văzut cât de tare s-a rușinat de hainele pe care le purta.

— Bună! mă salută ea.

— Bună!

Vreau s-o sărut, dar nu-mi trimite niciun semnal de încurajare. Simt nevoia s-o ating, așa că mă apropii de ea și-i petrec după ureche o șuviță de păr.

Sabrina întreabă:

— Unde mergem?

O las pe ea să hotărască.

— Tu unde vrei să mergem?

— Ți-e foame?

— Nu. Tocmai am mâncat. Ție ți-e foame?

— Am mâncat un baton energizant în timpul pauzei.

Îi fac cu ochiul.

— Te gândeai că ai nevoie de energie, nu-i așa? De ce?

Obrajii ei capătă o nuanță frumoasă de roz. Se luptă să-și stăpânească un zâmbet. Când pierde lupta, mă bucur, fiindcă e minunată când zâmbește. Mi-aș dori s-o facă mai des.

Se uită împrejur.

— Camioneta nu-i aici.

— E în Hastings. Am venit cu mașina lui Fitzy.

— Păi... atunci ce să facem?

— Nu-i nicio grabă.

Mă apropii mai mult. Îi cuprind un șold în palmă, iar cu cealaltă mână îi mângâi maxilarul. Nu se retrage. Pulsul meu se accelerează.

— Ne-am putea plimba. Sau ne relaxăm în mașină și stăm de vorbă. Orice vrei tu.

Sabrinei îi scapă un oftat care stârnește aburi albi în aerul rece al nopții.

— N-am chef de plimbare. E frig afară și mă dor picioarele. Mașina mea e mult prea mică pentru tine. În cinci secunde te-ai simți ca-n cușcă.

— Vrei să ne ducem la tine acasă?

Sabrina se încordează.

— Nu.

Inspiră adânc. Pare jenată.

— Nu vreau să... Să vezi unde locuiesc. E un loc de rahat, înțelegi?

Mi se strânge inima. Nu răspund, pentru că nu știu ce să spun.

— Mă rog... Dormitorul meu nu-i de rahat, adaugă ea.

Sabrina tace ca și cum ar duce o luptă lăuntrică.

— Chiar am vorbit serios mai devreme, îi spun cu blândețe. Nu-i nicio grabă. Dar, dacă-ți faci griji c-o să te judec după locul unde locuiești, să știi că nu e cazul. Nu-mi pasă dacă locuiești într-o vilă sau într-o cocioabă. Vreau să fiu cu tine. Nu contează unde sau când.

Când degetul meu mare îi mângâie buzele, tensiunea din umerii ei se topește.

— Bine, șoptește ea. Hai să mergem la mine acasă.

Îi privesc chipul.

— Ești sigură?

— Da. Acum prefer un loc cald și confortabil. Nu că la mine ar fi foarte confortabil, dar categoric e mai cald decât aici, afară.

Sabrina deschide portiera și se așază la volan. Mă strecor pe scaunul de lângă ea. Are dreptate. Picioarele mele nu încap în vehiculul ăsta. Chiar și după ce împing scaunul în spate la maximum, tot n-am loc să le întind.

Ieșim din parcare.

— Nu locuiesc departe de-aici.

Asta-i singura ei replică pentru tot restul drumului. Nu știu dacă e tulburată sau dacă regretă că a acceptat să rămână cu mine. Sper tare mult să nu fie ultima variantă. N-o presez să

vorbească, pentru că știu c-o să se eschiveze. Trebuie să am răbdare. Iar când ai răbdare cu Sabrina James, ești răsplătit. Ca să se lase dusă de val, trebuie s-o ajut să se simtă în largul ei.

Când cotim pe strada ei, mă prefac că e prima oară când sunt aici, că nu recunosc casele dărăpănate, că nu am dormit în mașina mea chiar acolo, lângă trotuarul spart, în noaptea în care am urmărit-o până acasă deoarece voiam să mă asigur că ajunge cu bine.

Mașina Sabrinei se oprește pe aleea de lângă casă. Coborâm din mașină.

— Pe aici, îmi șoptește ea.

Urcă treptele verandei din spate. Descuie ușa.

O clipă mai târziu, pătrundem într-o bucătărie micuță. Are un tapet urât, galben cu roz, și în centru se află o masă pătrată, înconjurată de patru scaune. Electrocasnicele par vechi. Pe plită stau înșirate oale și tigăi murdare. Sabrina pălește la vederea dezordinii.

— Bunica mereu uită să facă ordine după ce gătește, spune ea, evitându-mi privirea.

Privesc bucătărioara îngustă.

— Doar voi două stați aici?

— Nu. Și tatăl meu vitreg locuiește cu noi.

Nu spune mai mult și nici eu nu cer detalii.

— Nu-ți face griji! Vineri seara joacă poker. De obicei e plecat până târziu și se întoarce acasă pe două cărări, a doua zi pe la prânz. Nana ia un somnifer în fiecare seară, înainte de culcare. Doarme buștean.

Am senzația că nu vrea să mă liniștească pe mine, ci pe ea însăși.

— Camera mea e aici.

Observ cât de îngust e coridorul, cât de murdar e covorul. Pe pereți nu sunt fotografii de familie. Mă doare sufletul, pentru

că umerii ei cocârjați dau de înțeles că-i este rușine de locul ăsta.

Fir-ar să fie! Nu-mi place deloc s-o văd așa de abătută. Aș vrea să-i povestesc despre vopseaua scorojită din casa noastră din Texas, despre cum am dormit aproape tot liceul în cea mai mică încăpere din casă, fiindcă mama — care lucrează în oraș, la un salon de coafură — să poată folosi dormitorul mai mare pentru salonul ei de acasă, care îi completează veniturile.

Dar nu spun nimic.

Intrăm în camera ei.

Odaia este mică, ordonată. Probabil că aici se refugiază Sabrina. Patul dublu e făcut impecabil, acoperit cu o cuvertură bleu. Biroul e încărcat cu manuale frumos aranjate. Aici miroase a curat și a proaspăt, a aromă de brad și a lămâie.

Sabrina își scoate haina și o aruncă pe scaunul de birou.

Îmi lasă gura apă. Și-a pus un tricou peste sutienul minuscul — uniforma ei de lucru. Încă poartă șortul scurt. Și tocurile! Sfinte Sisoe, tocurile alea!

— Așa..., începe ea.

Îmi scot geaca.

— Așa..., o imit eu.

Ochii ei întunecați urmăresc mișcarea mâinilor mele, când arunc geaca deoparte. Apoi scutură din cap, ca și când încearcă să-și revină. Îmi vine să zâmbesc.

— Am vorbit serios când am spus că nu vreau să mă implic, spune ea.

— Știu. De-asta nu te-am sunat.

Mă apropii de birou. Citesc titlurile manualelor.

Pe perete văd un panou mic, de plută, cu fotografii prinse pe el. Zâmbesc privind o poză în care Sabrina apare între două fete. Cea din stânga e roșcată și scoate limba. Cea din dreapta are codițe lungi, subțiri și a fost surprinsă în timp ce sărută

obrazul Sabrinei. E clar că amândouă o adoră. Mă bucur că există cel puțin alte două persoane care au grijă de ea.

— Sunt prietenele mele, explică Sabrina. Ea este Hope... — arată spre tipa din dreapta —, iar ea e Carin. Ele sunt îngerii mei păzitori. Vorbesc serios.

— Par foarte de treabă.

Mă uit la celelalte fotografii. Pe urmă ochii mei poposesc pe o coală de hârtie care poartă într-un colț emblema Universității Harvard.

— Dumnezeule! E ceea ce cred eu că e? șoptesc eu.

Se luminează la față.

— Da. Am fost acceptată la Facultatea de Drept de la Harvard.

— Uau!

O trag spre mine și o îmbrățișez.

— Felicitări, scumpo! Sunt mândru de tine.

— Și eu sunt mândră de mine.

Vocea ei răsună înăbușit, fiindcă gâtul meu îi apasă gura.

Ah, frate! Îmbrățișarea asta a fost o idee proastă. Acum nu mă pot concentra decât la sânii ei plini și rotunzi, care-mi apasă pieptul. Jur că sfârcurile i s-au întărit.

Sabrina își ține respirația când îmi simte erecția.

— Îmi pare rău, spun eu, îndepărtându-mi ușor coapsele de corpul ei. Scula mea s-a zăpăcit.

Pufnește în râs. Se uită la mine cu amuzament. Și cu excitație. Văd o scânteie în ochii ei.

— Sărăcuța sculă! glumește ea. Trebuie să-i explic care e diferența dintre îmbrățișare și regulat?

Fata asta nu are voie să spună cuvântul *regulat*. Sună prea mult a promisiune când îl rostesc buzele alea cărnoase.

— Ar fi o idee bună, răspund eu. Scula mea nu-i tocmai deșteaptă... S-ar putea să aibă nevoie de un curs practic.

Sabrina ridică dintr-o sprânceană.

— Parcă spuneai că nu-i nicio grabă...

— Ei, am glumit. Nicio grabă, scumpo.

Doar că, bineînțeles, reacția din pantalonii mei mă contrazice.

Acum nu ne mai îmbrățișăm. Stăm la câțiva centimetri distanță unul de celălalt.

— Sinceră să fiu, de obicei reacționez mai bine când sunt sub presiune, recunoaște Sabrina. Câteodată, am nevoie de... un mic imbold.

Înțeleg întrebarea ei nerostită. Chiar dacă penisul meu e și mai ațâțat, mă forțez să-mi păstrez cumpătul.

— Nu insist să facem sex dacă nu sunt sută la sută sigur că asta dorești.

Îi cercetez fața.

— Asta vrei?

Sabrina își umezește buzele. Ezită.

— Da...

— Nu-i destul. Spune-mi exact ce vrei!

— Pe tine, răspunde Sabrina. Te vreau pe tine.

— Vorbește mai clar!

Trebuie să mă asigur că suntem pe aceeași lungime de undă.

— Te vreau pe tine. Vreau *asta.*

Palma ei îmi acoperă fermoarul umflat. Erecția mea aproape că-l străpunge.

— Unde-o vrei?

— În gura mea.

Adio, stăpânire de sine! Sabrina James a demolat-o cu doar trei cuvinte lascive.

Buzele mele se lipesc de ale ei. E genul de sărut care devine incendiar într-o secundă. Limba îmi alunecă printre buzele ei desfăcute, cu o mișcare lacomă. Ea geme de plăcere. Limba ei se împletește cu a mea pentru câteva secunde fierbinți. Pe urmă

începe să mă sărute pe gât. Când inspiră profund, sânii i se ridică. Oftatul ei îmi trimite un fior direct în testicule.

— Miroși atât de bine..., șoptește ea.

Și apoi buzele ei mă copleșesc. Coboară de-a lungul gâtului, îmi ating claviculele, mă gâdilă pe bărbie. Mă înnebunește pur și simplu.

Strecoară o mână între noi și mă freacă pe deasupra pantalonilor. Nu deschide fermoarul. Nu știu dacă vrea să mă tachineze sau dacă așteaptă imboldul de care zicea că are nevoie. Nu mai am răbdare.

— Scoate-o! spun eu răgușit.

Buzele ei surâd jucăuș.

— De ce?

— Ai spus că mă vrei în gura ta. Ia-mi scula în gură!

Scoate un sunet drăgălaș — un amestec între un scâncet, un geamăt și un oftat. Îi simt tremurul degetelor când îmi descheie jeanșii. E excitată la culme.

— Am vrut s-o fac în noaptea aia, în camioneta ta, mărturisește Sabrina. Dar eram prea nerăbdătoare să te simt în mine.

Scoate din boxeri penisul țeapăn și-l cuprinde cu degetele. Îmi arunc bocancii din picioare, îmi scot iute jeanșii și boxerii. Le împing deoparte cu piciorul.

— Tricoul! ordonă ea amuzată. Vreau să-ți văd pieptul.

Îmi scot tricoul și rămân gol în fața ei.

În timp ce privirea ei fierbinte mă devorează, le mulțumesc zeilor că au inventat hocheiul. E un sport dur, periculos, care cere sute de ore de antrenament. Acum am mușchi în locuri unde nici măcar nu știam că există. Timpul petrecut la sala de forță și la antrenamente a dat roade. Mă simt foarte satisfăcut când simt privirea ațâțată a Sabrinei plimbându-se pe trupul meu.

— Corpul tău e demențial, mă informează ea.

Chicotesc.

— Și al tău e la fel.

Palmele mele îi cuprind sânii pe deasupra maioului. Sabrina le plesnește.

— Nu mă distrage! Am o treabă de făcut.

— Având în vedere că ești mereu atât de ocupată, am crezut că te pricepi să faci multe lucruri în același timp.

— O, pot să fac multe lucruri deodată, dar acum vreau să mă bucur de „activitatea" mea pe îndelete.

Sună seducător.

Sabrina îngenunchează. Părul îi cade peste un umăr. Ridică ochii spre mine. Să fiu al naibii! N-am văzut niciodată o priveliște atât de sexy. Mă întind spre ea și-i mângâi gura cu degetul meu mare. Vreau să văd buzele alea în jurul penisului meu.

— Fă-o! bâigui eu, văzând că încă nu mă atinge.

Simte nerăbdarea din vocea mea. I se face milă de mine și se apleacă ușor. Îmi sărută vârful penisului. O mișcare foarte rapidă a limbii e suficientă să-mi trimită un fior electric pe șira spinării. Frate, n-o să pot rezista mult!

O apuc de ceafă și o apropii de mine. Sabrina deschide gura și penisul meu alunecă înăuntru. O fierbințeală umedă mă cuprinde, făcându-mă să gem. Senzația e extraordinară. Apoi începe să-și miște limba.

— Dumnezeule! bâigui eu.

Sabrina râde. Sunetul se unduiește prin scula mea și-mi pulsează în testicule. Mă tachinează cu mișcări prelungi, lenețe. În tot acest timp scoate cele mai sexy sunete pe care le-am auzit vreodată. Scâncete de ațâțare și gemete.

Îi mângâi părul moale, mătăsos. Nu vreau să-mi dau drumul prea repede, dar când gura ei alunecă brusc în față, până când îi simt buzele la baza penisului, nu-mi pot stăpâni orgasmul. Explodez ca un foc de artificii. Se întâmplă atât de repede, că nici n-am timp s-o avertizez.

— Sabrina..., îngaim eu, încercând să mă retrag din gura ei.

Ea geme și suge mai tare.

Plăcerea este atât de intensă, că aproape mă doboară. Genunchii mi se înmoaie. Din momentul în care Sabrina a început să-mi facă sex oral, mintea mea nu a mai produs gânduri coerente.

La un moment dat, simt mângâierea blândă a mâinii ei pe coapsele mele. Degetele ei îmi mângâie penisul o ultimă oară, apoi se ridică în picioare.

— A fost mișto, îmi spune ea.

Pufnesc în râs. „Mișto" e puțin zis.

— A fost de-a dreptul incredibil, o corectez eu, trăgând-o spre mine.

O sărut până-și pierde răsuflarea. Picioarele mele încă tremură, dar mâinile mele știu ce fac. Îi scot încet maioul și trag de sfoara care-i ține legat sutienul minuscul. O împing spre pat. Mă apropii de ea. Se sprijină în coate și se întinde pe saltea.

Îi scot sandalele și îi sărut pe îndelete gleznele. Apoi o dezbrac de șort, îl arunc cât colo și mă întind din nou după sandale.

Surprinsă, Sabrina ridică o sprânceană.

— Mi le pui la loc?

— Bineînțeles. Habar n-ai cât de sexy ești încălțată cu ele.

Îi strecor o talpă în sanda, apoi pe cealaltă. O privesc îndelung și mă minunez cum de sunt atât de norocos. Este toată numai picioare lungi, forme dulci și piele catifelată, aurie. Părul ei brun stă răsfirat pe saltea, buzele roșii sunt strălucitoare și întredeschise. Și sandalele alea înnebunitoare... Dumnezeule!

Mă ridic în genunchi și mă trag și mai aproape. Penisul meu se trezește din nou la viață, dar nu-l bag în seamă. Poate să aștepte cât timp mă joc puțin.

— Nu-mi vine să cred cât ești de frumoasă, declar eu.

Strecor o mână printre coapsele ei. Când îi frec clitorisul cu buricul degetului mare, șoldurile ei zvâcnesc.

Zâmbesc. O simplă mângâiere, și deja e udă. Sau poate că s-a excitat când mi-a făcut sex oral.

Degetul meu coboară către intrarea în vagin. Gem când descopăr că e fleașcă.

— Eu am făcut asta? murmur eu.

Ochii ei sunt poznași.

— Îmi pare rău, dar nu! Cât ți-am făcut sex oral, mă gândeam la Tom Hardy.

— Pe naiba!

Strecor un deget înăuntrul ei. Sabrina scoate un mic țipăt.

— Știai foarte bine scula cui era în gura ta.

Sabrina se zvârcolește, pipăită de degetul meu iscoditor. Strecor încă unul, le încovoi și încep să-i masez vaginul, în timp ce degetul meu mare desenează mici cercuri în jurul clitorisului.

— OK, așa-i. Știam, gâfâie ea. Cine are nevoie de fantezii cu actori, când tu ești un vis devenit realitate?

Să fiu al naibii! Cât de mult îi place orgoliului meu să audă așa ceva! Și scula mea e încântată de felul în care vaginul ei îmi strânge degetele. Îmi amintesc cât de strâmtă e, cât de bine m-am simțit în ea. Iar uit că încerc să fiu răbdător.

Îi desfac coapsele și mă aplec. Îmi îngrop fața acolo unde penisul meu ar vrea să fie. Când limba mea o atinge, Sabrina geme atât de tare, încât ar putea să trezească și morții.

Să sperăm că somniferul pe care l-a luat bunica ei este eficient; altfel, am avea parte de o situație superstânjenitoare.

Sărut, ling și sug și mă joc cu ea până când corpul meu nu mai rezistă. Mintea mea se blochează din nou. Am un singur gând: *trebuie să fiu înăuntrul ei.* Când îmi desprind gura de ea, Sabrina exclamă, dezamăgită. Barba mea a zgâriat-o, lăsându-i pete rozalii pe coapse.

— Tucker! mă imploră ea.

— Așteaptă, scumpo!

Mă aplec să-mi pescuiesc pantalonii de pe podea, apoi scot la iveală prezervativul pe care-l țin în portofel. Se uită la mine cât timp îl potrivesc la locul lui. Privirea ei nu mai este umbrită de frustrare. E arzătoare, plină de nerăbdare.

— Intră în mine! comandă ea.

— Da, să trăiți!

Zâmbind, mă apropii de ea. Îmi călăuzesc penisul înăuntrul ei. Gemem amândoi când pătrund adânc. Dar se pare că nu e suficient de adânc. Picioarele ei lungi, mătăsoase și extraordinare se încolăcesc instantaneu în jurul meu. Își înfige tocurile în fundul meu și-și saltă brusc coapsele.

Mă las în jos. Coatele mele se sprijină de saltea.

— Minunat..., mormăi eu, zgâindu-mă la fața ei înroșită de plăcere.

O sărut din nou, în timp ce penisul meu pulsează în fierbințeala strâmtă. Încerc să mă mișc lent. Încerc cât pot de tare. Dar Sabrina are alte planuri. Își înfige degetele în părul meu și trage până ce gurile noastre se despart.

— Îmi trebuie mai mult.

— Spune-mi ce vrei!

— Asta.

Îmi apucă mâna și o împinge. Degetele ei acoperă încheieturile mele, călăuzindu-le. Mă îndeamnă să-i mângâi clitorisul.

— Și asta.

Se opintește și începe să se frece de mine.

Se alege praful de ritmul meu lent, măsurat. În schimb, avem parte de o împreunare frenetică. O penetrez ca un posedat. Degetul meu mare parcă s-a lipit de clitorisul ei umflat. Îl frec încontinuu. În câteva secunde, suntem amândoi transpirați și cu respirația întretăiată. Tăblia patului izbește peretele într-un ritm care se potrivește cu bătăile inimii mele.

Sabrina are orgasm înaintea mea. Se agață de umerii mei și se cutremură sub mine. Sexul oral mi-a mai domolit focul, așa că rezist mai mult. Ba chiar mai mult decât mi-aș dori. Abia aștept să-mi dau drumul din nou. Fiecare mușchi imploră să aibă parte de eliberare.

— Relaxează-te, șoptește Sabrina.

Și apoi își strecoară un deget în fundul meu.

Asta e.

Cu un țipăt, ejaculez. Am uitat până și cum mă cheamă. Probabil că mi-am pierdut cunoștința pentru câteva minute. Mă simt ciudat, minunat. Testiculele încă mă furnică. Am impresia că s-ar putea s-o strivesc, așa că mă ridic de pe Sabrina. Mă răstorn pe spate.

— Doamne! mormăi eu, zgâindu-mă în tavan. A fost...

O bătaie în ușă mă întrerupe. Se aude o voce de bărbat.

— Vă distrați? Așa mi se pare.

Sabrina înțepenește ca o căprioară în lumina unor faruri. Strălucirea pe care fața ei a căpătat-o după sex dispare instantaneu. Pălește. Degetele ei strâng spasmodic cuvertura.

— Pleacă! țipă ea.

— N-ai de gând să mă prezinți amicului tău? Nu fi necioplită, Rina!

— Cară-te, Ray!

Dar nemernicul nu pleacă nicăieri. Bate din nou în ușă. Râsetul lui de bețiv stârnește ecouri în hol.

— Lasă-mă să fac cunoștință cu prietenul tău! O să mă port frumos.

Sabrina sare din pat și începe să înhațe hainele împrăștiate pe podea. O imit. Evident că nu putem sta goi. Se îmbracă în grabă cu maioul și cu șortul. Se apropie de ușă și o deschide larg.

— Pleacă, naibii, de la ușa mea, Ray! Vorbesc serios.

Bărbatul din prag o împinge deoparte și își lungește gâtul, ca să mă vadă. Când privirile noastre se întâlnesc, izbucnește în râs.

— A, ți-ai găsit un sportiv! Ia uite ce mușchi are!

Șuvițe unsuroase de păr i se răsfiră pe frunte. Ray se răsucește spre Sabrina.

— Deci îți plac mușchii. Da, sigur că-ți plac. Te-am auzit schelălăind ca o cățea în călduri.

— *Ieși de-aici!* mârâie Sabrina.

— Ești sexy când ai orgasm...

Să-l ia dracu'! Fierb de furie. Nu-mi pasă deloc că omul ăsta este tatăl ei vitreg. Nenorocitul n-are voie să-i vorbească așa!

Îi vorbesc lui Ray cu voce scăzută, amenințătoare:

— Destul! Ți-a zis să pleci.

Sprâncenele lui saltă de mirare.

— Cine dracu' ești tu să-mi dai ordine? Asta-i casa *mea,* băiete.

— Și asta-i camera ei.

— Rina, spune-i sportivului tău să-și țină fleanca! Altfel, îi închid eu gura.

Da, cum să nu! Aș putea să-l pun la pământ dintr-o lovitură. E atât de beat, că se clatină pe picioare.

— Ray...

Vocea Sabrinei este înșelător de liniștită.

— Ray, aș vrea să pleci, te rog.

Se așterne liniștea între noi trei. În cele din urmă, Ray, își dă ochii peste cap și se apropie de ușă.

— Dumnezeule! Chiar ești o scârbă cu nasul pe sus, așa-i? Am glumit, atâta tot.

— Glumește în altă parte! îi spun lui Ray cu răceală.

— Tacă-ți gura, sportivule!

Pașii lui nesiguri se îndepărtează pe coridor. Mă răsucesc spre Sabrina. Stomacul mi se strânge de neliniște. Mă sperie gândul că ticălosul ăla doarme la doar două uși distanță de ea.

— Sunt foarte obosită. Ar trebui să pleci.

Privirea mea fuge imediat spre coridor.

— Ray n-o să mă deranjeze, șoptește ea. Noaptea, îmi încui ușa.

Parcă mi-a citit gândurile.

Nu sunt convins că o ușă încuiată o să-l oprească pe ticălosul ăsta. Ray nu e la fel de înalt și de solid ca mine, dar nu-i nici firav. Nu i-aș subestima forța.

— O să fiu OK, insistă Sabrina.

Privirea ei îmi spune că e nerăbdătoare să plec.

Eu, unul, îmi doresc mai mult decât orice să rămân.

— Ești sigură c-o să fii bine?

Sabrina dă aprobator din cap.

— Bun. O să plec.

Comand un Uber, fără să mă grăbesc. Mă asigur că durează destul de mult, deoarece sper că Sabrina o să se răzgândească.

Dar nu se răzgândește. Așteaptă în tăcere, apoi mă conduce spre bucătărie, îmi deschide ușa și-mi urează „noapte bună"

Nu mă sărută de rămas-bun.

10.

Sabrina

El: *Nu-s sigur dacă mi-ai blocat numărul din nou. Dacă n-ai făcut-o, să știi că ești supertare în pat. Ai un corp beton, nu doar o minte sexy. Vreau să ne vedem din nou. Pt sex ori pt orice altceva.*

Îmi place să cred că sunt imună la lucrurile banale. De pildă, la sentimente. Îmi place să pretind că am o hotărâre și o putere de concentrare așa de mari, încât nimic nu mă poate abate de la drumul pe care mi l-am stabilit încă din clasa a șasea. Dar acum, când mă holbez la fata care se freacă de Tucker, gândurile mele despre Harvard, despre note mari și despre cum să le dau cu tifla *hater*-ilor sunt măturate de un val de gelozie.

Îmi vine să mă duc la ei, să scot mobilul și să-i arăt fetei mesajul de la el. *Vezi? E al meu.* Asta i-aș zice tipei, iar după aceea l-aș lua pe Tucker de-aici. Sau poate că l-aș pune la pământ și l-aș călări în fața întregului campus.

Hope râde.

— B., am impresia că nu știi dacă s-o ucizi pe Amber Pivalis sau să ți-o tragi cu Tucker. Niciuna dintre variante nu e legală aici, în campus.

— N-am vreme de prostiile astea, mârâi eu, strângându-mi cărțile la subsuoară.

— Cum să definim „prostiile astea"? întreabă Hope. Obsesia ta pentru Tucker sau refuzul tău de a te bucura de viață?

Încerc să mă eschivez:

— Dacă mai ridici mult din sprâncene, o să le pierzi în păr.

Hope joacă din sprâncene.

— Am ticurile astea ciudate din cauză că stau pe lângă tine, declară ea.

— Te strâmbi așa și când ești în pat cu D'Andre? E vreun fetiș pervers de-al lui?

— Știi foarte bine care-i fetișul lui D'Andre și că n-are legătură cu sprâncenele mele.

— O, Doamne! Așa e! Îmi pare rău c-am adus vorba despre asta.

Preferința lui D'Andre pentru funduri de fete nu le-a scăpat prietenelor lui Hope. Nu-mi place să-mi aduc aminte de așa ceva nici măcar dacă m-ar ajuta să-mi iau gândul de la Amber.

Momentan, tipa pipăie brațul lui Tucker, în vreme ce el soarbe fiecare vorbuliță idioată care iese din gura ei cretină. Amber ar putea să-i vorbească și despre teoria lui Nietzsche despre nihilism, că Tucker tot ar fi fascinat.

— O să stăm aici toată ziua, să privim spectacolul Amber-Tucker, sau mergem să mâncăm ceva?

De ce flirtează Tucker cu altă tipă, după ce mi-a trimis un mesaj erotic?

— Mergem să mâncăm, îi răspund.

Dar picioarele mă poartă către vest. În direcția aia nu e niciun restaurant.

— B., să știi că, dacă vrei să mergem la Carver's, trebuie s-o luăm la dreapta...

Hope pare cât pe ce să izbucnească în râs.

Mă opresc din mers. Exact în clipa asta, Tucker mă observă. Pot simți de aici căldura emanată de zâmbetul lui.

Drace! Să facem sex acum trei nopți a fost o greșeală. S-o facem acum o săptămână a fost o greșeală. Și, categoric, să tun și să fulger prin campus, ca o iubită geloasă, e o greșeală.

O înșfac de braț pe Hope și dau zor în direcția opusă.

— Știi că alerg doar pe banda de la sală, cu tenișii în picioare și în echipament de sport, da? întreabă prietena mea.

O ia la goană lângă mine. Încearcă să țină pasul. Poartă cizme scumpe, din velur, cu tocuri înalte.

Măresc viteza.

— Nu te-aud, Hope. Jena mi-a prăjit sistemul nervos.

— Mi-ar plăcea să aflu de ce-ai luat-o la goană.

Ca și cum n-ar ști! Nu apuc să-i răspund, fiindcă în dreapta mea se ivește Tucker.

— Arde undeva? zice el, cu accentul lui sudist.

Hope se oprește. Își șterge fruntea cu o mișcare teatrală.

— Slavă Domnului că ne-ai prins din urmă! exclamă ea. Nu-s făcută pentru asemenea eforturi.

— Ajunge! îi șuier printre dinți.

Prietena mea îmi zâmbește larg, fără jenă.

— Intru să caut o masă liberă. Când termini de vorbit, vino după mine!

Trece pe lângă mine și trage un pumn în bicepsul lui Tucker.

— Poți să vii și tu, frumosule!

Aud un mârâit. Sper ca toată lumea să creadă că sunetul e scos de stomacul meu, dar, judecând după zâmbetul larg al lui Hope și după strâmbătura lui Tucker, știu că nu s-au lăsat

păcăliți. Tucker are decența să aștepte până când Hope dispare. Abia apoi deschide gura:

— Iar îmi ignori mesajele?

— Mi-ai trimis un singur mesaj, acum trei zile.

Mă încăpățânez să privesc în față, nu la chipul lui superb sau în ochii lui căprui și adânci.

Nici măcar nu trebuie să mă uit la el ca să știu că zâmbește.

Probabil că se holbează la mine. Eu mă uit la orice altceva, în afară de el. În cele din urmă, îmi fac curaj și-i arunc o privire.

Zâmbetul i-a pierit. Acum se încruntă. Pare nedumerit, ca și cum a hotărât că sunt un puzzle și încearcă să-l rezolve. Prin minte mi se învârt o mulțime de întrebări. Mă sâcâie scena oribilă cu Ray, înainte ca Tucker să plece de la mine.

Încep să povestesc:

— Alaltăieri am fost la Harvard. Stăteam în hol. Un student a crezut că sunt o fată săracă și că aveam nevoie de asistență juridică gratuită.

— Rahat!

— După ce i-am spus că din toamnă o să învăț la Harvard, m-am dus s-o văd pe profesoara care e bună prietenă cu îndrumătoarea mea de la facultate. Mi-a spus să-mi cumpăr haine noi. Înainte de weekendul ăsta, a fost cel mai umilitor moment din viața mea. Bine, dacă nu punem la socoteală ziua aia din gimnaziu, când mi-a venit ciclul chiar în timpul orei de sport. În timp ce mă cățăram pe o frânghie.

El chicotește.

— Hopa!

— Dar... ai auzit ce rahaturi spunea tatăl meu vitreg?!

Mă înfior.

— E o scenă pe care aș vrea să mi-o șterg din minte.

— Sabrina...

Îi fac semn să tacă.

— Viața mea este îngrozitoare. Dacă nu iau în continuare note bune, dacă nu sunt la înălțime...

Vocea mi se frânge.

Tucker nu zice nimic. Mă privește cu o expresie indescifrabilă.

Îmi dreg glasul.

— Dacă nu sunt la înălțime, atunci nu pot să plec de-acasă, iar asta-i inacceptabil pentru mine. Da, sexul cu tine este uluitor, dar mă și distrage. Tu mă distragi, îi mărturisesc eu.

Tucker expiră încet și prelung, apoi vorbește:

— Scumpo, crezi că ești singura care are rude de tot rahatul? Unchiul meu, Jim, este un tip scârbos: pipăie fete din familia lui. Niciuna dintre verișoarele mele nu vrea să-i stea prin preajmă. Dacă te-aș aduce cu mine la o reuniune de familie, Jim ar face o remarcă grosolană și ar încerca să te pipăie.

— Dar...

Vreau să spun că nu e același lucru, însă amândoi știm adevărul: este același lucru. Ray nu-i tatăl meu. E un nemernic cu care s-a măritat mama. Iar mama l-a lăsat în urmă, ca pe un gunoi. Așa a făcut și cu mine.

— În ciuda a ceea ce crezi, nu sunt bogat. Învăț la Briar fiindcă am o bursă completă, datorită hocheiului. Dacă universitatea nu mi-ar fi oferit posibilitatea asta, acum aș fi la o universitate de stat din Texas. Am ceva economii, dar mă gândesc să le folosesc ca să-mi lansez propria afacere, după ce termin facultatea. Nu sunt un nemernic, așa cum crezi.

— Nu cred că ești un nemernic.

Însă nu neg că sunt suspicioasă când vine vorba despre tipii cu bani.

Tucker mă studiază o clipă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dobânda trimestrială a fondului fiduciar al lui Dean îi oferă mai mulți bani decât toată

moștenirea pe care o am eu de la tata. Când te-ai culcat cu el, ți s-a părut că scula lui e altfel?

Partida de sex cu Dean Di Laurentis, care a avut loc la beție, nu e un lucru cu care mă mândresc. Totodată, gândul că banii lui Dean ar face ca scula lui să mi se pară altfel e așa de ridicolă, că pufnesc în râs.

— Nu-mi aduc aminte. Eram criță, la fel ca el.

— A doua zi te-ai simțit ca și cum aveai un milion de dolari?

— Doamne! Nu!

Tucker trage o concluzie:

— Deci banii nu contează. Nu contează cât de subțire sau de umflat este portofelul cuiva. Toți suferim. Toți iubim. Suntem la fel. Iar trecutul tău — cu cine locuiești, de unde vii — nu ar trebui să conteze. Tu îți creezi viitorul, iar eu vreau să văd unde te duce drumul care ți se deschide în față.

Tucker își strecoară palma sub rucsacul meu.

— Ar trebui să mănânci ceva. Ce-ar fi să-ți duc eu geanta? Hai să mergem să mâncăm!

Se pare că lecția de filosofie s-a încheiat. Mă bucur! Nu eram pregătită să dau o replică micului discurs al lui Tucker.

Îl las să-mi ia rucsacul. Mergem tăcuți, după care îl întreb:

— Pe tine nu te deranjează nimic, niciodată?

Dă din cap, săltând rucsacul pe umăr. Oricine altcineva ar arăta ridicol ducând un rucsac în spate și un altul pe umăr, dar, probabil din cauza pieptului masiv și a staturii lui impresionante, Tucker nu pare caraghios.

— Ba da. Mă deranjează tot felul de lucruri, dar mă străduiesc să nu le las să mă deprime. Mi-aș irosi energia.

— Zi-mi un singur lucru! îl rog eu. Un lucru stânjenitor. Un defect omenesc. Ceva care te deranjează.

— Mă deranjează când nu mă suni.

— Asta nu-i ceva stânjenitor.

— M-ai refuzat de două ori, îmi amintește el. Cum să nu mă deranjeze că nu mă suni?

— Pentru că am avut parte de sex reușit, deci știi că m-aș culca din nou cu tine. Cu altă ocazie. Una normală.

Îmi dau seama că această discuție a ajuns la un nivel grotesc. Mă cert cu un tip cu care mi-am tras-o. De ce mă cert? Fiindcă nu pot să mi-o trag iar cu el, pentru că e prea bun la pat. Oare am luat-o razna?

— Pentru tine care ar fi o ocazie normală? întreabă el curios, potrivindu-și pasul lung după al meu.

— Habar n-am. Nu mă gândesc așa de departe în viitor.

Tucker se oprește în fața intrării în Carver Hall.

— Nu-mi turna gogoși!

— Poftim?

— Sabrina, știi foarte bine unde vrei să fii în următorii cincizeci de ani, nu doar în următorii cinci.

Mă înroșesc. Are dreptate.

Tucker întinde mâna, apucă între degete o buclă din părul meu, după care mi-o petrece după ureche.

— Uite cum stau lucrurile. Îmi place să mă culc cu tine. Îmi place să aud micile tale gemete sexy și să simt cum tremuri ca o frunză când ai orgasm.

Cuvintele astea lascive sunt în contrast total cu tonul lui potolit și cu privirea lui calmă.

— Dar nu-mi place felul în care tatăl tău...

— Tatăl vitreg, îl corectez eu.

— ... tatăl tău vitreg te tratează. Urăsc chestia asta. Urăsc faptul că trebuie să suporți așa ceva și mă bucur că vrei să ieși din situația asta. Asta vrei, nu-i așa? Muncești pe rupte ca să iei note mari, să fii admisă la cea mai bună universitate. Și faci toate astea ca să scapi.

Îmi mângâie obrazul.

— Nu vreau să-ți distrag atenția de la învățat, însă te vreau pe tine. Cred că între noi ar putea fi ceva frumos. Dar sunt un tip răbdător și o să mă mulțumesc cu ceea ce-mi poți oferi. Nu-s aici ca să te presez. Vreau să-ți ușurez povara.

Inima mea bate tare. Tucker face un pas spre mine.

— Tata a murit când aveam trei ani, spune el mohorât. Într-un accident de mașină. Nu am nicio amintire despre el. Mă trezeam noaptea și o auzeam pe mama plângând. Nu pot să uit expresia ei atunci când își dădea seama că nu-și poate permite să-mi cumpere o altă pereche de patine sau un joc video nou. O dată, s-a supărat pe mine când am făcut o boacănă în sufragerie: am spart ecranul televizorului cu o veioză. M-a făcut cu ou și cu oțet.

Expresia lui e tristă.

— Avea două slujbe ca să pot juca hochei în continuare. După ce absolv facultatea, în primăvară, am de gând s-o scutesc de trudă. Pe de altă parte, vreau pe cineva cu care să-mi împart viața. Mama e singură. Nu vreau să ni se întâmple asta nici mie, nici ție.

Când mă sărută, nu seamănă cu săruturile noastre de dinainte. Acelea erau îndârjite, fierbinți și pasionale. Sărutul de acum este moale ca o petală și dulce precum vorbele lui. Simt ca și cum mă scald în tandrețe. Cu fiecare apăsare a buzelor, Tucker repetă o promisiune: că nu-mi va oferi nimic mai mult decât ce-i cer.

Acest sărut dulce, tandru și profund mă sperie la culme.

11.

Tucker

La câteva zile după discuția mea cu Sabrina în campus, mă ridic de pe canapeaua lui Fitzy și mă pregătesc pentru antrenamentul meu matinal. Aseară nu-mi propusesem să rămân la Fitzy, dar am jucat jocuri pe calculator până la două dimineața. N-avea niciun rost să mă întorc acasă; trebuie să ne trezim la cinci și jumătate dimineața, pentru antrenamentul de la ora șase.

Fitzy locuiește singur, într-un apartament cât o cutie de chibrituri, în orașul Hastings. „Dormitorul" lui este separat de sufragerie printr-o draperie pe care a atârnat-o de tavan. Ca să ajung la baie, trebuie să sar peste patul lui.

Matahala doarme buștean. Îi trag o palmă peste fund și o șterg la baie.

— Hopa sus, amice! Avem antrenament! îi strig eu.

Fitzy bolborosește ceva și se întoarce pe o parte.

Într-un sertar de lângă chiuvetă găsesc o periuță nouă de dinți și o scot din ambalaj. În vreme ce mă spăl pe dinți, verific dacă am primit vreun mesaj de la Sabrina. Nimic. Drace!

Sperasem că discursul meu — și sărutul ăla uluitor — o s-o convingă să iasă cu mine, dar n-am reușit. În schimb, dau peste cea mai năucitoare conversație pe grupul de *chat* al colocatarilor mei. Conversația a avut loc azi-noapte și e superciudată.

Garrett: *Ce naiba, D.!!*
Dean: *Nu e ce pare!!*
Logan: *Ba e foarte clar! Făceai baie cu chestia aia uriașă, roz! În fundul tău!*
Dean: *Nu era în fundul meu!*
Garrett: *Nici măcar nu vreau să întreb unde ți-ai băgat-o.*
Dean: *Aveam o fată la mine!*
Garrett: *Vezi să nu!*
Logan: *Vezi să nu!*
Dean: *Vă urăsc!*
Garrett: *<3*
Logan: *<3*

După ce termin cu periatul dinților, tastez iute un mesaj în *chat*.
Eu: *Stați așa... Ce-am pierdut?*
Cum antrenamentul începe abia peste douăzeci de minute, băieții sunt treji. Două poze apar simultan. Garrett și Logan tocmai mi-au trimis fotografii cu un vibrator roz. Acum sunt și mai nedumerit.
Dean reacționează imediat.

Dean: *Băieți, de ce aveți poze cu vibratorul?*
Logan: *MNEÎFM.*
Dean: *??*
Eu: *??*
Garrett: *Adică „Măcar Nu E În Fundul Meu".*

Mă apucă râsul, pentru că încep să pricep care-i faza.

Logan: *Bravo, G.! Te-ai prins din prima!*

Garrett: *Cred că noi 2 petrecem prea mult timp împreună.*

Eu: *VĂ ROG, spuneți-mi că l-ați prins pe D. jucându-se cu vibratorul!*

Logan: *Asta s-a întâmplat.*

Dean protestează din nou: *AVEAM O FATĂ LA MINE!*

Pentru câteva minute, îl tachinăm la greu. Trebuie să pun capăt distracției când Fitzy intră împleticit în baie. Are părul ciufulit și e gol.

— Trebuie să mă ușurez, mormăie el.

— 'Neața, iubire! îi spun vesel. Vrei să-ți fac niște cafea?

— O, da! Te rog!

Chicotind, ies din baie și intru în chicinetă. Când apare Fitzy, îi întind o cană cu cafea. Sorb dintr-a mea și îi spun:

— Aseară, Dean și-a băgat în fund un vibrator.

Fitzy dă aprobator din cap și comentează:

— Are noimă.

Pufnesc în râs. Cafeaua mea aproape că se varsă peste buza căniii.

— Categoric că are!

Sunt deja îmbrăcat și gata de plecare, așa că-mi termin liniștit cafeaua. Fitzy scotocește după haine. Cinci minute mai târziu, ieșim în răcoarea dimineții și ne îndreptăm spre mașinile noastre. Din fericire, am echipamentul de hochei în portbagaj, așa că nu trebuie să mai trec pe-acasă. Eu și Fitz facem întrecere, gonind spre campus ca niște apucați. Fitzy câștigă cursa, deoarece camioneta mea e veche și abia se târăște.

Mai avem zece minute la dispoziție. Telefonul meu sună taman acum. Pulsul mi se accelerează la gândul că ar putea fi Sabrina.

Dar nu e. Sunt puțin dezamăgit când văd pe ecran numărul mamei. După aia mă simt vinovat. La urma urmei, o iubesc pe mama.

— Ne vedem acolo! îi strig eu lui Fitzy, care coboară din mașină.

O ia alene înainte.

— Bună, mamă! Trebuie să-ncep antrenamentul, așa că n-am timp de vorbit.

— N-o să te reții. Voiam doar să știu ce mai faci și să-ți urez o zi bună.

Vocea ei familiară mă înmoaie pe dinăuntru. Jur că mama are mereu efectul ăsta asupra mea. Chiar dac-aș fi încordat ca un arc, o vorbă din partea ei mă relaxează. S-ar putea spune că sunt băiatu' mamei, dar nu-i de mirare. Am crescut fără tată.

— Te-ai trezit devreme, comentez eu.

În Texas e abia cinci dimineața.

— N-am putut dormi, recunoaște ea. În dimineața asta am de coafat și de machiat o mulțime de fete, pentru o nuntă. Am emoții.

— N-ai de ce. Ești maestră la coafat, ai uitat?

Mama râde.

— Sunt, ce-i drept. Dar nu și într-ale machiajului. Cursurile alea pe care le-am făcut vara trecută m-au ajutat, dar acum am intrat puțin în panică. M-aș simți tare vinovată dac-aș distruge ziua cea mare a unei mirese, pictând-o ca pe un clovn.

— O să te descurci. Garantez.

— Hopa! Garantezi? Ai multă încredere în mama ta, John.

— Bineînțeles că am. Mama mea e o vedetă.

— Văd că am crescut un as într-ale vrăjelii...

— Așa-i.

Zâmbind, cobor din camionetă.

— Zi-mi pe scurt ce-ai mai făcut, îmi cere ea.

— Nu prea multe. Hochei, școală, prieteni... ca de obicei.

— Tot fără iubită?

Simt că mă tachinează.

— Tot. Dar am cunoscut pe cineva.

— Aha! Spune-mi tot!

Râzând, scotocesc în buzunar după legitimația de student. Doar așa pot să intru. Siguranța e la mare preț pe-aici.

— Nu-ți pot spune nimic deocamdată. Când o să am mai multe amănunte, o să fii prima care află. Trebuie să-nchid. Începe antrenamentul.

— Bine. Sună-mă când ai mai mult timp de vorbit. Te iubesc, scumpule!

— Și eu te iubesc!

Închei conversația. Intru grăbit în holul elegant, dotat cu aer condiționat. Pe pereți sunt etalate tricouri înrămate și din tavan atârnă fanioane colorate.

Mi-aș dori să fi putut vorbi mai mult cu mama, dar când vine vorba despre hochei, nu mă pot lăsa pe tânjală. Antrenorul Jensen ne impune un program foarte strict, care cere multe eforturi. Faptul că echipa noastră a jucat jalnic în ultimul timp nu înseamnă că antrenorul a renunțat la exigențe.

Mă îndrept în pas vioi către vestiare. Încă țin mobilul în mână. După o clipă de ezitare, cedez tentației și-i trimit un mesaj Sabrinei.

Eu: *'Neața, scumpo! Te-ai mai gândit la discuția noastră? Am o propunere pentru prima noastră întâlnire oficială.*

Apoi las telefonul deoparte și plec la antrenament.

Sabrina

Deja am întârziat la întâlnirea cu fetele. Ies în grabă din sală, după seminarul de seară. Știu c-o să întârzii și mai mult.

Beau Maxwell și câțiva dintre amicii lui s-au adunat în capătul scărilor, înconjurați de suporteri. E limpede că băieții se bucură de atenția care li se acordă. Deși la Briar se joacă mult hochei, și fotbaliștii sunt populari în campus.

— Sabrina!

Când mă vede pe trepte, Beau se desprinde de grup. Ochii lui albaștri se luminează. Reacția asta atrage strâmbături nemulțumite din partea fetelor care-l înconjoară. Evident, nu le convine că am distras atenția fundașului cu care sperau să facă sex la noapte, dar nici că-mi pasă. N-am mai vorbit cu Beau de săptămâni întregi. Trebuie să recunosc că mă bucur să-l văd.

Ne întâlnim la mijlocul scării și ne îmbrățișăm. Brațe puternice mă cuprind și mă ridică de la pământ. Fetele îmi aruncă priviri ucigătoare.

— Bună, Beau! Cum îți merge?

— Nu grozav. Patul meu e rece fără tine.

Îmi dau seama că glumește, pentru că îmbufnarea lui e exagerată. Dar nici măcar expresia aia caraghioasă nu știrbește atracția pe care o emană. Beau e chipeș. Cu păr negru și un chip parcă sculptat în piatră, Beau e frumos de pică. Ne-am cunoscut primăvara trecută, la o petrecere. În câteva secunde, m-a ademenit cu zâmbetul lui cu gropițe și cu farmecul său degajat. M-am culcat cu el cât si clipi din ochi. Se numără printre puținii tipi cu care mi-am permis să mă văd de câteva ori.

Însă acum, când stăm față-n față, prezența lui nu stârnește nimic în mine. Nicio tresărire. Niciun val de fierbințeală. Nu-mi

zic că aș vrea să repet experiența aceea. Chiar dacă Beau e superb, nu cu el vreau să fiu goală, în pat.

Onoarea asta îi revine lui John Tucker, cel mai dulce, mai sexy și mai răbdător tip de pe planetă. Băiatul care m-a invitat la o întâlnire printr-un mesaj, în dimineața asta, și căruia încă nu i-am răspuns.

— Pe bune, iubito, ce-am făcut să merit pedeapsa asta? se lamentează Beau.

Duce teatral o mână la piept, prefăcându-se cuprins de suferință. Pe loc, fetele încruntate și furioase devin și mai încruntate, și mai furioase.

— Vai de mine! Sunt convinsă că patul tău a fost gol de când nu ne-am mai văzut. Pariez că trăiești trist și singur ca un călugăr.

Îmi face cu ochiul.

— Nu chiar. Ai putea cel puțin să te prefaci că-ți lipsește să ai parte de toate astea...

Beau gesticulează spre sine.

Da, „toate astea" sunt foarte atrăgătoare: pieptul lui lat, brațele musculoase, picioarele lungi. Dar și Tucker are așa ceva.

Îl iau peste picior:

— Observ că orgoliul tău e enorm, ca întotdeauna.

— Chiar e. Evident, nu la fel de mare ca scula mea...

— Firește!

— ... dar n-am motive să mă plâng.

— În afară de orgoliul și de scula ta enorme, cum o mai duci? Ce mai face Joanna?

Joanna e sora mai mare a lui Beau. Am cunoscut-o la o petrecere. Să-i vezi cum se ciorovăiesc e o adevărată distracție.

— Joanne e bine. Tot cu spectacolul ăla de pe Broadway. Are mare succes. Mă întreabă tot timpul de tine.

— Zău?

— Da. Zice că sunt un idiot că nu te-am făcut iubita mea.

— Să mă *faci* iubita ta? repet eu sec.

— Am încercat să-i spun că sunt prea bărbat pentru tine, dar ea susține că, de fapt, *tu* ești prea femeie pentru *mine*. Greșește, evident!

Sunt amuzată.

— Cum merge cu fotbalul?

Expresia lui relaxată se înnegurează.

— Deja am pierdut două meciuri.

Îmi pare tare rău. Știu cât de important este fotbalul pentru el.

— Sunt sigură că încă poți îndrepta lucrurile, îl asigur eu, deși habar n-am dacă e adevărat.

— Nu. Suntem în pom, spune el posomorât. Două înfrângeri sunt de-ajuns ca să nu mai prindem play-off-ul.

Drace! Unde mai pui că e ultimul lui an la Briar.

Încerc să-l consolez:

— Păi, cel puțin ți-ai ajutat echipa să câștige *un* campionat. Contează, nu?

— Sigur.

Nu pare convins.

Își drege vocea și-mi oferă un zâmbet din care strălucirea de adineauri s-a stins.

— Mă bucur că te-am văzut. Știi, am promis să nu pomenesc nimic despre chestia asta, dar cred că e-n regulă să-ți zic, din moment ce tu ești obiectul...

Mă încrunt.

— Care obiect?

De data asta, zâmbetul i se oglindește *și* în ochi.

— Obiectul vânătorii lui Tucker, îmi explică Beau.

Dumnezeule!

— Ce tot spui acolo?

— Ei! Nu te face că nu știi, scumpo! Acum o săptămână, Tuck m-a căutat. Eram la sala de sport. Îl știu pe tip... N-ar rezista o săptămână fără să te caute și *pe tine*.

Inima mea se strânge de neliniște. Beau și cu mine am rupt-o în termeni foarte amiabili, dar asta nu înseamnă că mă simt în largul meu discutând cu el despre alți tipi.

Beau își înmoaie tonul.

— E-n regulă, Sabrina. Nu ești obligată să-mi dai detalii. Voiam doar să te asigur că Tuck e de treabă.

Ia stai! Poftim?

— Cum adică?

Beau râde.

— Tucker, mă lămurește el, de parcă habar n-am despre cine vorbește. Zic asta fiindcă știu că le porți pică hocheiștilor.

— Nu-i adevărat!

Se prăpădește de râs.

— Ba îi urăști cu spume! Vrei să-ți reamintesc de câte ori a trebuit să ascult cum îl vorbeai de rău pe Di Laurentis?

— Da, l-am înjurat de vreo două ori, zic eu fără tragere de inimă.

— N-o să-i iau apărarea lui Dean — care, apropo, e supermișto —, fiindcă știu că n-o să-ți schimbi părerea despre el. Dar Tucker chiar e de treabă. Unul dintre cei mai ca lumea tipi pe care-i cunosc.

Și eu cred același lucru, îmi zic în gând. Întreb cu voce tare:

— Și de ce-mi spui mie asta?

— Pentru că te cunosc.

În joacă, mă trage de o șuviță de păr. Dinspre admiratoarele lui răzbat exclamații de furie.

— Probabil deja ai găsit un milion de motive pentru care să nu-i acorzi lui Tucker o șansă. Dacă nu te interesează tipul,

e perfect! Nu ieși cu el. Dar dacă te *interesează*, nu-ți lăsa creierul ăla superisteț...

Ciocănește ușor în tâmpla mea.

— ... să te influențeze.

— Ar fi o idee bună să nu mă mai atingi. Fanele tale au luat foc.

El pufnește.

— Tu chiar crezi că, dacă te ating, una sau două dintre tipe n-o să mi-o sugă la noapte?

Pălesc.

— Ești bădăran, Beau!

— Ăsta-i adevărul, Sabrina, zice, mișcând din sprâncene. Sunt un zeu. Aici nu dau greș.

Probabil că e plăcut să trăiești într-o lume în care totul ți se aduce pe tavă și greșelile tale nu au consecințe.

Îmi păstrez gândurile pentru mine.

— Și ce ți-a spus Tucker, mai exact?

— Că te place. Voia să știe dacă ce-a fost între noi o să fie o problemă. I-am spus că nu.

Sunt uluită.

— Deci, într-un fel, ți-a cerut permisiunea ca să se întâlnească cu mine?

Beau pufnește.

— Permisiunea? Nu! Nu mi-a cerut voie. Ba chiar m-a anunțat că te vrea și că, dacă ideea asta mă deranjează, cu atât mai rău!

Mă străduiesc să-mi stăpânesc zâmbetul care dă să iasă la suprafață. În ciuda cuvintelor lui tandre și a zâmbetelor aproape sfioase, Tucker chiar este un mascul alfa.

— În fine... Să nu faci prostii! mă avertizează Beau, pe un ton sever. Un tip ca Tuck ar putea fi bun pentru tine. O să te împiedice să mori de la atâta învățat.

— Ah! exclam eu. Să nu uit... Am fost admisă la Harvard!

— Pe bune?

Pe față i se lățește un zâmbet.

— Felicită-fute-rile mele!

Mă ia iarăși în brațe și mă strânge tare, în vreme ce admiratoarele lui superbe mă nimicesc din priviri.

12.

Sabrina

BMW-ul lui Hope mă așteaptă în parcare. Pe bancheta din spate le găsesc pe Hope și pe Carin. Cântă la unison o melodie pop. Nu mă mai simt vinovată că le-am făcut să aștepte. E limpede că se simt în al nouălea cer.

— Care-i locul ăla nou unde vreți să mergem? întreb când cântecul ia sfârșit.

— O să vezi, zice Hope, așezată pe locul șoferului.

Prietenele mele schimbă priviri amuzate. Dintr-odată, devin foarte bănuitoare.

— Dacă vreți să mă duceți în barul ăla ciudat de hipioți, unde se servesc *shot*-uri cu suc din germeni de grâu, cobor imediat. Nu glumesc.

— N-o să regreți, mă asigură Hope. Are tot ce-ți place ție.

Nu trebuie să le văd moacele ca să știu că se hlizesc.

— Mă încred în tine, o avertizez eu. Să nu încalci codul prieteniei!

Carin se întoarce spre mine.

— Las-o baltă cu codul prieteniei! Despre ce ați vorbit tu și Beau?

Le pun la curent cu discuția pe care am purtat-o cu fotbalistul-vedetă de la Briar.

— Frate, băiatul ăsta e serios! exclamă Hope.

— Beau sau Tucker?

— Tucker. Uau! Deci a vorbit cu un fost de-al tău și și-a declarat intențiile? B., tipul ăsta e în limbă după tine.

— Ciudat, nu? Chiar mă urmărește. E *bizar*.

O spun mai mult pentru Carin. Hope e o romantică. Ea crede că toți băieții din emisiunea *Burlacul* participă ca să-și găsească marea dragoste, deși toată lumea știe că sunt niște anonimi în căutare de celebritate.

Dar replica lui Carin mă dezamăgește.

— Nu e ciudat. E grozav. Am mai avut și eu aventuri de-o noapte, dar niciunul dintre tipii ăia nu s-a ținut de capul meu.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat, spune Hope, aruncându-mi o privire în oglinda retrovizoare. D'Andre m-a invitat la o întâlnire când eram pe banda de alergare, la sala de fitness. Mi-a spus că n-a văzut niciodată o fată transpirată care să arate atât de drăguț ca mine. Am acceptat imediat invitația. Dacă stau să mă gândesc, nu mi-a făcut curte mai mult de cinci minute. M-am culcat cu el de la a doua întâlnire.

— Și cum e? se interesează Carin, holbându-se la mine ca și cum aș fi un organism fascinant pe care îl studiază la microscop.

— Cum e când Hope face sex de la a doua întâlnire? Păi, știe să sărute, dar cu restul mai are de muncă.

Gluma mea e de doi bani. Nu sunt pregătită să recunosc cu voce tare că mă simt entuziasmată de faptul că Tucker se ține după mine cu atâta încăpățânare.

Hope îmi arată degetul mijlociu și mă contrazice:

— Ba sunt foarte pricepută la sex. Tehnica mea e perfectă. Dac-aș fi mai bună de-atât, D'Andre nu s-ar mai da jos din pat. Chiar și așa, trebuie să-l alung din așternut.

— Așa e, confirmă Carin. Dimineața, când trebuie să coboare din patul ei, D'Andre se milogește mereu.

— Așa face și Tucker? mă tachinează Hope.

Expir prelung. Sunt hotărâtă să fiu sinceră cu prietenele mele... și cu mine însămi.

— Chiar vreți să știți cum mă simt în privința lui Tucker? Mă simt caraghioasă și slabă. Nu-mi place. Ar trebui să fiu imună la prostiile astea. Tucker e doar un tip. M-am culcat cu o grămadă de băieți înainte de el și sunt sigură că vor urma alții. Și atunci de ce Tucker mă zăpăcește și mă dă peste cap?

— De când e o slăbiciune să ai sentimente pentru cineva? mă dojenește Hope. *Pe mine* nu mă consideri caraghioasă și slabă.

— Doamne, nu! Dar tu ești...

Ești bogată, superbă și isteață, iar eu trebuie să muncesc pe rupte pentru fiecare lucru pe care mi-l doresc.

Frustrată, îmi masez tâmplele.

— Tu ești mai cu capul pe umeri decât mine. Eu mereu simt ca și cum aș fi pe marginea prăpastiei. Azi-noapte am visat că profesoara Fromm a intrat în Boots&Chutes, în timp ce eu eram pe scenă. Purtam doar sclipici și chiloți tanga. M-am trezit panicată. Eram convinsă că am primit un e-mail prin care sunt informată că admiterea mea la Harvard a fost anulată.

Hope clatină din cap.

— Scumpo, ai spus-o cu gura ta: ai un program prea încărcat. Ești așa de stresată pentru că nu-ți acorzi decât o oră sau două pe săptămână pentru relaxare.

— Are dreptate, o aprobă Carin. E super că te întâlnești cu noi o dată pe săptămână, dar nu-i de-ajuns. În ritmul ăsta, o să

cedezi nervos înainte să începi facultatea la Harvard. *Asta* îți spune, de fapt, visul ăla.

Hope mă fixează cu o privire severă.

— La Briar e plin de studenți de top. Facultatea de Drept de la Harvard nu poate fi mai dură decât cursurile de aici. Las-o mai moale, B., cât încă poți!

Carin intervine:

— N-a zis nimeni să te măriți cu Tucker. Să mergi la o întâlnire sau să te bucuri de sex nu e un angajament pe viață. Și el e student, deci are mult de învățat. Joacă hochei, ceea ce înseamnă că tre' să meargă la antrenamente și la meciuri. Dacă ai alege să te întâlnești cu cineva, e mai bine să alegi un tip care are un program aglomerat, nu?

— În seara asta Tucker are meci, zice Hope.

Mă zgâiesc la ea cu gura căscată.

— Îl pândești? De unde știi că are meci?

— Am văzut programul echipei de hochei pe site-ul universității.

— Cine sunteți voi, fetelor? Ce-ați făcut cu prietenele mele? întreb eu. Nici măcar nu vă place hocheiul.

— Mie-mi place, mă contrazice Carin. Tata organiza anual o petrecere, cu ocazia Cupei Stanley!

Hope spune:

— Mi-e indiferent hocheiul. Nu mă deranjează să merg la un meci de hochei, dacă așa văd că te distrezi.

— Haideți! ne zice Carin. Nu-i obligatoriu să stăm până la sfârșit. Urmărim puțin meciul, după care te duci la Tucker și-i spui ce bine joacă și cât de sexy arată în echipamentul lui. De fapt, uite c-am ajuns!

— Aici luăm cina?

Suntem în fața clădirii impunătoare care adăpostește patinoarul Universității Briar. O mulțime de studenți stau la coadă, așteptând să intre.

— Ne vedem cu D'Andre înăuntru, anunță Hope.

Oftez.

— Deci și el e implicat în planul vostru diabolic?

— Bineînțeles.

Hope oprește motorul. Ea și Carin își decuplează centurile de siguranță.

— Să intrăm! mă îndeamnă Hope. Timpul trece, B.

Mă simt ciudat de agitată.

— Știu și eu...

— Ei, haide! mă îndeamnă Carin. Locul ăsta e plin de sportivi. Adică preferații tăi....

Scot limba la ea.

Carin mă tachinează:

— Păi, dacă nu-l vrei pe Tuck, ar trebui să mă folosesc de el ca să elimin tipii *cu barbă* de pe lista mea de dorințe. Dacă nu te interesează tipul ăsta sexy și bine făcut, care ți-a oferit cea mai tare partidă de sex din viața ta, atunci ar trebui să fii de acord ca eu și cu Tucker să ne-o tragem.

Imaginea trupului mic al lui Carin sub cel masiv al lui Tucker îmi întoarce stomacul pe dos.

— Îl cheamă Tucker, nu Tuck!

Roșesc când îmi dau seama că m-am rățoit.

Hope se amuză copios. Și Carin râde de se prăpădește.

— Doamne! comentează ea. Dac-ai vedea ce privire urâtă mi-ai aruncat! Scumpo, ești îndrăgostită lulea.

Hope scoate o sticluță din poșetă.

— Dacă meciul e groaznic, o să ne pilim în timp ce ne holbăm la niște băieți albi care umblă de nebuni după un puc.

Felul în care descrie hocheiul ne face pe mine și pe Carin să izbucnim în râs. Prietenele mele coboară din mașină. Le urmez exemplul și înaintez spre intrarea în patinoar.

Au dreptate în multe privințe. Am nevoie de relaxare. Poate că am nevoie și de Tucker.

Nu sunt amatoare de sporturi. Nu că nu mi-ar plăcea, dar nu am niciodată timp să merg la meciuri. Știu câte ceva despre fotbal, de la Beau. Și am cunoștințe despre baseball pentru că e singurul sport de care Ray este interesat.

Despre hochei nu știu multe.

Dar trebuie să recunosc că e plăcut să asist la meciul echipei de la Briar.

Stau înghesuită între Hope și Carin. D'Andre s-a așezat de partea cealaltă a lui Hope. Habar n-am dacă avem locuri bune sau nu. Carin zice că da. Eu aș fi preferat să stau în spatele băncii rezervelor, ca să stau cu ochii pe Tucker. În schimb, trebuie să mă mulțumesc să-l privesc de la depărtare.

Hope mi-a spus că Tucker poartă numărul 46. Prin urmare, nu-mi desprind ochii de tricoul negru cu argintiu, pe care scrie #46. Mă uimește cu câtă siguranță mânuiește crosa. Nici nu cred c-aș putea ține în mână o crosă de hochei dacă aș purta mănușile alea uriașe, de box.

Când le spun asta prietenelor mele, D'Andre se strică de râs.

— Sunt mănuși de hochei, scumpo. Nu de box.

— Aha!

Mă simt ca o nătângă. Până acum n-am mai fost la un meci de hochei, așa că de unde să știu cum se numesc toate elementele echipamentului? Știu că există crose, pucuri și plase. Știu că unii jucători sunt înaintași. Tucker este înaintaș. Și mai știu că alți jucători sunt fundași.

În rest, habar n-am cu ce se mănâncă hocheiul. N-am avut motive să studiez îndeaproape sportul ăsta, fiindcă până de curând hocheiștii au fost pe lista mea neagră.

La fel și relațiile serioase.

Uf! Nu-mi vine să cred că le-am lăsat pe prietenele să mă aducă aici. N-am timp pentru un iubit. Chiar de-aș avea, nu Tucker este alesul. E prea frumos. Și prea dulce. Și prea uluitor.

Fiorul acela de rușine pe care l-am simțit când Ray ne-a întrerupt în timp ce făceam sex mă cuprinde ori de câte ori mă gândesc la scena aceea. Cât de umilitor a fost! Deși Tucker m-a asigurat că incidentul cu Ray nu i-a știrbit respectul față de mine, *eu* am început să mă respect mai puțin.

Urăsc locul de unde mă trag. Îl urăsc pe Ray. Uneori, o urăsc până și pe mama. Știu că ar trebui s-o iubesc, dar femeia m-a abandonat. *A plecat* pur și simplu.

— Bravo, băieți! strigă un fan entuziast, dezmeticindu-mă din gândurile mele deprimante.

Mă uit din nou la Tucker. În seara când am făcut cunoștință, a zis că se mișcă mai încet din cauza unei răni mai vechi de la genunchi, dar nu pare deloc lent. Alunecă pe gheață ca o nălucă. Ajunge dintr-o parte în alta a patinoarului cât ai zice pește.

Coechipierii lui sunt la fel de rapizi, și cu greu pot urmări pucul. Pentru o clipă, cred că e la Tucker, dar apoi, când mulțimea scoate strigăte de dezamăgire, văd micul disc negru ricoșând din bara porții. Bănuiesc că acum a ajuns la alt jucător, dar Tucker îl recuperează. Îl pasează unuia dintre coechipierii săi. Când tipul i-l pasează înapoi, mă trezesc că sar în picioare, ca să văd mai bine cum va șuta.

Ratează. Gem de frustrare. Carin râde de reacția mea, dar nu mă ia peste picior fiindcă mă port ca un suporter entuziast.

Scorul rămâne nul până în repriza a treia. Nu-mi vine să cred că deja am asistat la treizeci de minute de meci, dar nimeni nu a marcat vreun gol. Am crezut c-o să mă plictisesc, dar stau ca pe ace, întrebându-mă care echipă va înscrie prima.

Înscriu ai noștri!

Când se aprinde becul de deasupra plasei, din difuzoare izbucnește o melodie rock. Suporterii echipei locale izbucnesc în urale. Crainicul anunță că golul a fost marcat de Mike Hollis, dintr-o pasă a lui... John Tucker.

Sar iarăși în picioare, ovaționând. De data asta, prietenele mele se hotărăsc să vorbească.

— E amorezată rău, zice D'Andre.

— Ți-am spus eu! îi zice Hope iubitului ei.

— Ce aveți de comentat? sar eu, contrariată. A fost o manevră de punctare foarte reușită.

Carin pufnește în râs.

— Manevră de punctare? repetă ea, printre hohote. B., se numește *pasă de gol.*

— Ba nu! Tu îi spui așa, ripostez eu, îmbufnată ca un copil.

D'Andre râde.

Mă așez și urmăresc meciul cu răsuflarea tăiată. La fluierul final, Briar a câștigat cu 1-0. Suporterii părăsesc fericiți patinoarul.

Sunt bucuroasă că am venit la meci. Indiferent cât de nesigură sunt în legătură cu implicarea într-o relație cu Tucker, nu pot să neg că abia aștept să-l văd, să-l îmbrățișez și să-i spun că a jucat excelent. Îmi închipui că el m-ar îmbrățișa la rândul lui. Mi-ar mulțumi. Poate că mă va ruga să urc în camioneta lui, să sărbătorim prin sex...

De data asta, nu cred că l-aș refuza.

— Se pare că toți iepurașii s-au strâns în fața vestiarelor, îmi șoptește Carin, când pătrundem pe holul principal. Hai să-l așteptăm pe Tucker afară. E mai puțină aglomerație.

— Iepurașii?

— Fanele. Admiratoarele hocheiștilor. Oricum vrei să le numești. Știi tu, fetele care vor să și-o tragă cu hocheiștii.

— Aha! M-am prins!

Nu am nimic împotriva fetelor care vor așa ceva. La urma urmei, și eu îmi doresc să fac sex *doar cu sportivi.*

Când sportivul pe care-l aștept eu iese în sfârșit din clădire, nu este singur.

Încremenesc când îl văd pe Tucker: s-a oprit pe trepte, cu brațul petrecut pe după talia unei blonde scunde. El poartă jacheta de hochei, iar ea este înfofolită într-un hanorac roșu. Judecând după cât de geloasă mă simt, ai crede că sunt goi pușcă și și-o trag pe scări.

— Să plecăm! le zic prietenelor mele.

O mână fermă mă apucă de încheietură.

— Care-i problema? Doar stau de vorbă, zice Hope.

Scrâșnesc din dinți:

— O ține de mijloc.

Refuz să pic de proastă în fața unui jucător de hochei — mai ales a unuia care îmi repetă cât de mult vrea să ieșim împreună, dar apoi, la sfârșitul meciului, sărbătorește victoria cu brațul trecut pe după mijlocul altei fete.

Mai rău: Tucker râde la orice cuvânt de-al blondinei.

Strâng din dinți, mai-mai să-i sfărâm. Nu-mi pot lua ochii de la ei. Blondina cuprinde mijlocul lui Tucker și-l îmbrățișează strâns. Ridică ochii spre el. Tucker îi zâmbește.

Apoi inima mi se sfărâmă, pentru că Tucker își apleacă gura spre ea. Buzele lui coboară tot mai mult, până când, în cele din urmă, o sărută...

13.

Sabrina

... pe frunte!

Tucker o sărută pe frunte.

După care îi ciufulește părul.

— Drace! A primit temutul sărut pe frunte? murmură D'Andre. Naspa!

Nu contează. Tot un sărut fost! Nici măcar nu mai vreau să știu cine e fata. Sunt o proastă că am venit aici astă-seară.

Tucker este domnul Popularitate. Are un alai de admiratoare și maniere impecabile. Pare desprins dintr-un *sitcom* în care viața e perfectă.

Eu sunt studenta silitoare, scorpia care învață de-i iese pe nas și care trudește în fiecare secundă, încercând să se ridice din noroiul în care s-a născut, ca să poată sta alături de cei de la Briar fără să se simtă inferioară.

— Hai să mergem!

Prietenele mele și-au dat seama că vorbesc serios. Ne vedem de drum. Ajungem la jumătate de metru de baza scărilor, când mă aud strigată pe nume.

— Sabrina! Așteaptă!

Aoleu! M-a văzut.

Mă întorc spre Carin, cerându-i din ochi ajutorul. Ea îmi zâmbește. Când mă răsucesc spre Hope și D'Andre, se prefac amândoi absorbiți de telefonul ei. Trădătorii!

Suspinând, mă întorc spre Tucker.

E încântat că mă vede. Ochii-i strălucesc și gura lui sexy surâde.

— Ce-i cu tine pe-aici?

Rostesc prima propoziție care-mi trece prin capul meu sec:

— Eram prin preajmă.

Zâmbetul lui se lățește.

— Serios? Și ai prins ceva din meci, dacă tot erai prin preajmă?

— De fapt, am văzut tot meciul. Ai dat o pasă grozavă.

— Credeam că nu știi nimic despre hochei.

— Așa-i. Doar am repetat ce-a spus crainicul.

— Tuck! Vii? strigă cineva din grupul de hocheiști.

Tucker îi răspunde:

— Ne vedem acolo!

Îmi zâmbește din nou și îmi adresează o invitație.

— Vrei să vii acasă la mine, să sărbătorim cu toții victoria?

— Nu. Trebuie să merg acasă. Mâine lucrez. În plus...

N-o spune!

— ... nu-mi convine...

La naiba, Sabrina! N-o spune!

— ... să fiu a cincea roată la căruță, îmi închei eu ideea.

Imediat, îmi vine să-mi trag un pumn.

Sprâncenele lui se ridică.

— Ce tot vorbești acolo?

Strâng din dinți.

— Scumpo! Ce s-a întâmplat?

— Mă refer la micuța Scufiță Roșie de-acolo, mormăi eu, dând din cap spre blondina care sporovăiește cu unul dintre prietenii lui Tucker. Mi s-a părut că aveți o întâlnire de amor.

Tucker izbucnește în râs.

— De amor? Hm... nu! Ea e Sheena. E o prietenă de-a mea. În același timp, o fostă iubită de-a mea.

— Vezi?

— Ce să văd? E o fostă iubită și totodată o prietenă. Sunt prieten cu multe dintre fostele mele iubite.

Normal! Nicio fată de pe planeta asta nu i-ar putea purta pică. E al naibii de arătos. Este imposibil să-l urăști.

— Ești geloasă, mă tachinează el.

— Deloc.

E o minciună nerușinată.

Tucker afișează o expresie de încântare.

— Ba ești. Mă placi!

— Ba nu! Ți-am explicat... Eram prin apropiere. Am venit să te salut.

— Poți să minți mai convingător de-atât, scumpo. De ce nu lași deoparte grijile astea și nu accepți?

— Ce să accept?

— O întâlnire cu mine. Spune „da"!

Vreau să accept. Pe bune, chiar vreau! Dar urăsc să fiu strânsă cu ușa. Simt privirile amuzate ale prietenelor mele. Câțiva dintre amicii lui sunt cu ochii pe noi. Tucker este prea bun și prea dulce, iar eu sunt săracă, afurisită și prea ocupată. Tatăl meu vitreg e un gunoi.

Toate gândurile astea mă copleșesc.

Când îi răspund, nu rostesc cuvintele pe care vrea să le audă.

— Te așteaptă prietenii tăi, murmur eu, după care mă grăbesc să le ajung din urmă pe fete.

Carin mă conduce spre parcare, unde și-a lăsat D'Andre mașina.

— Uf! mormăi eu, când sunt sigură că Tucker nu mă mai poate vedea. Sunt al naibii de proastă!

— Nu ești proastă, mă contrazice Hope.

— De fapt, problema ta e că ești prea deșteaptă, spune Carin. Cel mai mare inamic al tău este propriul creierul.

— Adică?

— Adică gândești prea mult. Ți-am văzut cu toții fața. E clar că-ți place tipul. Chiar ții la el.

— Tucker mă sperie! izbucnesc eu.

Trei perechi de ochi clipesc surprinși.

— E prea perfect, fetelor. Iar eu sunt un dezastru total. Mă sperie gândul că, dacă apucă să mă cunoască mai bine, o să-și dea seama de asta.

— Și ce dacă? întreabă Hope.

Carin mă sfătuiește:

— Trebuie să ieși cu el. Pe bune, Sabrina! O să regreți dacă n-o faci. Știu că urăști regretele.

Are dreptate. De fiecare dată când las să-mi scape o ocazie, îmi vine să-mi dau palme.

— Știi ce? zice Carin, văzând că ezit cam mult. Hai să organizăm o întâlnire dublă.

— O întâlnire dublă?

Hope joacă sugestiv din sprâncene.

— Oho! Sex în trei! Pervers!

— Termină, Hope! îi ordonă Carin. Vorbesc despre o întâlnire dublă normală, între două cupluri.

Cântăresc propunerea ei. Dacă am ieși în patru în oraș, chiar că n-aș mai avea atâtea emoții. Mă învoiesc.

— OK... De ce nu?

Carin zâmbește.

— Super! Trimite-i un mesaj lui Tucker, până nu te răzgândești! Indiferent cu cine vrei să mă cuplezi, asigură-te că tipul e sexy și că știe cum să-și folosească limba.

D'Andre ridică o mână în aer.

— Sunt încă aici, să știi! Ce-ar fi ca voi, perverselor, să nu mai tratați bărbații ca pe niște obiecte?

Hope chicotește.

— Cine-a zis că sunteți obiecte? răspunde Carin. Am zis că vreau un tip care știe să-și folosească limba. Ar trebui să fie o condiție de la sine înțeleasă pentru toți băieții. La fel ca la gimnaziu: ar trebui știe să citească, să scrie și să aibă o limbă cât mai iscusită.

— Eu zic să termini cu gândurile astea! o avertizează D'Andre.

Hope mai că leșină de râs. După ce își revine puțin, îmi zice:

— O să-ți prindă bine să ieși cu Tucker.

— Dacă se alege praful, pot să-ți zic „ți-am spus eu"?

— Cum să nu! O să-mi scriu pe frunte propoziția asta, cu marker negru.

Prietenele mele se duc spre mașina lui Hope. Îmi iau inima în dinți și-i trimit lui Tucker un mesaj: *Dacă accept o întâlnire, să știi că nu înseamnă nimic.*

Răspunsul lui vine numaidecât.

El: *Înseamnă că accepți.*

Eu: *Dar nu te aștepta să fac cine știe ce după aia!*

El: *Hei, nu ți-o lua în cap! Ți-am cerut o simplă întâlnire.*

Mă zgâiesc la ecranul mobilului. Am înțeles greșit? Tipul îmi vorbește despre dragoste la prima vedere, susține că vrea să se însoare și să aibă copii, iar acum vrea să mă mai vadă o dată ca să mi-o tragă?

El: *Am glumit, scumpo. O să amân cererea în căsătorie până la a treia întâlnire. Când ne vedem?*

Eu: *O s-o iau cu mine pe Carin, o prietenă de-a mea, iar tu trebuie să-l aduci pe cel mai sexy tip pe care-l cunoști.*

El: *Eu sunt cel mai sexy tip pe care-l cunosc. O să-l caut pe cel de pe al doilea loc. Prietena ta are vreo preferință?*

Eu: *Cineva care știe să-și folosească limba.*

El: *Din nou, eu sunt ăla. Nu-s sigur cum aș putea afla cât de buni sunt alți tipi la chestia asta. Nu-i un subiect care apare des în discuțiile între băieți.*

Eu: *Asta-i condiția mea, dacă vrei o întâlnire.*

El: *OK. O să rezolv.*

După câteva secunde, primesc un alt mesaj.

El: *Nu vei regreta.*

După o oră, Carin îmi trimite un mesaj: *Am o idee despre întâlnirea perfectă.*

E ora unsprezece. Mă pregătesc de culcare, pentru că trebuie să mă trezesc la patru dimineața, să sortez colete.

Mesajul lui Carin e însoțit de o poză ușor încețoșată. Dau *zoom* până reușesc să disting câteva cuvinte.

Eu: *O seară de pictură? Nu am talent la desen. O dată ai râs de omulețul pe care l-am desenat, când jucam Spânzurătoarea.*

Ea: *Ăla NU era un spânzurat. Brațele ar fi trebuit să fie lipite de corp, nu de gât. În fine, o să vezi că e ușor! Pictăm după model. Bem, pictăm și ne distrăm. Dacă întâlnirea o să fie naspa, atunci noi două ne facem criță.*

Eu: *Bine. Când? Eu pot doar dum, luni, mierc și joi.*

Ea: *Știu. De aia am și ales activitatea asta, deșteapto. Atelierul de pictură are loc la 2 duminici odată. Adică mâine-seară.*

Eu: *Să văd dacă poate și T.*

Ea: *Pun pariu că poate.*

Îi trimit un mesaj lui Tucker: *Vrei întâlnire în 4? O să pictăm un model.*

Telefonul mă anunță că am primit un mesaj.

El: *O să fie ca la Twister pe dezbrăcatelea?*

Eu: *Habar n-am.*

Îi trimit poza. Poate că-și dă el seama ce vrea să spună, pentru că eu una sunt pe lângă.

El: *Poza aia e făcută cu o cameră foto? Nu se vede nimic.*

Eu: *Carin se pricepe la științe exacte, nu la pozat. Apropo, ai găsit vreun tip pt ea?*

El: *Da. Vine și amicul meu, Fitz, să fim 4, cum ai cerut. Nu știu nimic despre talentele lui orale. Dar e isteț foc, șutează impecabil și nu am auzit ca vreo fată să se plângă de el.*

Fac o captură de ecran cu răspunsul lui Tucker și i-o trimit lui Carin.

Eu: *Îți convine?*

Ea: *Poate să-mi trimită o poză?*

Îi scriu lui Tucker: *Carin cere o poză.*

El: *Ce să pozez?*

Doamne! Cât de enervant!

Eu: *Tucker mă întreabă ce să pozeze.*

Ea: *Fața tipului, abdomenul și fundul. Dar nu și scula.*

Fac o altă captură de ecran cu răspunsul ei și i-o trimit lui Tucker. Pe urmă intru în baie, mă spăl pe față și pe dinți. Când mă bag în pat, am deja un mesaj. Poza unui tip șaten, superb, care-i arată lui Tucker degetul mijlociu.

Frate! E incredibil cât de sexy sunt hocheiștii de la Briar! Asta o fi condiția ca să fie admiși în echipă? Să fii capabil să trimiți pucul cu o sută de kilometri la oră și să pozezi într-un calendar?

Îi trimit poza lui Carin. Drept răspuns, îmi trimite un emoji cu degetul mare ridicat. Îi scriu lui Tucker.

Eu: *E-n regulă.*
El: *Când? Unde? Pe bune, nu înțeleg ce-i în poza aia.*
Eu: *Mâine, la 8 seara. Carin spune că o să bem.*
El: *OK.*

Sunt pe cale să pun telefonul deoparte, dar apar trei puncte mișcătoare. Apoi dispar. Și apar iarăși. În cele din urmă, sosește mesajul.

El: *Pozele cu scule chiar sunt așa de nașpa?*
Chicotesc.
Eu: *De ce? Vrei să-mi trimiți una?*
El: *Pare o întrebare-capcană. Vrei o poză cu scule?*
Eu: *Depinde de context. Nu vreau poze cu penisuri primite nitam-nisam. În rest, nu știu ce să zic. Nu am primit vreuna care să-mi placă. Tu ai trimis așa ceva vreodată?*
El: *Mă dor degetele de la scris. Așteaptă puțin!*

O secundă mai târziu, telefonul meu sună.
— Salut!

— Bună, Sabrina! Ce te-a convins să-ți schimbi părerea despre întâlnire?

— Prietenele mele au zis c-o să-mi prindă bine.

— Prietenele tale au dreptate.

Simt un zâmbet în vocea lui.

— În fine, cred că ar trebui să purtăm între patru ochi discuția despre pozele cu scule, ca să-ți pot vedea expresia feței.

Izbucnesc în râs.

— Ai dreptate.

— S-ar putea să fi trimis o asemenea poză, dar numai fiindcă mi-a fost cerută. De altfel, tipa a fost prima care mi-a trimis o poză deocheată.

— Pe bune? Nu-s înnebunită după așa ceva. E prea periculos să trimiți cuiva genul ăsta de fotografii.

Mulți tipi le postează pe internet, în chip de răzbunare. Unde mai pui că niciodată n-am stat prin preajma unui tip îndeajuns de mult ca să am chef să-i trimit o poză în care apar dezbrăcată. Dar nu-i împărtășesc această informație lui Tucker.

— Vasăzică pe internet circulă poze cu atotputernica sculă a lui Tucker.

— Încă nu mi-a dat nimeni *tag* pe Instagram, așa că sper că poza cu scula mea nu-i postată pe-acolo. Oricum, mersi că mi-ai numit scula „atotputernică". Noi apreciem comentariul.

— „Noi"? Adică tu și penisul tău?

— Da, spune el vesel.

Mă cuibăresc sub cuvertură.

— Ți-ai botezat penisul?

— Păi, nu își botează toți tipii penisul? Băieții botează toate lucrurile pe care le consideră importante — cum ar fi mașinile și penisurile. Unul dintre coechipierii mei de la echipa de juniori și-a botezat crosa. E o tâmpenie, pentru că se rup repede. Până la încheierea sezonului a schimbat vreo douăsprezece.

— Și cum le-a botezat?

— Adăuga o cifră la sfârșitul numelui. Ca la iPhone 6, iPhone7, doar că în cazul ăsta era Henrietta1, Henrietta2 și așa mai departe.

Izbucnesc în râs.

— Ar fi trebuit să folosească nume de uragane.

— Scumpo, nu era îndeajuns de isteț să găsească două nume, darămite douăsprezece!

Scumpo! Inima-mi tresaltă la auzul cuvântului de alint.

Mă abțin să despic firul în patru, ca să nu ajung într-o zonă periculoasă.

E doar un flirt. Păstrează un ton nepăsător, Sabrina!

— Și scula ta ce nume are?

— A, nu! bombăne Tucker. Numai viitoarea mea soție are voie să știe informația asta. Nu-ți pot spune decât în luna de miere.

Ar trebui să mă simt jenată, dar se pare că glumițele despre căsătorie nu mă mai irită, ca înainte.

— Cum trebuie să arate o poză cu o sculă ca să fie considerată reușită? mă întreabă el. N-am zis c-o să-ți trimit una.

— Nu tot viitoarea ta soție trebuie să știe asta? îl tachinez eu.

— Nu neapărat. E o informație potrivită pentru o logodnică.

Mă gândesc la întrebarea lui.

— Un penis fotografiat oricum nu mă impresionează. Am nevoie de un context, cum am mai spus. Dacă l-ai ține în mână, ar fi sexy. Ai mâni frumoase.

Aud un foșnet, sunet de pași, apoi o ușă care se închide. S-a dus într-un loc unde poate fi singur. Gândul acesta trezește o pulsație fierbinte într-o anumită zonă a corpului meu.

— A trebuit să plec din sufragerie. Avem musafiri. Mă excită la culme să știu că te gândești la penisul meu. Am o erecție de zile mari, și se vede.

Îmi simt sânii grei. Mă foiesc sub pătură când îi aud respirația precipitată.

— La ce te gândești? murmură el.

Trag aer în piept. Știu încotro ne îndreptăm. Dacă mai lungim conversația asta, voi fi nevoită să mă masturbez. Îmi strecor o mână între picioare, ca și cum așa aș putea face excitarea să dispară. În schimb, atingerea nu face decât să mă stârnească și mai mult.

— Mă gândesc că-ți ții penisul în mână. Îl strângi între degete și îl mângâi.

Replica lui întârzie. Simt că roșesc. Oare am mers prea departe?

Dar cuvintele pe care le aud mă anunță că am nimerit-o.

— Mă omori cu zile!

Îmi mușc buza de jos și îmi frec clitorisul.

— Și eu sunt excitată.

— Asta nu mă ajută. Acum mi te imaginez îmbujorată și stârnită. Te-ai umezit, Sabrina?

— Da. Foarte tare.

— Drace! Ce-aș face dacă aș fi acolo?

— Mi-ai face sex oral.

Fiindcă tipul are o limbă de nota zece.

Aud foșnete.

— Ai nevoie de o jucărioară? se interesează Tucker, în șoaptă.

— Da. Așteaptă o secundă.

Scotocesc în sertarul comodei și dau peste cutia unde-mi ascund lucrurile, ca să nu le găsească Ray: niște bancnote făcute sul, puse într-o cutiuță goală pentru tampoane, și vibratorul meu. Îl pornesc.

— Gata!

Lipesc de clitoris jucărioara care vibrează. Îmi arcuiesc șoldurile. Un mic strigăt își ia zborul de pe buzele mele.

— Dumnezeule! geme Tucker. Bagă-l înăuntru încet. Închipuie-ți că pe vibrator e mâna mea, iar pe clitoris — limba mea.

Pe măsură ce descrie o scenă incredibil de erotică, mișc vibratorul. Ce ușurare că nu trebuie să gândesc și că mă las complet în seama lui! Nu spun nimic. Nici n-aș putea vorbi. Mă concentrez asupra cuvintelor lui Tucker. Accentul sudist picură în urechea mea ca un sirop cald. Ascult instrucțiunile murdare, rostite cu voce răgușită. Tucker îmi spune să iuțesc ritmul. Mi-l imaginez spunându-mi că sunt superbă și ademenitoare, că niciodată nu a fost așa de excitat.

Am orgasm pe fondul gâfâielilor lui Tucker, care se masturbează și el. Sunetele pe care le scoate îmi umple lumea.

— Noapte bună, scumpo! îmi urează el, după ce reușesc să-mi trag sufletul.

— Noapte bună! reușesc să îngaim.

Și apoi, complet satisfăcută, mă scufund într-un somn adânc.

14.

Sabrina

— Picturi nud?! exclam eu.

Când deschid ușa localului numit „Wine and Brush", sunt bănuitoare. Afișul zugrăvește o pereche de păpuși surprinse într-o îmbrățișare lascivă.

— Mi-ai trimis dinadins o poză neclară, o acuz pe prietena mea.

— Bineînțeles! confirmă Carin, foarte mulțumită de ea însăși. Nu voiam să refuzi.

Carin intră. Când vede cine stă la tejghea, în partea cealaltă a încăperii, fluieră admirativ și zice:

— Bravo! Bună treabă, B.!

Zâmbesc.

— Îți accept laudele, deși meritul nu-i al meu.

Luăm amândouă câte un pahar cu vin, după care ne apropiem de tejghea. Băieții stau la taclale. Chiar și aplecați unul spre celălalt, sunt cu un cap mai înalți decât oricare altă persoană din încăpere. Fiecare fată se uită la iubitul ei, apoi aruncă priviri jinduitoare spre Tucker și Fitz.

Mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe Tucker.

Îmi surâde.

— Mă bucur să te văd, scumpo. Ai dormit bine azi-noapte?

— Da. Tu?

— Ca un prunc.

Lui Carin nu-i scapă schimbul nostru de replici.

— Ai dormit în Boston noaptea trecută? îl tachinează ea.

Tucker clatină din cap.

— Nu. Însă la culcare mi s-a spus o poveste frumoasă.

Îmi ascund zâmbetul în spatele paharului meu cu vin.

Tucker face prezentările:

— Carin, el e Colin. Toată lumea îi zice „Fitzy"

— „Fitzy" îmi place mai mult decât „Colin", declară ea.

Tipul înalt de peste un metru optzeci surâde sfios și ia mâna lui Carin într-a lui, scuturând-o cu grijă, ca și cum i-ar fi frică să n-o rănească. Nu are motiv de îngrijorare. Carin e minionă, dar dură.

Prietena mea nu se ostenește să ascundă faptul că-l cântărește pe Fitzy din creștet până-n tălpi. Și eu fac același lucru. Fitzy este incredibil de atrăgător. Are păr întunecat, ciufulit, prin care ai vrea să-ți răsfiri degetele. Și ce tatuaje! Uau! Fitzy poartă un tricou care-i scoate în evidență antebrațele cu tatuaje complicate. Și pe gât are câteva. De obicei Carin nu se dă în vânt după băieții tatuați, dar nu-și poate lua ochii de la el.

— Voi doi sunteți colegi de cameră? îi întreabă ea.

— Nu. Eu locuiesc singur, îi spune Fitzy. Tuck locuiește cu legendele.

— Legendele? pufnesc eu.

Expresia lui Tucker e poznașă.

— Garrett și Logan sunt vedete, îmi explică el. Amândoi o să treacă în liga profesioniștilor. Iar pe Dean îl știi.

Strâmb din nas când pomenește numele ăsta.

— N-o provoca! îl previne Carin.

Fitzy zâmbește în colțul gurii, după care comentează:

— Am văzut-o și pe asta! Am întâlnit o fată care nu e în limbă după Dean! Nu știam că există o asemenea persoană.

— Dean a luat zece la un curs pentru că s-a culcat cu asistenta profesorului! mă lamentez eu.

Palma lui Carin îmi acoperă gura.

— Băieți, v-am avertizat să nu-i dați Sabrinei apă la moară. Fitzy, hai să ne așezăm! Am mai auzit povestea Sabrinei. Nu e distractivă.

Prietena mea se îndepărtează, însoțită de Colin.

Cum jumătate dintre „spectatorii" mei au dispărut, mă întorc spre singura persoană care a rămas lângă mine.

— Tucker, o să-mi spui și tu s-o las baltă?

— Nu. Poți s-o ții așa cât vrei. Nu-i treaba mea să-ți dictez ce să te enerveze și ce nu.

O palmă mare îmi cuprinde ceafa. Se apleacă și-mi șoptește la ureche:

— Dar ceva mai încolo, diseară, mi-ar plăcea să-ți zic ce să faci...

Sexul cu Tucker este cea mai puțin stresantă și cea mai plăcută activitate pe care am făcut-o vreodată. Mă sprijin de el. Îmi dau seama că nu mai vreau să mă împotrivesc atracției dintre noi. Prietenele mele au dreptate. Am nevoie nu doar de sex, ci și de companie. Am nevoie să ies la întâlniri cu un băiat isteț și drăguț, care nu vrea nimic mai mult decât să stea în preajma mea.

O să mă las dusă de val. Mai vedem noi ce-o să se întâmple.

— OK, Tucker. De acord cu tine.

Îmi face cu ochiul.

— Am câteva idei noi despre ce-am putea face împreună.

— De parcă nu le-ai avut și până acum! îl ironizez eu.

— Am și mai multe. Mă inspiri.

Mă privește pătrunzător. Fac un pas spre el și îmi sprijin o palmă pe pieptul lui musculos. Sub atingerea mea, mușchii i se încordează. Simt că inima îi bate mai tare. Mă ridic pe vârfuri și...

O tuse zgomotoasă izbucnește în spatele nostru.

— Ce-i? îl întreabă Tucker pe Fitzy, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ce-ar fi să vă așezați și voi?

Mă răsucesc și observ că majoritatea celor de aici așteaptă fie ca eu și Tucker să ne luăm scaunele în primire, fie să ne mozolim în fața tuturor. Mesele lungi sunt așezate în forma literei C, iar în centru se află un mic podium, pe care bănuiesc că va urca modelul nostru. Avem fiecare propriul șevalet, propria pânză, plus o mulțime de pensule și vopsele acrilice. E ca lumea.

— Dacă nu aveți de gând să vă despuiați și să serviți drept modele, așezați-vă! ordonă Carin.

Palma lui Tucker coboară pe brațul meu, înfiorându-mi pielea. Mă ia de mână. O strâng într-a mea. Ne apropiem de scaunul ocupat de Carin.

— Am crezut c-o să sari pe el abia după întâlnire, îmi șoptește ea după ce mă așez.

Las paharul cu vin la o parte și iau o pensulă.

— Regulile sunt pentru ratați și pentru oamenii plicticoși, Carin.

Profesoara noastră începe să ne vorbească, așa că întrerupem conversația.

— Salutare! Mă cheamă Aria și în seara asta voi fi profesoara voastră. Mă bucur că ați venit într-un număr atât de mare!

Femeia e ca un vârtej de energie. Nu poate sta locului nicio clipă. În timp ce vorbește, șuvițele ei se leagănă și se agită ca niște șerpi. Ai crede că e însăși Meduza!

— Înainte de toate, o să vi-l prezint pe modelul nostru. Îl cheamă Spector...

Spector?

Tucker se foiește pe scaun. Văd că se căznește să nu râdă. Probabil că-l amuză numele „Spector". Îi pun o palmă pe genunchi, ca să-l potolesc.

— Poartă-te frumos!

— Încerc.

În fața noastră apare un tip înalt, într-un halt alb de baie. Părul lui negru e mai lung decât al meu. Are ochii ușor mijiți, ca ai actorului James Franco, ceea ce-l face să pară permanent drogat.

— Salut!

Doar atât spune.

Pe urmă se dezbracă de halat.

Icnesc de uimire. Dumnezeule! Penisul lui se arată *în toată splendoarea*. E impresionant.

Lângă mine, Carin îl mângâie cu privirea.

— Așa mai vii de-acasă! exclamă prietena mea. Uau! Dragule, ai un adevărat șarpe boa între picioare! îi strigă ea lui Spector, după care se uită la fetele din sală. Doamnelor, eu zic că merită aplauze. Nu credeți?

Acum eu sunt cea care abia își stăpânește râsul. Tipele încep să aplaude. Foarte curând, izbucnesc ovații, fluierături și strigăte. Fața lui Spector se înroșește.

Tucker pufnește zgomotos, iar Fitzy se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Prietena ta se poartă așa tot timpul?

— De obicei, și mai rău.

Între timp, profesoara noastră începe să se enerveze. Bate din palme ca să ne atragă atenția.

— Oameni buni, concentrați-vă! Trebuie să creăm niște picturi frumoase!

Expresia ei severă se îndulcește. Aria zâmbește larg.

— Picturi care vor include, bineînțeles, și „dotările" lui Spector!

E cea mai trăsnită întâlnire la care am fost vreodată.

Aria ne explică pe scurt cum trebuie să decurgă totul. Nu e foarte complicat: bem vin și pictăm penisul lui Spector. În mod surprinzător, Tuck, Fitzy și ceilalți băieți din încăpere nu se împotrivesc. Lumea desface capacele tuburilor cu vopsea și își pregătesc pensulele. Ne apucăm să pictăm.

Plimb cu stângăcie pensula pe pânză. Încerc să amestec galbenul, albul și maroul, pentru a obține o nuanță piersicie care să redea nuanța pielii lui Spector, dar nu reușesc. Culoarea mea e prea închisă.

— Aș putea găsi vreo zece utilizări deocheate pentru pensula asta, zice Tucker. Poate c-o s-o iau acasă.

— Pensulele nu sunt jucării pentru sex, Tucker.

— Cine spune că nu sunt?

În următoarea oră, lucrăm concentrați. Carin se pricepe de minune la pictură. La fel și Fitzy. Tuck mi-a spus că amicul lui creează jocuri video. Și Tucker este surprinzător de talentat. Mi se pare că evită să zugrăvească penisul modelului.

Îl iau peste picior:

— Până la urmă, tot va trebui să-i pictezi scula.

— Las ce-i mai bun la sfârșit.

Un tip cu păr blond și lung ridică un braț și anunță:

— Doamna profesoară, nu pot să-i desenez părul pubian. Mi-a ieșit ciudat!

În încăpere izbucnește un val de râsete. Cred că și tipul ăsta a ieșit la o întâlnire dublă, pentru că el și însoțitoarea lui stau lângă un alt cuplu, care se prăpădește de râs.

— Chiar așa, Spec! strigă prietena tipului blond. N-ai putut să te epilezi înainte să vii încoace?

— Nu pot să mă epilez, răspunde Spector. Contractul meu nu mi-o permite.

Are un *contract* ca să pozeze nud, la un eveniment artistic organizat într-un bar din campus?

— Părul pubian adaugă textură picturii, ne explică Aria. Dar nu uitați că arta este interpretare! Pictați ce vedeți aici...

Își atinge pieptul, în dreptul inimii.

— Nu ceea ce vedeți aici...

Gesticulează spre ochii ei.

— Ce naiba vrea să zică? îi șoptesc lui Tucker, care s-a înroșit de atâta râs.

— *Așa!* exclamă Aria. *Asta* înseamnă interpretare!

Înșfacă pânza lui Fitzy de pe șevalet. Hocheistul bombăne în chip de protest, dar ea nu-l ia în seamă. Ridică la vedere pictura lui.

Când văd ce a desenat prietenul lui Tucker, îmi pică fața. Este Spector, dar o versiune beton: în desenul lui Fitzy, Spector poartă coif și mânuiește un scut. În locul penisului, Fitzy a pictat o spadă ornamentată care se iețește din vintrele tipului. Una demnă de recuzita din *Urzeala tronurilor*.

— Uau! exclamă Tucker.

— Cât de tare! sare și Carin, căscând ochii la însoțitorul ei.

Hocheistul ridică din umeri și declară:

— Mda, pictura e bunicică.

Modestia lui mă face să zâmbesc. Mă distrez enorm când Aria îl roagă pe Fitzy să-i lase ei pictura, în loc să o ia cu el acasă.

Terminăm de pictat glumind și bând vin. Când și când, Tucker se apleacă spre domnul mai în vârstă așezat lângă el și îi dă sfaturi.

— Nu așa! E bine să adaugi o umbră *aici*, îi zice el. Imaginează-ți că lumina cade pe brațul lui din direcția asta. Deci umbra va trebui să fie acolo.

Bărbatul protestează:

— Chestia asta e o pierdere de timp.

— Hiram! îl dojenește doamna de lângă el.

Bănuiesc că e soția lui.

— Ce? E adevărat, mormăie morocănos Hiram, după care ne aruncă o privire neprietenoasă. *Ea* a venit cu propunerea să venim aici.

— Pentru că am crezut c-o să-ți placă! zice femeia căruntă. Mereu îmi spui că-mi invidiezi talentul artistic.

Cuplul pare trecut de șaizeci de ani. Poate chiar și de șaptezeci. Niciodată n-am putut să apreciez corect vârsta celorlalți. În plus, persoanele mai în vârstă arată așa de tinere în ultimul timp! De pildă, Nana ar putea trece drept sora mea mai mare.

— Să-mi fie cu iertare, Doris, dar n-am învățat cum să desenez bărbați despuiați când se trăgea în mine, în Vietnam!

Doris își azvârle pensula pe masă.

— Am mai avut discuția asta! Doctorul Phillips spune că nu mai ai voie să vorbești despre Vietnam. Ne afectează relația.

— A fost perioada cea mai grea din viața mea, spune înverșunat Hiram.

— Și crezi că pentru mine a fost ușor să stau acasă și să cresc doi copii mici cât timp tu luptai în Vietnam? contraatacă ea.

Hiram se răstește:

— Tu-i ștergeai pe copii la fund! Eu ucideam oameni!

Îmi mușc buzele ca să nu izbucnesc în râs, deși nu e o discuție amuzantă. Poate că vinul mi s-a urcat la cap.

— Ia-o mai ușor! îi spune Tucker. Hiram, nevasta ta e super și se vede că ți-e devotată. Doris, Hiram a luptat ca să-i apere

pe copiii voștri și pe tine. Gândește-te la cât de mult te iubește, dacă a făcut asta. Nu vă mai certați. Hai să ne concentrăm pe pictat! Să-l onorăm pe flăcăul ăla frumos, cu tot cu dotările lui!

Fitzy pufnește în râs.

La fel și Hiram.

— Iartă-mă, Dorrie! Ai dreptate. A fost o idee minunată să venim aici.

— Iar tu ai fost foarte curajos în război, spune soția lui.

Hiram se răsucește spre Tucker și îl roagă:

— Arată-mi șmecheria cu umbrele!

Inima mi se topește când privesc cum Tucker îl ajută. În răstimp, Doris se îmbujorează de încântare. Probabil se gândește că Tucker a zis că e super.

— Îmi placi, puștiule, îi spune bătrânul iubitului meu.

Da. Și eu îl plac.

Tucker

Când ieșim toți din bar, cu pânzele noastre sub braț, suntem bine-dispuși și ne purtăm caraghios.

Hiram are o propunere.

— Am văzut o gelaterie în capătul străzii. Hai să vedem dacă mai au deschis!

Întâlnirea noastră dublă s-a transformat într-una triplă. Iată că mergem să mâncăm înghețată cu un veteran de război și cu soția lui.

Mergem agale pe trotuar. O țin de mână pe Sabrina. Nu m-am așteptat să mă distrez așa de mult în seara asta. Aș fi preferat să fac un milion de lucruri — unele mai obscene — cu

ea, dar cursul de pictură n-a fost rău deloc. Chiar și Fitzy a râs pe rupte.

Gelateria tocmai se închide când ajungem acolo, dar puștiului care se pregătea să pună lacătul pe ușă i se face milă de noi și deschide iar casa. Mulțumindu-i în cor, comandăm înghețată la cornet și ne întoarcem în parcarea barului. Acum, că au dat uitării gâlceavă, Hiram și Doris ne povestesc despre căsnicia lor de patruzeci și șase de ani. Au trecut prin momente cumplite, dar eu sunt mai interesat de amintirile fericite pe care le descriu ei.

Patruzeci și șase de ani! E ireal să te gândești că o persoană e căsătorită de atâta timp. Oare sunt dus cu capul fiindcă îmi doresc același lucru pentru mine?

Și Sabrina pare fermecată de ceea ce aude. Când cei doi soți vârstnici urcă în mașina lor micuță și pleacă, pare dezamăgită să-i vadă dispărând.

— O să ne terminăm de mâncat înghețata în mașina mea, anunță Carin.

Fata asta nu-i deloc subtilă.

Cu un zâmbet poznaș, îl ia de mână pe Fitzy și-l conduce spre breakul albastru oprit din parcare.

Amicul meu îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbindu-mi cu toți dinții.

— E clar că se duc să facă prostii, glumește Sabrina.

— Da.

Ne apropiem de mașina mea. Imediat cum ne așezăm, pornesc motorul și dau drumul la căldură. Sabrina tremură. Așteptăm să se încălzească interiorul camionetei.

— Deci..., spun eu.

— Deci ce?

— A fost distractiv.

— Care parte? întreabă Sabrina. Când tipul blond a zis că nu reușește să picteze părul pubian al lui Spector sau când Hiram și Doris ne-au povestit despre nebunia implantului mamar, în anii '80?

— Ce amuzant a fost când ne-a spus că i-a trecut prin cap „să-și aranjeze pieptul"!

— Dumnezeule!

Sabrina râde lângă mine. Chicotele ei îmi strânesc un val de căldură în piept.

Chiar îmi place fata asta! E incredibilă. Nicidecum o afurisită, după cum susține Dean. Este isteață, amuzantă și afectuoasă.

Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de ea.

Râsul meu se stinge.

— S-a-ntâmplat ceva? întreabă numaidecât Sabrina.

— Nu. Nimic.

Ori spun o minciună, ori îi mărturisesc ce-mi trece prin cap. Dar sunt sigur că nu are chef să audă așa ceva. Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar reacționa dacă aș recunoaște că mă îndrăgostesc de ea. Am făcut sex de două ori și am ieșit la *o singură* întâlnire. E mult prea devreme să aduc în discuție cuvântul care începe cu „i"

— Ești sigur că te simți bine? Ai o cută adâncă... chiar aici.

Îmi atinge fruntea.

— Nu-i nimic. Sunt bine.

Mă foiesc în locul meu, mutându-mă mai aproape de ea.

— M-am distrat grozav, îi zic eu.

— Și eu. Aș vrea...

Sabrina oftează.

— Aș vrea să mergem la mine, dar trebuie să mă trezesc la patru dimineața. Nu-i o idee bună să stau trează până târziu.

— De acord. Am antrenament la ora șapte.

— Deci fără sex, spune ea cu năduf.

— Doar dacă vrei s-o facem în camionetă.

În ochii ei apare o scânteie de interes, însă se stinge repede.

— E tentant, dar m-aș simți ciudat să facem sex când Carin e la trei metri de noi.

— Sunt convins că în clipa asta lui Carin puțin îi pasă de noi.

Sabrina clatină din cap și chicotește.

— Crede-mă, n-o să stea mult acolo. Carin are o regulă foarte strictă: fără sex la prima întâlnire. Fitzy va trebui să se mulțumească doar cu mozoleală. Și probabil cu niște testicule albastre.

— Și cu testiculele mele cum rămâne?

— Habar n-am. Tu să-mi zici!

Se pleacă și mă sărută.

Când limba ei se mișcă ispititor, lipită de a mea, simt un fior de dorință.

— Da, mormăi eu. Scula mea va trebui să-și pună pofta-n cui la noapte.

— Vai! Bietul de tine!

Începe să mă chinuie cu săruturi nesățioase, plimbându-și leneș palma peste partea din față a blugilor mei.

Ne sărutăm pentru un timp, dar nu împingem lucrurile mai departe. Chiar și așa, momentul e sexy rău. Geamurile camionetei mele se aburesc. Când ne desprindem unul de celălalt, penisul meu e tare ca oțelul.

— Trebuie să merg acasă, spune ea cu părere de rău.

— Hai să tragem la sorți cine le bate porumbeilor în geam!

Dar nu e nevoie s-o facem. Dintr-odată, se aude un ciocănit în geamul *meu*. Îl cobor și dau de figura lui Carin. Are buzele înroșite și părul ciufulit.

— Scuze că vă întrerup. B. a spus că trebuie să plece la zece și jumătate. Deja e târziu.

Fără tragere de inimă, cobor din camionetă și mă grăbesc să deschid portiera Sabrinei. Nici ea nu are chef să plece. Fitzy se sprijină de capota mașinii mele. Carin îl plesnește peste fund, apoi se întoarce la mașina ei.

— Repetăm experiența și altă dată? îi murmur Sabrinei.

— O seară de pictat un model nud? Nu știu. Cred că o dată e destul.

— Mă refeream la o altă întâlnire, o corectez eu. Mă suni când ai timp liber?

Se ridică pe vârfuri, mă sărută și se trage înapoi.

— Bineînțeles.

15.

Tucker
Decembrie

Eu: *Mi-e dor de tine.*
Ea: *Și mie.*
Eu: *Vreo șansă să ne întâlnim? Îmi aduc și scula...*
Ea: *LOL. Nu e de la sine înțeles? Voi doi oricum veniți la pachet.*
Eu: *„Pachet" e cuvântul potrivit. Am unul cu adevărat mare.* 😉

La naiba! Mi-e dor de fata asta. Nu am mai văzut-o de o săptămână. De la întâlnirea noastră dublă, luna trecută, am încercat să ne vedem măcar de două-trei ori săptămânal. Dat fiind că avem un program foarte încărcat, e un miracol că am reușit să ne găsim timp.

În ultimele două săptămâni, amândoi am fost ocupați cu școala. Eu am avut câteva antrenamente și meciuri importante, apoi a venit Ziua Recunoștinței. Am promis mai demult c-o să petrec vacanța cu Hollis și familia lui. Am fost tentat să renunț și, în schimb, să mă întâlnesc cu Sabrina, dar trebuia să

lucreze. În plus, a zis că nu vrea să fiu la clubul de striptease, în vreme ce-i servește pe clienți.

Mor de nerăbdare s-o văd, așa că, atunci când citesc următorul ei mesaj, mă entuziasmez.

Ea: *Dacă nu te deranjează să conduci, vrei să vii diseară în Boston? Am de scris o lucrare pt drept constituțional, dar pot să fac și pauze, dacă vrei să-mi ții companie.*

Nu șovăi nicio clipă.

Eu: *Sunt pe drum.*

Deja am făcut duș și mi-am schimbat hainele. Tare voiam să am întâlnire cu ea în seara asta. Cobor în grabă și mă străduiesc să mă strecor neobservat din casă.

Aud vocea lui Garrett.

— Tuck, vino aici! Avem nevoie de părerea unui adult.

Intru în sufragerie, unde-i găsesc pe el și pe Hannah. Ea stă în poala lui, iar el o ține în brațe. Par așa de fericiți, că simt o înțepătură de invidie. Dar nu sunt doar ei aici. Pe canapea stau Logan, Fitzy și prietenul lui Logan, Morris.

Încerc să-mi ascund nerăbdarea.

— Ce-i? Tre' să ies.

Logan ridică dintr-o sprânceană și comentează:

— Ai tot ieșit în ultimul timp.

— Trebuie să ajung în multe locuri și să mă văd cu mulți oameni.

— Ne spui cum o cheamă? întreabă Hannah, cu voce veselă.

O fac pe neștiutorul.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Garrett flutură din mână.

— În clipa asta, puțin îmi pasă de cine e gagica lui. Am nevoie de cineva care să mă susțină.

Rânjesc.

— Să te susțină în legătură cu ce?

— Dean și Allie.

Aha! Chiar mă întrebam când o să purtăm discuția asta. Când ne-am întors cu toții din mica vacanță de Ziua Recunoștinței, am descoperit că Dean și Allie au devenit un cuplu. Vestea nu m-a surprins, fiindcă bănuiam că-și fac de cap împreună, dar sunt puțin uimit că s-au cuplat. De când îl știu, Dean nu a avut niciodată o iubită.

— Doar eu cred că relația lui Dean cu Allie e o idee supernaspa? zice Garrett enervat.

— Poate că Dean și Allie n-o să se despartă, subliniază Wellsy.

Mă declar nedumerit:

— Și, mă rog, pe tine de ce te afectează relația lor?

Văzând că nu pricep logica, Garrett explică:

— E vorba pe cine susții, amice! Cuplurile se despart, iar prietenii lor aleg să țină partea lui sau partea ei. Dean e prietenul meu, iar bunul-simț dictează că trebuie să fiu de partea lui. Dar fata asta... — arată spre Hannah —... e iubita mea. Wellsy va fi de partea lui Allie, iar eu trebuie s-o susțin pe Wellsy. Deci se-nțelege de la sine c-o să iau partea lui Allie.

— Nu mă aștept să o susții pe Allie de dragul meu, intervine Hannah în discuție. Să știi că n-ai dreptate. Suntem adulți. Dacă ei doi se despart, putem coexista cu toții în mod pașnic.

Garrett se uită urât la Hannah.

— Nu-mi vine că cred că povestea asta îți convine. Allie e cea mai bună prietenă a ta. Dean o s-o dea în bară.

Hannah dă din umeri.

— Allie e fericită. Iar dacă Allie e fericită, și eu sunt.

— Tuck, tu ce zici? întreabă Garrett.

Șovăi. Pe de-o parte, Dean pare îndrăgostit de Allie. Pe de altă parte, nu-i genul de tip căruia îi plac relațiile de lungă durată. Allie e o fată de treabă. N-aș vrea s-o văd suferind.

Dar nu e treaba mea, așa că îmi dau cu părerea:

— Wellsy are dreptate. Allie și Dean sunt adulți. Dacă vor să fie împreună, foarte bine!

Garrett mă străpunge cu privirea.

— Trădătorule!

— Ieri, Allie l-a lăsat lat pe Dean, spune Logan. Știi ce orgolios e. Dacă după ce a încasat lovitura aia în freză încă vrea să fie iubitul lui Allie, atunci relația lor e serioasă.

Izbucnesc în râs. Aș fi vrut ca și ceilalți băieți să fi fost aici aseară, ca să asiste la toată tevatura. După ce ne-am întors de la meciul din Scranton, eu și Dean am găsit casa în întuneric. Allie și sora lui Dean se uitau la un film horror. Când am dat să intrăm, fetele s-au speriat, iar Allie l-a lovit pe Dean cu un prespapier. Acum am suficientă muniție încât să-l iau peste picior pentru tot restul vieții.

— Sora lui Dean s-a întors cu bine la Brown? se interesează Hannah. Aș vrea să fi apucat să vorbesc cu ea.

Fitzy mormăie:

— Crede-mă, ești norocoasă că n-ai văzut-o.

Logan îl ia peste picior:

— Bietul băiat! O blondă mișto s-a dat la tine. Cum de-a-ndrăznit?

Fitz roșește.

— A cerut să-mi vadă scula!

— Și de ce-ar fi o problemă?

Morris și Garrett se strică de râs. Fitzy explică:

— Tipele agresive nu sunt genul meu. Nu-mi place să fiu presat.

Sunt tentat să-i spun că vorbește prostii. N-a părut deranjat când prietena Sabrinei, Carin, l-a tras în mașina ei. Dar eu și Fitzy n-am stat de vorbă despre seara aceea, așa că-mi țin gura. Unde mai pui că, dacă aduc vorba despre întâlnirea noastră dublă, toată lumea va vrea să știe cu cine am fost *eu* la întâlnire.

Ultima oară când ne-am văzut, Sabrina m-a tachinat. Cică nu le spun celorlalți despre noi doi pentru că mi-e rușine cu ea. Nu e deloc adevărat. Însă prietenii mei au prostul obicei de a-și băga nasul în treburile celorlalți. Dovada e chiar obsesia lui Garrett pentru relația dintre Dean și Allie. Prefer ca relația mea cu Sabrina să nu fie discutată de toată lumea. Încă suntem la început.

Știu că, de fapt, Sabrinei îi convine că relația noastră e discretă. Singura dată când am folosit cuvântul „relație" pentru a descrie legătura dintre noi, s-a zbârlit și a început să se agite.

— Trebuie s-o iau din loc, le spun prietenilor mei. Mai e vreo problemă de adulți pe care vreți s-o discutăm sau pot să plec?

— Șterge-o! mormăie Garrett. Oricum, n-ai fost de ajutor.

*

Sabrina

Nici n-apuc să închid ușa, că limba lui Tucker e în gura mea. În ciuda fiorului de fierbințeală care-mi cotropește trupul, mă forțez să mă desprind din sărut. Nana e în bucătărie și n-am chef să se holbeze la noi.

— Bunica e acasă.

— Super! Nu vrei să ne faci cunoștință?

Din întâlnirile cu Tucker am învățat că pe tipul ăsta nu-l poți descumpăni. Tratează totul cu seninătate, adaptându-se la orice. Nici măcar nu știu cum arată când e cu capsa pusă.

— Trebuie să te avertizez că Nana e puțin cam... gură-slobodă.

E modul meu diplomatic de a spune că e o *nenorocită de cață.*

Intrăm în bucătărie, iar eu mă rog ca bunica să nu se poarte aiurea cu Tucker. Nana e la masă. Răsfoiește *US Weekly.*

— Iar și-a uitat Ray cheile? întreabă ea, fără să ridice privirea.

— Ăăă... nu. Nana, el e Tucker.

Ridică repede capul. Numaidecât, privirea i se umple de interes. Îl studiază pe Tucker din cap până-n picioare. E atât de evident că-l soarbe din ochi, încât simt că mă înroșesc.

— Nana! o dojenesc eu.

— Mă bucur mult să te cunosc, Tucker!

Nana rostește apăsat cuvântul *mult.*

Grozav! Bunica mea flirtează cu... Nu prea știu cum să-l etichetez pe Tucker. Chiar și așa, faptul că Nana îi vorbește pe un ton voit seducător e foarte nepotrivit.

— Eu sunt Joy, bunica Sabrinei.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

El întinde mâna, iar ea i-o reține cam prea mult. Stânjenit, Tucker face un pas în spate.

— Sabrina nu mi-a spus că are un iubit.

— Suntem doar prieteni, îi zic eu.

Observ că umerii lui Tucker se încordează. N-am vrut să-l jignesc. Pur și simplu nu vreau ca Nana să-și dea drumul la gură și să ne întrebe când ne căsătorim sau altă prostie de genul ăsta.

— Credeam că ești prea ocupată ca să-ți faci timp pentru prieteni.

Bunica ridică o sprânceană. Are o expresie ironică.

Strâng din dinți.

— Nu-s chiar atât de ocupată. Doar ies în oraș cu Hope și Carin, nu?

În loc să-mi răspundă, se întoarce spre Tucker.

— Și ce plănuiți să faceți în seara asta?

Răspund înainte ca Tucker să deschidă gura:

— O să stăm o vreme la mine în cameră. Poate o să ne uităm la un film.

Nana rânjește cu subînțeles.

— Bine. Încercați să nu dați sonorul prea tare!

Amândoi știm că nu se referă la televizor.

Cu obrajii în flăcări, îl trag pe Tucker după mine.

— Îmi pare rău. Vorbește gura fără ea.

Tucker se uită în ochii mei.

— De ce zici asta? Pur și simplu fiindcă ne-a întrebat ce e între noi?

Îmi feresc privirea. M-a prins la înghesuială.

Nu vreau ca Nana să pună întrebări pentru că nu am răspunsuri. Nu știu ce fel de relație există între mine și Tucker. Tot ce știu e că-mi lipsește când nu e cu mine. De fiecare dată când pe ecranul telefonului apare un mesaj de la el, inima mea își ia zborul, aidoma unui mănunchi de baloane umplute cu heliu. Când mă privește, uit și cum mă cheamă.

Mergem în camera mea. Se așază pe marginea patului. Încui ușa. Se scurg câteva secunde. Își bate ușurel coapsele și spune:

— Vino aici, scumpo!

Într-o secundă sar pe el, cu picioarele petrecute pe după mijlocul lui și cu degetele în părul lui.

— Chiar mi-a fost dor de tine, îi șoptesc.

Să-l sărut pe Tucker este ca și cum m-aș scufunda într-o baie fierbinte. Pielea începe să mă furnice, membrele îmi amorțesc. Sunt înfășurată într-un cocon de căldură din care nu vreau să ies. Limba lui îmi dezmiardă buza de jos, după care se strecoară în gura mea. Palmele lui calde mi se strecoară sub bluză, îmi mângâie șoldurile goale.

Cât ai clipi, ne trezim îmbrățișați pe pat. Ne dezbrăcăm reciproc, fără să ne desprindem din sărut. Odată goi, trupul

meu se lipește cu disperare de al lui. Nu mai e loc de preludiu sau de vorbe. Iau un prezervativ din sertarul noptierei.

Este cea mai tăcută partidă de sex de care am avut parte vreodată. Trebuie să fie așa, pentru că Nana e la doi pași de noi. Felul ăsta de a face sex are ceva foarte sexy și murdar. Coapsele lui Tucker se mișcă într-un ritm domol și dulce, care mă scote din minți.

— O să-mi dau drumul curând, îmi șoptește la ureche.

Deschid ochii și-i văd trăsăturile încordate. Strânge din dinți, ca să nu scoată niciun zgomot. Priveliștea asta superbă mă excită la culme. În timp ce orgasmul izbucnește în mine, icnesc și mă agăț de umerii lui puternici. Corpul lui se cutremură deasupra mea.

După aceea se rostogolește pe o parte și mă trage aproape de el. Degetele lui se împletesc în părul meu. O vreme, stăm cuibăriți unul lângă celălalt, fără să vorbim. În cele din urmă, Tucker rupe tăcerea. Îmi povestește ce-a mai făcut în ultimul timp. Ne trimitem mesaje destul de des, așa că nu-mi e necunoscut ceea ce-mi spune, dar vocea lui este așa de sexy, că l-aș asculta citind și un meniu de restaurant, doar ca să aud accentul lui sudist.

Când îmi povestește cum iubita lui Dean l-a lovit cu un prespapier aseară, izbucnesc în râs. Îmi mărturisește cât de nerăbdător e să-și vadă mama în vacanța viitoare. Înduioșată, îl sărut pe un umăr. Iar când recunosc ce stresată sunt din cauza examenelor de absolvire, mă mângâie pe spate și mă asigură că o să le trec cu brio.

Ne îmbrăcăm și punem un film, dar numai el îl urmărește. Deschid un manual și încep să subliniez pasajele pe care vreau să le folosesc în lucrarea mea. Tuck chicotește încetișor. Se uită la o comedie.

Când și când, se apleacă și mă sărută pe tâmplă, îmi mângâie obrazul, mă ciupește de sfârcuri.

Când și când, mă întind și-l mușc de gât, îi mângâi barba, îl ciupesc de fund.

Este o seară perfectă. În mintea mea, o voce îmi tot repetă: *M-aș putea obișnui cu așa ceva...*

16.

Tucker

Cobor din avion în Dallas. Mama așteaptă la capătul scării rulante. Ține în mână trei baloane. Ai crede că mă întorc acasă de pe câmpul de bătălie, nu de la o universitate de pe Coasta de Est.

— Uită-te la tine! strigă ea.

O ridic în brațe și o rotesc. Se apleacă spre mine. Simt mirosul bine-cunoscut de fixativ și de amoniac.

— La ce să mă uit?

Îmi aruncă un zâmbet siropos, după care își petrece brațul subțirel pe după mijlocul meu și mă strânge.

— La cât de chipeș ești. Arăți minunat. Cum ești?

Dau din umeri și ne îndreptăm spre ieșire.

— Mă simt destul de bine.

— Slavă Domnului! Credeam că ești deprimat din cauza sezonului de hochei.

Meciurile noastre nu sunt televizate, dar ea urmărește rezultatele pe internet.

— De-asta mi-ai adus baloane?

— Credeai că baloanele sunt pentru tine? Nici vorbă!

— Păi, pe cel argintiu scrie: „Bine-ai venit acasă, fiule"!

— Era la reduceri. L-aș fi cumpărat pe cel cu „Sunt cea mai grozavă mamă din lume", dar m-ar fi costat cu cinci dolari în plus.

Iau baloanele și mă aplec să-i sărut creștetul.

— Chestia asta pare suspectă, la fel ca incidentul cu șorțul roz, comentez eu, prefăcându-mă indignat.

Așa cum s-a întâmplat cu șorțul roz, pe care mi l-au oferit amicii cu care locuiesc, să mă plimb cu câteva baloane prin aeroport, în public, n-o să-mi știrbească orgoliul.

— Dac-aș fi în locul tău, le-aș oferi și eu băieților ceva roz, mă sfătuiește mama.

Mă gândesc la jucărioara roz pe care lui Dean îi place s-o ia cu el când face baie.

— Nu-i o idee rea. Va trebui să cumpăr câteva cadouri înainte să mă întorc la Briar. O să mă asigur că tot ce cumpăr e ori roz, ori plin de sclipici. Ambele, dacă se poate.

Garrett și Logan ar muri de râs la gândul de a-i oferi lui Dean un vibrator roz, cu sclipici. Îmi zic să le trimit un mesaj mai târziu, să le fac propunerea asta.

— N-ai bagaj de cală? mă întreabă mama, când trecem pe lângă banda rulantă plină cu valize.

Îmi dau seama că e dezamăgită.

— Nu, mamă. Știi că trebuie să mă întorc la facultate, pentru antrenamente. Chiar dacă sezonul ăsta echipa șchioapătă, tot trebuie să particip. Doar așa îmi păstrez bursa.

Programul meu încărcat din timpul vacanțelor a fost mereu o sursă de nemulțumire pentru mama, care adoră sărbătorile. Crăciunul o umple de bucurie. De aceea bat atâta amar de drum până acasă, deși o mulțime de studenți rămân la Briar în timpul vacanței de iarnă.

— Credeam că, fiindcă ești în ultimul an de facultate și cum nici echipa voastră n-o duce prea bine, o să petreci toată vacanța cu mine.

— Nu. În plus, curând o să te împiedici de mine prin casă și-o să mă rogi să plec înapoi, o avertizez eu.

Imediat, mintea îmi zboară la Sabrina. O să petreacă următorii trei ani în Boston. Mă întreb cum o să ne descurcăm cu relația noastră.

Mă întreb dacă ea vrea să fim împreună.

Ar fi fost mult mai ușor dacă ne-am fi întâlnit anul trecut. Sau măcar semestrul trecut! Mai avem doar câteva luni de petrecut împreună în același oraș. Din motive pe care nu sunt pe deplin pregătit să le analizez — mai ales acum, cu mama lângă mine —, faptul că eu și Sabrina vom locui departe unul de celălalt mă neliniștește la culme.

Mă stăpânesc cu greu să urc în alt avion și să revin la Boston. Va trebui să mă mulțumesc cu mesaje, convorbiri telefonice și, dacă am noroc, cu o mică discuție pe *videochat*. Mi-ar plăcea s-o văd folosindu-și vibratorul.

Pierdut în gândurile mele despre Sabrina și vibratorul ei, aproape că mă lovesc de SUV-ul mamei. Îmi dreg vocea.

— Pot să conduc eu?

Îmi aruncă cheile.

— John, niciodată nu m-am plâns că stai prea mult pe-aici. Știi doar că mi-ar plăcea să te întorci acasă și să locuiești cu mine.

— Da, dar n-o să se întâmple. Nicio femeie nu vrea să aibă de-a face cu unul care locuiește cu mă-sa, zic eu.

Îi deschid portiera.

Mama îmi aruncă o privire încruntată.

— Care-i problema dacă stai cu maică-ta?

— E o problemă mare! Doar știi asta.

O sărut pe frunte, ca să îndulcesc efectul replicii mele.

Călătoria de la Dallas până acasă durează patru ore. În tot acest timp, mama mă pune la curent cu bârfele care circulă prin Patterson.

— Fiica Mariei Solis s-a întors din Utah. Acum se duce la coafor în Austin. E la fel de manierată. Alaltăieri, a trecut pe la mine ca să mă salute.

Dau din cap, dar sunt distrat. Oare Sabrina ar fi acceptat să vină cu mine, în vacanța de acasă, dacă aș fi rugat-o? Îmi închipui că invitația n-ar fi fost bine primită, și nu doar pentru că ar fi considerat-o un semn că relația noastră avansează prea repede, ci și pentru că Sabrina are nevoie să lucreze ca să facă rost de bani. Înainte să plec spre Dallas, mi-a spus că e bucuroasă că va lucra ore suplimentare.

Vocea mamei îmi destramă din nou reveria.

— Ar trebui s-o inviți la o întâlnire.

— Pe cine?

— Pe fiica Mariei Solis, răspunde ea, iritată.

Îi arunc o privire neîncrezătoare.

— Vrei să mă întâlnesc cu Daniela Solis?

— De ce nu? E superbă și isteață.

Mama se lasă pe spate, în scaun. Își încrucișează brațele la piept.

— Pe lângă asta, mai e și gay, o informez eu.

Mama rămâne tablou.

— Dani Solis e gay?

— Cred că termenul corect este *lesbiană*.

— Nu se poate! exclamă mama. E mult prea frumoasă.

— Mamă, fetele frumoase pot fi lesbiene.

— Ești sigur? Poate că e bisexuală. Știu cum e: tinerii experimentează mult când sunt la facultate.

— Dani și Cassie Carter au mers împreună la balul de absolvire a liceului! Tu le-ai coafat pe amândouă, îți amintești?

— Credeam că sunt doar prietene.

— A trebuit să meargă ca prietene, pentru că organizatorii nu ar fi acceptat să vină la bal drept cuplu.

Micul orășel din vestul Texasului, unde am crescut, este destul de conservator. Dani și Cassie *erau* prietene în liceu, dar se sărutau și se pipăiau pe holurile școlii. Toți băieții se holbau la ele, excitați la culme. În adolescență, am petrecut multe nopți visând la lucrurile pe care fetele astea două le făceau când rămâneau între patru ochi.

Mama se afundă și mai mult în scaunul ei. E limpede că și-a făcut speranțe în legătură cu mine și cu Dani.

— Ți-am spus că am cunoscut o fată. Mai ții minte?

Îmi zic că e mai bine s-o informez acum, ca să nu încerce să mă cupleze cu toate fetele celibatare din Patterson.

— Zău? Credeam că nu e serios.

Tonul ei e precaut.

— Acum este. O s-o placi. Ia note foarte bune, are două slujbe și tocmai a fost admisă la Facultatea de Drept de la Harvard.

— Harvard? Universitatea asta nu-i în Boston?

Îngrijorarea din vocea ei este evidentă. Pricep. Își face griji că, dacă mă îndrăgostesc de o fată din Boston, n-o să mă întorc acasă. Tocmai din acest motiv a vrut să mi-o bage pe gât pe Dani Solis.

— Ba da. E în Cambridge.

N-am cum să-i potolesc îngrijorarea. În acest moment, nici eu nu știu ce-o să fac, dacă o să mă mut în Boston, în Patterson sau în altă parte. Singurul lucru de care sunt sigur e că vreau să fiu împreună cu Sabrina.

— Cât durează Facultatea de Drept?

— Trei ani.

Nu vreau ca eu și Sabrina să stăm despărțiți atât de mult timp.

— Planul tău e să te întorci acasă și să te apuci de o afacere, nu? Alaltăieri am vorbit cu Stewart Randolph. Îl mai știi? Are o afacere imobiliară în Pleasant. Se gândește să se pensioneze, iar fiul lui nu vrea să plece din Austin. Cred că Randy ar fi interesat să primească oferte.

Strâng volanul între degete. Mai demult, Sabrina m-a întrebat dacă mă deranjează ceva vreodată. S-o fac pe mama nefericită e în capul listei de lucruri care mă deranjează. Pe de altă parte, nici ideea de a prelua afacerea cu imobiliare a lui Stewart Randolph nu-i departe de capul listei. De fapt, simpla idee de a sta în biroul lui Randolph și de a purta cravată în fiecare zi îmi dă fiori reci. Am câteva idei despre ce aș vrea să fac după absolvire, iar afacerile imobiliare nu se numără printre ele.

— O să vorbesc cu Randy, îi zic mamei.

— OK.

Ce bine că măcar unul dintre noi e mulțumit!

— Aapropo: diseară, familia Solis vine la cină.

— Iisuse Hristoase, mamă!

— Nu lua numele Domnului în deșert, John!

Trag adânc aer în piept și apelez la toate rezervele mele de răbdare. Mă întreb când voi apuca să-i trimit un mesaj Sabrinei.

*

— Maică-mea te-a numit o „partidă bună", îmi zice Dani.

Se așază lângă mine, pe scara din spate a casei cu etaj în care am locuit aproape toată viața.

Îmi ciocnesc paharul plin cu sangria de al ei.

— Ce tare! mă amuz eu. O să postez chestia asta pe profilul meu de Tinder[1].

— Mama a spus și că ai ceva bani puși deoparte și că o să mi-i dai când o să-ți fac un copil.

Dani zâmbește cu toți dinții. E limpede că se distrează de minune.

— Iar maică-mea mi-a spus că ești superbă și isteață.

Îmi înăbuș un oftat, gândindu-mă la cealaltă fată superbă și isteață, căreia nu am mai apucat să-i trimit decât un singur mesaj: *Am aterizat.*

Răspunsul Sabrinei — *Ura! Mă bucur* — nu mi-a fost de ajuns. Am nevoie de multă interacțiune cu Sabrina, în fiecare zi. Iar acum mi-e tare dor de ea.

— Și tu ce i-ai zis?

Îmi îndrept din nou atenția spre prietena mea.

— Că ești lesbiană. Iar mama a zis că, poate, ești bisexuală.

Dani pufnește în râs. Hohotește așa de tare, încât varsă puțină sangria pe trepte.

— Uau, Tuck! icnește ea. E superhaios că mama ta speră să fiu bisexuală, ca să ne cupleze.

— Bine că am încredere în farmecul meu! Dacă aș fi fost mai nesigur pe mine, faptul c-ai râs mi-ar fi șifonat puțin mândria.

Dani adoptă o mină serioasă.

— Aoleu! Te-am supărat? Ai... sentimente pentru mine?

— Nu. Nu spun că nu arăți mișto, dar încă de când eram în gimnaziu am văzut că preferi tipele.

— Da. Am știut dintotdeauna care-mi sunt preferințele, recunoaște Dani. Mama ta s-a supărat când i-ai spus că-s gay?

— Nu are o părere proastă despre tine, dacă asta vrei să știi. Pur și simplu e dezamăgită.

---

[1] Aplicație digitală al cărui scop principal este găsirea unui partener de sex sau un potențial partener pe termen lung. (N. red.)

Dani cade pe gânduri.

— Oamenii din orașul ăsta sunt tare înguști la minte. Nu mă deranjează să vin în vizită, dar n-aș putea să trăiesc aici.

Își întărește declarația cu un fior de dezgust.

— Sunt surprinsă că tu vrei să te întorci în Patterson.

— De ce?

— Tuck, tu joci hochei.

Rostește ultimul cuvânt ca și cum ar avea un sens dublu. Dar eu mă prind mai greu, așa că-i cer să mă lămurească.

— În Dallas există o echipă de hochei, îi reamintesc eu. Nu ar fi neobișnuit să mă mut aici.

— Ba ar fi. Ăsta-i un stat unde fotbalul e la putere. Iar tu, un texan, iubești gheața și frigul. Mă mir că nu te stabilești în Boston.

Îmi întind picioarele. Privesc cerul care se întunecă. Patterson este unul dintre orașele americane care, pe vremuri, erau autonome. Dar aproape toate micile afaceri au fost strivite de marile magazine regionale, care ofereau prețuri mai mici și o gamă mult mai largă de produse. Cei mai mulți locuitori de aici muncesc la ferme sau în uzina de tractoare, aflată la două localități distanță de aici. Mi-a trecut de multe ori prin minte să mă mut în Boston, dar, ori de câte ori am adus subiectul ăsta în discuție, mama a respins ideea.

Încerc să-i explic lui Dani situația.

— Mamei îi place aici. Asta-i casa tatei. A cumpărat-o când s-au căsătorit. Nu vrea s-o părăsească.

— Nu ai întâlnit nicio fată la Briar? Ai petrecut patru ani acolo, și totuși vrei să te stabilești în Patterson, ca să fii agentul imobiliar numărul unu al orașului?

Trebuie să recunosc că nu sună grozav.

— Știi și tu despre planurile astea? mă minunez eu.

— Da, mi-a spus maică-mea, când mi te-a lăudat. Cică ai un cont bancar uriaș. Chipurile, ca viitor agent imobiliar în

orășelul ăsta, o să mă ții în puf pentru tot restul vieții. Din fericire pentru maică-ta, orice fată din Patterson și-ar da și mâna dreaptă ca să fie iubita lui John Tucker.

Există o singură fată care aș vrea să-mi fie iubită. Însă nu-s sigur că și ea dorește același lucru.

— Am pe cineva la Briar, mărturisesc eu.

Faptul că vorbesc despre Sabrina mă ajută s-o simt mai aproape. Frate! Am devenit sentimental. Dar nu are importanță.

Scot mobilul din buzunar.

— Vrei s-o vezi?

Dani dă din cap.

Găsesc o poză cu Sabrina. Am făcut-o într-un pub unde-am mâncat împreună. Părul închis la culoare i se revarsă pe umeri, iar ochii ei lucesc poznaș. Tocmai îmi trăsese o palmă peste fund.

Dani îmi ia telefonul și mărește poza, ca să vadă mai bine.

— Uau! exclamă Dani. Fata e sexy! Ești sigur că nu e bisexuală? Ar fi o crimă să stea toată viață alături de un bărbat.

— Ce pot să spun? Mă pricep să-mi folosesc limba!

Dani îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Niciun bărbat nu e mai bun la sex oral decât o lesbiană. E dovedit științific.

— Zău? Spune-mi toate secretele, Solis! Nu pentru mine, ci de dragul bietei Sabrina.

Buzele lui Dani se arcuiesc într-un surâs senzual.

— Știi ce? Chiar o s-o fac!

Apoi îmi predă o lecție foarte explicită despre cum să-i oferi unei fete o partidă reușită de sex oral.

17.

Sabrina

El: *M-am întâlnit cu o veche amică din liceu. E lesbi. Mi-a spus că niciun bărbat nu poate oferi ceea ce poate oferi o femeie. Am îmbătat-o cu sangria și am silit-o să-mi dezvăluie toate secretele. Pregătește-te! O să te dau pe spate.*

Primesc mesajul lui Tucker în timp ce sunt la club, în pauză. După ce-mi scot pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri, îi trimit un răspuns: *Astea-s doar promisiuni. Faptele vorbesc!*

Cum nu apare niciun alt mesaj, las telefonul deoparte. Mă străduiesc să țin dezamăgirea la distanță. Probabil că e ocupat cu mama și cu prietenii lui.

Simt din nou nodul care mi s-a înțepenit în gât azi, după ce Tucker a plecat la Dallas. Îmi lipsește. Cred că mă îndrăgostesc de el. John Tucker s-a strecurat în viața mea, umplând un gol despre care nici nu știam că există.

Nu-mi distrage atenția de la scopurile mele, așa cum mă așteptam. Când am nevoie de liniște, mi-o oferă. Când vreau să mă distrez, e lângă mine, cu zâmbetul pe buze. Și când îmi

vine cheful, mi-o trage până mă înmoi de tot. Îi place compania mea. Și mie-mi place să fiu cu el.

Oare mă implic prea mult? Ar trebui s-o rup cu el? Pot să continui legătura asta fără ca vreunul dintre noi să sufere?

Tucker a intuit corect: mi-am planificat întreaga viață. Știu ce am de făcut: patru ani la Briar, apoi Facultatea de Drept la Harvard, o stagiatură bine plătită, urmată de slujba perfectă: la o firmă de avocatură dintre cele mai tari din țară. Pe urmă o să mă pensionez și o să mă retrag într-un loc însorit, pe plajă. În planurile mele niciodată n-a apărut vreun tip. Nu știu de ce. Pur și simplu așa a fost.

Bărbații sunt pentru... sex. E ușor să te cuplezi cu ei și apoi să-i lași baltă. Sau, cel puțin, *a fost* ușor să-i las baltă. Acum, ideea de a-l pierde pe Tucker îmi face stomacul să se strângă ghem.

De fapt, chiar mă simt rău. Trag de câteva ori aer în piept și încerc să-mi amintesc când am mâncat ultima oară.

— Ești bine, scumpo? întreabă îngrijorată Kitty Thompson.

Kitty este una dintre proprietarele localului Boots&Chutes. Alături de alte trei foste dansatoare la bară, administrează clubul. E unul dintre cele mai bune locuri de muncă pe care le-am avut vreodată.

Îmi frec tâmplele și-i răspund:

— Da. Sunt doar obosită.

— Mai ai numai două ore de muncă. În seara asta nu avem mulți clienți. Poate pleci mai devreme.

Se uită la cele câteva mese ocupate.

— Da, cred că poți să pleci. Du-te acasă și odihnește-te!

Nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă bucur c-o să pot dormi două ore în plus, înainte să mă prezint la cea de-a doua slujbă. Mă grăbesc spre casă și mă arunc în pat.

La trei și patruzeci de minute dimineața pornește alarma. Mă ridic în capul oaselor, dar sunt cât pe-aci să leșin de amețeală.

Închid ochii și inspir adânc de câteva ori. Când cred că pot să mă ridic fără să vomit, mă aplec să iau telefonul.

Mare greșeală!

Stomacul meu se revoltă. Nu reușesc să ajung la baie, ca să vomit în toaletă. Am senzația că am vărsat tot ce am mâncat săptămâna trecută.

Dumnezeule, mă simt îngrozitor!

Vărs până când nu mai iese decât fiere apoasă. Stând în genunchi, întind mâna spre un prosop și-mi șterg fața. Îmi dau seama că transpir și tremur. Trag de două ori apa, după care mă silesc să mă ridic.

La chiuvetă, îmi clătesc gura cu apă. Îmi privesc reflexia palidă în oglindă. Trebuie să merg la muncă. De sărbători, angajatorii duc lipsă de lucrători, așa că oamenii deja angajați pot lucra ore suplimentare. Nu-mi pot permite să stau acasă.

Mă îndrept spre dormitor, dar mă opresc în prag. Aoleu! Apa pe care am băut-o mi se întoarce în gâtlej. Mă reped la toaletă.

După ce trag iarăși apa, îmi pică fisa. N-am cum să ajung la muncă. Va trebui să-i anunț că mă simt rău. Ceasul de lângă patul meu arată ora patru și cinci. Deja am întârziat. Iau telefonul și formez un număr. Supraveghetorul meu, Kam, răspunde numaidecât.

— Kam, sunt Sabrina. Am vomitat...

— Ai vreo scutire de la doctor? întreabă el.

— Nu, dar...

— Sabrina, îmi pare rău. Trebuie să vii. Toată lumea e la datorie. Tu ai cerut să primești turele astea.

— Știu, dar...

— Fără „dar"! Îmi pare rău, însă asta-i situația.

— Mi-am vomitat toată...

— Trebuie să închid. O să-ți fac o favoare: o să te pontez, ca să nu fii sancționată fiindcă ai întârziat. Însă-i musai să ajungi aici. Avem o mulțime de pachete de sortat. Nici nu mai văd peretele de ele. Oare lumea nu mai cumpără direct din mall?

Kam închide brusc.

Mă zgâiesc o clipă la telefon, după care mă ridic. Deci voi merge la muncă.

Douăzeci de minute mai târziu, intru cu pași împleticiți în oficiul poștal. Una dintre ziliere îmi spune:

— Arăți naspa. Nu sta lângă mine! Nu vreau să mă molipsesc de ceva.

Îi arunc o privire urâtă.

Kam apare încruntat, cu iPad-ul după el.

— Sabrina, du-te în compartimentul patru și începe să sortezi! Am rămas în urmă.

Mă simt groaznic. Dimineața abia se târăște. Am senzația că mă mișc printr-o mare de smoală. Trebuie să fac mari eforturi ca să schițez orice mișcare. Probabil că am gripă. Așa cum m-a avertizat Hope, sunt epuizată din cauza celor două slujbe, a școlii, a grijilor în legătură cu admiterea la Harvard. În semestrul ăsta m-am forțat cam mult, iar acum trag ponoasele.

Când se termină tura, abia dacă am destulă energie să urc în mașină și să pornesc motorul. Reușesc să ajung acasă, dar în secunda când intru în bucătărie, mă lovește un val de amețeală. Fug la baie.

— Ce naiba ați pățit amândouă? mormăie Ray, care stă în ușa deschisă.

Poartă un maiou pătat și pantaloni de trening. Într-o mână ține o bere.

Tu. Tu ești problema noastră.

Apoi sensul cuvintelor lui îmi devine clar.

— Cum adică? Și Nana e bolnavă?

— Ea așa spune. N-a terminat să-mi pregătească micul dejun. I s-a făcut rău și s-a dus să se întindă în dormitor.

Mă târâi spre dormitorul ei.

— Nana, te simți bine?

În cameră, lumina e stinsă. Bunica zace pe pat.

— Da, cred că am gripă.

— Rahat! M-am molipsit și eu.

— Te-am auzit vomitând azi-dimineață.

— Scuze!

— Vino și întinde-te lângă mine, scumpo! Ai terminat cu munca?

— Da. Sunt liberă până mâine-dimineață. Diseară n-am tură la club.

— Foarte bine. Muncești prea mult.

Mă strecor în pat, lângă ea. Când eram mică, obișnuiam să dorm cu Nana. Uneori, noaptea, mă speriam și bunica mă găsea ghemuită sub pătură, plângând în pernă. Mama era plecată cu Ray sau cu unul dintre mulții bărbați cu care a umblat înainte ca Ray să apară în peisaj. Nana mă ducea în camera ei. Îmi spunea că monștrii nu vor pune mâna pe mine atâta timp cât rămânem una lângă cealaltă.

Dibui mâna bunicii și-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Mai am doar câteva luni de tras, Nana.

— Până atunci, nu te mai da de ceasul morții!

Îmi strânge degetele.

— Îmi pare rău pentru ce-am spus, Sabrina.

— Ce anume?

— Că ești cu nasul pe sus. Că mama ta a vrut să te avorteze. Mă bucur că n-a făcut-o. Te iubesc, fetițo!

Lacrimile îmi înțeapă pleoapele.

— Și eu te iubesc!

— Îmi pare rău că nu sunt un părinte mai de soi.

— Ai făcut o treabă bună! Drept dovadă, o să învăț la Harvard.

— Da. La Harvard.

Tonul ei e plin de neîncredere și îndoială.

Ivit în prag, Ray se plânge:

— Și cu mine cum rămâne? N-ai mai terminat de pregătit micul dejun, iar acum e vremea să mănânc de prânz!

Simt trupul Nanei tremurând lângă mine. Habar n-am dacă e din cauza furiei sau fiindcă se simte rău. Mi-ar fi plăcut să-i spună lui Ray să se ducă dracului.

Mă silesc să mă ridic.

— Nu te mișca, Nana! Rezolv eu. Ce vrei să mănânci, Ray?

Deschid frigiderul și-l găsesc surprinzător de gol. Mă întreb dacă nu cumva Nana e bolnavă de mai demult, iar eu n-am băgat de seamă.

— Sendviș cu brânză prăjită și supă de roșii, spune el.

Își trage un scaun și se așază la masa din bucătărie.

— Du-te la televizor! îi propun eu.

Scot din cămară o bucată de brânză, niște unt și lapte.

— Nu. Îmi place să-ți văd fundul mișcându-se prin bucătărie. E la fel de distractic ca un show la TV.

Își duce mâinile la ceafă și se lasă pe spate. Îi simt ochii lipiți de mine.

Pâinea arată îmbietor. Rup o bucățică și o mestec încet. Sper ca stomacul meu să n-o respingă. Mai iau o bucată de pâine. După câteva clipe, amețeala și slăbiciunea mea de adineauri se risipesc.

Pun tigaia din fontă pe plită și fac sendvișul cât se poate de repede.

— Nu uita de supă, domnișorică!

Scot din bufet o conservă cu supă.

— De ce te porți mereu ca un nemernic? îl întreb, în vreme ce caut desfăcătorul. Pentru că ești un rahat nefolositor societății și nu suporți să te vezi în oglindă sau fiindcă singura femeie pe care o poți convinge să se culce cu tine a ieșit de mult la pensie?

— Am parte de o grămadă de păsărici. Nu-ți face griji pentru mine! Mai devreme sau mai târziu, o să-ți pice galoanele și o să te târăști la mine.

Ray scoate un zgomot grosolan, apoi adaugă:

— Și atunci poate c-o să mă îndur să ți-o trag. Ori poate o să te las să mi-o sugi, când o să am chef.

Mai degrabă m-aș omorî.

Nu. Mai întâi l-aș omorî pe el.

În timp ce desfac conserva, îmi închipui cum desprind capacul tăios și-l azvârl prin cameră, retezând scula lui Ray. Simt în nări miros de roșii. Brusc, sunt cuprinsă de nevoia copleșitoare de a vomita.

Las totul baltă și dau fuga la baie, unde vomit pentru a treia oară pe ziua de azi.

18.

Tucker

Prima zi a Anului Nou

La două și un sfert, Sabrina iese din tura ei de la club. Părul ei întunecat e prins în coadă. Poartă un pardesiu lung peste uniforma strâmtă de chelneriță. În urma ei iese o femeie vârstnică. Cele două schimbă câteva vorbe, zăbovind sub becurile chioare de la intrare.

Inima mi-o ia la galop. N-am reușit s-o sărut la miezul nopții, de Anul Nou, dar plănuiesc s-o sărut toată noaptea, ca să-mi scot pârleala. Cât am stat în Texas, mi-a fost un dor nebun de ea. Deși mama m-a muncit ca pe hoții de cai, m-am gândit la Sabrina tot timpul. Am reparat balustrada de la verandă, am ajutat-o pe mama să mute în casă plantele pe care le ținea în garaj, am schimbat cinci becuri, am înlocuit bateriile de la toate detectoarele de fum, i-am curățat cuptorul și am făcut tot felul de treburi, din zori până-n seară. M-am întâlnit și cu domnul Agent Imobiliar Numărul Unu.

Indiferent cât de mult m-am străduit să mi-o imaginez pe Sabrina mutându-se în Patterson, nu am reușit.

— Bună, frumosule! mă întâmpină ea. N-am știut că vii aici. Credeam c-o să ne vedem mai târziu.

— N-am avut răbdare. La mulți ani, scumpo!

— La mulți ani, Tuck!

O trag lângă mine și-mi îngrop fața în gâtul ei. Se înfiorează sub mângâierea ușoară. Penisul meu reacționează imediat.

Mă desprind de ea și deschid portiera.

— Hai s-o ștergem de-aici. Altfel, intențiile mele bune o să se ducă pe apa sâmbetei.

— Eu credeam că intențiile tale bune presupuneau să mi-o tragi vreo două zile încontinuu, mă tachinează ea.

Știu că se referă la unul dintre mesajele pe care i le-am trimis în vacanță, când eram în Texas.

În ciuda tonului jucăuș, îmi dau seama că e foarte obosită. O văd limpede pe chipul ei.

Dau din cap spre clienții care se îngrămădesc spre mașinile lor.

— Ei, nu chiar acum. De ce să le oferim ăstora un spectacol gratuit?

— Bine spus! Avem o mică problemă: nu cred că-i bine să mergem la mine. Taică-meu vitreg e acasă. Nu vreau să repetăm experiența de data trecută.

Ticălosul de Ray cere un pumn în moacă și un șut în fund, dar acum n-am chef să mă gândesc la el. Am un plan bine pus la punct. Unul care nu-l include pe rahatul ăla cu ochi.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă taică-tău vitreg se bagă în seamă cu mine. Suntem în vacanță. Ar trebui să facem ceva deosebit. Urcă!

Sabrina îmi azvârle cheile mașinii.

— Condu tu! Sunt moartă de oboseală.

Descui portiera. Intru și împing scaunul în spate, ca să nu conduc stând cu genunchii la gură. Sabrina se strecoară pe locul din dreapta mea.

— Unde mergem? se interesează ea.

— În centru.

— O! Sună misterios! Îmi plac enigmele.

Iar mie îmi place să te devorez.

Îi privesc cu jind gura, după care mă dezmeticesc și pornesc motorul.

— Cum a fost tura? Te simți mai bine?

— Sunt OK. Și Nanei îi e mai bine. Probabil trebuie să mai rabd câteva zile ca să scap de gripă.

Îmi strecor palma pe după ceafa ei. A trecut așa de mult de când n-am mai atins-o!

— Vrei să te duc la un medic? îi propun.

— Arăt chiar așa de nasol?

— Nu. Ești superbă. Dar ai spus că în ultimul timp te-ai simțit rău. Vreau să am grijă de tine.

— Nu merg la medic.

— E din cauza banilor? Dacă nu vrei să plătesc eu consultația, am putea merge la clinica din campus, în Hastings.

Sabrina clatină din cap. Îi masez gâtul, iar ea geme de plăcere. Sunetul ăsta are un efect foarte vizibil asupra penisului meu.

— Îmi trebuie doar odihnă, insistă ea. Mâine e duminică, deci pot să lenevesc toată ziua.

— Ce coincidență! Exact asta am plănuit și eu.

Când privirile ni se întâlnesc, observ că ochii ei ard de dorință. Apăs pedala de accelerație.

— Un hotel? exclamă ea zece minute mai târziu, când opresc mașina în fața Hotelului Fairmont.

Zâmbesc.

— Crăciun fericit!

Valetul îi deschide portiera. Îi mulțumesc și îi întind cheile mașinii. Toate astea o să mă coste, dar nu contează. Nu-mi pasă nici că portarul rânjește sarcastic când vede uniforma Sabrinei. Probabil crede că m-am lăsat dus de val și am adus o prostituată în camera mea de hotel.

— Cadoul tău de Crăciun e la mine acasă, spune Sabrina.

— Poți să mi-l dai mâine, când o să lenevim împreună, în pat.

— S-a făcut!

Intrăm în lift. Mă holbez la butoane, ca să nu sar pe Sabrina.

— Probabil toată lumea de-aici crede că-s prostituată, spune ea sec.

— Da, pentru că doar așa o tipă așa de sexy ca tine m-ar lăsa s-o ating.

— Ce compliment drăguț!

— Te-aș săruta chiar în clipa asta, dar, cum nu te-am văzut de zece zile, probabil că mi-aș pierde controlul și aș încerca să ți-o trag în holul hotelului.

— Abia aștept.

Privește cu subînțeles umflătura din jeanșii mei.

Sunetul ușilor de ascensor se suprapune peste mormăitul meu lasciv, dar zâmbetul care se lățește pe fața Sabrinei dă de înțeles că l-a auzit.

Ieșim din lift la etajul patru. Abia apucăm să intrăm în cameră, că o lipesc de ușă. Îmi strecor limba în gura ei. O dezbrac frenetic, nerăbdător să ajung la sânii ei.

Ea geme, dar nu de plăcere.

Îmi îndepărtez mâinile.

— Te-am rănit?

Mă trage mai aproape de ea.

— Nu. Nu știu de ce, sânii mei sunt foarte sensibili.

— Atunci, în seara asta o să fiu foarte tandru.

Mă desprind de Sabrina. Îmi aranjez scula în jeanși.

— Scumpo, lasă-mă să-mi trag sufletul un minut. Nu mi-am pus în cap să sar pe tine din prima, dar știi că mă scoți din minți.

— E valabil și pentru mine.

Își trece o mână peste frunte. Mi se pare că degetele ei tremură.

Fac un semn spre canapeaua de lângă perete.

— Așază-te!

Sabrina se supune. Între timp, îi ordon sculei mele să se poarte frumos.

— Cât te-a costat camera asta? întreabă Sabrina.

Așazată pe canapea, privește uimită în jur.

— O nimica toată. Proprietarul hotelului e un fost absolvent al Universității Briar. Oferă tarife speciale pentru studenții de la Briar. Să nu mai spui nimănui!

Își scoate pantofii și uniforma, rămânând doar în chiloți și sutien. Dumnezeule! E cea mai sexy fată de pe planetă!

— Ce-i asta? întreabă ea.

Se uită la o cutie frumos împachetată, care așteaptă cuminte pe pat.

— Cadoul meu pentru tine. Vacanță plăcută! îi urez eu.

Chipul i se luminează. Îmi ia cutia din mână. Abia aștept să-i văd expresia când o să vadă ce i-am cumpărat.

— Ce-i înăuntru? Pare scump.

Pufnesc în râs.

— Poți să-ți dai seama de preț după cât cântărește cutia?

— Bineînțeles. Cu cât e mai grea, cu atât a costat mai mult cadoul. Sper că n-ai cheltuit o avere pentru mine.

— Pe cuvânt că nu.

Am mințit. Am dat mai mulți bani decât am cheltuit vreodată pentru o fată, dar nu m-am putut abține. Una dintre clientele mamei confecționează obiecte din piele și le comercializează on-line. Mi-a vândut cadoul pentru Sabrina la preț

de producător, pentru că pielea avea un defect. Am fost încântat să-l cumpăr. Nu și mama. A zis că e un cadou prea scump pentru o fată pe care abia dacă o cunosc.

Sabrina desface hârtia de împachetat și scoate capacul cutiei. Când simte mirosul puternic de piele, gura ei se rotunjește de uimire. Vede pielea lucioasă și cataramele de alamă ale unei serviete.

— O, Doamne! E superbă!

Nu mai e nevoie s-o întreb dacă-i place. Este evident din reacția ei și din fiecare gest cu care mângâie obiectul. Da, am nimerit-o!

Zâmbesc.

— Am ales bine?

Sabrina ridică fiecare clapă și deschide fiecare fermoar. Întoarce servieta pe toate părțile.

— Ai ales *nemaipomenit* de bine!

Lasă cadoul deoparte și se năpustește asupra mea.

— Nemaipomenit! repetă ea, cu un sărut. Acum e rândul meu să-ți dau un cadou.

Se lasă să alunece pe trupul meu și îmi descheie jeanșii. Scula mea țâșnește din boxeri ca și cum ar avea arcuri. Sabrina o cuprinde în palmă. Îmi oferă cel mai murdar și mai diabolic zâmbet. Apoi penisul meu se strecoară în gura ei. Doamne, cât de bine e! Admir mișcările ademenitoare ale fundului ei. Mă întind și-mi strecor mâna sub satinul chiloților ei, până când degetele mele îi ating păsărica umedă.

Dintr-odată, sexul oral nu mai este de-ajuns. Simt nevoia să fiu în ea.

O ridic în brațe. Din trei mișcări, o întind pe pat. Îmi smulge hainele. Eu trag de ale ei. Suntem foarte grăbiți, necoordonați și plini de dorință. Înhață prezervativul din buzunarul jeanșilor

și în următoarea clipă intru în ea. După ce mă opintesc de trei ori, Sabrina are orgasm.

— A trecut ceva timp de când am făcut sex, icnește ea.

Sudoarea mi se scurge pe frunte. Încetinesc ritmul, încercând să prelungesc plăcerea cât mai mult posibil.

Dar, ca de obicei, Sabrina are alte planuri.

— Haide, Tuck! Trage-mi-o ca la carte!

Își înfige unghiile în fundul meu, iar eu îmi dau frâu liber. Mă opintesc cât pot de tare. Urmează al doilea orgasm al Sabrinei. În cele din urmă, îmi dau și eu drumul.

O iubesc pe fata asta. O iubesc la nebunie. Declarația îmi stă pe vârful limbii. Abia mă abțin s-o rostesc. Dar încă nu e sigură de bunele mele intenții, deci trebuie să am răbdare.

— Mă duc să arunc prezervativul, murmur eu, iar ea dă din cap, somnoroasă.

Când ies din baie, e ghemuită sub cuvertură, deja adormită. Zâmbind, mă strecor lângă ea. Îi privesc fața frumoasă. Pe buze are un surâs mulțumit. Pentru cei din afară, Sabrina James lasă impresia că e o dură și că nu-i pasă de nimic, dar în realitate e vulnerabilă, dulce și o scumpă.

Îmi strecor un braț pe sub gâtul ei. Chiar și în somn, se întoarce spre mine, împletindu-și picioarele cu ale mele. Dormim lipiți unul de celălalt: două jumătăți ale unui întreg mai mare și mai bun.

*

Mă trezește un zgomot. Cineva vomită. Mă uit la ceas. Nu e nici măcar șase dimineața.

Cobor din pat, gol și încă somnoros. O găsesc pe Sabrina în baie, vomitând. Stă în genunchi, aplecată peste vasul de

toaletă. Într-o clipită, mă trezesc de-a binelea. Iau un prosop și i-l pun pe umeri.

— Ai nevoie de ceva?

Ea clatină din cap și se sprijină de picioarele mele. Îi dau părul la o parte de pe față. Sunt îngrijorat. Ce naiba să fac?

Umplu un pahar cu apă, mă las pe vine și i-l întind. Îl ia cu degete tremurătoare.

— Mulțumesc.

O mângâi pe spate, în vreme ce ea soarbe încet.

— Bea încet! Nu te grăbi.

În capul meu, deja sun la doctor și o duc la Urgențe. Dar e musai să prezint chestiunea cu diplomație, fiindcă altfel o să se opună. Nu apuc să abordez subiectul. Se apleacă și vomită apa pe care abia a băut-o.

O las să-și revină puțin, apoi o iau în brațe și o pun în pat.

— Te duc la doctor.

— Nu!

Mă apucă de încheietură, dar strânsoarea ei e anemică.

— În câteva ore o să-mi revin. Pur și simplu am exagerat cu munca săptămâna asta.

Lacrimile îi curg pe față.

— Doamne, ce scârbos a fost! Îmi pare rău.

— Scumpo, nu contează.

O strâng la piept și o înfășor în cearșafuri. După ce o învelesc, mă duc după prosoape și îi aduc încă un pahar cu apă. Iau coșul de gunoi și îl pun pe podea, lângă pat. Situația asta nu-mi place deloc. Sabrina arată rău. Îi pun un prosop umed pe frunte.

— De cât timp vomiți în halul ăsta?

— Nu știu. Am un virus. Mai întâi s-a molipsit Nana, dar a scăpat de el. Trebuie să am răbdare. Peste câteva ore o să mă simt mai bine.

— Ai febră? Să-ți aduc o aspirină?

Îi ating fața. Nu pare fierbinte.

— N-am febră, murmură ea. Doar mă simt rău. Epuizată.

În mintea mea sună un clopoțel de alarmă.

Trec în revistă simptomele ei: starea matinală de rău, slăbiciunea de după-amiază, sânii sensibili, oboseala. Niciun semn de febră. În plus, de două luni — adică de când am început să facem sex — nu mi-a pomenit niciodată despre faptul că i-a venit ciclul.

— Ai rămas gravidă? izbucnesc eu.

— Poftim?!

— Ești însărcinată?

Îi număr pe degete simptomele.

— Nu. Tocmai am avut ciclu...

Face o pauză și se gândește. Se albește la față.

— Ultima dată mi-a venit acum vreo trei luni, șoptește ea. Dar... ciclurile mele sunt mereu neregulate și scurte. Iar în ultimele două luni am avut niște mici sângerări. Am crezut că...

Îmi adun hainele de pe jos.

— Unde te duci, Tucker?

— Să cumpăr un test de sarcină.

Înhață un pachet cu biscuiți din minibar și i-l arunc.

— Încearcă să mănânci, OK? Mă întorc imediat.

În cele din urmă, găsesc o farmacie deschisă non-stop. Au trei teste diferite. Le cumpăr pe toate. Vânzătoare îmi zâmbește complice și deschide gura. Probabil se pregătește să spună vreo stupizenie. Expresia mea glacială o face să se răzgândească.

Când mă întorc, o găsesc pe Sabrina pe marginea patului, rontăind biscuiți.

Desfac cutiuțele cu surprinzător de mult calm.

— Uite! Ți-am adus trei teste.

— Ne-am protejat, spune ea pe un ton absent, ca și cum ar vorbi cu ea însăși, nu cu mine. Și iau anticoncepționale.

— Dar prima oară când am făcut-o nu ne-am protejat.

Sabrina se strâmbă.

Pufnesc în râs.

— Ei, fă pipi pe bețele astea și o să aflăm ce și cum.

Termină de mâncat în tăcere. Oare să mă așez lângă ea sau pe canapea? Aleg a doua variantă, ca să-i las destul spațiu. Uneori, e greu s-o citești pe Sabrina. În clipa asta, habar n-am ce-i trece prin cap. Se ridică încet și se apropie precaut de cutiuțe, ca și cum înăuntru ar fi șerpi veninoși. Le ia și intră în baie.

Nu stau cu urechea lipită de ușă, cu toate că tentația e mare. Deschid televizorul și mă uit la teleshopping. După zece minute care par nesfârșite, ușa se deschide. Fața Sabrinei e la fel de albă ca halatul pe care-l poartă.

Ține în mână o cutie goală.

— E pozitiv? întreb eu.

— Du-te să mai iei zece teste de-astea!

— Nu mai cumpăr niciunul. Vino aici și așază-te!

Se apropie îngrozită. Se trântește lângă mine, pe canapea, și-și acoperă fața cu mâinile.

— Nu pot să fac un copil, Tucker! Nu pot.

Simt că-mi vine rău. Este un amestec ciudat de ușurare și dezamăgire. Cuvintele *te iubesc* — cele pe care voiam să i le spun adineauri, când făceam sex — mi s-au înțepenit în gâtlej. Acum nu le mai pot rosti.

Șoptesc în părul ei:

— O să faci ce crezi că trebuie să faci. Sunt alături de tine.

Deocamdată, doar atât pot să-i spun, deși știu că nu e de-ajuns.

19.

Tucker

Întotdeauna am crezut că, dacă o să las vreo fată gravidă, voi putea vorbi cu prietenii mei despre subiectul ăsta. Însă, deși am aflat acum o săptămână că iubita mea e însărcinată, n-am suflat o vorbă nimănui.

De fapt, prietenii mei nu știu nici măcar că *am* o iubită.

Nici eu nu sunt sigur că am una.

De când Sabrina a folosit cele trei teste și a obținut trei rezultate pozitive, evită să mă vadă între patru ochi. Ne trimitem zilnic mesaje, dar susține că e prea ocupată ca să ne întâlnim și că vrea să se pregătească mai bine pentru noul semestru. M-am străduit să o las în pace, dar încep să-mi pierd răbdarea.

Trebuie să ne întâlnim și să discutăm problema. La urma urmei, vom avea un copil. Un *copil*. Iisuse! Mă trec fiorii. Eu sunt tipul de neclintit, tipul care încasează orice fără să clipească, dar acum inima mea a luat-o razna.

Nu știu ce să fac. Sabrina a spus că nu poate avea un copil, iar eu plănuiesc să o sprijin indiferent de hotărârea pe care o

va lua. Vreau să mă includă în planurile ei, fir-ar să fie! Mi se rupe inima când mă gândesc că trece singură prin toate astea.

Are *nevoie* de mine.

— O să faci ceva de mâncare sau doar te holbezi la cuptor, ca să treacă timpul?

Vocea lui Garrett mă scoate din gândurile mele negre. Intră în bucătărie, urmat de Logan. Amândoi se duc la frigider.

— Pe bune? se lamentează Logan, privind interiorul pustiu al frigiderului. Hrănește-ne, Tuck! Aici nu-i nimic de mâncare.

Săptămâna asta n-am fost deloc la cumpărături. Iar când locuiești într-o casă plină de hocheiști, să nu cumperi de mâncare nu-i de bine. Mă zgâiesc la oala goală pe care am pus-o pe plită. Cu puținele ingrediente pe care le am aici, nu prea știu ce să gătesc.

— Cred c-o să fac paste, îi anunț pe prietenii mei.

Să mănânci carbohidrați la ora asta nu e cea mai bună idee, dar când n-ai de ales, orice e bun.

— Mulțam, mămico!

Mă crispez. Ar fi fost mai potrivit să spună *tăticule*, pentru că sunt pe cale să devin tătic.

Trag aer în piept, ca să mă liniștesc, și umplu oala cu apă.

Logan îmi zâmbește.

— Nu uita să-ți pui șorțul!

În drum spre cămară, îi arăt degetul mijlociu.

— Faceți-vă utili și tăiați niște ceapă! mormăi eu.

— Mă ocup eu, se oferă Garrett.

Logan se așază la masa din bucătărie. Stă cu mâinile-n sân, ca un nesimțit, în vreme ce eu și Garrett pregătim o cină târzie.

— Vezi să fie de-ajuns pentru cinci oameni, îmi spune Logan. În seara asta, Dean se antrenează cu Hunter. S-ar putea ca puștiul să vină la noi.

Garrett îmi aruncă o privire amuzată.

— Ba nu. O să gătim paste pentru patru oameni... Așa-i, Tuck? Dacă vine Hunter în vizită, o să mănânce porția lui Logan.

— O idee nemaipomenită!

Colegul nostru de apartament își dă ochii peste cap și ne amenință:

— O să-i spun antrenorului că mă siliți să fac foamea.

— Așa să faci! îi spune Garrett, binevoitor.

În vreme ce aștept să fiarbă apa, scotocesc după legume. Găsesc ardei iute și doi morcovi. În fine... O să-i toc și o să-i adaug în sos. Pregătim cina vorbind verzi și uscate. Sau mai degrabă ei doi vorbesc. Eu sunt preocupat de gândurile mele despre Sabrina.

Deodată, telefonul lui Garrett bâzâie.

— Mă sună antrenorul.

Mă opresc din treabă. Garrett răspunde la telefon. Simt o neliniște inexplicabilă. De regulă, antrenorul Jensen nu ne sună fără un motiv bine întemeiat.

— Bună ziua, domnule antrenor! S-a întâmplat ceva?

Garrett ascultă un moment. Ridică din sprâncene și spune:

— Nu pricep. De ce v-a zis Pat să mă sunați?

Ascultă din nou. Ceea ce-i spune antrenorul Jensen îl face să pălească. Iar când încheie convorbirea, e alb ca varul.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Logan.

Garrett clatină neîncrezător din cap. Pare uluit.

— Beau Maxwell a murit.

Ce?

Logan încremenește. Scap din mână spatula. În liniștea care s-a așternut în bucătărie, zgomotul lemnului izbit de gresie seamănă cu o explozie dintr-un film de război. Mă holbez la Garrett. Întreb prostește:

— Poftim?

— Beau Maxwell a murit.

Garrett clatină din cap, ca și cum nu pricepe înțelesul cuvintelor pe care tocmai le-a rostit.

— Cum adică *a murit*? mârâie furios Logan. E o glumă proastă?

Căpitanul nostru de echipă își sprijină brațele de blatul de bucătărie. Tremură tot. Nu cred că l-am văzut vreodată așa de zdruncinat.

— Antrenorul tocmai a vorbit la telefon cu Pat Deluca, antrenorul lui Beau. Pat i-a spus că Beau a murit.

Fără un cuvânt, sting ochiul aragazului și mă apropii împleticit de masă. Mă așez pe un scaun și-mi frec fruntea cu pumnii. Nu se poate!

— Cum? izbucnește Logan. Când?

E șocat. Logan și Beau erau apropiați. Nu aveau o relație la fel de strânsă precum cea dintre Dean și Beau, dar... Iisuse! Dean! Cineva trebuie să-i spună lui Dean!

— Aseară. Într-un accident de mașină. Beau s-a dus în Wisconsin, la ziua de naștere a bunicii lui. Antrenorul a zis că era polei pe șosea. Tatăl lui Beau conducea și a derapat încercând să evite o căprioară. Mașina s-a răsturnat...

Următoarele cuvinte ale lui Garrett se aud înăbușit:

— Beau și-a rupt gâtul și a murit.

Doamne!

Groaza mă cuprinde precum o otravă. Logan are lacrimi în ochi. Stăm nemișcați. Tăcuți. Șocați. Niciun prieten de-al meu n-a murit până acum. Tata s-a stins când eram prea mic ca moartea lui să mă afecteze. S-a întâmplat tot într-un accident de mașină. Dumnezeule! De ce naiba conducem mașini?

Un gând sâcâitor îmi dă ghes să fac ceva.

Sabrina.

Da, asta trebuie să fac. Trebuie s-o sun pe Sabrina și să-i dau vestea. Îl știe pe Beau. Ține la el.

Dar tocmai când mă pregătesc să mă ridic de pe scaun, ușa de la intrare se deschide. Toți trei suntem îngroziți.

A venit Dean.

— Rahat! mormăie Logan.

— Îi spun eu, zice Garrett.

Când intră în bucătărie, Dean e absorbit de telefonul lui. Tastează un mesaj, probabil pentru Allie.

— Care-i treaba, băieți? întreabă el pe un ton absent.

Cum nimeni nu-i răspunde, Dean se încruntă și-și lasă mobilul deoparte. Când vede lacrimile lui Logan, se încordează.

— Ce s-a întâmplat?

Logan se șterge la ochi.

— Dacă nu-mi spuneți în secunda asta ce se-ntâmplă...

Garrett îl întrerupe:

— A sunat antrenorul. A vorbit cu Patrick Deluca și... ăăă...

Dean e nedumerit. Garrett vorbește mai departe. Mi-aș dori să nu fim nevoiți să-i spunem lui Dean despre Beau. Mi-aș dori ca niciunul dintre noi să nu-l fi cunoscut pe Beau.

Aș vrea... o mulțime de lucruri. Dar în clipa asta dorințele n-au nicio importanță.

— Deluca l-o fi sunat pentru că știe că suntem prieteni cu Beau...

— E vorba de Maxwell? Ce-i cu el?

Eu și Logan coborâm privirile în poală.

Garrett are mai mult curaj decât noi. Nu-și ferește ochii de Dean.

— Beau... a murit.

Deodată, Dean cade în transă. E dureros să asist la scena asta. Habar n-am cum l-aș putea scoate din starea lui. Garrett repetă ce ne-a spus mie și lui Logan, dar e evident că coechipierul

nostru nu-l ascultă. Ochii verzi ai lui Dean sunt înceţoşaţi. Are buzele întredeschise. Respiră anevoie.

Abia când Garrett spune că Beau a murit în accident, Dean clipeşte şi pare să revină la realitate.

— Poţi să repeţi? Mai zi-mi o dată ce s-a întâmplat, cere Dean.

— Rahat! De ce?

— Pentru că trebuie să aud din nou, răspunde Dean.

Deschide dulapul de sus al bufetului şi scoate o sticlă de whisky.

Garrett ia de la capăt întreaga poveste. Hristoase! Nu ştiu dacă rezist s-o aud din nou. Dean îmi pasează sticla de whisky. Iau o duşcă, după care o împing către Logan. Nu trebuie să mă ameţesc. În seara asta am de gând să conduc.

După ce Garrett termină de povestit, Dean se ridică. Ţine sticla de Jack Daniel's cu ambele mâini, ca şi cum ar fi o plasă de siguranţă.

— Mă duc sus, murmură el.

Auzim paşi pe scara interioară şi o uşă care se închide.

— Trebuie să plec, îi anunţ pe Garrett şi pe Logan.

Nici unul, nici celălalt nu mă întreabă unde.

Sabrina

Mă zgâiesc la Tucker, parcă incapabilă să pricep ce-mi spune. Când mi-a scris că vine în seara asta în Boston, ca să ne vedem, mă aşteptam la o discuţie serioasă despre sarcina mea neplanificată. Am intrat în panică. I-am scris că am de învăţat, dar un alt SMS m-a anunţat că oricum vine la mine, fiindcă trebuie să vorbim.

A ajuns după o oră. În tot acest timp, m-am străduit să mă încurajez singură. Mi-am impus să gândesc ca un adult și să tratez sarcina asta ca pe orice alt lucru din viața mea: fără menajamente. Pe deasupra, Tuck m-a asigurat că e alături de mine, că mă va susține indiferent ce hotărâre voi lua.

Cu toate astea, încă aveam temeri în suflet.

Acum, angoasa era și mai mare, însă dintr-un cu totul alt motiv.

— Beau a murit? îngaim eu.

Inima mea se zbate. Mă tem c-o să-mi sară din piept.

Mi-e frică de suferința pe care o văd în ochii lui Tucker.

— Da. S-a dus, iubito.

Nu pot să înțeleg. *Nu pot*. Beau era cel mai tare fundaș al echipei de fotbal de la Briar. Beau mi-era prieten. Făcea mereu gropițe în obraji atunci când zâmbea poznaș. Acum, Beau este...

Mort.

Într-un accident de mașină. Tatăl lui a supraviețuit, dar nu și Beau.

Lacrimile cu greu stăpânite izbucnesc dintr-odată și-mi curg pe obraji. Încerc să respir printre suspine. Tucker mă strânge la pieptul lui.

— Inspiră adânc, îmi șoptește el.

Încerc, chiar încerc, dar oxigenul parcă nu pătrunde în plămânii mei.

— Respiră lent!

Palmele lui îmi mângâie liniștitor spatele. Amețeala începe să dispară. Lacrimile se preling în continuare. Îmi simt pieptul ca și cum cineva îl străpunge cu o lamă incandescentă.

— El e... *era*... Era un băiat tare de treabă, Tuck.

— Știu.

— Era bun, *tânăr* și n-ar fi trebuit să moară, spun eu cu înverșunare.

— Da.

— Nu-i corect!

— Ai dreptate.

Tucker mă strânge și mai tare în brațe. Mă lipesc de el. Trupul lui puternic este ancora de care am nevoie acum. Îmi îngădui să plâng, să înjur și să mă tângui, fiindcă știu că Tuck e aici, ascultându-mă și spunându-mi să trag adânc aer în piept.

Un ciocănit în ușa camerei mele ne face să tresărim.

— Faceți liniște! strigă vocea oribilă a lui Ray. Cum naiba să fiu atent la meci, când îți aud urletele încă din sufragerie? Ești la ciclu sau ce?

Dumnezeule! Intervenția neplăcută a lui Ray îmi aduce din nou aminte de dezastrul din viața mea. Spre deosebire de ceea ce crede Ray, *nu* sunt la ciclu. Fiindcă o să am un copil.

Tucker continuă să-mi mângâie spatele.

— Dacă nu poți auzi televizorul, dă volumul mai tare! îi strigă tatălui meu vitreg.

După câteva secunde, se aude iarăși glasul bolborosit al lui Ray:

— Tu eș', spo'tivule? Nu știam că Rina are m'safiri.

— Normal că știe. Am trecut pe lângă el când mi-ai deschis ușa, îmi șoptește Tucker.

În seara asta, Ray e mai beat ca oricând. Și-a petrecut toată ziua la un bar, cu amicii lui.

— Când a venit astă-seară acasă, abia dacă putea merge drept, îl informez eu.

Ray intervine din nou, bolborosind ca un nebun:

— Nu prea te pricepi la sex, dac-o faci pe afurisita aia să plângă!

Îl apuc pe Tucker de braț, fiindcă nu vreau să se repeadă la Ray.

Ridic vocea:

— Du-te la televizor! N-o să mai facem gălăgie.

Pașii lui se îndepărtează.

Fața mi-e udă de lacrimi. Mă cuibăresc iar lângă Tucker.

— Vrei să... Vrei să stai cu mine în noaptea asta?

— Mai încape vorbă! zice el, sărutându-mă cuminte pe frunte. O să rămân oricât de mult timp ai nevoie de mine, scumpo.

20.

Tucker

Stadionul este plin. Mii de oameni au venit la meci. Foarte mulți dintre ei poartă haine în culorile echipei de fotbal de la Briar, negre și argintii.

Pe teren a fost adusă o scenă mare, pe care stau familia lui Beau și coechipierii lui. Au venit foști absolvenți din toate colțurile țării, pentru a-l omagia pe fundașul mort. Sunt aici chiar și puști care nu l-au cunoscut pe Beau. Figurile tuturor sunt grave.

O atmosferă oribil de sumbră.

Stau în tribune, în spatele băncii de rezerve. La stânga mea e Garrett. Lângă el s-a așezat Hannah, apoi Logan și Grace, iar ceva mai încolo o văd pe Allie. E singură.

Săptămâna asta, Dean a fost în ultimul hal. Trece printr-o fază autodistructivă: lipsește de la antrenamente și se încuie în camera lui, unde bea până pică din picioare. Alaltăieri-seară era așa de beat, că a adormit pe canapeaua din sufragerie: jumătate pe perne, jumătate pe podea. Logan l-a cărat în pat, urmat de Allie, care abia își stăpânea lacrimile.

Aș fi vrut să-i zic că iubitul ei va trece cu bine peste momentul ăsta cumplit, dar în ultima săptămână mintea mea a umblat aiurea.

Motivul neliniștii mele îmi stă alături în clipa asta. Nu cred că Garrett și ceilalți prieteni ai mei își dau seama că Sabrina e aici. Privirile lor sunt ațintite asupra terenului. Pe un ecran uriaș rulează secvențe din cei patru ani pe care Beau i-a petrecut la Briar. De fapt, cinci ani. Beau a jucat încă un an cu echipa universității, așa că, de fapt, este al cincilea lui an la Briar. *A fost* al cincilea. Doamne, Beau s-a dus!

E frig. O țin de mână pe Sabrina. Mi-ar plăcea să o cuprind cu brațul, să o sărut pe obraz, s-o țin strâns lipită de mine. Dar ceremonia organizată în cinstea lui Beau nu e un moment potrivit să anunțăm public că suntem un cuplu. Pare suprarealist că fata asta e însărcinată cu copilul meu și că nimeni nu bănuiește nimic.

N-am vorbit deloc despre sarcină. Habar n-am dacă Sabrina are de gând să facă avort. Poate că deja a scăpat de copil. Aș vrea să cred că n-o să mă lase pe dinafară, dar în săptămâna asta s-a purtat foarte distant. Moartea lui Beau a afectat-o mult. Când mă gândesc la starea pe care dispariția lui Beau i-a provocat-o lui Dean, ezit și mai mult s-o presez pe Sabrina să stăm de vorbă. Acum trebuie să facă față pierderii unui prieten.

Derularea secvențelor pe ecranul uriaș a încetat. Joanna, sora mai mare a lui Maxwell, se ridică de la locul ei. E o tipă frumoasă, cu păr scurt și ochi albaștri, ca ai lui Beau. Poartă o rochie simplă, neagră. Figura ei e răvășită. La fel și chipurile părinților ei.

Se așază în fața unui pian, în partea opusă a scenei. Joanna Maxwell s-a specializat în muzică la Briar și a primit o slujbă pe Broadway imediat după absolvire. Hannah mi-a zis că este o cântăreață incredibilă.

Joanna potrivește microfonul și se apropie de el.

— Probabil puțini dintre voi știu că fratele meu cânta foarte bine. Dar nu îndrăznea s-o facă în public. Doar trebuia să-și mențină reputația de băiat rău, nu?

Din tribune izbucnesc râsete. E ciudat cum se combină hohotele cu valul de durere care plutește deasupra noastră.

— Beau iubea muzica. În copilărie, ne strecuram în biroul tatei și ascultam muzică la pick-upul lui.

Privește sfios spre tatăl ei.

— Scuze că afli abia acum, tati! Jur că nici eu, nici Beau n-am dat iama în dulapul tău cu băutură... Cel puțin nu până am mai crescut puțin.

Domnul Maxwell clatină din cap. Alt murmur străbate tribunele.

— Ne plăcea să ascultăm Beatles, continuă Joanna.

Își potrivește din nou microfonul și-și pune degetele pe clape.

— Asta era melodia preferată a lui Beau, așa că o voi cânta acum...

Vocea Joannei se frânge pentru câteva clipe.

— ... o s-o cânt acum, în amintirea lui.

Mi se rupe inima când primele acorduri ale melodiei *Let It Be* umplu stadionul. Sabrina îmi strânge mai tare mâna. Degetele îi sunt precum gheața. După ce se sfârșește cântecul, ochii tuturor înoată în lacrimi. Clipesc repede, ca să le rețin. În cele din urmă, le las să-mi curgă pe obraji.

Joanna se ridică de la pian și se așază iar lângă părinții ei. Urmează câteva cuvântări, iar lacrimile curg din belșug. Antrenorul Deluca ne vorbește despre cât de talentat era Beau ca fotbalist, cât de devotat sportului și cât de integru. Vorbesc și câțiva dintre coechipierii lui, făcându-ne să râdem cu povești despre prostiile pe care Beau le făcea în vestiar. Mama lui Beau

ne mulțumește tuturor pentru că am venit la ceremonie, pentru sprijinul acordat fiului ei, pentru că l-am iubit.

La sfârșit, sunt complet dat peste cap.

Tristețea plutește în aer. Oamenii se ridică de la locurile lor și coboară pe culoare. Sabrina îmi dă drumul la mână și o ia înainte. Hope și Carin o iau între ele, protector.

Când ieșim din stadion, mă apropii de Sabrina și îi șoptesc la ureche:

— Vrei să vin diseară la Boston?

Ea clatină din cap. Sunt plin de frustrare și dezamăgire. Îmi spune:

— Vorbim în curând, bine?

— Bine.

Cu inima grea, o petrec din priviri.

— Ce-a fost asta? zice Garrett lângă mine.

Se uită în direcția Sabrinei.

— I-am prezentat condoleanțele mele. E Sabrina James... Ea și Beau se cunoșteau.

Garrett se încruntă.

— Aha! Sabrina lui Dean?

Nu! Sabrina mea!

Mă prefac nepăsător.

— Da, cred că da.

M-am săturat de toate astea până-n gât. Vreau să le spun prietenilor mei despre Sabrina. Vreau să le spun despre copil și să le cer sfatul, dar ea m-a pus să promit că n-o să suflu o vorbă înainte să luăm o hotărâre. Totuși, dacă hotărârea înseamnă renunțarea la copil, nu are niciun rost să le povestesc amicilor mei. Ce-aș putea să le spun? *Am lăsat gravidă o fată, dar a făcut avort, așa că nu avem ce discuta...*

Înghit în sec. Gura mi s-a uscat dintr-odată. Habar n-am cum de-am ajuns în situația aici. Prietenii mei mă tachinează

că sunt foarte prevăzător. Și eu credeam că sunt precaut când vine vorba despre sex. Dar a fost de-ajuns o singură greșeală, o clipă de neatenție, iar acum o să fiu tată. Am doar douăzeci și doi de ani, fir-ar să fie!

Nu știu dacă sunt capabil să cresc un copil.

Panica mă sugrumă.

Sunt un tip răbdător. Te poți baza pe mine. Sunt cu capul pe umeri. Într-o bună zi, vreau să am o familie. Vreau copii, și o soție, și un câine, și o casă. Vreau toate astea... *într-o bună zi.*

Nu azi. Nu peste nouă luni. Nu...

S-ar putea să n-ai de ales.

Hristoase!

— Hai! îmi zice Garrett, făcându-mi semn s-o iau înainte. Ne întoarcem acasă.

Ieșim în parcare. Mă duc în campus împreună cu Garrett și cu Hannah, așa că urc în Jeepul lui Garrett. Allie se așază lângă mine. Nimeni nu scoate o vorbă pe drumul de întoarcere.

Imediat ce intrăm în casă, Allie dă fuga sus, în camera lui Dean. Nici acum nu-mi vine să cred că a lipsit de la ceremonie. Am senzația că, până acum, Dean nu a pierdut oameni dragi lui. Nu cred că știe cum să facă față unei asemenea experiențe. Mă rog ca Allie să-i poată deschide ochii.

Ne descălțăm și intrăm în sufragerie. Hannah și Grace pregătesc cafea. Pentru o vreme, stăm în tăcere. Parcă am suferi cu toții de sindrom de stres posttraumatic. Am pierdut un prieten și lumea nu mai are noimă.

Garrett își scoate cravata și o aruncă pe brațul canapelei.

— Peste câteva luni absolvim facultatea, declară el.

Dăm cu toții din cap. Garrett se uită în jur. Chipul lui are o expresie tristă.

— O să-mi lipsească mult casa asta.

Și mie. Tot n-am idee unde o să fiu în mai. Planul inițial era să mă întorc în Texas, dar n-am cum să fac asta atât timp cât între mine și Sabrina există mari incertitudini. Adevărat, până în mai o să aflu ce se va întâmpla cu copilul. Am făcut cercetări pe internet și acum știu că, dacă Sabrina alege să facă avort, are timp s-o facă până la începutul lui martie.

Îmi vine să urlu de nervi. Dumnezeule! Nu-mi place deloc că nu știu în ce punct se află relația noastră.

— Îmi pare bine c-o să ne căutăm un apartament împreună, spune Hannah.

Însă tonul ei contrazice afirmația.

— O să găsim unul super, o asigură Garrett.

Hannah se uită la Grace și întreabă:

— Voi doi încă mai căutați o locuință de închiriat la jumătatea distanței dintre Hastings și Providence?

Grace se trage mai aproape de Logan. El își trece tandru degetele prin părul ei lung.

Mă cuprinde invidia. Habar n-au cât de norocoși sunt fiindcă-și pot face planuri de viitor. Agentul lui Garrett negociază cu echipa Bruins, ceea ce înseamnă că Garrett și Wellsy vor locui în Boston îndată ce el semnează un contract. Grace mai are încă doi ani de petrecut la Briar, dar Logan deja a semnat un contract cu pepiniera echipei Bruins. O să joace hochei în Providence până când va fi chemat să facă parte din echipa principală.

Numai eu nu știu deloc cum va arăta viitorul meu.

— După absolvire te întorci direct în Texas sau rămâi aici pe timpul verii?

Întrebarea lui Logan îmi stârnește o senzație neplăcută.

— Încă nu știu. Depinde ce oportunități se ivesc.

De fapt, depinde dacă iubita mea hotărăște să păstreze copilul.

— Ar trebui să deschizi un restaurant, glumește Hannah. Ai putea să botezi felurile de mâncare cu nume haioase.

Reacția mea vine pe loc:

— Nuuu... Nu vreau să fiu bucătar-șef. Și nici nu-mi doresc stresul de a conduce o afacere aflată mereu sub presiune. Foarte multe restaurante dau faliment. E un risc prea mare.

Plănuiesc să fiu precaut cu banii din asigurarea de viață a tatei. Îi economisesc de ani întregi și nu-s convins că e bine să risc cu un restaurant. Dar nu am altă idee. Ar fi bine să găsesc una, și încă repede. Absolvirea bate la ușă. Viața reală mă ajunge din urmă. Iubita mea e gravidă. Trebuie să iau un milion de hotărâri, dar pe moment sunt neajutorat.

Nu pot lua nici măcar o singură decizie. Mai întâi e nevoie ca Sabrina să ia cea mai importantă hotărâre dintre toate.

21.

Sabrina

Februarie

Merg pe o alee străjuită de troiene, în Boston Common, iar afară e frig amarnic. Țin mâinile înmănușate în buzunarele hainei, iar căciula mea tricotată e trasă așa de mult pe frunte, încât mai că-mi acoperă ochii.

Azi e ger mare. Regret că i-am propus lui Tucker să ne întâlnim în parc. Voia să vină la mine, dar Ray și Nana sunt acasă. Nu vreau să risc să tragă cu urechea și să afle despre sarcina mea. Încă nu le-am spus. Nu am spus nimănui.

Mă așteptam ca Tucker să deschidă discuția despre copil, dar când ajung la Brewer Fountain, cinci minute mai târziu, primul lucru pe care mi-l spune este:

— Urăsc fântânile.

— Ăăă... bine. De ce?

— Nu au niciun folos.

Apoi mă trage spre el și mă îmbrățișează îndelung. Mă lipesc de el, agățându-mă de trupul lui cald și puternic. Nu l-am mai văzut de la evenimentul în memoria lui Beau. Adică de două

săptămâni. *Două săptămâni.* Jur că John Tucker are răbdare cu carul. Nu m-a sâcâit să ne vedem. Nu m-a presat să vorbim despre situația noastră. Pur și simplu a așteptat un semn de la mine.

— Fântânile sunt drăguțe, murmur eu.

Mă sărută scurt.

— Nu la fel de drăguțe ca tine.

Mă îmbrățișează și mai strâns, iar eu mă străduiesc din răsputeri să nu izbucnesc în plâns. În ultimul timp, sunt un ghem de hormoni. Mereu pe cale să bocesc. Habar n-am dacă e din cauza sarcinii sau pentru că-mi lipsește Tuck.

Mi-a fost foarte dor de el, dar când sunt în preajma lui nu știu ce să zic și ce să fac.

Ne desprindem din îmbrățișare, stingheriți. Văd în ochii lui că are o mulțime de întrebări, dar nu le dă glas. În schimb, îmi propune:

— Hai să ne plimbăm. Dacă ne mișcăm, poate că n-o să murim înghețați.

Izbucnind în râs, îl las să-mi cuprindă talia cu brațul. Pășim pe alee. Ghetele noastre scârțâie pe stratul subțire de zăpadă.

— Cum e la cursuri? întreabă Tucker.

— Bine.

Mint. Nu e deloc bine. Am descoperit că mi-e imposibil să mă concentrez la altceva în afară de schimbările subtile din corpul meu.

— La tine cum e?

El ridică din umeri.

— Nu foarte bine. Mă concentrez mai greu de când...

Vocea i se stinge.

— De când cu asta? întreb eu, arătând spre burta mea.

— Da. Și de la moartea lui Beau. Dean n-o duce prea bine și în casă e multă tensiune.

— Îmi pare rău.

— O să treacă.

Doamne, cât aș vrea să am convingerea, rezistența și curajul lui! Mi se face rău la gândul de a aduce în discuție problemele noastre. Sau poate că sunt doar vestitele grețuri de dimineață ale gravidelor.

Ca de obicei, Tucker nu insistă asupra subiectului. Îl schimbă pur și simplu. Arată spre peisajul minunat din jurul nostru.

— Veneai des pe-aici în copilărie?

— Da. Pe atunci eram doar eu, mama și Nana. Veneam în parcul ăsta la fiecare sfârșit de săptămână. Pe Balta Broaștei am învățat să patinez.

Mă privește lung.

— Nu prea vorbești despre mama ta.

Simt un val de amărăciune.

— Nu-i nimic de spus. N-a stat mult cu mine. Când am împlinit șase ani, bărbații din viața ei au devenit mai importanți decât mine.

Mâna înmănușată a lui Tucker îmi mângâie umărul.

— Îmi pare rău, scumpo.

— Asta-i viața. Tu ești apropiat de mama ta, nu?

Dă aprobator din cap și declară:

— E cea mai strașnică femeie din câte cunosc.

Emoția mă sugrumă. Tucker și-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă, dar este evident că mama lui a făcut tot ce-a putut. Din ce mi-a spus el, a muncit pe brânci pentru ca fiului ei să nu-i lipsească nimic. Mama mea — ba chiar și Nana — ar trebui să ia lecții de la doamna Tucker.

— Noi doi am avut copilării foarte diferite, îi spun.

— Și totuși am devenit amândoi oameni minunați.

Poate că-i valabil pentru el. În clipa asta, eu nu mă simt minunată.

— Mama ta vrea să te întorci în Texas după absolvire?

— Da.

Se oprește pe alee. Oftează din rărunchi, apoi își trece degetele prin păr.

— Tu vrei să te întorci? insist eu.

Îmi țin respirația, în așteptarea răspunsului.

— Nu știu. Planul meu a fost de la bun început ca, după absolvire, să mă întorc acasă. Vreau să fiu lângă mama, să am grijă de ea. Dar când am fost acasă, în vacanța trecută, am văzut că nu prea există oportunități în Patterson. Nimic. E un orășel care nu s-a dezvoltat deloc în ultimii o sută de ani. Și nici nu pot să muncesc în Dallas, pentru că ar trebui să fac naveta patru ore, cu mașina. La început, intenționam să locuiesc în Dallas în timpul săptămânii și să vin în Patterson în weekenduri, dar, cu cât mă gândesc mai mult la varianta asta, cu atât pare mai obositor.

— Și atunci ce-o să faci?

— N-am idee.

Aștept să schimbe subiectul și să mă întrebe ce am *eu* de gând să fac cu copilul, dar n-o face.

— Vrei să ne uităm la patinatori? sugerează el.

— Sigur.

Mergem mai departe. Parfumul lui cunoscut îmi pătrunde în nări, înfiorându-mă. Vreau să-l sărut. Vreau să-l târăsc în camioneta lui și să-l *devorez*. Vreau să-i simt gura lipită de a mea și mâinile pe sânii mei.

Chiote vesele de copii ne întâmpină chiar înainte să ajungem la baltă. O senzație dulce-amăruie mă cuprinde, pe măsură ce ne apropiem de balustradă. Zeci de oameni gonesc pe lângă noi, pe suprafața lucioasă a patinoarului. Copiii sunt înfofoliți în geci colorate, poartă fulare și mănuși. Familiile patinează împreună. Cuplurile alunecă ținându-se de mână.

Tucker întinde mâna și-și împletește degetele cu ale mele. Pentru o vreme, ne uităm la patinatori. Inima îmi tresare de bucurie, pentru că semănăm cu un cuplu adevărat. Doi oameni fericiți care își petrec după-amiaza într-un parc și se bucură de compania celuilalt.

— Hopa! Îl vezi pe tipul de colo? spune dintr-odată Tucker.

Îmi arată un bărbat înalt, cărunt, într-un hanorac albastru, cu patine negre.

— Da... Îl cunoști?

Tucker mijește ochii.

— Nu. Pentru o secundă, mi s-a părut că semănă cu...

— Cu cine?

— Cu antrenorul Moarte.

Mai că mă înec de uimire.

— Stai puțin! Tocmai ai spus *antrenorul Moarte*?

Hohotul lui de râs îmi gâdilă obrazul.

— Da. Și nici măcar nu glumesc, scumpo. Primul antrenor de hochei pe care l-am avut se numea Paul Death[1]. Se pare că e un nume britanic foarte vechi. Sau velș.

— Era la fel de malefic cum sugerează numele lui?

— Era cel mai de treabă tip, declară Tucker.

— Pe bune?

— O, da! A fost primul care mi-a zis că am potențial. Aveam cinci ani pe-atunci. Am rugat-o pe mama să mă ducă să iau lecții de hochei. Conducea o oră până la patinoar, pentru că în Patterson nu exista așa ceva. Antrenorul Moarte a dat mâna cu mine și mi-a spus: „Da-da-da, văd cu ochii mei, puștiule! Ai potențial".

Tucker chicotește.

---

[1] *Death* — „moarte" (în original)

— *Da-da-da* era expresia lui favorită. M-am molipsit și eu. O spuneam întruna acasă. Am adus-o pe mama în pragul unei crize de nervi.

Izbucnesc în râs.

— Deci antrenorul Moarte a fost idolul copilăriei tale?

— Cam așa ceva. Cine a fost idolul tău?

Îi zâmbesc cu toți dinții.

— Am avut cinci idoli. Se numeau NSYNC.

Lui Tucker îi pică fața.

— Nu! Scumpo, spune-mi că nu-i adevărat! Erai pasionată de o formație de băieți?

— Foarte pasionată. Nana m-a dus la un concert NSYNC când aveam doisprezece ani. Jur că în seara aia am avut primul meu orgasm.

Tucker își lasă capul pe spate și hohotește.

— Să știi că nu-i amuzant, mă bosumflu eu. Eram obsedată. Mâzgăleam numele *Sabrina Timberlake* pe toate caietele mele de școală.

— Sincer să fiu, nu pot să-mi imaginez așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că ești atât de serioasă tot timpul. Când mi te imaginez copil, te văd învățând și pregătindu-ți examenele cu patru ani în avans.

Surâd ironic.

— Ai dreptate. Chiar așa eram. Dar pentru Justin[1] îmi făceam mereu timp. În pauzele dintre două reprize de învățat, îi sărutam poza. Franțuzește!

Tucker mai trage o porție de râs.

— Doamne, Sabrina! Nu știu dacă mai putem fi împreună, după ce-am auzit acum.

[1] Justin Timberlake și-a început cariera muzicală în fosta formație muzicală NSYNC, despre care vorbește Sabrina.

Fără veste, îmi piere pofta de râs. Nu pentru ce a spus Tucker — știu că glumește —, ci pentru că... avem o problemă cât carul.

Eu și Tucker suntem împreună de doar câteva luni, iar acum a picat bomba cu copilul. Oare relația noastră mai are un viitor? Îmi place să fiu cu el. E *ușor* să fiu cu el, mai ușor decât mi-a fost cu oricare alt tip. *Începusem* să cred că ne merge bine, dar... dacă se plictisește de mine și vrea să mă părăsească?

Dacă păstrăm copilul, viitorul e deja stabilit. Vom face parte din viața celuilalt, indiferent dacă vrem sau nu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tucker, neliniștit.

Mă silesc să-mi înghit nodul din gât. Îmi vine să plâng.

— Eu... nu am luat încă o hotărâre.

Îmi răspunde cu voce răgușită:

— Știu.

— Sunt... speriată. Sunt tare speriată, Tuck.

— Știu. Și eu sunt.

— Serios?

— Glumești? Sunt de-a dreptul îngrozit.

Îi scapă un geamăt.

— Încerc să mă țin tare de dragul tău, Sabrina. Încerc din răsputeri.

— De obicei, eu sunt cea puternică. Dar în momentul ăsta nu mă simt deloc așa.

Mă trage aproape de el. Iată-ne iarăși agățați unul de celălalt. Sunt sigură că toți patinatorii ne privesc, dar nu-mi pasă. Simt atâtea emoții!

— Nu cred că vreau să-l păstrez.

Tucker face un pas în spate. Expresia lui este sumbră.

— Ești sigură?

— Nu.

— Atunci ai nevoie de mai mult timp să te gândești. Bine?

— Bine, murmur eu.

Mă ia din nou de mână.

— Hai să ne plimbăm. O să-ți mai povestesc despre antrenorul Moarte și tu o să-mi povestești despre săruturile tale franțuzești cu posterele lui Timberlake.

Izbucnesc în râs. Doamne! Ce ți-e și cu băiatul ăsta! Vreau să-i mulțumesc. Să-l sărut. Să-i spun că e nemaipomenit.

Îmi împletesc degetele cu ale lui și îl las să mă conducă înapoi pe alee.

22.

Sabrina

Telefonul e ca o cărămidă în mâna mea. Trebuie să programez avortul curând, altfel va trece perioada. Ar fi trebuit s-o fac acum o lună, fir-ar să fie! E aproape sfârșitul lui februarie. Au trecut deja cincisprezece săptămâni. Nu știu de ce am amânat atâta.

De fapt, știu de ce. Pentru că nu mă pot hotărî. Uneori, îmi zic că o să mă descurc mai bine fără un copil. Dar alteori nu-mi pot scoate din cap imaginea sicriului în care zăcea Beau.

Obrajii mi se umezesc. Îmi șterg lacrimile cu gesturi îndârjite. Super! Bocesc în public! Ai fi crezut că am vărsat toate lacrimile la ceremonia organizată în amintirea lui Beau. A fost cu adevărat îngrozitor.

Am știut că-i o idee proastă să învăț azi la Starbucks, mai ales fiindcă în ultimul timp sunt foarte emotivă. Dar nu voiam să fiu acasă când sun la clinică. Încă nu i-am spus Nanei despre sarcină și nu vreau să afle din întâmplare.

Pentru prima oară în viață, simt că plutesc în derivă. De la întâlnirea din parc, nu l-am mai văzut pe Tucker. Acum o

săptămână, am încetat să-i răspund la mesaje. Zilele astea, nu mă pot concentra la nimic altceva decât la decizia inevitabilă pe care trebuie să o iau.

Nu mă feresc numai de Tucker. De la moartea lui Beau, nu m-am mai întâlnit cu Hope și cu Carin decât o dată, la un prânz. Am dat vina pe programul meu de muncă, dar nu cred că fetele m-au crezut.

— Sabrina?

Ridic capul. În fața mesei mele se află Joanna Maxwell. Într-o mână ține un pahar cu cafea, iar în cealaltă — o poșetă albă, elegantă. Îmbrăcată într-un palton albastru-intens, arată exact ca o vedetă de pe Broadway.

Sar în picioare și o îmbrățișez.

— Joanna! Ce mai faci?

Ea zâmbește slab.

— Bine.

— Ce-i cu tine în Boston? Sunteți în turneu cu piesa?

— Nu. Se joacă tot în Manhattan.

O ușoară roșeață îi colorează gâtul.

— Eu... ăăă... Mi-am dat demisia.

Rămân înmărmurită pentru o secundă.

— Serios?

— Da. S-a ivit o ocazie să fac altceva, așa că am profitat.

În tonul ei simt un amestec de sfidare și jenă, de parcă s-a săturat să-și tot justifice alegerile. Însă față de mine nu trebuie să se justifice.

— Bravo ție, Joanna!

Sunt confuză. Beau mi-a zis că visul surorii lui este să joace pe Broadway.

— Exact! întărește Joanna. Sunt tânără. Dacă vreau să încerc lucruri noi, acum e momentul potrivit.

Pe mine mă îngrozește să încerc lucruri noi, dar, la urma urmei, nu eu sunt cea care și-a pierdut fratele mult iubit. Probabil că are nevoie de o schimbare.

— Categoric! Și acum cu ce te ocupi?

— Înregistrez o piesă demo.

— Aha! Uau!

Habar n-am despre ce vorbește. Probabil că pe fața mea se citește perplexitatea. Joanna adaugă:

— E un fel de probă înregistrată pe care-o s-o trimit caselor de discuri. Dacă am noroc, cineva o să-mi propună să semnez un contract. Dacă nu funcționează metoda asta, o să cânt *cover*-uri după piese celebre și o să le postez pe YouTube. Poate că în felul ăsta voi căpăta vizibilitate. O să vedem ce-o să se-ntâmple.

— Super!

Pur și simplu nu pricep. De ce naiba să renunți la rolul plătit într-un music-hall, în schimbul unui lucru care pare foarte riscant? De pildă, dacă aș avea o slujbă bună, poate c-aș păstra copilul. Dacă aș fi rămas însărcinată la terminarea Facultății de Drept, nu la începutul ei, aș privi altfel situația.

— De fapt, e destul de nasol, îmi zice Joanna. A trebuit să-mi iau o slujbă de chelneriță, ca să mă pot descurca. Trebuie să-mi plătesc facturile. E posibil să nu mă mai pot întoarce pe Broadway.

Nu știu ce să-i spun, așa că mă bâlbâi:

— Eu... mmm... ăăă...

Posibilitatea de a pierde tot ce-am planificat în viață, din cauza acestei sarcini, mă paralizează. Mi se pare că Joanna se aruncă nebunește cu capul înainte.

În cele din urmă, reușesc să îngaim o replică:

— Sper să-ți urmezi visul.

— Exact asta fac.

Joanna oftează.

— În ciuda a ceea ce cred ai mei, nu trec printr-o criză existențială din cauza morții lui Beau. De fapt, el ar fi fost total de acord cu mine. Ce părere ai?

Beau își iubea sora, așa că, dacă alegerea ei o face fericită, atunci el ar fi sprijinit-o.

— Beau voia să fii fericită, îi confirm eu.

Joanna își mușcă buza de jos.

— Știi că Beau nu voia să treacă la profesioniști? Anul trecut, echipa lui a cam șchiopătat. A primit oferte să se transfere la alte școli. Așa, ar fi avut șanse mai mari să fie recrutat de o echipă de profesioniști, dar el își iubea echipa de la Briar și nu era interesat să joace în altă parte. Beau nu voia decât să fie fericit.

Vocea Joannei se frânge. Mă rog la Dumnezeu să nu înceapă să plângă. Dacă boicește, o să dau și eu apă la șoareci.

Sarcina m-a transformat într-o tipă emotivă și plângăcioasă.

— Atunci e musai s-o faci, spun eu cu hotărâre.

— Știu.

Își șterge fața cu mâneca. Scotocesc prin poșetă după un șervețel. Într-un colț găsesc unul mototolit, dar curat. Joanna îl primește cu recunoștință.

— Te plăcea tare mult, spune ea cu voce moale. Voi doi ați fi fost un cuplu formidabil, dar poate-i mai bine că nu te-ai îndrăgostit de el. Măcar acum nu ești la pământ, ca mine.

Trăsăturile i se schimonosesc. Durerea pe care a ținut-o în frâu până acum o inundă.

O conduc la masa mea, îi trag un scaun și mă așez alături de ea. Aștept, în timp ce Joanna plânge. Câțiva clienți ne aruncă priviri ciudate. Le răspund cu o căutătură urâtă.

Din fericire, Joanna își revine imediat. Își suflă nasul și-mi aruncă o privire mâhnită.

— Rahat! Azi n-am plâns deloc, mormăie ea. Dacă mă abțineam, ar fi fost un nou record pentru mine.

— Dac-aș fi în locul tău, nu m-aș da jos din pat.

— În primele două săptămâni nici eu n-am coborât din pat. Pe urmă, într-o zi, m-am gândit că Beau mi-ar trage un șut în fund dacă m-ar vedea cum îmi bat joc de mine. Așa că iată-mă: încerc ceva stupid și nou.

O contrazic:

— Mie nu mi se pare stupid.

Joanna e tânără. Dacă visul ei este să apuce pe un alt drum în carieră, mai bine s-o facă acum.

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da, o asigur eu.

— Beau mereu zicea că ești tare ambițioasă. Îmi închipuiam că disprețuiești deciziile nesăbuite.

Mă încrunt.

— Joanna, mă faci să par o nemernică.

— Nu asta am vrut să spun. Am zis-o ca pe un compliment. Și eu eram ca tine. Aveam totul planificat: să absolv Facultatea de Teatru, să primesc un rol fantastic într-o piesă pe Broadway și să-mi văd numele pe afișe. Pe urmă Beau a murit și acum totul îmi pare lipsit de importanță. Știi ce vreau să spun?

Cred că o înțeleg.

— Ar trebui să plec, adaugă ea.

Se apleacă și mă îmbrățișează din nou. De data asta, strânsoarea ei e surprinzător de aprigă.

— Ai grijă de tine, Sabrina! Sper să fii fericită.

Mda... Dac-aș ști pe ce drum pot întâlni fericirea...

A doua zi, iată-mă în fața biroului îndrumătoarei mele. Profesoara Gibson stă aplecată peste biroul ei. Notează lucrări. Bat ușor în ușă, ca să n-o iau prin surprindere.

— Sabrina!

Cu un zâmbet binevoitor, îmi face semn să intru.

— Cum e în ultimul semestru?

— Ușor. Am învățat cum să trec cu bine testele.

— Sau poate c-ai învățat să gândești mai critic și ești capabilă să analizezi tone de informații și să găsești în ele principiile simple din spatele teoriei.

— Da. E posibil.

Izbucnesc în râs și mă așez.

— Ce te bucură mai mult, că la toamnă o să mergi la Harvard sau c-o să ai vacanță de vară?

— Cel mai mult mă bucur de Harvard, categoric. O să-mi lipsească locul ăsta.

Privesc interiorul plăcut al biroului: fotoliul confortabil, teancurile uriașe de cărți care amenință să se răstoarne din clipă în clipă. Peste tot are poze cu studenții ei, cu soțul ei.

În cap mi se aprinde un bec. Motivul pentru care nu m-am gândit niciodată să am copii este că, din clipa în care am cunoscut-o pe profesoara Gibson, am vrut să fiu ca ea. E isteață, foarte respectată și cu o inimă mare. Oriunde se duce, oamenii o privesc cu admirație. Pentru mine — o puștoaică născută în cartierele rău famate din sudul Bostonului —, să mă bucur de o asemenea admirație e un vis. Unul pe care l-am urmărit constant aici, la Briar.

Nu cunosc vreo femeie cu copii care să aibă atâta succes ca profesoara Gibson. Știu că există mii de mame care sunt doctori, avocați, economiști sau oameni de știință. Hope și Carin spun că într-o zi, vor să devină mame, dar pentru ele acest

„într-o zi" se află într-un viitor îndepărtat. Pentru mine, acea zi deja a venit.

Mă uit la o fotografie în care profesoara pozează alături de soțul ei, în fața unui vechi castel.

O întreb:

— Ați fi vrut să aveți copii?

Doamna Gibson mijește ochii. Și-a dat seama de ce se întâmplă. E clar după expresia ei.

— Of, Sabrina!

Dau aprobator din cap, confirmându-i bănuiala.

Închide ochii pentru o clipă. Când îi deschide, nu-mi lasă deloc impresia că mă judecă. Însă am zărit strălucirea aceea de dezamăgire, și mă doare.

— Uneori mi-am dorit copii, iar alteori am fost bucuroasă că nu sunt mamă. Am trei nepoți — ai fratelui meu — și sunt apropiată de ei. Asta mi-a satisfăcut, într-un fel, pornirile materne. În plus, îi am pe studenții mei, care-mi aduc o mulțumire foarte mare. Dar n-o să pretind că nu m-am întrebat cum ar fi fost să am un copil.

— Credeți că voi reuși să cresc un copil și, totodată, să absolv Dreptul la Harvard?

— Nu știu. Primul an o să fie foarte greu. Însă ești isteață, Sabrina. O să te descurci. Va fi nevoie să faci sacrificii. Poate că n-o absolvi *summa cum laude*...

Nu-i o veste prea plăcută. Să fiu șefă de promoție este, categoric, unul dintre obiectivele mele.

— Și nici n-o să-ți apară numele în *Law Review*[1]...

---

[1] Periodice care publică articole și eseuri pe teme juridice. Periodicele sunt editate de studenți la Drept, sub îndrumarea unor cadre universitare. Firmele mari de avocatură preferă să angajeze studenți care scriu în asemenea periodice deoarece procesul de cercetare și de elaborare a articolelor îmbunătățește considerabil abilitățile necesare unui avocat de succes. (N. red.)

Îmi înăbuș un geamăt de exasperare.

— Chiar și așa, vei fi absolventă de Harvard. De asta nu mă îndoiesc. Ce spune tatăl copilului?

— Mă sprijină, indiferent de hotărârea mea.

Profesoara zâmbește larg.

— Atunci ai făcut o alegere bună.

Așa e. Tucker s-a purtat foarte frumos cu mine, iar asta face parte din problemă, pentru că, dacă aleg să duc sarcina până la capăt, îi voi schimba viața într-o mie de feluri, și nu toate bune.

— Sunt sigură că vei lua decizia potrivită, mă asigură profesoara.

— Mulțumesc.

Mă ridic.

— Pare ciudat c-am venit la dumneavoastră, dar mama mea...

— Mă bucur că ai venit la mine, declară cu hotărâre profesoara.

Îi mulțumesc încă o dată și ies din birou. Ar trebui să vorbesc cu prietenele mele, dar mi-ar zice aceleași lucruri pe care le-am auzit de la doamna Gibson. Ca să fiu sinceră, m-am dus să discut cu ea pentru că eram convinsă c-o să-mi spună să fac avort.

Cinci minute mai târziu, stau în mașina mea. Mă uit în gol. În clipa asta, mi-e tare dor de mama. Lipsea de multe ori de acasă și nu am fost niciodată apropiate, însă e mama mea și mi-aș dori să fie aici. Vreau să știu de ce nu a făcut avort, deși îi era clar că nu mă voia în viața ei.

Când ajung acasă, scot o foaie de hârtie și încep să înșir punctele pro și contra-avort și, în timp ce scriu punctele contra, mă opresc. Rup coala în două și o arunc.

Am avut răspunsul în fața ochilor încă de la bun început. Ca să-l aflu nu e nevoie să discut cu Joanna sau cu doamna Gibson, nici să iau legătura cu mama mea absentă. Motivul

pentru care nu am programat avortul este că nu vreau să fac așa ceva. Ar putea fi cea mai bună alegere, dar, pe de altă parte, toată viața m-am simțit nedorită. Ce bine-ar fi să am pe cineva care mă vrea alături!

Îmi ating protector burta. Sarcina încă nu e vizibilă. O fată deșteaptă s-ar duce imediat la clinică și ar rezolva chestiunea.

Aleg să păstrez copilul.

23.

Sabrina

Stau în fața sălii unde Tucker are cursul de la ora unsprezece. În loc să-l întreb când ne-am putea vedea, l-am urmărit on-line și am găsit o postare pe YikYak[1], unde sunt afișate orarele tuturor sportivilor care învață la Briar.

Da, știu că mă port ca o obsedată.

Studenții încep să iasă din clădire. Abia dacă-l recunosc pe câte unul. Șederea mea la Briar se apropie de sfârșit, dar nu m-am ales cu cine știe ce din perioada asta. Unii termină facultatea având o grămadă de prieteni noi. Eu voi avea doar diploma mea de licență, pe Carin și pe Hope. Și un copil. Care nu e puțin lucru.

Tucker apare însoțit de Garrett Graham. Sunt arătoși amândoi, dar Tucker este cel care-mi atrage privirea. Nu că Garrett nu ar arăta bine, însă nu-l văd decât pe Tucker. S-a bărbierit. Îmi plăcea barba lui, dar nu pot să neg că fața lui proaspăt

[1] Aplicație pentru telefonia mobilă, care le permite utilizatorilor să inițieze discuții on-line și să participe la ele.

bărbierită este foarte atrăgătoare. Descopăr că are o gropiță în bărbie. Dumnezeule! Vreau să explorez gropița aia cu limba.

Arată foarte sexy. Poartă o cămașă cu mâneci lungi, pe jumătate băgată în betelia jeanșilor. Pe creștetul lui stă cocoțată o pereche de ochelari de soare. Își dă capul pe spate și râde de o replică a lui Garrett. În spatele lor vine un alai de fete care încearcă din răsputeri să le atragă atenția. Dar băieții sunt mai interesați să schimbe glume decât să le admire.

Un val de ușurare se scurge prin mine. Din seara aceea, la hotel, nu am mai făcut sex cu Tuck. Tocmai descoperisem că sunt însărcinată. Apoi au urmat moartea lui Beau și înmormântarea lui. De la Anul Nou încoace, starea mea de spirit n-a fost minunată.

Nu vreau să-l trag pe Tucker în jos, după mine, și totuși exact asta fac.

Când ochii lui poposesc asupra mea, râsul îi moare pe buze. Tucker îi spune ceva lui Garrett, care se uită la mine. Probabil că-l avertizează pe Tucker: „Tipa o să te stoarcă de vlagă. Ține-te departe de ea!".

Tucker se desparte de amicul lui și vine spre mine.

— Mă eviți, îmi spune el fără ocoliș, când ajungem față în față.

Îi las în plata Domnului pe Garrett, pe fetele care se țin după el și pe ceilalți studenți. Mă distrag. Trebuie să mă concentrez la discuția mea cu Tucker.

— Am avut o grămadă pe cap, recunosc eu.

— Și eu.

— Ai un minut liber, Tucker?

— Pentru tine am întotdeauna timp.

Mi se strânge inima. Nu i-am dat niciun semn de săptămâni întregi, și totuși el mă privește ca și cum aș fi singura fată din viața lui. Nu-l merit deloc!

Ne îndreptăm spre băncile din curte.

— Te vezi cu cineva? îl întreb, cât de degajată pot.

Se oprește așa de brusc, încât aproape că mă împiedic. Își pune mâinile pe umerii mei și mă privește în ochi.

— Sabrina, glumești, nu?

— Nu mi-ai mai trimis mesaje.

Nu-mi place deloc că vocea mea e atât de firavă, atât de plină de nesiguranță.

Expresia lui se îmblânzește.

— Pur și simplu n-am vrut să te bat la cap.

Mă silesc să par indiferentă.

— Dacă te-ntâlnești cu altă tipă, să știi că e-n regulă.

Un mușchi al maxilarului îi tresare. Strânsoarea lui devine mai apăsată. Aha... Am interpretat greșit.

Tucker oftează și-și trage ochelarii de soare pe nas.

— Nu, nu mă văd cu nicio tipă.

Apoi, după câteva clipe, îl aud mormăind:

— Se pare că nici măcar cu tine nu mă văd.

— Iartă-mă, Tucker! Sper că nu te-am jignit. Voiam să te întreb pentru că...

Gesticulez spre burta mea.

— ... nu voiam ca *asta* să-ți stea în cale.

Chipul lui se încordează din nou.

— Înainte să continuăm discuția, vreau să mănânc ceva. Hai!

— Unde mergem?

— Într-un loc mai intim.

Ne îndreptăm spre parcarea din spatele clădirii. Trecem pe lângă câteva persoane care-i fac cu mâna, dar el nu se oprește să le salute. Nu-mi adresează niciun cuvânt. Când ajungem la camioneta lui, mă îndeamnă să urc pe locul din dreapta șoferului. Apoi se zgâiește la mine, de parcă așteaptă ceva.

— Ce-i? îl iscodesc.

— Centura de siguranță.

— O să mi-o pun când urci și tu.

— Pune-o acum!

— Te porți așa fiindcă te-am întrebat dacă te vezi cu altă fată?

— Nu. Mă port așa pentru că ești însărcinată.

Tucker ridică din sprâncene.

— Încă ești însărcinată, nu?

Roșesc.

— Da. N-aș face avort fără să vorbesc cu tine înainte.

— Bun. Pune-ți centura!

Mă supun. E clar că nu ne vom mișca de-aici până n-o fac.

— Acum e mai bine?

Tucker dă aprobator din cap și închide portiera.

Pornește camioneta și ieșim din parcare. După vreo cinci kilometri, ne oprim în fața unui mic patinoar. Gheața s-a topit. În loc de patinatori, locul este ticsit cu mese de picnic. Văd câțiva clienți la mese.

— Ia loc! îmi zice Tucker, și mă ajută să cobor din mașină. Vrei ceva de mâncare sau de băut?

— Vreau niște apă.

Se duce la tejghea, iar eu mă așez la o măsuță.

Dacă m-ar fi pus cineva să aleg un tată pentru copilul meu, n-aș fi reușit să găsesc unul mai potrivit și mai bun decât John Tucker. Este superb, înalt, musculos și isteț. Dar, mai presus de toate, este un om în adevăratul sens al cuvântului. Indiferent ce se va întâmpla, sigur nu-și va abandona copilul. Nu-l va face să se simtă nedorit. Nu-i va pune viața în pericol în niciun fel. Chiar dacă o s-o mai dau în bară — și știu că se va întâmpla —, Tucker va fi prezent, ca să mă ajute.

Tocmai din cauză că este bun și sincer mi-a fost așa de greu să iau hotărârea de a păstra copilul. Dacă aș fi făcut avort, cred că Tucker ar fi suferit. Dar acum, când am decis că-l voi păstra, viața lui Tucker se va schimba pentru totdeauna. Din cauza mea. Nu trebuie să uit asta. Nu pot să apelez la el prea des și nici să-i cer prea multe. Mi-ar da orice fără să crâcnească. Însă nu sunt profitoare. Nu mă folosesc de oameni. Ar fi așa de ușor să mă îndrăgostesc de Tucker și să-l las să aibă grijă de toate!

Ar fi foarte ușor. Dar nu și corect.

Un minut mai târziu, se așază pe scaunul lui și îmi întinde o sticlă cu apă. Și-a cumpărat un hot-dog și o cafea. Cât timp mănâncă, nu scoatem o vorbă. După ce termină, își botește șervețelul și-l aruncă în coșul de gunoi. Pune deoparte ochelarii de soare, cuprinde în palme paharul cu cafea și așteaptă să abordez subiectul arzător.

Îmi fac curaj și încep:

— O să păstrez copilul.

Ochii lui se închid, ascunzând emoția pe care o simte. Să fie ușurare? Teamă? Nefericire? Când îi deschide iar, privirea lui este limpede.

Zâmbește timid.

— Cum te pot ajuta?

E tipic pentru Tucker să spună așa ceva. Vreau să mă asigur că n-o să simtă sarcina mea ca pe o povară și că e liber să caute pe altcineva. Când va hotărî că nu mai vrea să facă parte din peisaj, nu mă voi opune.

— Deocamdată n-am nevoie de ajutor. Fiindcă lucrez la Poștă, am asigurare medicală. Muncesc acolo încă de când am absolvit liceul. La un moment dat, bombăneam din cauză că nu apucam să-mi folosesc asigurarea, dar acum o să-mi prindă bine.

— Și după ce naști ce-o să faci? Te mai duci la Facultatea de Drept?

Nu mi-a trecut prin cap să renunț la Harvard.

— Da, categoric. O să fie ca la o facultate obișnuită, cu trei sau patru cursuri pe zi. În restul timpului, o să învăț acasă.

Tucker strânge din buze.

— Acasă, cu tatăl tău vitreg?

Roșesc de rușine.

— Ray e un nemernic, dar nu m-a atins niciodată.

— Nu sună tocmai încurajator.

Îmi fac de lucru cu sticla mea de apă. Tucker așteaptă să vorbesc. Are răbdarea unui sfânt.

— Trebuie să-mi dau demisia de la club. Mă bazam pe banii ăia ca să-mi plătesc taxele pentru facultate. Nu-mi permit să mă mut în altă parte. În plus, sper ca Nana să se ocupe de copil când voi fi plecată la școală.

— În mine ai încredere? întreabă Tucker, ușor frustrat.

— Bineînțeles.

— Și atunci, de ce să n-am eu grijă de copil cât timp ești la cursuri?

— Pentru că va trebui să lucrezi și tu. Nana nu muncește. Trăiește din ajutorul social.

Tucker își freacă fruntea, ca și cum abia acum conștientizează cât de serioasă e situația.

— Ai dreptate. Trebuie să-mi iau o slujbă.

— N-ai găsit încă o oportunitate de afaceri?

Tucker soarbe din cafea.

— Există o mulțime, dar în afaceri, dacă nu iubești ceea ce faci, dai greș. Peste vară o să lucrez în construcții. În domeniul ăsta se câștigă bine. În timpul liber, o să caut oportunități de afaceri, până o să găsesc una potrivită.

— Între timp, e normal să mă ajute Nana.

— Deocamdată. Până găsesc ceva mai bun.

După o pauză, Tucker adaugă:

— Trebuie să-i spun maică-mii despre copil. Și coechipierilor mei.

Simt un val de stânjeneală. Imediat, mă supăr pe mine însămi. La urma urmei, să rămâi însărcinată nu e groaznic și nici rușinos. Sunt adult. O să am un copil. Nu e mare scofală.

— Nu vrei să mai aștepți puțin? propun eu. Nu mă deranjează s-o anunți pe mama ta, dar deocamdată nu vorbi cu prietenii tăi. Te rog! Eu n-am spus nimănui.

— Nimănui? repetă el, neîncrezător.

— Nu ești singurul pe care-l evit. Nu m-am întâlnit nici cu Carin și nici cu Hope.

— Deci recunoști că mă eviți.

Mi-e prea jenă ca să-l privesc în ochi. În schimb, mă prefac interesată de ce se află în fața mea, pe masă. Vreau să-i spun cât de mult mi-a lipsit. E adevărat: mi-au lipsit săruturile, glumele lui, felul în care-mi spune „scumpo" cu accentul lui sudist.

Toată viața am fost o singuratică. Îi evit pe Nana și pe Ray ori de câte ori e posibil. La Briar, m-am împrietenit cu Carin și cu Hope, dar nu am simțit nevoia unui cerc mai mare de prieteni. În condițiile astea, mă uimește singurătatea cumplită provocată de lipsa lui Tucker.

Dar cum să fiu cu el, știind că i-am dat lumea peste cap? Vinovăția m-ar apăsa mai tare decât singurătatea.

Trag adânc aer în piept și rostesc cuvintele pe care nu vreau să le spun:

— Dacă vrei să te vezi cu altă fată... ești liber s-o faci. Nu mă deranjează. Eu n-o să mă întâlnesc cu altul. N-am timp pentru asta.

Tăcerea se lasă între noi.

Un deget îmi ridică bărbia. Mă uit în ochii lui Tucker. Mi-e imposibil să-i deslușesc expresia. Mă privește cercetător.

— Uite cum facem: o să-ți spun dac-o să găsesc pe alta. Între timp, noi doi putem fi doar prieteni. Dacă hotărăști că vrei mai mult, mă anunți!

— Prieteni? repet eu moale. OK. Aleg să fim prieteni.

Imediat, mă copleșește faptul că e așa de cinstit și de bun. Fac o mărturisire dureroasă:

— N-am avut niciodată un iubit. Nu știu decât cum să fac sex și cum s-o dau în bară.

— Scumpo...

La auzul acestui cuvânt, panica mea crește.

— Nu-mi vine să cred c-o să fiu părinte. Dumnezeule, Tuck! Toată viața am vrut un singur lucru: să ies din maghernița în care trăiesc. Iar acum o să trag pe cineva la fund, odată cu mine. Nu știu dacă pot s-o fac...

Dintr-odată, lacrimile pe care le reții de săptămâni întregi izbucnesc. Tucker îmi cuprinde obrajii în palmele lui calde și mă privește în ochi.

— Nu ești singură, spune el apăsat. Și nu tragi pe nimeni la fund. Sabrina, sunt alături de tine. O să-ți fiu alături în fiecare clipă.

Tocmai de asta mă tem!

*

Tucker

În hochei, aproape fiecare jucător lucrează în pereche. Linia de atac este formată dintr-o aripă stângă, un centru-înaintaș și o aripă dreaptă. Apărătorii patinează în perechi. Doar portarul este singur. Și mereu ciudat.

Kenny Simms, care a absolvit anul trecut, a fost unul dintre cei mai mari portari ai echipei de hochei de la Briar. Probabil că datorită lui am câștigat campionatul Frozen Four de trei ori

la rând. Dar tipul avea niște obiceiuri al naibii de ciudate. Vorbea de unul singur. În autobuz, stătea în spate. La masă, prefera să mănânce singur. În rarele ocazii când ieșea la băut cu noi, era Gică-contra tot timpul. O dată m-am contrazis cu el pe tema copiilor care au prea mult acces la tehnologie. Am discutat despre subiectul ăsta trei ore.

Sabrina îmi amintește de Simms. Nu e ciudată, dar e la fel de închisă ca el. Se crede singură. S-ar putea zice că n-a avut pe nimeni care să „patineze" cu ea, în pereche; nici măcar pe prietenele ei, Carin și Hope. Într-un fel, o înțeleg. În afară de coechipierii mei, tipii pe care-i cunosc sunt OK, dar nu am trăit și n-am suferit atât de multe împreună cu ei. Nu știu dacă m-ar susține la greu, pentru că n-am avut niciodată ocazia de a le pune loialitatea la încercare.

Sabrina nu știe cum e să ai pe cineva care să stea alături de tine, și cu atât mai puțin pe cineva care te susține când ai probleme. De-asta nu cedez pornirii de-a o zgâlțâi fiindcă mi-a spus că sunt liber să mă văd cu alta. Frica din ochii ei este limpede. Îmi amintesc că, în cazul ei, e esențial să am răbdare.

Opresc camioneta în parcarea campusului, unde Sabrina și-a lăsat mașina.

— Vrei să te duc acasă? mă ofer eu. Putem să mai stăm împreună, să ne facem planuri.

Clatină din cap. Firește că refuză. Fata asta n-a mai fost în stare să se uite la mine de când a izbucnit în lacrimi. Urăște să plângă în fața mea. Pentru Sabrina, lacrimile sunt un semn de slăbiciune. Nu suportă să nu fie considerată o amazoană dârză.

Cobor din camionetă. O conduc la mașina ei și-i trag trupul țeapăn spre mine. E ca și cum aș îmbrățișa un butuc înghețat.

— Vreau să merg cu tine la următoarea ta vizită la doctor.

— Bine.

— Hei, nu te entuziasma așa! O să trezești copilul, spun eu sec.

Ea zâmbește cu tristețe.

— Când spui cu voce tare c-o să am un copil e ciudat, nu?

— Există lucruri și mai ciudate. Simms, fostul nostru portar, obișnuia să mănânce alune în ciocolată înainte de fiecare meci. Cam bizar! O femeie însărcinată mi se pare ceva cât se poate de normal.

Urechile i se înroșesc.

— Mă refer la noi, Tucker. Noi doi o să avem un copil. Asta e ciudat.

— Nu. Nici asta nu-i ciudat. Ești tânără și, din câte se pare, foarte fertilă. Iar eu nu mă pot abține să te ating.

Mă aplec și o sărut apăsat, luând-o prin surprindere.

— Du-te acasă și trage un pui de somn! Dă-mi un mesaj când stabilești următoarea programare la medic. Ne vedem mai târziu.

O șterg înainte să aibă ocazia să mă contrazică.

Bizar? Nu e bizar. Faptul c-o să avem un copil este înfricoșător și uluitor deopotrivă, dar nu ciudat.

Când ajung acasă, nu e nimeni prin preajmă. Un lucru bun. Dacă ar fi fost acasă colegii mei, poate că mi-aș fi dat drumul la gură și le-aș fi povestit despre copil. Trebuie să respect dorința Sabrinei de a fi discreți. Acum formăm o echipă, fie că-i place, fie că nu. E speriată de moarte, se simte vinovată și copleșită de ceea ce urmează să se întâmple. Tot ce pot să fac e să fiu alături de ea.

Atunci când ai un nou coleg de echipă, tipul nu se încrede în tine cât ai bate din palme. O să fie posesiv cu pucul, pentru că așa s-a obișnuit să înscrie, să aibă succes. Să crești un copil e ca un sport de echipă. Sabrina va trebui să învețe să aibă încredere în mine.

Chiar dacă nu-i anunț despre copil pe coechipierii mei, există cineva care trebuie să afle vestea.

Mă duc în camera mea, mă așez pe marginea patului și-i trimit mamei un mesaj.

Eu: *Poți vorbi acum?*

Ea: *Peste 20 de minute, scumpule! O vopsesc pe doamna Nelson.*

Petrec următoarele douăzeci de minute căutând pe Google informații despre bebeluși. Până acum, nu mi-am îngăduit s-o fac. Nu știam dacă Sabrina va păstra copilul. Nu voiam să mă atașez de bebeluș, după care să mă aleg cu inima frântă, în cazul în care ar fi ales să facă avort.

Acum, când știu sigur că voi fi tată, sunt liber să explorez internetul. Spre deosebire de Sabrina, nu mă mai simt îngrozit. Dintotdeauna am vrut o familie. Adevărat, nu credeam c-o să am parte de una înainte de a termina facultatea, de a pune pe picioare o afacere bună și de a pune bani deoparte. Dar viața se schimbă în permanență și trebuie să te adaptezi.

Fac un calcul rapid, ca să aflu dacă pot să cumpăr o casă în Boston. Îmi dau seama rapid că nu-mi pot permite să cumpăr o afacere și o casă doar cu banii pe care mi i-a lăsat tata. Locuințele din Boston sunt absurd de scumpe. Pentru o vreme, va trebui să stau cu chirie.

O să am nevoie de o locuință, de o slujbă și, pe deasupra, trebuie să mă hotărăsc ce am de gând să fac cu viața mea, după absolvire. M-am cam lăsat pe tânjală și nu mă grăbeam să găsesc o oportunitate de afaceri, pentru că până acum nu a fost urgent. Dar voi avea un copil, iar Sabrina locuiește într-o magherniță, deci trebuie să pun lucrurile la punct.

Tocmai comand pe Amazon două cărți despre sarcină și creșterea copiilor, când sună mama.

— Bună, scumpule! Cum îți merge? Încă două luni și vii acasă! se entuziasmează ea.

Simt un nod în gât. Nu-mi place deloc s-o dezamăgesc pe mama. Dacă nu mă întorc în Texas, va suferi. Însă de o bună bucată de vreme am dubii în legătură cu întoarcerea mea în Texas. Într-un fel, sarcina Sabrinei m-a obligat să iau o hotărâre.

Trebuie să-i spun și ei asta, ca s-o liniștesc. În sinea ei, Sabrina crede că-mi face viața praf.

— De fapt, dacă tot vorbim despre asta... Iubita mea...

Rostesc cu reticență cuvântul „iubită", fiindcă nu găsesc unul mai bun. Relația mea cu Sabrina e prea complicată ca să i-o explic mamei, la telefon.

— Ți-ai minte că, la Crăciun, ți-am spus că am întâlnit o fată?

— Da...

Tonul ei e precaut.

Îmi iau inima în dinți.

— E gravidă.

— E copilul tău? întreabă numaidecât mama.

Îmi dau seama ce ar vrea să audă.

— Da, mamă. De-aia am vrut să vorbim.

Urmează o tăcere așa de lungă, încât mă întreb dacă nu cumva mi-a închis. Într-un sfârșit, mă întreabă:

— Vrea să-l păstreze?

— Da. E însărcinată în șaisprezece săptămâni.

Am făcut socoteala. Data concepției coincide, probabil, cu prima oară când am făcut sex. Eram așa grăbit să intru în ea, că am uitat de prezervativ.

— Șaisprezece săptămâni! strigă mama. Știai la Crăciun că o să aibă un copil, dar nu mi-ai spus?

— Nu, firește că nu știam. De curând am aflat și eu.

— Vai, John! Ce-o să faci?

Expir încet, prelung.

— Tot ce trebuie să fac.

24.

Sabrina

Trei săptămâni mai târziu

Când ajung la Della's, separeul din colț este gol. Un semn bun. Îmi trag poala gecii peste burtă. Vremea e prea caldă pentru geaca mea lungă, dar sarcina începe să fie vizibilă. Slavă Cerului că s-au inventat pantalonii de trening! Nu știu cât timp o să mai pot purta hainele astea obișnuite.

Am făcut o mulțime de cercetări despre sarcină. Din păcate, am aflat că nicio experiență nu seamănă cu alta. La fiecare femeie care susține că s-a îngrășat doar cu echivalentul greutății copilului, plus câteva kilograme, alte cinci femei jură că s-au făcut cât casa în timpul sarcinii. Multe femei recunosc că, la un moment dat, au fost nevoite să renunțe la șofat pentru că volanul le apăsa burta. Nemaivorbind de faptul că centurile de siguranță nu-s făcute pentru femeile însărcinate. Am constatat asta pe pielea mea.

Totul este în schimbare pentru mine și sunt speriată din cale-afară. Tot nu le-am spus Nanei și prietenelor mele. Tucker nu i-a anunțat pe prietenii *lui*, pentru că l-am rugat să nu le

spună. Știu că e irațional, dar într-un fel cred că, dacă eu și Tucker tăcem chitic, viața noastră nu se va schimba. Când i-am zis asta lui Tucker, aseară, el a râs ușor și mi-a spus: „Viețile noastre deja s-au schimbat, scumpo".

În dimineața asta, când m-am trezit, nu mi-am putut trage jeanșii pe mine. Realitate m-a izbit din plin. Nu mai pot să ascund că sunt însărcinată. Sarcina asta e pe bune. Așa că astăzi, în sfârșit, voi face anunțul. Sper că, după ce nu va mai trebui să mă ascund, voi recăpăta controlul asupra vieții mele. Și poate că voi reuși să dorm fără să mă trezesc scăldată într-o sudoare rece.

— Vrei să aștepți până vin și prietenele tale sau să-ți aduc ceva chiar acum? mă întreabă Hannah, când mă așez în separeu.

Privirea mea cade pe talia ei zveltă. Un fior de invidie mă cuprinde. Mă întreb dacă talia mea va mai fi vreodată la fel ca înainte. Propriul trup îmi e din ce în ce mai străin. Nu pot scăpa prin dietă de umflătura din burta mea. Acolo se află o *ființă*. Și umflătura crește neîncetat.

— Lapte, îi răspund, cam fără tragere de inimă.

Sucurile sunt pe lista de băuturi nocive pentru corpul meu.

După ce pleacă Hannah, apare Hope. Își dă jos trenciul și se așază în fața mea.

— Ce s-a întâmplat? Mesajul pe care mi l-ai trimis era cam sinistru. O să te duci la Harvard, nu?

— Hai s-o așteptăm și pe Carin, îi propun eu.

Hope se încruntă.

— Ești bine? Nana e bolnavă?

— Nu. Și nici despre Harvard nu-i vorba.

Privesc spre ușă, dorindu-mi să apară Carin odată.

Hope continuă să mă iscodească.

— A căzut Ray în cap, de pe o stâncă? Ar fi o veste bună. Dumnezeule! Nu cumva și-a rupt piciorul și acum trebuie să-l slugărești?

— Mai tacă-ți gura! Nu cobi! Nici măcar să nu spui așa ceva!

— Aha! exclamă Hope. Încă poți să glumești. Vasăzică încă n-a venit sfârșitul lumii.

Hope îi face un semn lui Hannah, după care se uită iar la mine.

— Dacă nu e vorba nici despre bunică-ta, nici despre Harvard, iar Ray e același nemernic, atunci ce s-a întâmplat? Nu ne-am văzut de câteva săptămâni.

— Îți spun când ajunge și Carin.

Hope ridică brațele, cu un gest de frustrare.

— Carin întârzie mereu!

— Iar tu ești mereu nerăbdătoare.

Mă întreb cum va fi copilul meu. Va fi nerăbdător, ambițios, lipsit de griji? Sper că lipsit de griji. Eu sunt foarte agitată din fire. Aș vrea ca Tucker să mă fi molipsit puțin cu răbdarea lui.

— Așa-i. Ce mai face Tucker? Acum sunteți împreună pe bune?

— Într-un fel.

— Cum adică? Te vezi cu el de la sfârșitul lui octombrie, deci de mai mult de patru luni. Din câte te știu pe tine, asta-i ca și cum ați fi logodiți.

Hope nu apucă să-i dea înainte cu interogatoriul, fiindcă prietena noastră, Carin, se apropie repede de noi.

— Scuze c-am întârziat!

Apare Hannah. Aduce laptele meu și două meniuri, apoi pleacă spre următoarea masă.

Hope o înhață pe Carin de încheietură și o trage în separeu.

— Te iertăm, îi spune ea, după care se întoarce spre mine, cu o privire severă. Zi tot, Sabrina!

— Carin nici n-a apucat să-și scoată haina! protestez eu.

Nu știu de ce mai trag de timp. Este jenant că habar n-am cum să folosesc corect anticoncepționalele, dar, pe de altă parte, e normal să faci un copil.

— Lasă, naibii, haina lui Carin! A venit. Acum spune!

Trag adânc aer în piept și mă pregătesc sufletește.

— Sunt gravidă.

Carin încremenește. Hope cască gura de uimire.

— Cumva azi e întâi aprilie? întreabă Carin, fără să mă scape din ochi.

— Nu cred, dar tot am senzația că Sabrina glumește.

— Nu glumesc. Sarcina are deja cinci luni.

— *Cinci luni?* țipă Hope.

Toate capetele din încăpere se rotesc în direcția noastră. Aplecându-se peste masă, Hope repetă cuvintele, de data asta în șoaptă:

— Cinci luni?

Dau aprobator din cap. Apare Hannah ca să ne ia comanda. Pofta de mâncare a lui Hope și Carin pare să-și fi luat zborul, dar eu sunt hămesită, așa că îmi comand un sendviș.

Hope încă e zăpăcită.

— Se vede că ai burtică?

— Puțin. Încă mai pot purta pantaloni mulați. Dar nu și jeanși foarte strâmți.

— Ai fost la doctor? întreabă ea.

Lângă ea, Carin tace. A rămas fără cuvinte.

— Da. Am asigurare de sănătate. Medicul a zis că totul pare în regulă.

— Plănuiai să ne spui abia după ce naști? izbucnește Carin.

Mi-e clar că se simte jignită. Încerc să le explic.

— Nici măcar nu eram sigură c-o să păstrez copilul. Și după ce m-am hotărât... mi-a fost rușine. Habar n-aveam cum să vă spun, fetelor.

— Știi că încă nu e prea târziu? zice Hope, cu un zâmbet încurajator.

Carin se luminează la față.

— Așa-i. Poți să faci avort până-n trimestrul al treilea de sarcină.

Faptul că fetele nu mă sprijină mă doare, dar îmi și întărește hotărârea. Toată viața, scopul meu a fost să le dovedesc celor care se îndoiesc de mine că se înșală.

— Nu fac avort. Îmi doresc copilul.

— Și cu Harvardul cum rămâne? întreabă Hope.

— O să învăț acolo. Nu s-a schimbat nimic.

Prietenele mele schimbă o privire care sugerează că sunt pierdută. Hope spune:

— Tu chiar crezi că n-o să se schimbe nimic? O să ai un *copil.*

— Știu. Dar milioane de femei nasc copii, și tot reușesc să se descurce.

— O să-ți fie al naibii de greu. Cine o să aibă grijă de copil când o să fii la cursuri? Cum o să înveți cu el alături?

Se apleacă peste masă și îmi strânge mâna într-ale ei.

— Nu vreau să regreți mai târziu, să-ți dai seama că ai făcut o greșeală.

— O să merg la Harvard.

Tonul și expresia mea le conving că hotărârea mea e fermă. Au înțeles mesajul.

— E băiat sau fată? întreabă Carin. Tatăl e Tucker, da?

— Firește că el e tatăl. Nu știu încă dacă e fată sau băiat.

— Tucker ce-a spus când a aflat? se interesează Hope.

Că nu sunt singură.

— E de acord. Nu a izbucnit în plâns și nici n-a făcut o criză de nervi. Pur și simplu m-a îmbrățișat și mi-a spus că nu sunt singură. Cred că e puțin speriat, dar o să mă susțină. Vreau

să-l protejez, dar o să accept tot sprijinul lui. E tare egoist din partea mea, dar ideea de a înfrunta viitorul singură mă îngrozește.

— E bine că Tucker te sprijină, spune Carin cu blândețe.

— Tucker e uluitor. Nu-l merit.

Dumnezeule! Dacă până și cele mai bune prietene ale mele sunt reticente în privința copilului, nici măcar nu-mi pot imagina ce simte Tucker.

— De ce spui asta? întreabă Hope, contrariată. Doar n-ai rămas însărcinată de una singură.

— Tucker n-a avut de ales.

— Cum să nu aibă de ales? Ori de câte ori faci sex, îți asumi un risc. Nicio metodă de contracepție nu-i eficientă sută la sută. Nici măcar vasectomia. Dacă vrei să te distrezi, trebuie să fii gata să plătești prețul.

— Un preț piperat, comentez eu.

— Da, dar și tu îl plătești.

— Puteți să terminați cu tristețea? intervine Carin. Hai să vorbim despre chestiile importante. Când te duci la ecografie? Vreau să m-apuc de cumpărat hăinuțe pentru copil.

Deschid gura, vrând să spun că n-am habar, dar suntem întrerupte de telefonul lui Carin. Aruncă o privire la ecranul mobilului și se ridică.

— E consilierul meu academic. Trebuie să răspund.

Se îndreaptă spre toaletă. Hope îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Of, B.! Sper că știi ce faci.

— Și eu sper același lucru.

E neliniștită pentru că mă iubește. Nu vreau să insist asupra aspectelor negative. Am luat deja o hotărâre. Faptul că ele îmi tot zic să mă gândesc bine mă face să mă simt aiurea.

— Vreau să fii fericită, adaugă ea.

— Știu.

De data asta, e rândul meu să întind mâna spre ea, peste masă.

— Sunt speriată, dar jur că vreau să păstrez copilul.

Ea mă strânge tare de degete.

— Bine. Să știi că sunt alături de tine. Indiferent de ce ai nevoie.

Carin se întoarce la masă.

— O să învăț să tricotez, ne anunță ea.

— Să tricotezi? repet eu, zâmbind.

— Da. Botoșei pentru copil. Ești însărcinată în cinci luni, nu? Deci am patru luni la dispoziție ca să învăț să tricotez. Voi avea un nou hobby!

Acum zâmbesc cu toată gura.

Le am pe prietenele mele și pe Tucker — mai mult decât am crezut că voi avea vreodată și, probabil, mai mult decât merit.

25.

Tucker

În bucătărie e așa liniște, că mă simt ca-n biserică. Nu mă duc des la slujbă. Mama m-a luat cu ea la câteva predici de duminică, în copilăria mea, până când a tras concluzia că ar fi mai bine să doarmă până târziu în weekend. Iar eu am fost total de acord cu decizia ei.

Dar în clipa asta nu Dumnezeu și pastorul Dave mă cheamă la judecată, ci cei mai buni prieteni ai mei.

— De ce naiba nu ne-ai spus mai devreme? îmi reproșează Garrett.

— Chiar vrei copilul ăsta? îi ține Logan isonul.

— Cu afurisita de Sabrina James?!

Asta a fost replica lui Dean.

Strâng între degete sticla de bere și mă încrunt la Dean. *El* e vinovat că trebuie să particip la întrunirea asta. La două secunde după ce le-am dat vestea lui Dean și lui Allie, Dean le-a și trimis un SMS lui Garrett și lui Logan, ordonându-le să vină de urgență acasă. Ar fi trebuit să fie în pat, fiecare cu iubita lui. Mă simt ca un nemernic pentru că le-am stricat seara.

— Băieți, de ce nu-l lăsați pe el să vorbească, în loc să-l bombardați cu întrebări? propune Allie, pe un ton precaut.

E limpede că nu prea vrea să asiste la scena asta, dar Dean a adus-o în bucătărie, i-a luat mâna într-a lui și nu i-a mai dat drumul. N-am idee de ce e așa de supărat. Doar nu *el* e pe cale să devină tată. În plus, știu sigur că nu o place pe Sabrina, pentru că se uită la Allie ca la luna de pe cer. Relația lor a avut probleme după moartea lui Beau, dar adevărul e că sunt dezgustător de îndrăgostiți.

— Tuck? insistă Allie, ducându-și părul blond pe după urechi.

Iau o înghițitură de bere.

— Nu am multe de spus. Eu și Sabrina vom avea un copil. Asta-i tot.

— De când sunteți împreună? întreabă Logan.

— De ceva timp.

Încruntarea lor îmi transmite că nu le convine răspunsul, așa că adaug:

— De la începutul lui noiembrie.

Logan pare uluit. Nu și Garrett. Amândoi mijesc întrebător ochii.

— Bănuiam, recunoaște căpitanul nostru.

Consternați, ceilalți băieți se răsucesc spre el.

— Cum adică? îi zice Logan.

— Pur și simplu, răspunde Garrett. Tuck, am văzut cum o țineai de mână pe Sabrina, la ceremonia pentru Beau.

În ochii lui Dean văd o expresie de vinovăție. Și-a amintit că zăcea beat mort, la el în cameră, în loc să participe la ceremonia organizată pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai lui.

Logan mi se adresează:

— Deci voi doi aveți o relație serioasă?

Mă umflă râsul.

— O să avem un copil. Normal că e serioasă.

Sau cel puțin aș vrea să fie. Dar Sabrina mai are nevoie de timp ca să se acomodeze cu ideea că va deveni mamă, ca să coboare garda, pentru a-și da seama că poate să aibă încredere în mine. Ca să-și dea seama că mă iubește. Știu că asta simte. Doar că e prea speriată ca să recunoască acest lucru față de mine și de ea însăși.

— De ce nu face avort?

Întrebarea lui Dean îi aduce o exclamație de nemulțumire din partea lui Alli, încruntături din partea băieților și supărare din partea mea.

— Pentru că am hotărât amândoi să-l păstrăm, spun cu asprime.

Tresar cu toții. Niciodată nu m-au auzit răstindu-mă. De obicei nu ridic tonul, însă Dean a sărit calul. Înțeleg că nu o place pe Sabrina, dar ar trebui să fie respectuos față de ea, chiar dacă nu e prezentă.

— Hai să ne calmăm!

Garrett vorbește calm, pe un ton împăciuitor.

— E viața lui Tuck, continuă Garrett. Nu avem dreptul să-i judecăm deciziile. Dacă asta vrea, atunci trebuie să-l sprijinim. Corect?

După o clipă de ezitare, Logan îl aprobă:

— Corect!

Dean strânge din dinți.

— Chestia asta o să-ți distrugă viața, omule, mă previne el.

Mi-e tot mai greu să-mi controlez furia care stă să dea în clocot.

— Dacă-i așa, viața *mea* o să fie distrusă, nu a ta, i-o trântesc eu. Iar tu n-ai niciun cuvânt de spus.

— Dar cu Harvardul cum rămâne? insistă el. O să meargă la facultate?

— Da.

Dean clatină din cap.

— Deci o să-ți paseze toate responsabilitățile?

Sar în apărarea Sabrinei:

— Nu. Le vom împărți.

Dean clatină iar din cap. Jur că, dacă nu încetează, o să i-l rup!

— Dean! îl avertizează Allie.

— Îmi pare rău, dar mi se pare o nebunie, declară el. Fata asta este mai rece ca gheața. E calculată. E...

— E mama copilului meu.

Dean mârâie:

— Bine! N-ai decât să-ți distrugi viața! Ce-mi pasă mie?

Rămân cu gura căscată. Pe bune?!

După ce Dean iese din bucătărie, se lasă o tăcere apăsătoare. Într-un târziu, Allie se urnește din loc.

— Mă duc să vorbesc cu el, anunță ea. Nu-l băga în seamă, Tuck! Pur și simplu s-a purtat ca un nesimțit.

Nu-i răspund. Sunt prea necăjit.

Allie mă consolează:

— Dacă te ajută cu ceva, să știi că ai tot sprijinul meu. O să fii un tătic grozav.

Iubita lui Dean iese din bucătărie, iar eu arunc o privire spre băieți.

— Ați vorbit serios? Pot conta pe voi?

Amândoi dau din cap. Buzele lui Logan zvâcnesc, ca și cum se străduiește să nu râdă.

— Ce-i așa de amuzant?

— Frate, îți dai seama ce chestii oribile te așteaptă?

Sunt nedumerit.

— Caută pe YouTube filmări cu nașteri, mă sfătuiește Logan. A trebuit să ne uităm la câteva pentru un curs, când eram în anul întâi. Sunt îngrozitoare.

Amicul meu se cutremură.

— Știai că optzeci la sută dintre tipe fac pipi pe masa de naștere?

Garrett pufnește:

— Procentul ăsta e inventat!

— Bine, poate nu chiar optzeci la sută. Dar se întâmplă, și e *naspa*. Iar placenta e un sac uriaș, plin de sânge, care cade pur și simplu pe podea, după ce se naște copilul! După ce vezi așa ceva, îți garantez că n-o să mai vrei în veci să i-o tragi vreunei tipe.

— Dintr-odată, parcă-mi pare rău pentru Grace, comentează Garrett.

— Eu, unul, o să încerc s-o conving pe iubita mea să facă cezariană, spune Logan.

Dar licărul din ochii lui dă de înțeles că glumește. Poți conta oricând pe Logan ca să destindă atmosfera.

— Băieți, știu că e un mare șoc. Credeți-mă, nici eu nu mi-am revenit de tot. Dar o iu... — mă corectez, înainte să-mi iasă pe gură cuvântul care începe cu „i", fiindcă n-am de gând să-l rostesc în fața prietenilor mei, înainte să i-l spun ei —... eu țin la Sabrina. Dean are o părere greșită despre ea. Da, este ambițioasă, dar nu rece sau calculată. Are o inimă mare. E uluitoare!

Simt un nod în gât. Aș vrea ca Sabrina să se vadă prin ochii mei. Crede că mă trage în jos, dar greșește. Îmi oferă singurul lucru pe care l-am dorit dintotdeauna: o familie. Firește, se întâmplă mai repede decât am plănuit, dar nu poți să-ți programezi mereu viața.

— Pot să fiu eu nașul copilului? întreabă Garrett.

— Pe naiba! obiectează Logan. Tucker o să mă aleagă pe mine drept naș.

— Vezi să nu! E limpede că eu sunt cea mai bună alegere.

— E limpede că ești cel mai mare înfumurat! i-o întoarce Logan.

Pufnesc în râs.

— Țineți-o tot așa, că n-o să-l aleg drept naș pe niciunul dintre voi. Dar e bine de știut că sunteți așa de dornici. O să organizez un concurs, să vă pun la întrecere.

— O să câștig, anunță Garrett imediat.

— Poate în vis! îl contrazice Logan.

Ies din bucătărie, lăsându-i să se certe. Dean s-a purtat ca un măgar când le-am dat vestea cea mare, însă sunt ușurat să știu că pot conta pe sprijinul lui G. și al lui Logan.

Sunt convins c-o să am nevoie de el.

*

Am ajuns. Unde ești?

Mesajul lui Fitzy apare tocmai când parchez în față la Malone's. Am condus până aici direct de-acasă. Să-i anunț pe amicii mei c-o să am un copil nu este singurul lucru pe care am planificat să-l fac în seara asta. Trebuie să găsesc o nouă locuință și sper ca Fitz să mă ajute.

Eu: *Abia am ajuns. Intru acum.*

El: *Sunt în separeul din colț, în spate.*

Încui camioneta și mă îndrept spre bar. Mă strecor în separeu și mă așez în fața lui Fitzy care soarbe dintr-o bere. Comandă una și pentru mine. Îl salut și îi mulțumesc că a acceptat să ne vedem.

El ridică din umeri.

— Nicio problemă! Simțeam c-o iau razna. Apartamentul în care stau e al naibii de mic.

Hm... Nu mă așteptam ca ocazia de a deschide subiectul să apară așa de repede.

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine, Fitzy.

Amicul meu ridică o sprânceană.

— Despre apartamentul meu mic?

— Cam așa ceva. Contractul tău de închiriere expiră în mai, nu?

— Da. De ce?

— Ai idee ce-o să faci? Vrei să reînnoiești contractul sau te muți în altă parte?

Fitzy mustăcește.

— Suntem la un interogatoriu?

— Încerc să aflu ce plănuiești să faci.

După ce sorb din bere, îi zic:

— Nu mă întorc în Texas după absolvire.

— Cum așa?

— Copilul meu o să se nască în august.

Începe să tușească. S-a înecat cu berea.

— T... tu...

Fitz își drege vocea.

— O să ai un copil?

— Da. Sabrina e însărcinată.

— Aha! Uau! Presupun că ar fi cazul să te felicit.

— Mulțumesc!

Ochii lui mă cercetează.

— Pari mulțumit.

— Chiar sunt. Trebuie să găsesc o locuință de închiriat în Boston. Mi-am zis că nu strică să te întreb dacă ești interesat să ai un coleg de apartament.

Expresia lui e plină de părere de rău.

— Nu. Mă gândeam că n-o să am probleme cu naveta, dar am discutat cu Hollis. Mi-a adus aminte ce aiurea e să conduci iarna de la Boston până la Hastings, așa că anul ăsta o să rămân în apartamentul ăsta.

Încerc să-mi alung dezamăgirea.

— Bine. Nu-i nicio problemă.

— Poate că-i o întrebare stupidă, dar... de ce nu te muți cu Sabrina?

Nu-i deloc stupidă. E chiar foarte întemeiată. Născocesc la repezeală un răspuns.

— Relația noastră încă n-a ajuns în punctul ăla.

— Tucker, dacă vrei să te muți în Boston, știu pe cineva care are nevoie de un coleg de apartament.

Mă luminez la față.

— Cine?

— N-o să-ți convină, mă avertizează el.

— Cine? insist eu.

— Fratele lui Hollis. Proprietarul i-a scumpit chiria. Nu știe dacă mai poate plăti de unul singur.

Fir-ar să fie! Brody Hollis, cretinul cretinilor? Însă în clipa asta nu prea am de ales. Poate că Brody e nesuferit, dar apartamentul lui e mare, curat și are două dormitoare.

Și e la doar cinci minute de mers cu mașina de casa Sabrinei.

Oricât de mult îmi displace perspectiva de a locui cu Brody, nu pot nega că e o opțiune bună și convenabilă.

— Fitzy, îmi dai numărul de telefon al lui Hollis?

26.

Sabrina

— Am emoții.

Șoptesc cuvintele la urechea lui Tucker, astfel ca celelalte viitoare mame din sala de așteptare să nu mă audă. Fețele lor strălucesc de fericire, și nu vreau să le stric starea. Sunt foarte agitată. Totuși nu e cazul să-i fac și pe alții să se agite.

Mi-e teamă. Este primul consult la care vine și Tuck. Acum vom afla sexul copilului — dacă suntem amândoi de acord. Eu vreau să aflu. El vrea să fie o surpriză. Situația ilustrează perfect diferențele dintre noi. Mie îmi place să dețin mereu controlul. Dacă știu sexul copilului, pot să fac planuri, să cumpăr lucrușoare drăguțe pentru fetiță sau pentru băiețel, să caut un nume potrivit.

Tucker este genul de om care se lasă dus de val.

— N-ai de ce să fii emoționată.

Mă strânge de mână și mă sărută pe obraz.

Tresar fără să vreau. Buzele lui sunt moi și calde și aș vrea să le simt pe gură, nu pe obraz. Vreau să-i sărut gâtul și să-i sorb pielea până-l aud gemând. Vreau să-mi strecor mâna în

pantalonii lui, să-i apuc penisul și să-l mângâi până când are orgasm în palma mea.

V-am spus cât de excitată sunt?

Nu știu dacă e din cauza faptului că trupul meu e mai sensibil sau din cauza celor peste trei luni de hibernarea sexuală, dar am nevoie să fac sex! Chiar și când îmi ating din întâmplare sânii mă înfierbânt. Am citit că în primul trimestru de sarcină femeile sunt supraexcitate, dar apetitul meu sexual a luat-o razna abia în al doilea trimestru. Ori de câte ori îl văd pe Tucker, vreau să rup hainele de pe el.

Iar el o știe.

— Ești pregătită să fim mai mult decât prieteni, îmi șoptește el.

Îl privesc fix.

— Eu îți spun că sunt emoționată, iar tu te gândești la sex?

Tucker îmi zâmbește.

— Nu, *tu* te gândești la sex. Privirea ta mă imploră să ți-o trag.

Mă uit iute în jur, să mă asigur că nu a auzit nimeni.

— Nu-i adevărat! mint eu. Îmi fac griji despre ce urmează să vedem la ecografie. Am citit că e posibil să vedem fața copilului, degetele de la mâini și de la picioare...

Panica se instalează iar.

— Tuck, dacă n-are decât trei degete la o mână? Dacă nu are nas? Dumnezeule! Dacă avem un copil mutant?

Tucker se sprijină de spătarul scaunului și începe să se cutremure. Corpul lui e scuturat de un râs tăcut și dezlănțuit. Minunat! Tatăl copilului meu râde de mine!

— Fir-ar să fie, scumpo! Știam eu că n-ar fi trebuit să te uiți la filmul ăla de groază, aseară.

— Nu era nimic altceva de văzut la TV.

Și nu voiam să pleci de lângă mine! adaug în minte.

Jalnică mai sunt! Săptămâna trecută, am tot inventat motive ca să-l chem la mine: „Trebuie să căutăm cursuri de respirație", „Mă dor șalele... n-ai vrea să-mi faci un masaj?" sau „Poate c-ar trebui să nasc în apă, ce crezi". M-a sfătuit să mă mai gândesc la varianta asta, dar nu vorbisem serios. Gândul de a naște într-o cadă plină cu apă și cu fluidele mele corporale îmi întoarce stomacul pe dos.

Pentru că Tucker e un tip foarte de treabă, a condus până la Boston de fiecare dată când l-am chemat. Într-un fel, mă tem că profit de el, însă mă tot asigură că nu-l deranjează deloc.

Râsul lui s-au potolit.

— N-o să avem un copil mutant. O să fie perfecțiunea întruchipată. Pe cuvânt!

Sunt strigată pe nume.

Țâșnesc în picioare. Tucker mă sprijină. Îmi cuprinde umerii cu un braț vânjos. O urmăm pe asistenta îmbrăcată în halat roz. Înaintăm pe un hol larg și bine luminat. Intrăm într-o cameră de examinare și asistenta îmi spune să mă urc pe masă. Aparatul de ecografie este pregătit.

Când femeia ne lasă singuri, izbucnesc:

— Chiar vreau să știu sexul copilului!

Tucker se bosumflă.

— Dar gândește-te ce tare o să fie când doctorul o să ne ia prin surprindere și o să strige: „E băiat!" sau „E fată!"

Nu mai vreau alte surprize în viața mea. Situația de acasă este deja mult prea tensionată. Nana îmi face morală zilnic pentru că am rămas gravidă. Îmi reproșează că păstrez copilul și îmi repetă că n-o să aibă grijă de el pe gratis, doar pentru că sunt nepoata ei. Firește, Ray face comentarii răutăcioase despre faptul că sunt ușuratică, despre burta mea mare și despre prostia mea, fiindcă nu știu cum se folosește un prezervativ.

Pe părerea lui Ray nu dau doi bani. Dar Nana... Sunt sigură c-o să se dea pe brazdă când o să-și țină în brațe strănepotul sau strănepoata. Dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru copii.

— Vreau să aflu acum! mă vait eu.

Nu-mi pasă că vorbesc ca o puștoaică arțăgoasă.

Tucker oftează din rărunchi.

— N-o să am câștig de cauză, așa-i?

— Exact! Uite ce-ți propun: poți să pleci din cameră când doctorul o să-mi spună ce sex are copilul, iar eu jur să nu-ți zic. O să ascund hăinuțele pentru copil în dulapul meu, ca să nu vezi ce am luat.

— S-a făcut!

Suntem întrerupți de sosirea tehnicienei, care mă felicită călduros și-mi spune să-mi trag cămașa, ca să-mi poată unge burta cu glicerină.

— Ai vezica plină? întreabă ea.

— Vezica mea e mereu plină.

Replica mea o face să râdă.

— Nu-ți face griji. N-o să dureze mult. Curând, o să poți face pipi.

— Super! O să-mi împlinesc visul.

Tehniciana se apucă de treabă. Când și când, mai zice câte ceva: cum că șira spinării copilului arată ca un mic șirag de perle sau că — Slavă Domnului! — bebelușul are zece degete la mâini și tot zece la picioare.

Tucker urmărește imaginile neclare de pe ecran. La un moment dat, se apleacă și mă sărută pe frunte. Un val de căldură se desfășoară în trupul meu. Sunt bucuroasă că e aici. Chiar sunt.

— Asta-i tot, zice femeia.

După ce-mi curăță burta de gel, tehniciana apasă un buton și ecograful țiuie, dând la iveală o fotografie.

— Sabrina, medicul o să vină imediat, să-ți vorbească. Dacă vrei să-ți golești vezica, toaleta e la două uși mai jos, pe stânga.

— Mă întorc imediat, îl anunț pe Tucker, apoi dau buzna afară din încăpere.

Când revin în camera de consult, doctorița Laura e aici. Stă de vorbă cu Tuck. Femeia pare să-și cunoască bine meseria. Are vreo treizeci și cinci de ani și vorbește foarte direct, ceea ce-mi place.

— Tăticul copilului zice că v-ați ciondănit dacă să aflați sau nu sexul copilului, mă tachinează ea.

— Tăticul e un încăpățânat, bombăn eu.

Tucker mă contrazice:

— Ba nu! Mămica e o încăpățânată căreia nu-i plac surprizele.

Îmi mângâi burta. În ultima lună s-a mărit și mai mult.

— Chestia asta n-a fost de-ajuns ca surpriză? întreb eu.

Doctorița Laura râde, după care se concentrează asupra pozei pe care-o ține în mână.

— Bun, avem o imagine foarte clară. Din moment ce Sabrina este pacienta mea — nu tu, John —, o să-i dezvălui sexul copilului, dacă asta vrea.

Tucker se preface că-mi aruncă o căutătură urâtă.

— Trădătoareo!

— Vreau să știu, îi spun doctoriței. Poți să ieși din cameră, tăticule.

— Nuuu! M-am răzgândit. Vreau să știu și eu.

— Ești sigur?

El dă din cap cu seriozitate.

— OK. Sunt gata să aud! o anunț pe doctoriță.

Ochii ei sclipesc.

— Felicitări! Aveți o fetiță!

Oxigenul din plămânii mei pare c-a rămas blocat acolo. Pulsul mi se accelerează. E ca și cum tot ce mă înconjoară devine

mai clar. Culorile par mai strălucitoare, aerul e mai ușor și această experiență — mica viață care crește în mine — e, dintr-odată, nespus de *reală*.

— Avem o fetiță, repet eu.

Mă răsucesc spre Tucker.

— O să avem o fată, murmură el.

Doctorița Laura ne lasă câteva secunde să ne minunăm în tăcere, după care-și drege glasul.

— Deci totul arată foarte bine. Fătul e sănătos, bătăile inimii sunt puternice. Continuă să iei vitaminele prenatale și încearcă să nu te obosești! Ne revedem peste patru săptămâni.

Se oprește în prag. Îi face cu ochiul lui Tucker și spune ceva enigmatic:

— Referitor la cealaltă chestie despre care ai întrebat, ai undă verde.

După ce doctorița pleacă, mă încrunt la el.

— Care „cealaltă chestiune"?

El ridică din umeri și încearcă să se eschiveze.

— Am pus o întrebare de tătic. Hai să mergem! Vreau să-ți arăt ceva înainte să te duc acasă.

— Ce să-mi arăți?

— E surpriză.

— Tocmai ai aflat că nu-mi plac surprizele.

Tucker râde.

— Crede-mă, asta îți va plăcea.

27.

Sabrina

După un sfert de oră, scrutez bănuitoare strada pe care Tucker tocmai a virat.

— Ce facem aici?

Cartierul ăsta e dubios. E doar la cinci minute de condus de casa mea, deci normal că e dubios.

— Ai răbdare! mă mustră el.

Parchează lângă trotuar, în fața unei clădiri din cărămidă, cu zece etaje.

Mă înarmez cu răbdare și aștept să-mi deschidă portiera. Tipul ăsta nu acceptă să-mi deschid sigură portiera. Parcă n-ar înțelege că am și eu mâini.

Tucker mă conduce la intrarea în clădire. Am un milion de întrebări, dar știu că nu-mi va răspunde la ele, așa că-l urmez supusă într-un hol micuț. Urcăm cu liftul până la etajul al zecelea, ieșim într-un hol scurt și ne oprim în fața apartamentului 10C.

Tucker scoate o cheie din buzunar și descuie ușa.

— Cine locuiește aici? întreb eu.

— Eu.

— Ce? De când?

— De trei zile. De fapt, o să mă mut aici la sfârșitul săptămânii. Acum trei zile, noi am ajuns la o înțelegere.

— Noi?

— Fratele unui coechipier de-al meu și cu mine.

Sunt nedumerită. Nu a pomenit deloc că se mută în Boston.

— Aha! Și cum rămâne cu casa din Hastings?

— Contractul de închiriere expiră în iunie. Oricum ar fi trebuit să mă mut. Mi s-a părut logic să caut o locuință aici, în Boston. O să fiu mai aproape de tine și de copil. Vrei să arunci o privire?

— Ăăă... sigur.

Încă nu mi-am revenit din buimăceală.

Tucker își împletește degetele cu ale mele și mă conduce prin apartament. Deși exteriorul clădirii nu arată grozav, interiorul este surprinzător de frumos. Apartamentul e foarte luminos, are parchet și este în stil *open-space*. În hol se deschid trei uși care duc spre baie și spre două dormitoare.

— Nu mi-am adus aici niciun bagaj deocamdată, spune el.

Intrăm într-un dormitor mare și gol. O fereastră uriașă lasă să intre așa de multă lumină, că aș fi vrut să am ochelarii de soare cu mine. Mă plimb prin camera pustie. Mă apropii de fereastră și privesc afară.

— Frumos! Camera ta dă spre scara de incendiu.

— Dar și mai mișto e că duce spre terasa de pe acoperiș. Doar apartamentele de la etajul al zecelea au acces la ea. E și un grătar acolo.

— Oho! E nemaipomenit!

Ne întoarcem în bucătărie. Tucker deschide frigiderul.

— Vrei să bei ceva? Avem suc de portocale, lapte și apă. Și o tonă de bere, dar tu nu pui gura pe așa ceva.

— Dă-mi, te rog, apă.

Scoate o carafă din frigider și-mi toarnă apă într-un pahar. Îmi trec mâna peste blatul imaculat.

— E supercurat aici.

— Mda. Una dintre puținele calități ale lui Brody e că-i place să aibă apartamentul lună. Știi tu... pentru că gagicilor le trece cheful de sex când văd haine aruncate alandala.

Zâmbesc.

— Brody nu greșește. Tipul ăsta ia toate deciziile în funcție de posibilitatea de a le-o trage tipelor?

— O, da! Te superi dacă iau o bere?

— Nu! Dar unde-i Brody? La muncă?

— Da. Lucrează la Morgan Stanley, de la nouă la cinci.

Sorb din apă, iar Tucker își deschide o bere. Pe blat, lângă cuptorul cu microunde, văd un teanc de broșuri colorate, așezat pe un raft.

— Ce-s astea?

Pe prima broșură de deasupra scrie *Fitness. Pentru tine. Pentru ea. Pentru oricine.*

— Niște prospecte. Le-am luat alaltăieri, când căutam o oportunitate de afacere.

Le răsfoiește.

— Asta-i pentru un cabinet de epilare cu ceară și epilare cu laser pentru femei. Hollis spune că e ca și cum ai fi ginecolog, dar fără să fie nevoie să faci Medicina. Vezi păsărici toată ziua.

Buzele mele zvâcnesc.

— Amicul tău pricepe că, doar pentru că epilează părțile intime ale fetelor, nu înseamnă că o să le atingă și în alte feluri?

— Nu. Probabil crede că asta i-ar da undă verde să le-o tragă.

— Ce drăguț! comentez eu.

Privesc două fotografii lucioase. În ele se lăfăie picioare lungi, epilate, lângă care un text cu litere îngroșate susține că laserul

cutare e cea mai bună variantă de epilare. Hm... Dacă Tucker își cumpără un salon de epilare cu laser, poate că o să-mi ofere epilare gratuit. Din cauza burții mele în creștere, îmi vine tot mai greu să mă epilez singură.

Tucker scoate altă broșură.

— Asta-i pentru vânzare de lopeți. Din ușă în ușă.

Mă strâmb.

— Sună groaznic. Și se câștigă bani din așa ceva?

— Conform documentației francizei, da. Dar mă cam îndoiesc.

— Ce altceva mai ai acolo?

— Broșuri pentru jucării sexuale, mașini de spălat, cluburi de fitness, o sută de mii de afaceri cu mâncare. Mâncarea sănătoasă e ultimul răcnet.

— Nu ești deloc entuziasmat.

— Așa e!

Strânge toate broșurile și le aruncă în coșul de gunoi.

— Poate că o franciză nu-i o afacere potrivită pentru mine.

Îmi mușc buza de jos. Șovăi câteva clipe. În cele din urmă, întreb:

— Ce-ai fi făcut dacă nu apărea situația asta?

Îmi plimb mâna pe burta umflată.

— Mi-aș fi luat câmpii, spune el. Mama vrea să cumpăr afacerea unui agent imobiliar din orașul ei...

Îmi mușc și mai apăsat buza de jos.

— ... dar aș prefera să epilez fundurile tipilor decât să vând case în Patterson. Deci poți să-ți ștergi de pe față expresia aia neliniștită.

Privirea lui poposește iar pe burta mea. De la ecografie încoace, nu se poate abține s-o privească. Nici eu nu-s mai breaz. Mereu pun palmele pe burtica mea. Iar acum, când știu că fetița mea e chiar sub palma mea, mi se pare de-a dreptul specială.

Mă cocoț pe un scaun de bar și-i fac semn să se apropie.

— Vrei s-o atingi?

— Mereu vreau s-o ating.

Tucker se lasă pe vine în fața mea, cuprinzând cu palmele umflătura.

— Salut, frumoaso! Tati e aici.

Ridică privirea spre mine. Părul lui e ciufulit, iar ochii căprui sunt plini de afecțiune.

— Mai dă din picioare?

— Uneori.

Îi călăuzesc mâna în locul unde fetița obișnuiește să izbească de parcă vrea să iasă la lumină.

— Atinge aici!

Ne ținem respirația și așteptăm. Mâna lui Tuck îmi apasă burta cu fermitate. Căldura palmei pătrunde în pielea mea, răspândindu-mi-se prin trup până când nervii încep să mă furnice.

Te gândești la prostii! Tucker vrea să comunice cu copilul, nu încearcă să te pipăie!

Da, numai că... e așa de bine! Eu și Tucker n-am mai făcut sex de ceva timp. Iar în ultima vreme, să mă culc cu el e aproape singurul lucru la care mă pot gândi. Noaptea, când copilul mă ține trează, îmi amintesc cum e să-l simt pe Tucker între picioarele mele. Coapsele lui frecându-se de pielea mea, când se cufunda în mine. Îmi amintesc senzația iscată de penisul lui în interiorul meu. Îmi amintesc atingerea dinților lui pe sâni. Toate aceste gânduri îmi întețesc răsuflarea. Brusc, pielea mea e foarte sensibilă.

— Sabrina — spune Tucker cu voce dogită —, la ce te gândești?

— La tine.

— Te gândești la mine ca la un amic sau ca la altceva?

— Ca la altceva.

Palmele lui coboară încet și ajung pe coapse. Fără să vreau, desfac picioarele. Degetele lui mari mângâie betelia pantalonilor de trening.

— Dă-mi mai multe detalii, șoptește el.

Dintr-odată, mă întorc cu gândul la prima noapte petrecută împreună, când Tucker s-a tolănit în camionetă și mi-a spus — de fapt, mi-a ordonat — să iau ce-mi doresc.

— Mă gândeam la scula ta în gura mea.

Degetele lui se strecoară între coapsele mele.

— Pe bune? Eu mă gândesc ce mult îmi doresc să-ți scot pantalonii și să-ți ling păsărica până când toate grijile tale dispar.

— Eu... La naiba! Acum sunt grasă.

— Nu. Ești perfectă.

Tucker se ridică și mă ia cu totul în brațe. Mă zbat în strânsoarea lui.

— Stai! Sunt prea grea.

— Vorbești prostii!

Intră în sufragerie. Fără să-mi dea drumul, mă întinde pe canapeaua tapițată cu piele neagră.

— E canapeaua noului tău coleg de apartament!

— Noul meu coleg de apartament n-o să știe ce facem noi. Dezbracă-te! Mor de nerăbdare, femeie.

Sângele meu pulsează sub privirea lui aprinsă. Ne repezim să scăpăm de haine. Își scoate cămașa și o aruncă pe jos. Apoi e rândul bluzei mele și al pantalonilor de trening să ajungă pe podea. La scurt timp, aterizează jeanșii și boxerii lui. Când îmi scot sutienul, lui Tucker îi scapă o înjurătură.

— Să fiu al naibii!

Tonul lui are o notă uluită. Se apropie și se așază lângă mine, pe canapea. Penisul lui în plină erecție se leagănă la fiecare pas.

— Știu, îi zic eu. Au crescut.

Îngenunchează între picioarele mele, întinde mâinile și cuprinde în palme sânii grei.

— Sunt nemaipomenit de mișto!

Tresar când își trece degetele peste sfârcurile tari.

— Și foarte sensibili, gâfâi eu.

Un licăr poznaș îi apare în ochi.

— Crezi că poți să ai orgasm dacă-i ling?

— Habar n-am. Hai să aflăm!

Fără zăbavă, gura lui se repede la un sân. Degetele lui îl mângâie pe celălalt. Suge așa de tare, că mă arcuiesc pe perne. O, Dumnezeule! Parcă ar exista o legătură directă între limba lui și vaginul meu. Când geme, simt sunetul în tot corpul. Șoldurile mele se desprind de canapea, căutând alinare.

— Trage-mi-o! îl rog eu.

Se așază și mă trage deasupra lui. Nu știu cum reușește să nu piardă contactul cu sânii mei. Îl încalec. Încerc să mă frec de scula lui, dar burta mea voluminoasă îmi stă în drum. Gem de frustrare.

Tucker strecoară o mână între noi. Trăgându-mi chiloții într-o parte, degetele lui găsesc pielea umedă și începe să frece. Două degete alunecă de-a lungul despicăturii, în vreme ce degetul lui mare îmi dezmiardă clitorisul. Dintr-odată, senzațiile mă copleșesc. Am orgasm. Îi rostesc numele cu un geamăt. Chiar și după ce îmi revin, încă nu-mi este de-ajuns. Întind mâna și-i strâng tare penisul.

— Ăsta! icnesc eu. Îl vreau!

Cu o privire arzătoare, Tucker îmi scoate chiloții și mă întinde pe spate. Își apucă penisul în palmă și-l conduce spre despicătura mea. Icnesc tare când vârful penisului își croiește drum înăuntru.

Se oprește brusc.

— Ești bine?

Îmi dau seama că în el dorința se luptă cu îngrijorarea. Vreau să mi-o tragă tare. Vreau să-mi aducă aminte că sunt frumoasă, că merit să fiu dorită și că încă îi dau lumea peste cap.

Îmi încolăcesc picioarele pe după șoldurile lui și încerc să-l trag mai adânc în mine.

— Sunt mai mult decât bine. Vreau să mi-o tragi. Te rog!

Expresia aprigă care i se întipărește pe față îmi taie răsuflarea. Pătrunde adânc, tare. Nu l-am mai simțit așa de aproape de mine de foarte mult timp. E extraordinar de plăcut.

Gura lui se lipește de pielea sensibilă din spatele urechii mele. Săruturile umede se înșiră de-a lungul umărului și al claviculei. Îmi suge din nou sfârcurile. De plăcere, văd stele verzi. Își strecoară o mână sub fundul meu, ridicându-mă puțin de pe canapea. Șoldurile lui se mișcă. Se opintește până atinge locul acela care mă face să strig. Nu se oprește nicio clipă. Pătrunde în mine iar și iar. Capul penisului se freacă de mănunchiul de nervi din mine, până mă transform într-un iureș de icnete și zvârcoliri.

— Mi-a fost așa dor de tine, spune el cu voce sugrumată.

Nu-i răspund, pentru că am uitat cum se vorbește. Plăcerea este prea intensă. Îmi încețoșează creierul. Tucker continuă să-mi sărute sânii. Apoi se ridică în capul oaselor, mă apucă de șolduri și mă pătrunde mai apăsat, mai iute. Pielea tapițeriei se freacă de a mea. Părul mi s-a lipit de față. Respir greoi. Sunt pierdută în vâltoarea senzațiilor. Nu mă pot concentra decât asupra lui. Cât de plăcute sunt senzațiile pe care le stârnește în mine! Cât de mult îl doresc și cât de tare bate inima mea pentru el!

Cât de îndrăgostită sunt de el...

— Dă-ți drumul! mă îndeamnă el răgușit. Dă-ți drumul, Sabrina!

Plăcerea se acumulează în mine până când detonează, făcându-mă să-mi pierd autocontrolul, topindu-mi trupul. Tucker își lasă capul pe spate și, cu un geamăt, își dă drumul în mine. Zac sub el, complet epuizată.

Habar n-am cum de mai găsește puterea să se ridice și să meargă în bucătărie. Sunt moleșită. Murmur un „mulțumesc" când se întoarce cu prosoape de hârtie și mă ajută să mă șterg.

Se întinde pe canapea și trage o pătură peste trupurile noastre goale. Mă strânge la piept. Mă rog ca azi Brody Hollis să nu se întoarcă mai devreme de la muncă.

Tucker îmi mângâie părul, iar cuvintele de dragoste care-mi stau pe limbă, grele ca plumbul, se luptă să iasă la lumină. Le reține cu greu. La urma urmei, a fost doar o partidă de sex. Aveam amândoi nevoie să ne descărcăm energia sexuală, asta-i tot. Nu trebuie să despic firul în patru. Nu pot nici să mă încred în propriile mele emoții, când hormonii aleargă ca nebunii prin sângele meu. Mă ghemuiesc în trupul lui acoperit de sudoare. Ajunge atât. Orice îmi oferă el este de-ajuns. N-o să cer mai mult.

— Când eram amândoi la ecograf, ce tot șopteați tu și doctorița? îl întreb.

Tucker pufnește în râs.

— Vorbeam despre asta.

— Despre *asta*?

— Da.

Bagă o mână sub pătură și mă ciupește de un sfârc.

— Am întrebat-o dacă putem face sex.

Nu-mi vine să cred!

— I-ai cerut voie obstetricienei mele să mi-o tragi?

Tucker se apără:

— Voiam să fiu sigur că nu-i fac rău copilului. Iisuse! Scuze că mă port ca un tată grijuliu!

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet.

Când sună telefonul lui, bombănim amândoi, nemulțumiți. Se apleacă fără tragere de inimă și scotocește prin buzunarele pantalonilor. Pescuiește mobilul și se cuibărește iarăși lângă mine.

Plină de curiozitate, trag cu ochiul la ecran.

Scot un strigăt îngrozit.

Ridicându-mă dintr-odată în capul oaselor, smulg telefonul din mâna lui Tucker.

— Dumnezeule! țip eu. Ce mai e și *asta*?

28.

Tucker

Știu că n-ar trebui să râd. Mama copilului meu este supărată. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac este să râd de ea, dar expresia oripilată de pe fața ei e nemaipomenit de comică.

Sabrina mă pocnește în umăr.

— Tucker! Nu mai râde și spune-mi ce naiba e asta!

Mă uit la poză și din nou mă copleșesc hohotele de râs.

— Cu asta ar trebui să liniștim copilul, bâigui eu.

Sabrina mă pocnește din nou.

— Logan a făcut asta pentru copil. E testul de liniștire a copilului.

— Tuck, jur pe Dumnezeu că, dacă nu-mi explici, trimit poza asta la poliție.

Încerc să-mi stăpânesc râsul.

— Tucker!

Cu respirația întretăiată, reușesc să mă ridic de pe canapea. Mă uit la arătarea împăiată etalată pe ecranul mobilului. Probabil că e un ursuleț, dar arată oribil. Cusăturile animăluțului par desprinse dintr-un film regizat de Tim Burton. Un ochi este

alcătuit dintr-un nasture, iar celălalt arată amenințător: un X cusut cu ață neagră. O porțiune de blană falsă lipsește de pe o latură a capului. Labele sunt de mărimi diferite.

Sub poză Logan a scris:

Grace crede că asta o să sperie bebelușul. Zi-mi că nu-i adevărat!

Grace nu greșește.

— De ce ne-a făcut Logan așa ceva? întreabă Sabrina.

— E un concurs. Logan vrea să fie nașul copilului.

— Vorbește clar!

— El și Garrett vor să fie nașii copilului. Am făcut o glumă idioată, cum c-o să-i pun să se întrecă pentru titlu, și li s-a părut o idee grozavă. Așa că acum rivalizează pentru onoarea de a năși.

Sabrina ridică din sprâncene.

— Te-ai gândit vreo clipă că, poate, eu nu vreau ca niciunul dintre ei să fie nașul copilului?

— Bineînțeles. M-am gândit că, la un moment dat, o să vorbim despre viitorii nași. Sincer, cred că Garrett și Hannah ar fi niște nași grozavi.

— Vor trebui să negocieze cu Hope și cu Carin. Și ele vor să fie nașe. Dar deja l-ai exclus pe Logan din concurs?

Privirea mea fuge iar la poza de pe ecran.

— Hm... Da.

În cele din urmă, un zâmbet firav se ivește pe buzele ei.

— Și ce presupune întrecerea dintre Garrett și Logan?

Oftez.

— E complicat. Tâmpit de complicat.

— Nu mă miră deloc, declară Sabrina, înveselită.

— Există vreo cinci categorii. Fiecare este făcută să dovedească o calitate absolut necesară pentru un naș.

Sfinte Sisoe! Nu-mi vine să cred că zic prostiile astea. A trebuit să ascult explicația ridicolă a lui Logan. Mă simt de parcă, repetându-le, aprob nebunia asta.

Sabrina pare fascinată.

— Care sunt categoriile?

— Liniștirea copilului. Stăpânirea de sine. Suport psihologic. Hm... finanțe. Și... La naiba! Nu pot să-mi amintesc care era ultima.

— Cum anume aduce consolare cumpărarea unui animal de pluș?

— Cumpărarea? Iubito, creatura aia e făcută de mână. Băieții au cumpărat un kit pentru a confecționa singuri propriul animal de pluș.

Sabrina rămâne cu gura căscată.

— Doamne! Ăsta da, devotament!

— Suntem jucători de hochei. Devotamentul față de o cauză e în firea noastră.

— Cum o să știți cine câștigă? Le acorzi puncte?

— Trebuie să aleg un câștigător la fiecare categorie.

— Ți-au arătat copii după declarațiile de venit, ca să hotărăști cine câștigă la categoria finanțe? întreabă ea sec.

— Nu. Dar va fi remiză, pentru că amândoi vor juca la profesioniști. La fel și la suportul psihologic: în niciun caz nu aveam de gând să aleg între Hannah și Grace. N-am chef ca fetele să mă castreze.

Sabrina chicotește.

— Deci cine câștigă la categoria liniștirea copilului?

— Dacă Garrett nu coase ceva și mai înfiorător decât animăluțul lui Logan — îndrept degetul spre telefonul meu —, sunt sigur că el o să câștige.

— Știi că prietenii tăi sunt al naibii de ciudați?

— Sunt foarte conștient de asta. Mâine după-masă lucrezi la Poștă?

— Nu. De ce?

— Speram să vii la apartament să mă ajuți să împachetez niște chestii. Băieții vor fi acolo, cu Hannah, Grace, poate și cu Allie. Am închiriat o dubă și toată lumea mă ajută să mut mobila în noul apartament.

Mă grăbesc să adaug:

— Bineînțeles că n-o să te las să ridici nimic greu. M-am gândit că m-ai putea ajuta cu lucrurile ușoare, cum ar fi hainele. O să comandăm pizza, așa că vom avea mâncare...

Las cuvântul „mâncare" să plutească ispititor în aer. Știu cât s-a mărit apetitul ei în ultima vreme.

Dar fruntea Sabrinei se încrețește a ezitare.

— Ești sigur că nu-i va deranja să mă vadă acolo?

— Normal că nu. Chiar vor să te cunoască. Ieri, Wellsy a spus că-i pare rău că niciodată nu vii pe la noi.

— Wellsy? se miră Sabrina.

— Hannah. Numele ei de familie este Wells, iar Garrett a poreclit-o Wellsy.

Dintr-odată, mă neliniștește gândul că noi doi suntem împreună din iarnă, dar ea nu prea știe mare lucru despre cei mai apropiați prieteni ai mei.

— Nu știu ce să zic, Tuck...

Îi arunc un zâmbet radios.

— Te rog! Pentru mine ar însemna mult.

— Aha...

Încruntarea ei se topește ca untul la soare.

— Bine. O să vin.

*

Sabrina se ține de cuvânt și apare la apartament a doua zi, pe la ora două. Când ajunge, mai să fie lovită de salteaua pe care Logan și Fitzy o trag spre dubă. Aici e un adevărat haos.

O trag departe de pericol și o sărut pe buze.

— Bună, scumpo! Mulțumesc că ai venit.

Roșeața i se ridică în obraji când realizează că Hannah și Grace stau chiar în spatele meu și că au fost martore la sărut. Mie, pe de altă parte, nu mi-ar păsa nici dacă ne-ar vedea făcând amor sprijiniți de un zid. Sabrina e extraordinar de frumoasă în rochie ei de vară cu flori albastre și cu părul întunecat prins în coadă. În ultimele luni obrajii ei sunt mereu roz, ceea ce demonstrează că femeile chiar strălucesc când sunt însărcinate.

— Bună! le zice ea.

Vocea ei sună ciudat de timid.

Le-o prezint fetelor, care o salută călduros. Sabrina se obișnuiește repede cu ele. Se pare că o cunoaște deja pe Hannah, fiindcă o vede mereu în restaurantul în care lucrează ea.

— Vrei să bei ceva? o întreb, în vreme ce o conduc spre bucătărie.

Hannah și Grace vin după noi.

— Nu, mulțumesc. Pune-mă la treabă!

— Oricum aveam de gând să facem o pauză. Fitzy a apărut mai devreme decât am stabilit și trebuie să plece peste o oră. Deja am scos mobila din camera mea. Tot ce ne rămâne de făcut este să golim dulapul și sertarele. Ia loc! Să-ți aduc niște apă?

— Sigur.

Hannah și Grace i se alătură la masă. Nu-mi scapă felul în care privirile lor alunecă spre burta Sabrinei. Se vede clar că este gravidă, deși burta ei încă nu e foarte mare. Poate cam cât o minge de baschet. Fiica mea e acolo, înăuntru. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mi se umple inima de mândrie. Fiica

mea. Dumnezeule! Viața e ciudată, imprevizibilă și absolut minunată.

— Cum te simți? o întreabă Hannah pe Sabrina. Mai ai grețuri matinale?

— Nu. De două luni nu le mai am. Acum sunt doar obosită și înfometată și am nevoie să merg la baie din două în două minute. Pe deasupra, îmi este din ce în ce mai greu să-mi zăresc picioarele. Probabil că-i un lucru bun; cred că sunt umflate și de două ori mai mari decât de obicei.

— Ce nașpa! spune Grace, înțelegătoare. Dar trebuie să vezi partea bună. O să ai o minune cu obrăjori bucălați.

Sabrina zâmbește.

— Ha! O să vă sun la trei dimineața, când minunea mea cu obrăjori bucălați va urla din toți bojocii. *Atunci* să-mi spuneți cum e cu „partea bună"!

Hannah pufnește.

— Are dreptate, Grace.

Îi aduc Sabrinei un pahar cu apă. Fetele continuă să glumească despre toate lucrurile „minunate" care ne așteaptă pe mine și pe Sabrina: lipsa de somn, schimb de scutece, colici, apariția primilor dinți.

Sincer, nimic din toate astea nu mă sperie. Dacă nu muncești din greu pentru un anumit lucru, cum te poți bucura cu adevărat de el ?

Se aud pași dinspre bucătărie. Intră Garrett, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Când o observă pe Sabrina, se luminează.

— Ce bine că ești aici! Stai puțin! Trebuie să iau ceva.

Sabrina se întoarce spre mine, parcă întrebând: *Cu mine vorbește?*

Garrett dispare la etaj.

La masă, Hannah își trece o mână prin păr și-mi aruncă o privire rugătoare.

— Amintește-ți că Garrett e cel mai bun prieten al tău, da? îmi spune ea.

Replica ei sună rău-prevestitor.

Când Garrett se întoarce, are în mână un blocnotes și un pix. Le pune pe masă și se așază în fața Sabrinei.

— Tuck, ia loc! E important.

Sunt tare nedumerit. Expresia resemnată a lui Hannah nu mă lămurește deloc. După ce mă așez lângă Sabrina, Garrett deschide blocnotesul.

— Bun. Haide să discutăm despre nume!

Sabrina ridică din sprâncene și-mi aruncă o privire. Ridic din umeri. Pur și simplu nu știu despre ce naiba vorbește tipul ăsta.

— Am pregătit o listă mișto. Cred c-o să vă placă.

În clipa următoare îi cade fața.

— Rahat! Nu putem folosi nume de băieți.

Sabrina ridică o mână.

— Stai! Vrei să zici că tu alegi nume pentru copilul nostru?

Garrett dă aprobator din cap. Răsfoiește paginile, cu un aer preocupat.

Mama copilașului meu cască gura la mine. Din nou, ridic din umeri.

— De curiozitate, care erau numele de băieți pe care le-ai ales?

Grace își acoperă fața, luptându-se cu un zâmbet. Prietenul meu se înveselește din nou.

— Ei, cea mai tare alegere era Garrett.

Râd îndeajuns de tare încât paharul cu apă al Sabrinei începe să vibreze.

— Aha, spun eu, intrând în jocul lui. Și care era pe al doilea loc?

— Graham.

Hannah oftează.

— Dar e-n regulă, ne asigură Garrett. Am și câteva nume bestiale de fete.

Bate cu pixul în blocnotes și rostește două silabe:

— Gigi.

Sunt siderat.

— Îți bați joc de mine? Nu vreau ca pe fiică-mea s-o cheme *Gigi*!

Sabrina e nedumerită.

— De ce Gigi? îl întreabă ea.

Imediat, îmi pică fisa. Fir-ar să fie!

— „G.G." mormăi eu. Inițialele pentru Garrett Graham.

O secundă, Sabrina rămâne tăcută. Apoi izbucnește în râs. Se molipsește Grace și, în final, chiar și Hannah, care mai adineauri clătina dezaprobator din cap.

— De ce vă hliziți? spune Garrett, contrariat. Nașul trebuie să aibă un cuvânt de spus în alegerea numelui. Așa scrie în regulament.

— Ce regulament? izbucnește Hannah. Inventezi „reguli"!

— Și ce dacă?

— În afară de asta, încă n-ai fost ales naș, subliniez eu cu un zâmbet, chiar în clipa când Fitzy și Logan intră în bucătărie.

Gesticulez spre Logan și adaug:

— Nemernicul ăsta încă n-a părăsit competiția.

Garrett radiază de mulțumire.

— De fapt... Logan a renunțat.

Mă răsucesc pe scaun și mă uit la coechipierul nostru.

— Cum adică?

Logan pare ursuz.

— Am hotărât să mă retrag, mormăie el. Să fii naș e o responsabilitate prea mare.

Garrett pufnește ironic.

— Să te „retragi"? Mai nou, așa se zice?

Logan se încruntă la el.

— Da. Pentru că-i adevărat.

Garrett sare în picioare.

— Chiar așa? Mă întorc imediat.

Eu și Sabrina schimbăm priviri uimite. Garrett iese din bucătărie. Îl aud mișcându-se prin sufragerie. Un minut mai târziu, apare din nou și flutură ceva pe la nasul lui Logan.

— Dacă te-ai retras, cum explici *asta*?

Sabrina scoate un țipăt de groază.

Sunt foarte curios să aflu de ce Garrett ține în mână o păpușă micuță, care înfățișează un bebeluș fără cap.

— Ai adus-o acasă? se scandalizează Logan.

— Da. La ce dracu' le folosea lor acolo? Păpușa n-are cap, frate.

— Unde este „acolo"? întreb eu atent, deși nu sunt convins că vreau să aud răspunsul.

— Cursul de resuscitare a nou-născuților, explică Garrett. Azi-dimineață am fost la un curs, la centrul de sănătate din campus.

Sabrina pare buimăcită.

Garrett zâmbește trufaș și adaugă o precizare:

— Era testul pentru stăpânirea de sine în situații de presiune. Logan l-a picat. Normal că eu l-am trecut cu brio.

— E vina mea că nu-mi cunosc propria putere? protestează Logan.

— Da! râde Garrett. E *doar* vina ta.

Ridică păpușa în aer și o agită batjocoritor.

— Arată-mi pe păpușă unde-i creierul tău! Aha! Nu poți, pentru că ai decapitat-o.

— Hai să mergem sus și să împachetăm, îmi propune Sabrina.

— Băieți, o speriați! le reproșează Hannah celor doi idioți care se ceartă. Iubitule, lasă păpușa deoparte! Logan, n-o să te las niciodată să ai grijă de viitorii mei copii.

Hannah își concentrează iar atenția asupra Sabrinei.

— La ce alte nume pentru copil te-ai gândit?

— Nici măcar nu am discutat cu Tucker despre asta, recunoaște iubita mea.

— Dar ce nume îți plac?

Sabrina stă să se gândească.

— Îmi place „Charlotte".

— Ador numele ăsta! exclamă Grace. „Charlotte Tucker" sună bine.

— Charlotte James, o corectează Sabrina.

Îi arunc o căutătură urâtă și declar:

— Numele ei de familie o să fie Tucker.

— Ba nu! mă contrazice Sabrina. O să fie James.

— Ce zici de Tucker-James? strigă Fitzy care tocmai își ia o bere din frigider.

— Nu! strigăm noi doi, la unison.

Nu c-am avea ceva împotriva cratimelor. Problema e că suntem amândoi niște idioți căpoși.

Pentru mine e important ca fiica mea să-mi poarte numele de familie. La naiba! Dac-ar fi după mine, și Sabrina l-ar purta. Dar asta ar însemna să ne căsătorim, ceea ce ar presupune s-o cer de nevastă. Sunt sigur că ar fugi pe un alt continent dacă i-aș propune așa ceva. Chiar dacă facem sex din nou, încă nu acceptă ideea că avem o relație adevărată.

Fata asta prostuță crede că trebuie să facă totul de una singură.

— Ce-ați zice să amânăm discuția asta până rezolvați dilema cu numele de familie? propune Hannah.

E o idee bună. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă cert cu Sabrina în fața prietenilor mei.

— Hai să mergem sus, să împachetăm, îi spun Sabrinei.

O ajut să se ridice de pe scaun.

Expresia lui Garrett devine mohorâtă.

— Nu-mi vine să cred că te muți, se lamentează el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și voi vă mutați.

— Da, dar peste două săptămâni.

Observ că și Logan arată la fel de deprimat de gândul că mă mut. Au vrut să organizeze o petrecere de adio, dar am refuzat. De fapt, nu ne spunem „adio". Doar mă mut la Boston, unde vor veni și ei amândoi, peste câteva luni.

Însă Dean se va duce la New York. Va renunța la Drept și-și va lua un job de profesor la o școală privată. Allie a pus mâna pe un rol într-un show TV care se filmează în Manhattan, deci presupun că se vor muta împreună.

Sunt deopotrivă trist și liniștit că Dean va locui în alt stat. Nu a fost chiar înțelegător cu privire la faptul că voi deveni tată, dar încă se numără printre cei mai buni prieteni ai mei.

— V-ați hotărât cine se va muta în dormitorul mare? îl întreabă Garrett pe Fitzy, care ridică din umeri.

— Evident că eu mă mut în el! zice Fitzy.

— Nu știu ce să zic, îl atenționează Logan. Hollis și bobocul o să încerce să-ți sufle dormitorul de sub nas.

Fitzy ridică o sprânceană, apoi își flexează bicepșii.

— N-au decât să-ncerce!

Îmi vine să râd. Hollis și Hunter n-au nicio șansă împotriva lui Colin Fitzgerald. Având în vedere firea lui retrasă, m-a uimit că a fost de acord să preia contractul nostru de închiriere și să se mute cu băieții. M-am gândit că o să caute un alt loc singuratic, dar probabil că Hollis i-a forțat mâna.

Eu și Sabrina ne ducem la etaj. Mă uit prin camera mea goală. Patul a fost scos, deci n-avem unde să ne așezăm. Sabrina își masează șalele. Nu trebuie s-o las să stea prea mult în picioare.

— Bun, spune ea cu hotărâre în timp ce deschide ușa dulapului cu haine. Trebuie să împăturim toate hainele sau le aruncăm alandala în cutii?

Trag mai aproape o cutie de carton plină cu pungi din plastic, pentru gunoi.

— Ce cutii? Punem hainele aici.

— O, Doamne! Tipic masculin!

— Serios? N-ai vrea să inspectezi „marfa", ca să fii sigură cât de masculin sunt?

— M-ai chemat aici ca să împachetăm sau ca să ne-o tragem?

— De ce nu amândouă?

Ea gesticulează în jur și explică:

— Păi, nu avem pat.

— Cine are nevoie de pat?

— Eu. O biată femeie gravidă și grasă, răspunde Sabrina cu un zâmbet pe jumătate dezaprobator.

— Am o propunere. Hai să împachetăm cât de repede putem și apoi vin la Boston, să ne-o tragem ca apucații pe patul tău mare și confortabil.

Se ridică în vârful degetelor și mă sărută pe buze.

— S-a făcut!

*

Sabrina

Nu prea am fost încântată de ideea de a-mi petrece timpul cu prietenii lui Tucker, dar mi-am făcut griji degeaba. Sunt chiar de treabă. Îmi face plăcere să stau la taclale cu Hannah și

cu Grace. Garrett și Logan sunt foarte amuzanți și mult mai potoliți decât m-am așteptat. Și, pe deasupra, arată superb. Nu toți hocheiștii sunt superîncrezuți, ca...

Ca tipul *ăsta*.

Înțepenesc când Dean Di Laurentis apare în prag. Tucker tocmai a ieșit să-și ia la revedere de la Fitzy. M-a lăsat să golesc singură ultimul sertar al dulapului. Mă opresc din treabă când Dean intră și închide ușa în urma lui.

Simpla lui prezență mă irită. Nu-i corect că un tip atât de idiot este ridicol de atrăgător. Dean este, probabil, cel mai arătos tip pe care l-am văzut vreodată în afara unui ecran de cinema. Are păr blond, trăsături cizelate și un corp spectaculos. Unde mai pui că e fermecător. Așa a reușit să mi se strecoare în chiloți. Poate că m-aș mai fi întâlnit cu el, dacă nu aș fi aflat că i-o trăgea asistentei profesorului, în schimbul unor note bune.

— Trebuie să vorbim, îmi zice Dean, fără preambul.

— Serios? zic eu cu ironie. Și despre ce trebuie să vorbim noi, Richie?

Se strâmbă. L-am poreclit Richie Rich după ce am descoperit că-și folosește banii și corpul pentru a trece cu bine de examene.

— Știi foarte bine despre ce! mi-o trântește el.

Mă încrunt.

— Dacă te referi la *asta* — arăt spre burta mea —, atunci nu avem nimic de discutat. Eu și copilul meu nu suntem problema ta.

— Tucker este problema mea, zice Dean, încrucișându-și brațele la piept. Sabrina, am știut dintotdeauna că ești o scârbă ambițioasă, dar nu mi-am închipuit că ești și egoistă.

Furia fierbe în mine.

— Uau! Beau a încercat să mă convingă că ești un tip cumsecade, dar e clar că se înșela.

Dean izbucnește:

— Nu-l amesteca pe Beau în chestia asta! E vorba despre tine și Tuck.

— Chiar vrei să te iei la ceartă cu o tipă gravidă? Te previn: hormonii mei au luat-o razna. Aș putea să-ți scot ochii cu unghiile.

Dean nu pare afectat de amenințare.

— Distrugi viața prietenului meu. Chiar crezi c-o să stau deoparte?

Îi imit postura, încrucișându-mi brațele la piept, peste sânii umflați.

— Tucker e adult. E tatăl copilului meu. Dacă vrea să contribuie la creșterea lui, n-am cum să-l opresc.

Fața lui se întunecă de frustrare.

— O să-i dea viața peste cap, Sabrina. Nu înțelegi? Tuck renunță la tot ce a muncit pentru o tipă care nici măcar nu-l iubește.

Indignarea mea atinge noi cote. Ce vrea să zică?

— Ce te face să crezi că nu-l iubesc? îi zic sfidător.

— Dacă l-ai fi iubit, acum ai fi avut o verighetă pe deget. Tucker nu face lucrurile pe jumătate. El te iubește, iar tu o să-i naști copilul. Dac-ar fi crezut că-l iubești, s-ar fi căsătorit cu tine înainte să naști. În schimb, se mută în Boston, cu toate că încă din primul an de facultate spune că vrea să se întoarcă în Texas.

Din nou, vinovăția mă apasă. Dean nu se dă bătut:

— Iar acum o să accepte prima slujbă care-i iese în cale, în loc să deschidă o afacere. A cheltuit timp și energie întorcând pe toate părțile posibilitatea unei afaceri.

Dean clatină dezaprobator din cap.

— Chiar nu pricepi?

Are dreptate. Tucker nu face lucrurile pe jumătate. Și totuși iată-l aici, mutându-se cu un tip pe care nici măcar nu-l place, luând în considerare cumpărarea unor francize de rahat. Toate astea doar pentru că, într-o noapte, am fost atât de copleșită de

dorință, încât am uitat că nu e nevoie de o penetrare completă ca să rămân însărcinată.

Își schimbă întreaga viață pentru mine. Își schimbă țelurile, planurile și stilul de viață ca să-l întâmpine pe copilul nostru. *Eu* sunt cauza acestor schimbări.

Am amenințat că o să-i scot ochii lui Dean, însă nu mă simt deloc feroce. Mă simt... distrusă. Nu-mi pot stăvili hohotele de plâns. Mă pierd cu firea în fața afurisitului de Dean. Mă prăbușesc pe podea și-mi îngrop fața în mâini. Plâng atât de tare, că nu pot să respir. Lacrimi fierbinți îmi alunecă pe obraji și-mi udă palmele. Sunt o epavă. Când o mână fermă mă apucă de umăr, îmi dau seama că Dean s-a așezat pe podea, lângă mine. Pare neajutorat.

— Hei, Sabrina... N-am vrut să te fac să plângi.

— Merit să plâng!

— Sabrina...

Mă atinge din nou pe umăr. Mă feresc și îl privesc cu ochi înlăcrimați.

— Ai dreptate. Îi distrug viața! Crezi că asta mă bucură? Tucker e bun, și amabil, și extraordinar. Nu merită să-i întorc lumea pe dos. Ar trebui să-și facă o grămadă de planuri și să fie entuziasmat că absolvă facultatea, că începe un nou capitol din viața lui. În schimb, pentru el e *sfârșitul poveștii*. Cel mai cumsecade tip de pe planeta asta e legat de mine, *pentru totdeauna*, din cauza a ceea ce-ar fi trebuit să fie o aventură de-o noapte!

Îmi închei discursul suspinând și ștergându-mi îndârjită lacrimile. Lângă mine, Dean pare complet șocat.

— La naiba! exclamă el. Îl iubești.

— Da.

— Dar nu i-ai spus.

— Exact.

— De ce naiba nu i-ai zis?

— Pentru că...

Simt că mă apucă din nou plânsul.

— Pentru că vreau să-i fie cât mai ușor. Dragostea complică lucrurile, iar situația asta deja e destul de complicată. Și...

— Și ce? întreabă Dean.

Și nu știu dacă el mă iubește.

Câteodată cred că mă iubește, dar am mereu o fărâmă de îndoială. Habar n-am dacă Tucker vrea să fie cu mine pentru că mă iubește sau pentru că are impresia că trebuie să fim împreună de dragul copilului nostru.

— N-are importanță. Ai dreptate. Copilul ăsta strică toate planurile lui Tucker.

Îmi șterg fața din nou.

— Trebuie să mă asigur că nu-i dă viața peste cap și mai mult. O să-mi asum eu mai mult responsabilitatea copilului. Așa, Tucker o să aibă mai mult timp la dispoziție, ca să pună pe picioare o afacere care-i place.

Dean ezită o clipă, după care întreabă:

— Și cum rămâne cu Harvardul?

Amărăciunea se împletește cu durerea care mă sugrumă.

— O să învăț acolo. Nu-ți face griji! O să ai încă trei ani la dispoziție să mă urăști și să mă numești „scârbă".

— De fapt, eu n-o să merg la Harvard, recunoaște el.

Mă încrunt.

— Cum așa?

— Am acceptat un post de profesor la o școală privată din Manhattan. Mi-am dat seama că Dreptul nu-i ceea ce-mi doresc.

— Aha...

Mă întreb de ce Tucker nu mi-a spus vestea.

— După ce a murit Beau..., începe Dean.

Vocea i se stinge. Tace câteva secunde, ca să-și vină în fire.

— După ce a murit, am cam luat-o razna. Dar, după un timp, m-am îmbărbătat și mi-am luat viața în mâini. Înțelegi ce spun?

Înțeleg. Joanna Maxwell a făcut același lucru. Și eu la fel. Moartea lui Beau m-a făcut să realizez cât de importantă este viața și cât de scurtă poate fi. Mă întreb dacă pierderea lui Beau a schimbat perspectiva tuturor celor care l-au cunoscut și au ținut la el.

— Moartea lui Beau m-a schimbat și pe mine, mărturisesc eu.

E rândul lui Dean să dea aprobator din cap.

— Am observat. Câteodată, nu-mi vine să cred că noi doi ne-am cuplat. Parcă s-a întâmplat cu milioane de ani în urmă.

Reușesc să râd, în ciuda tristeții.

— Exact.

— Chiar îl iubești pe Tuck, nu?

— Da.

Dean răsuflă prelung.

— Ar trebui să-i spui.

— Nu. Și nici tu n-o să-i spui.

— Trebuie să afle...

— Nu! repet eu, puțin mai ferm. Vorbesc serios, Dean. Să nu-i sufli o vorbă! Îmi ești dator.

Expresia din ochii lui e amuzată.

— Cum așa?

Bărbia mea împunge sfidător aerul.

— N-ai meritat nota maximă la Statistică, în al doilea an.

— Tăcerea mea e pedeapsa pentru o notă nemeritată?

— Deci recunoști că n-a fost meritată!

— Bineînțeles.

Părerea de rău care răzbate din tonul lui e de netăgăduit.

— Crede-mă, Sabrina, am făcut totul ca să-l conving pe profesor să mă pice.

— Pe naiba!

— E adevărat. După ce noi doi am lucrat împreună la proiectul ăla de Statistică, iar tu ai luat doar un opt, m-am prins că asistenta profesorului îmi umfla notele. L-am rugat pe profesor să verifice toate testele și lucrările mele. S-a dovedit că ar fi trebuit să pic cursul.

— Doamne! Eram sigură!

În mod uimitor, nu mă simt atât de mulțumită pe cât am crezut că mă voi simți. Resentimentul meu față de Dean devine, dintr-odată, neînsemnat. Așa cum a spus și el, parcă s-a întâmplat acum un milion de ani.

— Știu că tu crezi că i-o trăgeam asistentei pentru note...

Rânjind, Dean adaugă:

— Dar i-o trăgeam pentru că avea niște țâțe grozave și cel mai mișto fund.

Mă prefac că mă înec de indignare.

— Dean, de ce nu mi-ai spus niciodată asta?

Di Laurentis pufnește în râs.

— Pentru că nu suntem prieteni.

Întorc situația pe toate fețele și trag o concluzie:

— Poate c-ar trebui să îngropăm securea războiului.

— Hopa! Cumva porcii au început să zboare?

Mă simt rușinată.

— Ești unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Tucker. În curând, o să-i nasc copilul. E de bun-simț să ne străduim să ne înțelegem.

— Așa-i, recunoaște el.

Sare în picioare și-mi întinde mâna. Mă ajută să mă ridic de la podea.

— Mulțumesc.

O liniște ciudată se așterne între noi. Nu încerc s-o destram făcând conversație. Încă nu sunt convinsă că Dean nu e un fustangiu superficial. Probabil că încă mă consideră o scârbă. Însă ostilitatea dintre noi a dispărut. Chiar dacă n-o să fim cei mai buni amici, știu că Tucker va aprecia eforturile mele de a mă înțelege cu Dean.

Măcar atât să fac, având în vedere câte a sacrificat Tucker pentru *mine.*

29.

Sabrina

Iunie

Carin intră în dormitorul meu încărcată cu trei sacoșe.

— Dumnezeule! De câte lucruri au nevoie bebelușii! se lamentează ea.

L-am luat cu noi pe iubitul lui Hope, ca să care pătuțul pe care l-am cumpărat de la un târg din Dunham.

D'Andre și Tucker îl duc înăuntru și se uită împrejur, la spațiul îngust.

— O să bagi toată mobila aia aici? întreabă D'Andre.

Îmi mângâi burta. Mi se pare că nimic nu mă mai încape: nici hainele mele, nici pantofii. Nici pătuțul nu pare să încapă ca lumea aici. Dormitorul meu este destul de mare pentru un birou și un pat, dar nu pentru un birou, un pat *și* un pătuț.

Oftez.

— Cred c-o să renunț la birou.

Deși Tucker își ține gura, văd limpede frustrarea care i se aprinde în ochi. Am mai discutat despre asta. El vrea să mă mut de aici, dar refuz.

În ultima lună, am procedat exact cum i-am spus lui Dean c-o să procedez: încerc să-i fac lui Tuck viața cât de ușoară.

Nu-i cer nimic. Nu-l las să plătească nici măcar jumătate din prețul obiectelor cumpărate pentru bebeluș. Nu-l sun în toiul nopții, când bebelușul dă din picioare și când mă doare spatele. În niciun caz n-o să mă mut cu el într-un apartament. N-aș putea să-mi permit unul cât de cât decent, iar eu vreau să plătesc singură chiria. Altfel, relația asta n-o să meargă.

Totuși să-i cer lui Tucker să nu mă ajute este ca și cum i-aș cere soarelui să nu răsară. Mă însoțește la doctor, îmi masează spatele și picioarele de fiecare dată când stăm pe canapea împreună, citește toate cărțile despre bebeluși care îi pică în mână și mereu îmi cumpără mici gustări: înghețată, o pungă de Oreo, un borcan de măsline. Am început să țin secrete poftele mele pentru că, dacă-i zic că mă tentează o anumită gustare, Tucker sare în camionetă și dă fuga la magazin.

— Dacă scapi de birou, unde-o să înveți? întreabă alarmată Carin.

D'Andre icnește și încearcă să apuce mai bine pătuțul.

— În bucătărie, răspund eu.

În timp ce bărbații aduc piesele pătuțului în cameră, încep să golesc sertarele biroului. Carin sare să mă ajute.

— Ai fost inspirat când ai propus să mergem în Dunham, îi spun lui Tucker.

A fost ideea lui să ne ducem în orășelul ăla elegant, la douăzeci de minute de Boston.

Ridică din umeri, de parcă nu-i mare lucru.

— Am făcut niște cercetări despre proprietățile imobiliare de acolo. Cea mai ieftină casă se vinde pentru o sumă din șase cifre. M-am gândit că în Dunham am putea găsi o locuință bună pentru noi.

— Ce căutai în Dunham? îl întreabă D'Andre.

— Niște afaceri de vânzare. O să cumpăr una cu banii primiți din asigurarea de viață a tatei.

Tucker se ghemuiește lângă mine și începe să analizeze piesele dezmembrate ale pătuțului.

— Ai găsit ceva interesant?

— Multe francize, dar nimic nu pare potrivit. Nu mă văd făcând sendvișuri pentru tot restul vieții, chiar dacă statisticile despre profituri și pierderi sunt promițătoare. Aș putea cumpăra două mici locuințe pe care să le închiriez. Se câștigă bine din asta.

— Super! exclamă D'Andre. Ce altceva mai e prin Dunham?

— Majoritatea, afaceri mici. Există vreo două săli de fitness, o mulțime de restaurante și alte câteva afaceri care mi se par o pierdere de bani.

— Trebuie să găsești ceva ce-ți place, zice D'Andre.

— Evident!

Tucker sare în picioare.

— Mă duc să aduc restul lucrurilor din camionetă.

Am scos toate obiectele din birou. Eu și Hope încercăm să-l urnim. D'Andre sare în picioare și mă dă deoparte.

— Glumești, Sabrina?! Du-te și așază-te! Ce minte ai! Fata e mare cât casa, și tot încearcă să pretindă că nu e gravidă, mormăie el.

Cu coada între picioare, mă așez pe pat și încep să aranjez lucrurile. Va trebui să fac ordine în sertarele dulapului și ale comodei mele. Așa cum a spus Carin, bebelușii au nevoie de o grămadă de lucruri. Scutecele sunt deja stivuite într-un colț al dulapului. Au fost un dar de la Hope. Nu cred c-o să le folosesc pe toate, chiar dacă în cărțile de specialitate scrie că scutecele se schimbă de șase până la zece ori pe zi.

Cărțile pe care le-am cumpărat de la anticariat sunt vechi. Presupun că unele informații din ele nu mai sunt valabile.

De ce să schimbi copilul de șase până la zece ori pe zi? Cine are timp de așa ceva?

Hope mi se alătură pe pat.

— „Cel mai probabil, o să devii avocată", citește ea, cu voce tare, apoi se strâmbă. Erai tare amuzantă în copilărie, nu-i așa?

Îi smulg din mână fișa aia tâmpită.

— Nu eram bună la științe exacte, dar nu mă deranja să le spun celorlalți ce gândeam despre ei.

— Așa ceva e bun dacă vrei să fii prezentator de talk-show, nu avocat.

Hope îmi mângâie burta.

— Ce face bebelușul nostru astăzi?

— Doarme.

— Vreau s-o simt lovind. Trezește-o!

Hope a luat-o puțin razna. De fiecare dată când ne întâlnim, vrea să-mi frece burta. Din nefericire pentru Hope, eu și bebelușul nu avem același program. Când eu mă mișc, ea doarme. Când mă bag în pat, ea se trezește. Doctorița Laura mi-a explicat că se întâmplă așa din cauză că mișcările mele îndeamnă copilul la somn. Toate bune și frumoase, dar lipsa noastră de sincronizare nu mă ajută să dorm bine noaptea.

— Cum să-l trezesc, Hope? Să țopăi?

— Dac-ai țopăi, crezi că bebelușul ar pica din tine? De exemplu, dacă ai fi aproape de soroc, ai putea să-l zgâlțâi bine ca să iasă la lumină?

Mă holbez la ea.

— Te rog, Carin, spune-mi că, indiferent ce domeniu științific o să studiezi, n-o să fie unul vital pentru omenire!

Carin îmi arată degetul mijlociu. Se duce și ia una dintre sacoșele pe care le-am umplut la Goodwill[1]. Le golește pe podea

[1] Numele unui lanț nord-american de magazine în care se vând articole de îmbrăcăminte și de încălțăminte la mâna a doua. (N. red.)

și începe să sorteze în două teancuri hainele albe și pe cele colorate. Ne-am înțeles la magazin că totul trebuie spălat în apă foarte fierbinte, mai ales că unele au un anumit miros.

— Știai că, atunci când bebelușul începe să se miște, chestia asta se cheamă Străfulgerarea[1]? spune Hope.

Pufnesc în râs.

— Deci fetița va țâșni din burta mea ținând o sabie în mână și provocându-mă la duel?

— Posibil. Unele femei mor la naștere, nu? De fapt, bebelușul e un parazit. Trăiește din substanțele tale nutritive, te stoarce de energie.

Eu și Carin ne uităm îngrozite la ea.

— Hope, ia mai taci! îi ordonă Carin.

— Spun doar atât: din punct de vedere medical, teoria mea e posibilă.

Hope întinde mâna și mă mângâie pe burtă.

— B., nu-ți face griji! Ești în siguranță. Ar fi trebuit să cumperi mai multe haine pentru gravide, spune ea, schimbând subiectul.

— Nu. Hainele pe care le-am văzut în Goodwill erau hidoase. Deja sunt cât un vapor. N-am nevoie să arăt ca un vapor *urât*.

— Dacă aș fi gravidă, m-aș îmbrăca numai cu capoate și rochii-sac, spune Carin.

— Femeile chiar poartă așa ceva?

— Ar trebui.

Dau aprobator din cap. La naiba! Aș purta și eu capoate în locul jeanșilor oribili, cu marsupiu elastic în talie. Știu că o să

[1] În original, *the Quickening*. Concept din franciza cinematografică *Nemuritorul*. „Străfulgerarea" este energia cu care nemuritorii din serial se nasc. Aceasta le conferă imunitate în fața morții, cu excepția cazului în care sunt decapitați. (N. red.)

le apreciez peste câteva săptămâni, dar acum nu aștept cu nerăbdare să mă măresc și mai mult.

— Azi-dimineață am încercat să mă aplec și să-mi ating degetele de la picioare, le spun fetelor. M-am împiedicat, m-am lovit cu capul de birou și a trebuit s-o chem pe Nana ca să mă ajute să mă ridic. Sunt imensă.

— Ești cea mai frumoasă din lume, declară Hope.

Îmi îndrept greoi spatele și mă duc să inspectez pătuțul.

— Iată teoria mea despre părinți, zice Hope. O s-o dăm în bară de multe, multe ori. Copiii noștri vor avea nevoie de psihoterapie. Țelul este să reducem cât mai mult numărul de ore de terapie de care vor avea nevoie.

D'Andre apare în prag. Transpirația strălucește pe pielea lui ciocolatie. Toate trei ne întoarcem spre el cu priviri rugătoare.

— De ce vă uitați așa la mine? întreabă el bănuitor.

— Poți să montezi pătuțul? întreb eu, plină de speranță.

— Și dacă poți, îți scoți, te rog, tricoul? îl roagă Carin.

D'Andre pufnește țâfnos:

— Nu mă trata ca pe o bucată de carne! Am și eu sentimente.

Totuși își scoate tricoul. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a creat un exmplar masculin ca D'Andre, al cărui piept arată de parcă a fost sculptat în marmură.

El rânjește.

— V-ați holbat destul?

— Nu.

Carin își sprijină bărbia în palmă și face o propunere:

— De ce nu-ți scoți și șortul?

D'Andre este un tip masiv. Recunosc că sunt curioasă. Nu m-ar deranja să-i văd dotările.

Hope protestează:

— Nu. Fără dezbrăcat! Suntem aici ca să ajutăm la montarea pătuțului. Dragule, te pricepi la chestii de-astea?

— Eu mă specializez în contabilitate, îi amintește el. Sunt bun la numere și la ridicatul obiectelor grele. Pătuțul o să-l monteze Tucker. E afară. Tocmai convinge un străin să ia biroul. Sabrina, îl așteptăm pe bărbatul tău ca să ne apucăm de montat.

— Nu are nevoie de un bărbat, spune Hope. Ne are pe noi.

— Atunci eu de ce mai sunt aici? întreabă el.

— Pentru că mă iubești și nu vrei să te pun să dormi pe canapea, spune Hope dulce.

— Aia nu-i o canapea, Hope. E o bucată de lemn cu niște spumă pe ea.

Izbucnesc în râs. Noua locuință a lui Hope, din Boston, este plină de obiecte din podul bunicii ei, unde poți găsi suficientă mobilă cât pentru trei case.

— Este un Saarinen original, îl informează Hope.

— Asta nu-nseamnă că-i o canapea adevărată, insistă el.

— Te așezi pe ea. Are trei perne. Deci este o canapea. Am terminat discuția! Fetelor, avem nevoie de un inginer.

Hope îndreaptă un deget spre Carin și îi ordonă:

— Du-te înapoi la Briar și agață un student de la Politehnică!

— Bine, dar va trebui să fac sex cu el înainte, așa că o să mă întorc târziu, glumește Carin.

— Suntem oameni mari, intervin eu. Putem monta pătuțul împreună.

Le fac semn să se așeze pe podea, alături de mine. După trei încercări de a mă așeza și după ce Carin și Hope aproape că fac pe ele de râs, lui D'Andre i se face milă de mine și mă ajută.

Tucker intră în casă.

— Ăsta-i un ritual de fertilitate? zice el din ușă, cu un umăr sprijinit de cadru. Deja e însărcinată, să știți!

— Vino-ncoa', albule, și montează drăcia asta! se răstește D'Andre.

Tucker se oprește lângă mine. Profit de ocazie și mă sprijin de picioarele lui. Chiar și să îngenunchez e greu, când car după mine paisprezece kilograme în plus.

— L-am demontat împreună. Cum de nu știți să-l montați la loc?

D'Andre repetă scuza de dinainte:

— Eu mă specializez în contabilitate.

Tucker își dă ochii peste cap.

— Ai o cheie franceză? mă întreabă el.

— Îți bați joc de noi? mormăi eu. N-am niciun fel de cheie, darămite una franceză!

Tucker zâmbește.

— Lasă-mă pe mine, iubito! Montez eu pătuțul.

— Vreau să ajut, spune Hope. Asta-i ca și chirurgia, doar că e cu lemn, nu cu oameni.

— Vai de capul nostru! se vaită D'Andre.

Carin mă trage de mână.

— B., hai să spălăm hainele pe care le-am cumpărat.

Cu puțin ajutor din partea lui Tucker, mă ridic. O iau pe urmele lui Carin.

— Cum e să nu mai trebuiască să servești la mese? întreabă ea, în drum spre spălătorie.

— Ciudat. E greu să găsesc o slujbă pentru care nu se cere muncă fizică grea. M-am dus la o agenție pentru angajări temporare, să aflu dacă au vreun post pentru mine, dar nu erau optimiști. Femeile gravide nu prea sunt la căutare printre angajatori.

— Tucker chiar nu se întoarce în Texas?

— Nu. Vrea să fie aproape de copil.

Fac o grimasă.

— Dar maică-sa... Tucker e foarte apropiat de ea. Cred că o să apară probleme.

— Doamne! Nu e bine să ai probleme cu mama unui băiat din Sud, mă atenționează Carin. Am auzit de la Hope tot felul de lucruri nasoale despre terciul care se gătește acolo.

Și eu am auzit același lucru. Dar am de ales?

— Deci ar trebui să renunț la Harvard și să mă mut în Texas?

— Nu. Pur și simplu mănâncă-ți porția de terci, ori de câte ori trebuie! Indiferent cât de rău îți face.

Ne apucăm să umplem mașina de spălat.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu bebelușul când vei fi la cursuri?

— Încă nu știu. Harvardul nu are grădiniță. Voi încerca să găsesc o bonă.

Mă stresez pur și simplu gândindu-mă la toate astea, dar nu vreau să mă plâng, fiindcă Hope și Carin deja se simt vinovate că nu mă pot ajuta mai mult. Au și ele viața lor.

— Dar bunica ta?

— Dumnezeule! Ar fi trebuit să-i vezi fața când am întrebat-o dacă mă va ajuta cu copilul. Mi-a spus că deja a crescut un copil — adică pe mine — care nu e al ei și că nu vrea să mai crească încă unul.

— Ce aiurea!

Ne mutăm în bucătărie și începem să spălăm biberoanele.

— O fi aiurea, dar e adevărat. Nu pot s-o împovărez pe Nana.

Carin scutură un biberon curat și-l pune în scurgător.

— Și Tucker?

— Ce-i cu el?

— Tucker e tatăl copilului. Trebuie să te ajute. Ai putea să-l dai în judecată și să-l obligi să-ți plătească pensie alimentară.

Îmi pică fața.

— N-o să fac una ca asta. Tucker o să mă ajute atât cât o să-l las eu să mă ajute.

Carin scoate un zgomot de dezaprobare.

— Ești atât de încăpățânată! Nu trebuie să te chinui de una singură, scumpo. Vorbești de parcă Tucker e doar de decor. Ce se-ntâmplă cu voi doi?

Iau un biberon curat și răsucesc tetina. Încerc să mă imaginez ținând bebelușul în brațe, hrănindu-l.

— Tucker nu avea de gând să stea aici. A rămas din cauza mea și a copilului. Simt că-i distrug viața.

Prietena mea pufnește.

— Și el a contribuit la sarcină. Nu ai rămas gravidă din senin.

— Știu. Dar aș fi putut face avort.

Acest gând mă apasă în fiecare clipă pe care o petrec încercând să-mi închipui cum o să mă descurc.

— Dar n-ai făcut avort, așa că nu te mai gândi la trecut.

— Mda...

— Simți ceva pentru el, nu?

Mă ocup să găsesc un loc pentru biberoanele curate și alte lucrușoare de-ale bebelușului.

— Îl plac pe Tucker.

— Poți să spui cuvântul care începe cu „i". N-o să mori.

Îi arunc o privire supărată.

— De parcă tu ești mai brează! Ai fobie de relații serioase. Tu alergi din floare în floare și le spui băieților cu care te combini că-i iubești?

— Nu, dar cel puțin mie nu mi-e frică s-o zic.

— Nu mi-e frică.

Mă înșel?

Carin își dă ochii peste cap.

Încerc s-o îmbunez:

— Bine! Cum zici tu. Oricum nu are importanță. Tucker se implică pentru că iubește copilul. Pentru mine, e suficient.

Carin se pregătește să mă apostrofeze, dar în clipa următoare Tucker intră în bucătărie.

— Ești gata? mă întreabă el.

Rahat! Ceasul de pe perete îmi arată că mai avem douăzeci de minute până la începerea cursului.

— Da. Voi, fetelor, va trebui să plecați, îi zic lui Carin. Tuck și cu mine mergem la cursul de respirație.

Ea ridică o sprânceană.

— Care-i scopul cursului?

— O să-i prindă bine Sabrinei când o să fie în travaliu, explică Hope.

Ea și D'Andre intră în bucătărie. Hope se apropie de mine și mă sărută pe obraz.

— Sună-ne mai târziu, da?

— O să vă sun. Vă mulțumesc pentru ajutorul de azi.

— Nu-i nevoie de mulțumiri, spune Hope, iar Carin și D'Andre dau aprobator din cap. Suntem mereu alături de tine, iubito.

Emoția mă gâtuie. Habar n-am ce-am făcut ca să merit asemenea prieteni minunați.

Douăzeci de minute mai târziu, ajungem la centrul comunitar. Ne întâmpină un indicator galben, decorat cu baloane.

— Nu pari entuziasmată, comentează Tucker.

— Adică tu ești entuziasmat? Travaliul e așa de greu încât trebuie să învăț să respir? Nu-i normal.

— Te-ai uitat la vreun filmuleț cu nașteri, pe YouTube?

— Dumnezeule, nu! N-am vrut să mă îngrozesc. Tu?

— Am văzut câteva.

— Și?

— Nu-ți recomand să le vezi. Mă întreb de ce folosim expresia *a avea ouă* ca să descriem pe cineva foarte puternic. Când am început să mă uit la al doilea filmuleț, ouăle mele încercau să se ascundă.

— Ha! De-asta nu m-am uitat la niciun filmuleț cu nașteri. Dacă o să te uiți la locul „acțiunii", n-o să mai vrei să faci sex cu mine.

— Prostii!

Palma lui alunecă pe spatele meu și poposește pe fund. La fel ca sânii mei, a crescut.

— Fundul ăsta e făcute să fie atins, comentează el.

— Deci după naștere o să primesc doar sex anal?

El zâmbește larg.

— De ce nu sex obișnuit *și* anal?

Înainte să pot răspunde, o doamnă mai în vârstă, cu păr creț, vine spre noi să ne salute. Poartă o fustă largă, viu colorată.

— Bine ați venit la cursul „Travaliul Dragostei"! Eu sunt Stacy.

— Suntem John Tucker și Sabrina James.

Stacy nu-i strânge mâna. În schimb, face un gest ceremonios și ne invită:

— Vă rog, așezați-vă pe o saltea!

— Ce prostie de hipioți..., mormăi eu.

Ne apropiem de cele trei rânduri de salteluțe întinse pe podea. Încăperea este aproape plină, dar reușim să găsim un spațiu liber în spate.

Tucker mă ajută să mă așez.

— E o lecție despre respirație, Sabrina. La ce te așteptai? Preferi să exersez cum să-ți fac injecții?

— Poate că da.

Glumesc, dar numai pe jumătate. Am citit că apar complicații când folosești medicație la naștere. Încă nu m-am hotărât dacă vreau să mi se facă anestezie.

Luminile se micșorează. Stacy înaintează în cameră, cu mâinile împreunate, într-o poziție de rugăciune.

— Probabil că Stacy știe ceva ce noi nu știm, îmi șoptește Tucker la ureche. De-aia se roagă tot timpul.

— Da. Știe că nu contează cât de mult meditezi, fiindcă meditația nu te scapă de durerile nașterii.

Bărbatul de lângă noi își drege glasul, cu subînțeles. Încheiem discuția.

Ajunsă în fața noastră, Stacy pornește un proiector. Apar cuvintele „Bine ați venit la Travaliul Dragostei!". Începe să citească textele diapozitivelor cu voce tare.

— „Suntem aici ca să vă ajutăm să vă relaxați în timpul travaliului. Mass-media și organizațiile de sănătate vă alimentează frica, dar adevărul este că nu e obligatoriu ca nașterea să fie o experiență dureroasă. Astăzi o să începem călătoria noastră spre un travaliu plăcut și plin de bucurie. Aceste trei cursuri vă vor ajuta să vă îndepărtați sentimentele negative, atrăgând liniștea și îndepărtând frica."

— Suntem la un curs de respirație sau ne înscriem într-o sectă religioasă? șoptește Tucker.

— Parteneri și susținători, așezați-vă în spatele mămicilor!

— Deja o urăsc pe femeia asta, șuier eu printre dinți, în timp ce Tucker se mută în spatele meu.

— Pentru că te-a numit *mămică* sau fiindcă spune că nașterea nu-i o experiență dureroasă?

Un bărbat ridică mâna.

— Unde-ar trebui să ne punem mâinile?

— Bună întrebare, Mark!

Doamne! Stacy își amintește numele tuturor!

— În timpul travaliului, poziția potrivită a palmelor este pe șale, dar azi ne concentrăm pe relaxare, așa că vă rog să vă puneți mâinile pe umerii partenerelor.

Lângă mine, o gravidă ia zelos notițe, de parcă Stacy ar fi Oracolul Travaliului și ar vorbi despre cele zece porunci ale nașterii.

— Dac-o să spună „Singurul motiv de teamă este teama însăși", am șters-o de-aici, zic eu, puțin cam tare.

Tipul silitor și partenera lui la fel de serioasă se răsucesc spre mine. Sunt pe cale să izbucnesc în râs. Oare putem fi arestați pentru deranjarea ordinii publice la cursul de respirație?

Stacy arată spre ecranul proiectorului

— Mai întâi o să vedem un filmuleț despre cum trebuie să respirăm, apoi vom exersa.

Filmulețul durează cinci minute: o femeie gâfâie. Buzele ei se schimonosesc în diverse forme, în timp ce partenerul ei numără.

— Crezi că naște pe bune sau are o burtă falsă? întreabă Tucker.

— E falsă, răspund eu repede. Tipa nici măcar nu transpiră.

După ce filmulețul se termină, Stacy face ocolul camerei ca să verifice toate pozițiile noastre de respirație.

— Respiră mai profund, Sabrina! John, te rog, masează mai apăsat. Mai aproape de gâtul ei! Gâtul Sabrinei are nevoie de mai multă atenție.

Degetele lui încep să-mi maseze gâtul, smulgându-mi un geamăt. La naiba! Ce bine!

— Bravo, John! îl laudă Stacy.

Se răsucește spre ceilalți participanți și spune:

— Vă rog să evocați o amintire preferată. Ceva foarte pozitiv din viața voastră. Închideți ochii și aduceți acea amintire în prim-plan!

— Eu îmi imaginez că unul dintre noi este un ciclop, zice Tucker.

Respirația lui îmi gâdilă urechea. Încep să simt ceva total necuviincios între picioare.

— Poate că ochiul ciclopic este scula ta, glumesc eu.

Cuplul de lângă noi pufnește tare. Îi ignorăm.

— Tăcerea asta îmi amintește de bibliotecă.

Buzele lui Tucker îmi mângâie lobul urechii.

— De fapt, e mai rău decât la bibliotecă, pentru că aici nu există mese sub care să ascund faptul că am strecurat o mână sub fusta ta.

Mă simt jenată.

— Tucker, taci!

— Mi-a spus să aleg o amintire preferată. În majoritatea amintirilor mele preferate, fie capul meu mare, fie celălalt cap se află între picioarele tale.

— Lucrul important — spune Stacy, ridicând vocea și privind în direcția noastră — este să găsiți liniștea lăuntrică. Acum închideți ochii și imaginați-vă că sunteți în locul vostru fericit!

Tucker fredonează.

Trebuie să recunosc: toate momentele mele bune îl implică pe Tucker, dar acum clar nu este nici timpul și nici locul potrivit să mă excit. Încerc să-mi reamintesc de euforia pe care am simțit-o când am aflat c-am fost admisă la Facultatea de Drept. Și asta e o amintire frumoasă.

— Parteneri, în timp ce mămicile respiră, vă rog să le masați temeinic gâtul și umerii. Multe mame acumulează tensiune acolo. Nu fiți prea gingași! Mămicile sunt ca niște stâlpi puternici. Următorul filmuleț pe care-l vom vedea este despre nașterea propriu-zisă.

Stacy atinge un buton al laptopului. Pe ecran apare imaginea unor clești uriași de bucătărie. OK, nu sunt clești *de bucătărie*, dar seamănă foarte mult. Aparatul de filmat se deplasează în spate. Apare un medic cu mască. Ține în mână cleștii cu pricina. Pe măsură ce scena se derulează, toată lumea izbucnește în exclamații.

Se văd picioarele desfăcute ale unei femei. Nu e o imagine tocmai plăcută. Îmi acopăr ochii. Degetele lui Tucker îmi masează mai apăsat gâtul.

Vocea veselă a lui Stacy răsună iar:

— Folosiți amintirea voastră plăcută în timp ce urmărim filmulețele. Ustensila folosită nu este un dispozitiv de tortură, ci un forceps. Dacă nu puteți împinge cu destulă forță, doctorul va fi obligat să se folosească de forceps ca să scoată bebelușul din uter, ceea ce poate afecta forma capului bebelușului și poate răni creierul. Continuați să respirați, mămici! Parteneri, continuați să masați! Asta se va întâmpla, dacă nu vă puteți învinge durerea. Amintiți-vă că mintea voastră controlează totul!

Se aude un alt icnet colectiv când pe ecran apare un bisturiu care taie pielea unei femei.

Strângerea lui Tucker devine și mai pronunțată.

— Mă sugrumi, mormăi eu.

Nu-mi dă drumul. Ba chiar mă strânge și mai tare.

— Iată o cezariană, anunță Stacy. Bebelușul o să se ascundă de lumină când cavitatea uterului este deschisă. Doctorul trebuie să bage mâna înăuntru și să scoată bebelușul. Repet: dacă nu sunteți în stare să vă faceți treaba de mame și să împingeți bebelușul pe canalul vaginal, doctorul va fi obligat să vă taie și să scoată copilul afară.

Trag de degetele lui Tucker.

— Mă sufoci!

Stacy continuă cu altă scenă. Un jet de sânge și de alte fluide corporale se scurge din femeia întinsă pe masă.

— E cel mai natural lucru din univers, după cum se vede la nașterile animalelor, spune Stacy, cu voce visătoare.

Urmează un montaj cu scene în care diverse mamifere fată. Îl apuc pe Tucker de degetul mijlociu și-l trag cât de tare pot.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Mă sufocai!

Ne holbăm unul la celălalt, îngroziți și amuzați totodată.

— Comunicarea este mereu soluția, fredonează Stacy.

Râsul învinge. Eu și Tucker ne prăbușim unul peste celălalt. Hohotim incontrolabil. După ce ne strigă zadarnic pe nume și bate din palme ca să ne atragă atenția, Stacy ne cere să plecăm.

30.

Tucker

4 Iulie

— Pe o scară de unu la zece, cât de speriată ești?

Sabrina întoarce capul spre mine. Până acum a admirat îndelung peisajul din Boston, de parcă nu l-a mai văzut niciodată.

— Se vede că sunt agitată?

Strâmbă din buzele cărnoase.

— Ți s-au albit degetele.

Cu colțul ochiului, văd că desface ușor degetele, le flexează, până își recapătă culoarea firească.

— N-am mai întâlnit niciodată părinții vreunui tip, recunoaște ea, căutând un post de radio.

— Chiar niciodată?

Mi-a zis că n-a avut iubiți, dar am crezut că se referea doar la perioada facultății. Sabrina este superbă. Dacă aș fi văzut-o când eram în liceu, m-aș fi întins pe podea, în fața dulapului ei de la școală, și m-aș fi ridicat doar când ar fi acceptat să iasă cu mine la întâlnire.

Acum înțeleg de ce s-a agitat atât de mult când i-am spus că mama vine încoace fiindcă vrea s-o întâlnească. La început, am vrut să călătorim cu avionul până în Texas, dar costurile biletelor de avion și al închirierii unei mașini ar fi fost prea mari. Pe deasupra, multor companii aeriene nu le convine să transporte femei însărcinate. Probabil că nu le încântă perspectiva nașterilor la bord.

Partea bună a faptului că locuiesc în oraș e că pot lucra în weekendul ăsta de sărbătoare și apoi să-mi iau niște zile libere. Lucrez cu jumătate de normă într-o echipă de construcții, în oraș. Câștig binișor. Încerc să nu intru în economiile mele decât dacă e absolut necesar.

— Ți-am mai zis că n-am avut iubiți, bombăne Sabrina.

Se lasă pe spate cu un oftat. Burta ei e atât de mare, încât nu-și poate încrucișa brațele decât dacă le sprijină pe ea.

— Băieții din liceul tău erau surzi, cretini și orbi?

— Nu. Alergau după mine, dar nu aveam timp de ei.

Absentă, își freacă burta.

De fiecare dată când o privesc, sunt cuprins de uimire că fetița mea se află în corpul Sabrinei. În plus, gândul ăsta mă excită și al naibii de tare. Slavă Domnului că facem sex din nou!

— Mă zbăteam mereu să obțin bursă, continuă ea. Lucrez la Poștă, cu normă întreagă, de la șaisprezece ani. În vacanțele de vară, munceam noaptea, chelneriță, iar ziua — la Poștă. Băieții erau... inutili. Cu excepția sexului. Dar în liceu puștii nici nu știau cum să-și folosească „echipamentul". Eram mai mulțumită cu masturbarea.

Scula îmi zvâcnește sub fermoar. Imaginea Sabrinei masturbându-se îmi provoacă amețeală. Trebuie să aștept un moment, până când sângele reîncepe să-mi circule prin creier.

— Dar tu, Tucker? Ai ieșit cu multe fete când erai în liceu? Ai fost regele balului?

— În total, am ieșit cu trei fete. În Texas, băieții care sunt aleși regii balului sunt întotdeauna jucători de fotbal.

— Nu ai jucat fotbal?

— După clasa a noua, nu. Jucam hochei tot anul. Patinoarul antrenorului Moarte era la o oră distanță de casa mea. Mergeam cu mașina acolo aproape în fiecare zi.

— Povestește-mi despre cele trei fete!

— Vrei atât de mult să-ți distragi atenția?

— Da!

Bat darabana în volan și încep să scot amintirile de la naftalină.

— Am fost cu Emma Hopkins în clasa a șaptea, până când a fost invitată la un bal de un elev de-a noua. După aceea, nu a umblat decât cu băieți mai mari.

— Fascinant! Continuă!

Zâmbesc. Pot să îndur puțină jenă, dacă asta o ajută să nu-și facă atâtea griji pentru întâlnirea cu mama.

— În clasa a noua m-am îndrăgostit de June Anderson. Aveam aproape toate cursurile împreună. Cel mai tare mi se părea că putea să înnoade cu limba codițele de cireșe. În clasa a noua, toți puștii o considerau o mare realizare.

Sabrina râde.

— Pentru unii băieți, *încă* este cea mai mare realizare. Pun pariu că, din punctul de vedere al lui Brody, înnodatul codițelor de cireșe cu limba se numără pe lista de calități obligatorii ale fetelor, încheie ea, batjocoritor.

Prima oară când s-au întâlnit Sabrina și Brody, a ieșit urât. El a sugerat că vaginul ei va fi distrus de naștere, iar Sabrina i-a trântit-o că, indiferent de starea vaginului ei, Brody n-o să-l vadă niciodată.

— Tipul ăla e un cretin monumental, declară ea. Este nasol să locuiești cu el?

Chiar este.

— Am avut și colegi de apartament mai buni.

Mă gândesc cu nostalgie la perioada minunată pe care am petrecut-o în facultate, împreună cu Dean, Logan și Garrett.

Nu mă deranjează că Brody e ca un câine în călduri și aleargă după fuste de dimineața până seara. La urma urmei, și amicii cu care am împărțit casa aveau o mulțime de aventuri de-o noapte. La naiba! Chiar și eu am făcut nebunii — inclusiv sex în patru, la beție, într-un ajun de An Nou. E greu să n-o iei puțin razna când joci hochei la nivelul nostru. La noi acasă fetele intrau și ieșeau non-stop.

Și totuși, chiar și după ce am trecut prin experiența a trei perechi de sâni frecându-se de mine și a trei limbi lipite de scula mea, tot pe Sabrina aș alege-o. Dar, deși e un compliment, nu-i un lucru pe care să-l poți spune unei fete.

Problema lui Brody este că nu are niciun pic de respect pentru sexul opus.

— Chiar refuză să facă selfie-uri cu o fată sau a scornit-o ca să facă mișto de mine? mă întreabă Sabrina.

— E adevărat. Tipul ăsta crede că, dacă apare în vreo fotografie cu o fată lipită de el, ar putea să-i strice ploile și să nu mai aibă parte de sex cu alte fete. Brody consideră că selfie-urile sunt un semn că e implicat într-o relație serioasă.

Brody mi-a vorbit pe larg despre subiectul ăsta, apoi m-a sfătuit să-mi mențin activ contul de Tinder și să nu spun nimănui că voi avea un copil.

— Bleah! Ce scârbos! se oripilează Sabrina.

— Mi-am făcut un cont fals pe Instagram, ca să-l pot lua peste picior. Când postează câte o poză, pun un comentariu despre cât de mișto mi se pare că el și bunicul meu poartă același model de cămașă. Am făcut-o de două ori până acum. De fiecare dată, l-am văzut aruncându-și cămașa cu pricina la tomberon.

Sabrina pufnește în râs și declară:

— Nu te cred.

— Toată lumea trebuie să se distreze cumva, nu? Eu mă distrez necăjindu-l pe Brody pe Instagram și sugrumând-o pe mama copilașului meu, la cursuri de respirație.

Râde și mai tare. Burta ei saltă. Mă întind și o ating. Îmi pare bine c-o văd râzând din nou.

— Mama o să te adore, o asigur eu. O să vezi.

MAMA O URĂȘTE.

Sau reușește să ascundă foarte bine c-o place pe Sabrina. Întâlnirea inițială nu a fost atât de aiurea. Am luat-o pe mama de la hotel și am adus-o la apartamentul meu. În acest moment, Brody nu e acasă. Slavă Domnului! El și Hollis sărbătoresc ziua de 4 Iulie în New Hampshire, cu familia lor.

În drum spre casă, mama și Sabrina au purtat o conversație puțin stânjenitoare, dar tensiunea a fost suportabilă.

Acum tensiunea din aer mai că mă sufocă.

— Unde locuiești, Sabrina? întreabă mama, în timp ce inspectează apartamentul.

— Cu bunica și cu tatăl meu vitreg.

— Hm.

Sabrina se crispează când aude mormăitul dezaprobator.

Îi arunc mamei o privire iritată.

— Sabrina economisește bani. Nu vrea ca datoria ei să fie foarte mare când termină Facultatea de Drept.

Mama ridică o sprânceană.

— Și cât de mare va fi datoria aia?

— Prea mare, glumește Sabrina.

— Sper că nu te aștepți ca John să ți-o plătească.

— Bineînțeles că nu! exclamă Sabrina.

— Mamă! strig eu, scandalizat.

— Pur și simplu am grijă de tine, dragule. La fel cum și tu va trebui să ai grijă de fiica ta.

Mama schițează un gest spre burta Sabrinei.

Iubita mea zâmbește încordat și schimbă subiectul:

— Mi-ar fi plăcut să putem veni la Patterson. Sigur că-i un loc minunat pentru a crește copii. Categoric, l-ați crescut frumos pe Tucker.

Sinceritatea ei este evidentă. Chiar și mama își dă seama de acest lucru. Slavă Domnului că se înmoaie puțin!

— Așa-i, aprobă mama. E un loc minunat. În Patterson se organizează un picnic superb de 4 Iulie. Anul ăsta, organizatoarea a fost Emma Hopkins.

— Fosta ta prietenă, Tuck! mă tachinează Sabrina. Ar fi trebuit să mergem în Texas.

— Compania aeriană nu ne-a permis, spun eu sec. Pe deasupra, putem să ne îmbătăm și să ne uităm la focurile de artificii și aici. Ar fi exact ca în Patterson. Că tot veni vorba de băutură: mamă, vrei un pahar cu vin?

— Da. Vin roșu, te rog, spune ea, așezându-se pe un scaun.

Sabrina scoate din frigider chiftelele din carne de vită, pe care le-a gătit mai devreme. Aș fi putut găti, dar nu m-a lăsat să ridic un deget. A pregătit totul: de la salata de cartofi până la mâncarea de fasole.

Începem să mâncăm. Sabrina îi pune mamei o mulțime de întrebări despre Patterson, despre salonul ei de coafură și chiar despre tata. Mama e mai mult decât dornică să vorbească despre tata.

— A zis că i s-a stricat mașina, dar nu l-am crezut, declară ea, printre înghițituri.

Ochii Sabrinei se măresc.

— Credeți că a înscenat totul doar ca să rămână în Patterson și să vă cunoască mai bine?

— Nu „cred". Știu!

Am auzit povestea de o mie de ori, dar de fiecare dată e la fel de amuzantă. Cu atât mai mult mă amuz acum, pentru că Sabrina nu crede în dragoste. Devotamentul mamei față de tata e de netăgăduit.

— Când am rămas gravidă, John Senior, adică tatăl lui Tucker, a recunoscut că a fost o prefăcătorie. Mi-a spus că a scos o bujie din motorul mașinii. S-a inspirat din filmul *Sunetul muzicii*. L-am întrebat și pe Bill — mecanicul din Patterson —, care mi-a confirmat că singura problemă cu mașina lui John era lipsa unei bujii.

— E cea mai romantică chestie pe care am auzit-o vreodată, declară Sabrina.

Nu-mi scapă că iubita mea nu prea mănâncă. În mare, a reușit să-și ascundă agitația, dar lipsa ei de apetit o dă de gol.

— Condoleanțe pentru soțul dumneavoastră! adaugă Sabrina, compătimitor.

— Mulțumesc, scumpo.

Zâmbesc în sinea mea. Reticența mamei pare că s-a topit.

Sabrina mă întreabă:

— Câți ani aveai când tatăl tău a murit? Trei sau patru?

— Trei.

— Atât de mic!

Își atinge absentă burta.

— Nu știai? întreabă mama.

Din nou, tonul ei e rece.

— B... ba da, se bâlbâie Sabrina. Doar că am uitat ce vârstă avea Tucker atunci.

Mama nu ne menajează deloc:

— Voi ați discutat pe bune despre relația voastră? E ceva serios sau e vorba doar de atracție fizică? Să știți că nu puteți crește un copil doar bazându-vă pe atracție.

— Mamă!

Dar mama nu se dă bătută.

— O să locuiți împreună? Veți ține toți banii la comun? Cine va avea grijă de copil când veți fi la cursuri?

Sabrina are o privire hăituită.

— Eu... eu...bunica mea o să ne ajute.

— John mi-a zis că bunica ta nu prea e de acord. Nu cred că-i o idee bună să se ocupe ea.

Sabrina mă privește cu reproș. Probabil că se simte trădată.

— Mamă, ți-am zis că nu știu ce fel de ajutor o să ofere bunica Sabrinei. O să fie bine.

Replica mea se adresează amândurora, dar se pare că nu are deloc efect.

— Nu poți crește un copil oricum, John. Știu că mereu vrei să faci ce e corect. Dar în cazul ăsta, dacă voi doi nu vă puteți ocupa de bebeluș, ar trebui să luați în considerare și alte opțiuni. V-ați gândit să-l dați spre adopție?

Sabrina pălește. Se simte insultată. Tocmai i s-a zis că, poate, nu-i potrivită să fie mamă.

Întind o mână spre ea.

— Sabrina, o să rezolvăm...

Se ridică fulgerător și iese în fugă din bucătărie, zguduită de suspine.

Sar din scaunul meu.

— Sabrina!

— Las-o puțin!

O ușă se trântește. Mă răsucesc spre mama.

— Sabrina e un om bun, îi spun cu severitate. Va fi o mamă perfectă. Chiar dacă ar fi una groaznică, tot ar trebui s-o accepți, pentru că bebelușul e și al meu.

E rândul mamei să pălească.

— John, mă amenințI?

Îmi trec degetele prin păr.

— Nu. Tot ce vreau să zic e că nu-i nevoie să fim în tabere opuse. Toți trei facem parte din aceeași echipă.

Mama își ridică sfidător bărbia.

— Asta rămâne de văzut.

Atitudinea ei mă dezamăgește.

Mă duc să văd dacă Sabrina și-a revenit. Când intru în baie, observ că ochii ei sunt roșii de plâns.

— Îmi pare rău că am fugit din bucătărie.

— Nu-i nimic, scumpo.

Mă lasă s-o strâng la piept.

— O să fii o mamă minunată. Am încredere în tine.

— Nu te supăra pe mama ta, îmi șoptește Sabrina. Își face griji. Vrea ce-i mai bun pentru tine.

— O să se dea pe brazdă.

Dar nu sunt convins că-i adevărat.

31.

Tucker
August

— O, Doamne! O, Doamne! Brody! Da! Da, da, *da!* Chiar acolo, iubitule! *O, Doaaaaamneee!*

Nici măcar volumul televizorului — pe care l-am dat la maximum — nu reușește să acopere zbieretele lascive care răzbat din dormitorul lui Brody. Dacă aș avea un patent, mi-aș smulge urechile ca să nu fiu nevoit să le aud. Din nefericire, Brody nici măcar nu are o cutie cu scule. Am aflat acest detaliu când m-am mutat și am căutat unelte ca să repar robinetul de la chiuvetă. Body a ridicat din umeri și a spus:

— Se-ntâmplă și de-astea, omule. Viața nu-ți dă întotdeauna uneltele necesare.

Am vrut să-l contrazic. De fapt, viața îți *dă* unelte. Sau poți să le cumperi din magazine. Dar să mă pun cu logica lui Brody ar fi inutil.

Nu știu cât mai pot suporta. Fratele lui Hollis e imposibil. În fiecare seară aduce acasă o altă fată. Vine fie cu starlete porno, fie cu tipe care se pricep grozav să exprime clar ce le place în pat.

Pe deasupra, Brody lasă prosoape ude pe podeaua din baie. Pentru el, să gătească presupune să pună în cuptor o pizza congelată. După ce o mănâncă, anunță că nu s-a săturat și comandă una de la pizzerie.

— O, da! Mai tare, iubitule!

— Și mai tare?

— Da!

— Ce fată neastâmpărată!

Dumnezeule! Urăsc din toată inima apartamentul ăsta.

Mă ridic de pe canapea și mă pregătesc să ies. Îi trimit un mesaj Sabrinei.

Eu: *Iubito, vrei să vin să te masez pe spate?*

Îmi răspunde imediat.

Ea: *Nu în seara asta. Prietenii lui Ray au venit în vizită. Sunt cam beți.*

Mă încrunt, închipuindu-mi scena. Nu suport gândul că locuiește cu nenorocitul ăla. Dar de fiecare dată când îi propun să găsim un apartament de închiriat pentru amândoi, Sabrina nu e interesată. Iar de când mama s-a întors în Texas, iubita mea a devenit mai distantă.

O iubesc pe mama la nebunie, dar sunt supărat pe ea. Înțeleg că se frământă pentru mine și crede că e o idee foarte proastă să am un copil la vârsta mea, dar nu mi-a plăcut felul în care a interogat-o pe Sabrina. Nu s-a purtat așa doar în prima zi. Vizita ei a fost presărată cu remarci neplăcute și cu critici voalate. Îmi închipui că Sabrina s-a simțit superaiurea. Nu pot s-o condamn.

Eu: *Pe bune? Nu-mi place k ești înconjurată de beți. O să naști peste 4 zile. Trebuie să fii printre adulți responsabili.*

Ea: *Nu te îngrijora. Nana e trează. Ea nu bea alcool.*

Mda. Totuși nu-mi place că nu sunt acolo, cu ea.

— Oooooo! Daaaaaa! urlă Brody.

Destul! Nu mai pot sta aici nici măcar o secundă.

Îndesându-mi telefonul și portofelul în buzunar, ies din apartament. E trecut de nouă seara și soarele a apus deja. Când pășesc pe trotuar, o adiere plăcută îmi mângâie fața. Nu am o destinație anume în minte. Pur și simplu nu vreau să stau în apartamentul ăla. Fiindcă lucrez și sunt ocupat cu altele, încă n-am avut ocazia să explorez vecinătățile.

Trec pe lângă cafenele cu terase pitorești, pe lângă câteva clădiri drăguțe de birouri, pe lângă saloane de manichiură și o frizerie. La un moment dat, ajung în fața unui bar aflat la colț de stradă. Admir fațada din cărămidă roșie. Mica terasă e înconjurată de un grilaj din fier ruginit. Are o copertină verde deasupra ușii.

Plăcuța pe care stă scris numele barului este veche, uzată și ușor strâmbă. Localul se numește „Barul Irlandezului". Intru pe ușa scârțâitoare, din lemn. Barul este mai mare decât ai crede când îl vezi de afară. Totul pare că a fost construit, cumpărat și administrat în anii '70.

În afară de un bețiv așezat la capătul tejghelei, locul e gol. E vineri seara, în Boston. Nu am fost niciodată în vreun bar care să nu fie plin ochi în serile de vineri.

— Ce să-ți aduc de băut? mă întreabă bărbatul din spatele tejghelei.

Are peste șaizeci de ani, păr cărunt, piele ridată și bronzată. În ochii lui citesc limpede o oboseală profundă.

— Vreau o...

Îmi dau seama că n-am chef de alcool.

— ... o cafea.

Mă așez pe un scaun de bar și-mi împreunez mâinile pe tejghea. Aștept ca barmanul să-mi pregătească băutura. Când îmi pune ceașca de cafea în față, mă uit prin încăpere.

— Nu merge treaba în seara asta? întreb eu.

El zâmbește strâmb și răspunde:

— De zece ani nu mai merge treaba.

— Aha! Îmi pare rău.

Bănuiesc de ce barul nu are succes. Aici, totul e învechit. Tonomatul funcționează cu monede. Cine mai folosește monede? Țintele de *darts* au găuri atât de mari, încât nu cred că săgețile s-ar mai putea înfige în ele. Separeurile sunt jerpelite. Mesele sunt înclinate. Dușumeaua arată de parcă se va surpa din clipă-n clipă.

Și nu există televizoare. Care bar nu are televizor?

Și totuși, în ciuda defectelor evidente și a dezavantajelor, locul are potențial. Locația este super. Tavanele sunt înalte, cu bârne expuse. Pe pereți văd lambriuri frumoase. Dacă ar face renovări, proprietarul ar putea schimba complet locul ăsta.

Iau o gură de cafea, studiindu-l pe barman.

— Tu ești proprietarul?

— Da.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi barul?

— De fapt, sunt...

Soneria mobilului meu îl întrerupe.

— Îmi cer scuze, spun eu repede, băgând mâna în buzunar.

Când văd numele Sabrinei intru în alertă.

— Trebuie să răspund. Mă sună iubita mea.

Bătrânul zâmbește și se îndepărtează. Ridic telefonul la ureche.

— Bună, scumpo! E totul în regulă?

— Nu. Nu e-n regulă!

Țipătul ei mă asurzește. Neliniștea ei mă face să intru în panică.

— Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

Oare nemernicul ăla de Ray a atins-o?

— Nu, mormăie ea, apoi geme de durere. Nu mă simt bine. Tocmai mi s-a rupt apa.

32.

Tucker

Nu există senzație mai nesuferită decât să vezi că fata pe care o iubești suferă, iar tu ești neputincios.

În ultimele opt ore, m-am simțit tot atât de folositor precum un pește pe uscat.

De fiecare dată când încerc s-o încurajez pe Sabrina să respire așa cum a învățat, se uită la mine foarte urât. Când i-am oferit bucățele de gheață, ca să le sugă, m-a invitat să mi le bag undeva. Singura dată când am tras cu ochiul peste umărul doctoriței Laura, la părțile intime ale Sabrinei, mi-a spus că, dacă mai fac asta încă o dată, o să-mi rupă crosa de hochei și o să mă bată cu ea.

— Dilatație de patru centimetri, anunță doctorița Laura. Încă mai avem de așteptat, dar totul merge bine.

— De ce durează atât de mult? întreb îngrijorat. Apa s-a rupt acum câteva ore.

— Unele femei nasc la câteva ore după ce s-a rupt apa. Pentru altele, contracțiile încep abia după patruzeci și opt de ore. Fiecare travaliu e diferit. Nu te îngrijora! Ajungem și acolo.

Sabrina, să-i spui asistentei dacă durerea devine prea mare. O să-ți facem o injecție cu anestezic. Dar nu aștepta prea mult! Dacă fătul înaintează prea mult, anestezia n-o să te ajute deloc. Mă întorc imediat.

— Mulțumesc, doamnă doctor!

Tonul Sabrinei este dulce ca mierea. Probabil fiindcă doctorița Laura decide când e momentul potrivit să i se administreze anestezicul.

În secunda în care doctorița părăsește camera, zâmbetul iubitei mele dispare. Mă fixează cu o privire încruntată.

— *Tu* mi-ai făcut asta, mârâie ea. Tu!

Încerc să-mi stăpânesc râsul.

— E nevoie de doi oameni ca să concepi un copil, iubito. Așa spune știința.

— Nu-ndrăzni să-mi vorbești mie de știință! Măcar îți pasă de ce se întâmplă cu corpul meu acum? Eu...

Un geamăt izbucnește din gâtul ei.

— Nuuuuuuu! Ah, Tuck! Altă contracție.

Intru în acțiune. Îi masez șalele, așa cum m-a învățat Stacy. Îi zic să respire și număr fiecare respirație. În același timp, urmăresc monitorul la care e conectată Sabrina. Aparatul ăsta măsoară și înregistrează durata contracțiilor.

Contracția trece repede. Următoarea întârzie să apară, ceea ce mă demoralizează. Am citit despre travaliu. Din câte am aflat, Sabrina este abia la începutul acestuia. Nici măcar nu a ajuns la faza activă. Mă rog în sinea mea ca bebelușului să nu-i ia câteva zile să iasă la lumină.

— Mă doare! se vaită ea, după ce trece o altă contracție.

Fața ei e scăldată de sudoare. Are buzele foarte uscate.

Îi umezesc gura. O sărut pe tâmplă.

— Știu, scumpo. O să se termine în curând.

Ce minciună! Mai trec patru ore până când dilatația ajunge la cinci centimetri. După alte trei ore, ajunge la șase centimetri. Deja au trecut cincisprezece ore de când apa Sabrinei s-a rupt. Nu prea mai are energie. În plus, o doare și mai rău. La ultima contracție, m-a strâns de mână atât tare, încât mi-am auzit oasele pârâind.

Când contracția se sfârșește, se prăbușește pe pat.

— Vreau anestezic. La naiba! Accept până și forcepsul! Scoateți copilul ăsta din corpul meu!

Îi netezesc părul umezit de transpirație.

— Bine. Când se întoarce, o să-i spunem doctoriței Laura să...

— Acum! țipă Sabrina. Du-te după ea *acum*!

— O să vină la noi imediat, scumpo. Contracțiile sunt la intervale de trei minute. Încă mai avem timp până la următoarea...

O mână micuță și aprigă mă înșfacă de tricou. Sabrina rostește printre dinți:

— Tucker, dacă nu te duci după doctoriță *chiar acum*, o să-ți rup capul și o SĂ I-L DAU COPILULUI SĂ-L MĂNÂNCE!

Îi desprind degetele de tricoul meu. După ce o sărut pe frunte, îmi iau picioarele la spinare și mă duc să o caut pe doctoriță.

Timpul petrecut în travaliu: nouăsprezece ore.

Perioada între contracții: șaizeci de secunde.

Numărul total de amenințări cu moartea din partea Sabrinei: treizeci și opt.

Numărul de oase rupte din mâna mea: cine mai știe?

Partea bună este că, în sfârșit, travaliul e pe ultima sută de metri. În ciuda anesteziculuiadministrat, Sabrina tot suferă. Fața ei e purpurie. Plânge încă de când doctorița Laura i-a spus

să împingă. Dar nu țipă. Singurele sunete pe care le scoate sunt gemete de durere și mormăieli.

Iubita mea e supercurajoasă.

Acum câteva ore, am reușit s-o șterg din cameră și să mă duc la toaletă. Le-am trimis mamei și prietenilor mei un mesaj, dar de când a început partea grea a travaliului, Sabrina nu m-a lăsat să plec de lângă ea. Nu mă deranjează. N-am de gând să ies de-aici decât când fetița noastră va fi în siguranță, în brațele noastre.

— OK, Sabrina, împinge încă o dată! ordonă doctorița Laura, postată între picioarele Sabrinei. Văd capul copilului. Încă o împingere și o să-ți vezi fata.

— Nu pot, geme Sabrina.

— Ba da, poți! o încurajez eu, trecându-i părul pe după urechi. Poți s-o faci. Mai împingi o dată și gata.

Când lacrimile reîncep să i se rostogolească pe obraji, o apuc de bărbie și mă uit în ochii ei.

— Poți s-o faci. Ești cea mai puternică persoană pe care o știu. Ai terminat facultatea cu brio, ai muncit ca o nebună ca să fii admisă la Drept, iar acum o să te străduiești încă puțin. Așa e?

Sabrina trage adânc aer în piept. Chipul ei capătă o expresie de hotărâre.

— Așa e.

Apoi, după aproape douăzeci de ore de gâfâială și de suferințe, Sabrina naște o fetiță sănătoasă.

Pruncul micuț și alunecos ajunge în mâinile doctoriței Laura. Un plânset ascuțit răsună în sala de nașteri.

— Plămânii par sănătoși, zice doctorița, cu un zâmbet. Vrei să tai cordonul ombilical, tăticule?

Sunt foarte emoționat. Tai cordonul care o leagă pe fiica mea de mama ei. Apuc să întrezăresc o mogâldeață acoperită

de sânge, după care o asistentă o ia repede și o cântărește. Între timp, doctorița face niște cusături discrete între picioarele iubitei mele.

Îmi pare tare rău că a suferit atât de mult. Pe de altă parte, Sabrina pare mai senină ca niciodată.

— Are trei kilograme și două sute șaizeci de grame, anunță asistenta, punând bebelușul în brațele Sabrinei.

Inima mi se umple de fericire.

— O, Doamne! îngaimă Sabrina. E perfectă.

Chiar este. Mai că-mi dau lacrimile de fericire. Nu-mi pot lua ochii de la fețișoara fetiței și de la smocul de păr castaniu de pe capul ei mic. Nu mai plânge. Are ochi mari, albaștri, care se uită curios la noi, fără să clipească. Are buze roșii, obrăjori roz și degete minuscule.

— Ai reușit, scumpo!

Mângâi părul Sabrinei. Iubita mea se uită la mine, oferindu-mi un zâmbet minunat.

— *Noi* am reușit, Tucker.

*

Ceva mai târziu, stăm amândoi întinși pe patul de spital al Sabrinei și ne minunăm de omulețul pe care l-am adus pe lume. Acum douăzeci și patru de ore, Sabrina m-a sunat ca să-mi spună că e în travaliu. Trebuie să rămână în spital două nopți. Doctorii vor să-i monitorizeze și pe ea, și pe copil.

Un expert în lactație a trecut pe la noi acum o oră, ca s-o învețe pe Sabrina tehnicile corecte de alăptare. Fiica noastră e minunată. S-a lipit imediat de sânul mamei și a supt fericită. Eu și Sabrina o priveam de-a dreptul uimiți.

Acum este sătulă și doarme. Stă pe jumătate în brațele Sabrinei, pe jumătate într-ale mele. Niciodată nu m-am simțit atât de liniștit.

— Te iubesc, șoptesc eu.

Simt că Sabrina se încordează. Nu-mi răspunde. Probabil crede că mă adresez copilului.

— Vă iubesc pe amândouă.

— Tucker...

Tonul ei parcă mă avertizează.

Regret imediat că am deschis gura. Fiindcă nu țin morțiș s-o aud spunându-mi că nu mă iubește și nici nu vreau să-mi îndruge un pretext ca să-mi explice de ce nu poate să-mi facă aceeași declarație, mă prefac că zâmbesc vesel și schimb subiectul:

— Trebuie să alegem un nume.

— Ai dreptate.

Cu blândețe, îmi trec degetul mare peste gurița perfectă a fiicei noastre. Copilul scoate un sunet firav și se mișcă ușor în brațele noastre.

O întreb:

— Vrei să alegem prenumele sau numele?

Nici măcar nu am discutat despre prenumele ei. Am fost prea ocupați cu alegerea numelui de familie al fetiței: James, Tucker sau James-Tucker?

Răspunsul Sabrinei mă surprinde:

— Știi... cred că numele James Tucker nu-i o idee rea.

— James Tucker.

— Asta am spus și eu.

— Nu. Vreau să spun că ăsta ar trebui să fie numele ei complet: James Tucker.

— Ai înnebunit? Vrei ca prenumele ei să fie „James"?

— Da. De ce nu? Când vorbim cu ea, o să-i spunem „Jamie" Dar pe certificatul de naștere va scrie „James Tucker". Așa, va

avea câte ceva din numele ambilor părinți. Și unde mai pui că scăpăm de cratima din numele „James-Tucker"!

Sabrina râde. Se apleacă și sărută obrazul perfect al bebelușului nostru.

— Jamie... îmi place prenumele ăsta.

Și așa am rezolvat o mare problemă.

33.

Sabrina

Micuța Jamie stă pe bancheta din spate a camionetei. Mâinile lui Tucker sunt pe volan, dar nu ne urnim din loc.

— De ce nu plecăm?

Tucker își rotește ochii injectați de oboseală către bancheta din spate.

— Avem un bebeluș în camionetă, Sabrina.

— Știu.

— E aiurea! N-ar trebui să ni se permită să părăsim spitalul cu un bebeluș. N-am avut acasă nici măcar vreun cățel sau vreo pisică.

N-ar trebui să mă amuz de spaima lui Tuck. Expresia lui frustrată și terorizată e atât de neobișnuită, dat fiind firea lui calmă, încât nu mă pot abține să hohotesc.

— Ce nostim că tu ești cel speriat! Pornește mașina, Tuck! Familia din spatele nostru vrea să plece.

Cu băgare de seamă, mă întind spre scăunelul de mașină al lui Jamie și dau deoparte păturica. Chiar dacă fetița doarme și

nu ar trebui s-o deranjez, îmi doresc să mă uit din nou la chipul ei frumos și bucălat. Gura ei minusculă stă întredeschisă.

— Să mergem acasă! spun eu ferm.

Îmi simt brațele goale. Da, eu și Tuck avem doar douăzeci și doi de ani. Nu avem joburi stabile. Locuiesc cu bunica mea bezmetică și cu nemernicul de taică-miu vitreg. Tucker locuiește cu un tip al cărui vis este să fie figurant în serialul *Anturaj*. Și avem un copil.

Dar acum, când mă uit la fața dulce a lui Jamie, mă gândesc la cât de mult îi iubesc pe ea... și pe Tucker.

Tucker iese cu grijă din parcare. Mașina înaintează cu viteza melcului, dar cel puțin ne mișcăm. Durează aproape patruzeci și cinci de minute să parcurgem drumul spre casă, pentru că Tucker rulează cu un kilometru sub limita de viteză.

În cele din urmă, ajungem la mine acasă.

— Mă mir că nici măcar polițistul ăla din Boston, care ți-a făcut semn să accelerezi, nu te-a convins să conduci mai repede, îi zic lui Tucker.

— Idiotul ăla ar trebui reclamat. Nu te mișca! Vin eu să te ajut să cobori.

În ultimele zece luni, am învățat că Tucker chiar mă ajută să cobor din mașină, ca un adevărat gentleman. Recunosc că m-am obișnuit cu purtarea asta. Are maniere pe bune. De pildă, îmi deschide mereu ușa, lăsându-mă să intru prima. Ține morțiș să merg pe partea dinspre interior a trotuarului, în caz că apare vreun pericol pe stradă. Ba chiar îmi ține haina, când mă îmbrac.

Mama lui l-a crescut cum trebuie. Aș putea învăța multe de la ea. Fiindcă acest copil ne leagă pe mine și pe doamna Tucker, am hotărât că trebuie să ne înțelegem. Chiar dacă mă jignește, o să-i demonstrez că merit să fiu mama nepoatei ei.

— Mă întreb dacă ar trebui să cumpăr un semn din ăla pe care scrie „bebeluș la bord" și să-l lipesc de lunetă, spune Tucker.

Poate că așa idioții din spatele meu ar învăța să fie mai răbdători, în loc să claxoneze de parcă suntem cu toții într-o goană disperată.

— Ce-o să faci când unul dintre idioții ăia — după cum i-ai numit — o să vină la ușa ta ca s-o scoată pe Jamie în oraș, la o întâlnire?

Tucker se oprește brusc din mers.

— Jamie o să meargă la o școală numai pentru fete, declară el.

— OK. Atunci ce-o să faci dacă o să te trezești cu *o fată* la ușa ta? O fată care vrea să o invite pe Jamie la întâlnire?

— N-am mai purta discuția asta dacă am fi rămas în spital, așa cum am propus eu, spune acuzator Tucker.

Mă grăbesc să ajung la scumpetea mea. Trupul lui vânjos mă apasă când Tucker se apleacă, să arunce o privire.

— E atât de frumoasă! Nu-mi vine să cred că noi am făcut-o, îmi șoptește la ureche. O să cumpăr o centură de castitate pentru ea.

— Nu cred că Jamie are nevoie de așa ceva acum.

— Vreau să fiu prevăzător.

Tucker se pregătește să decupleze scaunul de bebeluș de bancheta din scaun.

— Am auzit că, o dată, ai avut parte de o partidă de sex în trei, îi zic.

Tucker mai că se împiedică de o crăpătură inexistentă din trotuar.

— Sex în trei? De la cine ai auzit asta?

Aha! Nu a negat. Amuzată la culme, trec pe lângă el și ajung la ușa din față.

— De la Carin. A zis că băieții tăcuți sunt cei mai nebunatici.

— Ei bine, Jamie n-o să aibă parte de sex în trei, mă anunță el. Poate c-ar trebui să învețe de acasă până împlinește treizeci de ani.

— Începem să devenim ipocriți.

Tucker dă cu însuflețire din cap.

— Exact! Iar în cazul ăsta propria ipocrizie nu mă deranjează deloc.

Chiar înainte de a intra în casă, Tucker face o precizare:

— Apropo, a fost o partidă de sex în patru.

Icnesc de uimire.

— Adică doi tipi și două fete?

Tucker zâmbește.

— Eu și trei fete.

Sunt mai degrabă impresionată decât supărată.

— Uau! Bravo ție, armăsarule!

Chicotind, intră în holul din față și se descalță.

Casa este surprinzător de tăcută. Probabil că Ray încă e în pat. Televizorul este deschis, dar volumul e scăzut. Cineva se uită la o emisiune-concurs.

— Tu ești, Sabrina? strigă Nana, din bucătărie.

— O să duc bebelușul în dormitor, zice Tucker, încercând să fie cât mai tăcut.

Intru în bucătărie.

— Bună, Nana! Am supraviețuit!

Ridic victorios brațele în aer.

Nana își șterge mâinile pe un prosop. Șunca sfârâie în tigaie, iar mirosul de ouă și de cârnați umple aerul. Stomacul meu chiorăie. Mâncarea din spital e groaznică.

— Copilul doarme?

— Da.

Deschid ușa cuptorului. Felii groase de pâine se lăfăie într-un sirop din suc de piersici. Îmi lasă gura apă.

— Ce bine arată!

— Ar trebui să mănânci și să te întinzi în pat, mă sfătuiește Nana. Primele săptămâni de după naștere nu sunt ușoare.

Mă împinge ușor către masă. Vocea și atingerea ei sunt surprinzător de iubitoare.

— Vrei s-o vezi pe Jamie? întreb eu.

Încerc să nu-mi fac speranțe prea mari. Cain și Hope m-au vizitat ieri, în spital, dar Nana n-a venit. Bineînțeles că m-am întristat, dar, având în vedere că bunica e o persoană foarte importantă pentru mine, nu vreau să par necioplită.

— Nu acum, răspunde Nana. Bebelușul doarme. O să fie timp destul pentru ținut în brațe când micuța se trezește. Bebelușii nu dorm mult. Ar trebui să profiți de răgazul ăsta. Ai venit cu iubitul tău?

— Sunt aici, doamnă James! Cu ce vă pot ajuta?

Tucker pășește cu hotărâre în bucătărie. Corpul lui înalt și umerii lați umplu camera.

— Stai și tu jos! îl invită bunica. O să luăm micul dejun.

— Aș vrea să pot rămâne la masă, dar trebuie să plec. Șeful meu m-a sunat. Un coleg a căzut de pe o scară și nu poate veni la muncă. Șefu' a spus că mă plătește suplimentar dacă ajung repede pe șantier.

— Banii în plus sunt bine-veniți, spune Nana.

Tucker mă sărută pe obraz.

— Sabrina, mă conduci până la ușă, te rog?

Mă ridic în tăcere. Ieșim din casă și ne apropiem de camionetă. Mă simt ciudat. Tucker m-a văzut când eram în cea mai jalnică stare, dar a rămas lângă mine.

— Mulțumesc pentru tot.

— N-am făcut mare lucru, zice el.

— Mi-ai fost alături. Înseamnă mult pentru mine.

Îmi mângâie bărbia.

— La spital, parcă erai în transă. Îți mai aduci aminte de ceva?

Ce să-mi amintesc? Că mi-ai spus că mă iubești?

— Nu-mi amintesc multe, mint eu. Funcționam pe pilot automat.

Pe fața lui se citește dezamăgirea. Tucker deschide portiera.

— Bine. Dacă asta vrei, deocamdată o las baltă. Ne vedem după ce plec de la muncă. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Vreau să-mi spună că mă iubește, dar nu când urlu de durere sau când plâng de frica travaliului. Sub pojghița autocontrolului meu pulsează nenumărate emoții. Mă simt vulnerabilă. Fac un pas în spate.

— O să fim bine. Vino pe-aici când poți.

După felul în care strânge din dinți, ghicesc că nu asta vrea să audă.

Mă grăbesc să intru. În sufragerie, o găsesc pe Nana cu Jamie în brațe.

— Plângea, îmi explică Nana.

— Pot să mă duc să fac duș? Mi-e silă de mine însămi.

Privirea ei nu se desprinde de chipul lui Jamie.

— Du-te! Ne descurcăm. Micuța o iubește pe bunica ei, nu-i așa? Nu-i așa, scumpo?

Cu inima ceva mai ușoară, mă duc să fac duș. Pun pariu că Nana e pe jumătate îndrăgostită de Jamie. Cine n-ar fi? Fetița e minunată.

Fac un duș plăcut, lung și fierbinte. În ciuda durerii, îmi pare bine că nu mai sunt pe patul de spital. După ce mă șterg cu prosopul, îmi pun o pereche de pantaloni vechi și un tricou și mă analizez în oglindă. Încă îmi simt corpul ciudat și străin. Capilarele din ochii mei au plesnit în timpul travaliului, așa că arăt ca un demon: am ochii injectați și părul vâlvoi. Parcă m-aș pregăti să mă costumez de Halloween. Burta mea încă e mare și rotundă, dar acum seamănă la atingere cu un burete înmuiat. Sânii mei sunt caraghios de mari.

E bine că nu am voie să fac sex șase săptămâni după naștere. Nici măcar eu nu mă pot uita la mine fără să tresar, darămite *Tucker.*

Când intru în sufragerie, Nana mă întreabă:

— Alăptezi? Eu am folosit lapte praf. Și tu, și mama ta v-ați dezvoltat foarte bine.

— La spital au spus că alăptatul e cel mai potrivit.

— Hm... Cred că am citit în revista *People* un articol despre alăptat. Ei, în cazul ăsta, probabil că ar trebui s-o faci.

Îmi dă bebelușul. O pun cu grijă pe Jamie la piept și o duc în dormitorul meu. Așezată pe marginea patului, îmi ridic tricoul și o apropii pe Jamie de sfârc. Adulmecă, la fel ca un animăluț, până când găsește sfârcul. Slavă Domnului că-l apucă!

Oftez de ușurare. Consultantul pe teme de lactație m-a avertizat că alăptatul e destul de dificil, deci mă bucur că deocamdată treaba merge bine.

Ridic telefonul și scriu câteva mesaje, cu o singură mână.

Eu: *Am ajuns acasă.*

Hope: *Când pot să vin în vizită?*

Carin: *Nuuuu! N-am terminat de tricotat botoșeii. Du-te înapoi la spital!*

Eu: *Parc-ai fi Tucker. Nici el n-a vrut să plecăm din spital.*

Carin: *Ascultă-l pe tătic!*

Hope: *Carin, B. nu se întoarce la spital doar pentru că n-ai terminat botoșeii. Dacă naști pe cale naturală, spitalele te țin internată doar două zile. Cum te simți?*

Eu: *Obosită. Speriată. La spital, Tucker mi-a spus că mă iubește.*

Hope: *OMG!*

Carin: *OMG!*

Hope: *Tu ce i-ai spus?*

Carin: *I-ai zis că nu crezi în dragoste, așa-i?*

Chiar dacă fetele nu mă pot vedea, scot limba la telefon.

Eu: *M-am prefăcut că nu l-am auzit.*
Hope: *OMG!*
Carin: *Vezi? Ce ți-am zis eu?*
Hope: *Ce urât din partea ta, B.!*

Oare Hope are dreptate?

Eu: *Am trecut amândoi printr-o perioadă plină de emoții. Nu cred c-a vorbit serios.*
Hope: *Ce proastă ești! Gata! Rup prietenia cu tine.*
Carin: *Nu e proastă, ci altruistă.*
Eu: *Mersi pt susținere, C.!*
Hope: *Tot proastă ești.*
Eu: *Nu-s proastă. Maică-sa mă urăște. T. e obligat să locuiască în Boston. Nu vreau să-l leg de mine. T. ar trebui să fie liber să cutreiere barurile, să pipăie fetele.*
Carin: *Îmi retrag cuvintele. Chiar ești proastă.*
Hope: *Ha!*
Carin: *Recunoaște că ai omorî orice tipă care s-ar uita de două ori la el.*

În mintea mea se încheagă o imagine: Tucker alături de o altă femeie și ținând în brațe un alt copil. O durere surdă se naște în pieptul meu. Carin nu se înșală. Indiferent cât de tare mă străduiesc să fiu nepăsătoare, nu sunt pregătită ca Tucker să plece de lângă mine.

Jamie scoate un țipăt ascuțit. Mă uit la gurița ei minunată, care caută din nou sfârcul.

Eu: *Trebuie să închid. Plânge bebelușul.*

Hope: *Baftă!*

Carin: *Nu-i ura baftă! Nu-i ca și cum joacă într-un meci.*

Hope: *Care-ar fi cea mai neinspirată replică atunci când cineva îți zice că te iubește?*

Carin: *Să taci 2 secunde și pe urmă să zici: „Aș vrea să simt și eu același lucru pentru tine".*

Hope: *Eu cred că „De ce?" e cea mai idioată replică.*

Carin: *Sau „Ce drăguț!".*

Hope: *De-a dreptul oribil!*

Eu: *Gata! Am terminat discuția.*

Jamie începe să urle cât o ține gura. Parcă are un amplificator în gât.

— Ssssst!

Iau păturica din port-bebe. După vreo trei încercări, reușesc s-o înfășor pe Jamie ca pe o clătită. În tot acest timp, mă străduiesc s-o alin. On-line, o mulțime de oameni scriu că funcționează cel mai bine Sistemul Celor Cinci S-uri: Schimbi Scutecul, Susuri, o Sprijini pe o parte sau pe burtă... și... Fir-ar să fie! Nu-mi amintesc care-i ultimul S.

Lui Jamie nu-i place că am uitat. Fețișoara ei se contorsionează într-o strâmbătură nefericită.

— Susuri, schimbi scutecul, o sprijini pe o parte sau pe burtă și... scornești cântecele?

Fredonez câteva note.

Jamie urlă în continuare.

Se vede treaba că Ray s-a trezit. Îmi bate la ușă, strigând:

— Hei! Ce naiba se-ntâmplă acolo?

— Haide, micuță Jamie, nu mai plânge! Mami e aici, cu tine.

Lui Jamie nu-i pasă. Urlă și mai înverșunat.

— Suge! exclam victorioasă. „Suge" e ultimul S!

Mă reped spre dulapul din colț, unde am pus toate hăinuțele și lucrurile lui Jamie. Ușa dormitorului se deschide brusc și Nana intră vijelios.

— Ce-i faci copilului? țipă ea.

— Ți-am spus eu c-o s-o dea în bară! comentează Ray.

Nesuferitul e în spatele Nanei și de-abia așteaptă să-și dea cu părerea, deși nimeni nu i-a cerut-o.

Nana se răstește la el:

— Ray, du-te să-ți mănânci pâinea prăjită!

Bunica mă împinge deoparte.

— Ce cauți?

— Suzeta.

Cotrobăi printre hăinuțe, pături și bavete, până găsesc o suzetă.

— Parcă ziceai că vrei s-o alăptezi, comentează Nana, în timp ce eu încerc să strecor suzeta în gura lui Jamie.

Mă dau bătută după ce Jamie o scuipă pentru a cincea oară.

— Ce să fac? întreb disperată.

— Vrea să sugă, sugerează Ray.

Oare are dreptate? Îmi ridic tricoul, fără să-mi pese că Ray poate să-mi vadă pieptul gol. Aproape imediat, Jamie se agață de un sân. Încă suspină, dar cel puțin țipetele au încetat. Mă așez pe pat, ceva mai liniștită.

Nana clatină din cap a dezaprobare.

— Nu trebuie s-o faci dependentă de sân! Pe urmă, doar atât o să vrea să mânânce.

— Îmi place imaginea asta! declară Ray.

Mulțumit, nemernicul rânjește cu toți dinții.

— Frumoase țâțe, Rina!

— Ieși! Pe bune, cară-te de-aici! Nana, te rog...

— Ar trebui să-ți scoți tricoul, intervine Ray.

Strâng din dinți.

— Am nevoie de intimitate. Vă rog...

— Cum o s-o hrănești când vei fi la cursuri? întreabă Nana.

Jamie plânge iar. Îmi ridic tricoul, în ciuda faptului că Ray se holbează la mine. Îi arunc încă o privire rugătoare Nanei. În cele din urmă, se urnește spre ușă.

— Pleacă, Ray! Micul dejun o să se răcească.

— Nu-i bine, Joy, mormăie el. Copilul nu poate sta agățat de țâța Rinei toată ziua.

Nana îi aruncă o privire urâtă.

— Lasă-le în pace! Bebelușii mai și plâng.

După ce ușa se închide, îmi scot tricoul. Jamie tace când sfârcul îi atinge buzele. Se agață de el din nou, iar încordarea începe să mă părăsească.

Fir-ar să fie!

Nu știu dacă pot s-o duc așa. E epuizant. Dar când ochișorii ei se deschid și mânuța ei începe să-mi frământe sânul, mă simt inundată de dragoste și mă înmoi toată.

Intervalul de liniște durează mai puțin de cincisprezece minute. Urmează două ore de chin. Nu pot s-o las din brațe. De fiecare dată când încerc, începe să plângă, ceea ce provoacă o nouă rundă de țipete din partea lui Ray și a Nanei. Așa că o duc prin casă după mine. Trebuie să mănânc doar cu o mână. Când încerc să o schimb, stric trei scutece, pentru că rup benzile adezive de la primele două.

Pe la prânz, când Tucker mă sună, sunt epuizată.

— Sună tăticul tău, îi spun lui Jamie, care se uită la mine cu ochii întredeschiși.

— Cum merge? întreabă Tucker.

O salt pe Jamie pe un umăr. Fețișoara ei se lipește de gâtul meu.

— Nu prea bine. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să plecăm din spital.

— Acum nu ne mai putem întoarce. Povestește-mi cum a fost până acum!

Sunt atât de recunoscătoare să-i aud vocea calmă, că aproape izbucnesc în lacrimi. Reușesc să-mi păstrez cumpătul. Îi zic lui Tucker că Jamie o să câștige medalii olimpice la ridicarea de greutăți, pentru că e nemaipomenit de puternică. Sau ar putea lucra ca magician, pentru că a evadat din toate păturicile în care am încercat s-o înfășor.

Tucker râde și mă îmbărbătează. Când încheiem conversația, sunt convinsă că o să mă descurc cu bebelușul.

34.

Sabrina
Septembrie

Să fii mamă e mai greu decât mi-am imaginat. E mai dificil decât să învăț pentru examenele de admitere. Mai solicitant decât lucrarea pe care a trebuit s-o scriu pentru cursul de Studii Feministe, care mi-a fost înapoiată plină de însemnări cu pix roșu. E mai obositor decât să am două slujbe și să mă duc la cursuri patru ani încheiați.

Respectul meu pentru Nana a crescut enorm. Dac-ar fi trebuit să cresc doi copii, aș fi și eu cam arțăgoasă.

Cu ajutorul ei și al lui Tucker, am intrat într-o rutină acceptabilă. La începerea celei de-a doua săptămâni de cursuri la Harvard, sunt convinsă că o să mă descurc. La urma urmei, trebuie să asist la cel mult trei ore de cursuri pe zi. Unde mai pui că acum nu am două joburi.

E ușor.

Ușor...

Însă azi, la sfârșitul cursurilor, sunt încărcată cu biberoane, tuburi, cu două kilograme de cărți și laptopul meu. În weekendul

ăsta am de citit mai mult de o mie de pagini. Iar lecturile obligatorii se tot adună. Când profesoara Malcolm ne-a anunțat că trebuie să citim tot capitolul despre vinovăție și intenție, mă așteptam ca vreun coleg să protesteze. Dar nimeni n-a scos o vorbă.

După curs, colegii mei nu par afectați de faptul că ni s-a cerut să citim în două zile echivalentul unui curs întreg. În schimb, trei puști așezați pe același rând cu mine pornesc o discuție aprinsă despre sistemul de notare de la Harvard. Aștept nerăbdătoare să încheie conversația, ca să putem pleca din sala de curs. Trebuie să mă apuc să citesc. Și mai important, sânii mei sunt gata să explodeze. Nu am alăptat-o pe Jamie de aproape trei ore. Dacă nu mă duc în camera de alăptat, aflată în bibliotecă, laptele o să-mi păteze bluza.

— Nu-mi place sistemul lor fără note! mormăie băiatul blond, cu nas ascuțit, de lângă mine. Ce-i prostia asta cu calificative?! „Foarte bine", „Bine", „Insuficient" și „Picat"!

— Am auzit că e nasol dacă iei „Insuficient", intervine o fată de lângă el. Ori primești „Foarte bine", ori „Bine". Ca să încasezi un „Picat", trebuie s-o dai în bară rău de tot.

Pomeții fetei sunt incredibil de ascuțiți.

Încep să-mi strâng ostentativ lucrurile și să le îndes în geantă, sperând să le pice fisa, dar nimeni nu se mișcă.

O altă fată, care poartă o fustă lungă, intră în vorbă:

— Vărul meu a absolvit aici acum trei ani și mi-a spus că firmele mari de avocatură calculează singure notele absolvenților, pe baza calificativelor primite. „Foarte bine" echivalează cu nota zece și așa mai departe.

— Marea mea nemulțumire e că la Harvard o singură persoană din promoție poate fi absolvent *summa cum laude*. La orice altă facultate de Drept, dacă ai note mari, absolvi *summa cum laude*. Să acorzi doar unui student titlul ăsta e aiurea, declară domnișoara Pomeți-Ascuțiți.

Fustă-Lungă încearcă s-o liniștească:

— Dar există Bursa Decanului.

— Da. Totuși numai doi studenți o pot primi.

— Sunt foarte zgârciți cu titlurile și bursele acordate, adaugă blondul.

Îmi dreg glasul cu subînțeles. Colegii mei mă ignoră.

— Dar studiezi la Harvard, așa că firmele mari oricum o să te aibă în vedere, spune Pomeți-Ascuțiți, cu nonșalanța unuia care sigur va avea o carieră imediat după absolvire. Cât de repede poți să te înscrii pentru PIT?

— Programul de Interviuri Timpurii? întreabă Fustă-Lungă. Ia-o mai ușor! De-abia din al doilea an de Drept. Mai întâi învață cum să scrii un memoriu!

Fustă-Lungă schimbă o privire batjocoritoare cu băiatul. Pomeți-Ascuțiți se înroșește. Nu-i plăcut să fii bătaia de joc a altora. Decid să mă bag în discuție:

— Eu nu-mi fac probleme despre note, ci despre cât de mult avem de citit. Aș vrea să încep chiar în după-masa asta.

N-ați priceput aluzia? Mișcați-vă, naibii, oameni buni!

Pomeți-Ascuțiți ridică sfidător bărbia, bucuroasă că are ocazia să fie cea care ironizează, și nu ținta ironiilor.

— Să citești nu-i greu, mi-o trântește ea. Greu e să alegi tema corectă a articolului pe care o să-l scrii pentru *Law Review*. Cititul e floare la ureche.

Se răsucește cu o mișcare disprețuitoare, își strânge cărțile și se îndepărtează, lăsându-mă cu gura căscată. Ceilalți doi o urmează. Tipul îi șoptește lui Fustă-Lungă:

— Am auzit că există un grup de studiu în care intri doar dacă depui o cerere. Sunt interesat. Cum să fac?

Ea pufnește.

— Dacă trebuie să întrebi ca să afli, înseamnă că n-ai ce să cauți în grupul ăla.

Ce drăguț!

Cel puțin acum ne mișcăm.

Mă dor sânii. Mă grăbesc să ajung la ușă. Trec pe lângă doi colegi care s-au oprit să discute cu un alt student. Tipii ăștia n-au nimic mai bun de făcut decât să stea la taclale?

Afară, un student împarte broșuri. Iau una. E o invitație la un curs de informare despre cum poți fi ales să scrii pentru publicația *Law Review*. Întâlnirea are loc peste cincisprezece minute. Pieptul meu zvâcnește dureros.

— Te-ai pătat pe bluză, spune amuzată o voce de bărbat.

Cobor privirea și toată culoarea mi se scurge din obraji. Două pete umede se lățesc pe bluza mea, în zona sfârcurilor.

— Nu știu ce se-ntâmplă, dar ar trebui să te duci la medic pentru infecția asta. Pare nasoală, comentează tipul.

Îl recunosc imediat. E Kale, dobitocul de la departamentul de asistență juridică gratuită. Părul lui e aranjat la perfecție. Totul la el dă de înțeles că e bogat și că se bucură de privilegii. Îl înghiontește pe studentul de lângă el, care pare scârbit de bluza mea pătată.

Îl pocnesc peste braț cu broșura.

— Alăptez, idiotule!

Unul dintre ei se preface că mugește. Când mă răsucesc spre ei, gata să le zic vreo două, văd că tipii se îndepărtează.

Îmi ia cincisprezece minute să traversez campusul. La fiecare pas, laptele îmi umezește și mai mult bluza. Emoțiile mele sunt un amestec de jenă, furie și frustrare. Jenă pentru că laptele meu se scurge. Furie pentru că m-a afectat ce a zis idiotul ăla de Kale. Frustrare pentru că laptele meu, atât de prețios pentru Jamie, îmi umple cupele sutienului și-mi pătează bluza. Nu ajută cu nimic dacă-mi încrucișez brațele la piept. Presiunea face ca laptele să țâșnească și mai mult.

Când ajung la bibliotecă, sunt varză. Funcționarul care are cheile camerei de lactație mi le întinde cu mare grijă, atent să nu mă atingă.

O fată tocmai pleacă.

— Camera e ta, spune ea vesel.

— Mersi, îi răspund mohorâtă.

În timp ce îmi ține ușa, femeia întreabă:

— Ai o zi proastă, nu?

Vocea ei este atât de blândă și de înțelegătoare, încât aproape că izbucnesc în lacrimi.

— Nici nu-ți închipui! răspund eu. Sau poate că-ți închipui. Da, e o zi de rahat.

— Stai o clipă!

Scotocește prin geantă. Îmi întinde un pachețel de plastic.

— Uite! Mai am unul acasă. Nu le-am folosit niciodată.

— Ce-i asta?

Întorc pachetul pe o parte, examinând suporturile din silicon. Au formă de petală.

— Le pui pe sfârcuri. Opresc scurgerea laptelui.

Am rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Da. Nu-s soluția perfectă, iar dacă aștepți prea mult, laptele va dizolva adezivul, dar funcționează.

Strâng pachetul în pumn, cuprinsă de ușurare. Trebuie să mă lupt ca să-mi stăpânesc lacrimile. Îi zic necunoscutei:

— Te-aș îmbrățișa dacă n-aș avea bluza leoarcă. Îți mulțumesc foarte mult.

Observ în geanta ei un manual roșu. Pe cotor are litere negre și aurii.

— Ești în primul an la Drept? întreb eu.

— În al treilea. Speram să aștept până la absolvire înainte să rămân însărcinată.

Gesticulează spre geanta termoizolantă pe care o duce pe umăr. Probabil că-și ține laptele acolo.

— Dar tu în ce an ești?

— Primul.

— Baftă, scumpo! Amintește-ți: după primul an, e din ce în ce mai ușor. Primul e doar un război de uzură.

Mă bate încurajator pe spate și adaugă:

— O să fie bine.

Intru în camera de lactație și îmi potrivesc pe sân pompa medicală gradată. E drum lung de la Facultatea de Drept până la Biblioteca Widener, dar slavă Domnului că aici au un dispozitiv de pompare! Înseamnă că trebuie să iau cu mine doar biberoane, pompițe și tuburi. Nu va fi nevoie să cheltui bani pentru un dispozitiv portabil de pompare. Contul meu bancar deja suferă după ce am cumpărat manuale scumpe.

Desfac nasturii bluzei de mătase și-mi scot sutienul. Sunt al naibii de obosită. Și puțin iritată, având în vedere că durează douăzeci de minute ca idioțenia de dispozitiv să scoată din sânii mei cincizeci și șase de grame de lapte.

Scot telefonul, ca să citesc mesajele primite. Hope și Carin mi-au trimis vești, dar sar peste mesajele lor și îl deschid pe cel de la Tucker.

Tucker: *În pauza de prânz am fost s-o văd pe J.*

Sub mesaj văd o poză: Jamie doarme pe brațul lui. Inima mi se strânge și locul dintre picioare — pe care îl credeam terminat după travaliu — pulsează sălbatic. Nu-i nimic mai sexy decât un tată iubitor.

Datorită lui Tucker, hormonii mei se prind într-o horă euforică.

Eu: *E un îngeraș.*

Tucker: *Urăsc să plec de lângă ea.*

Eu: *Azi mi s-a scurs laptele pe bluză. A fost superjenant.*

Tucker: *Au! Sărăcuța de tine! O să vin mai târziu să te masez pe spate.*

Eu: *Am de citit 1000 de pagini.*

Tucker: *O să am eu grijă de J. Tu învață liniștită!*

Eu: *Accept oferta.*

Tucker: *Foarte bine. Nu mă lași să fac destul.*

Pentru că nu vreau să te pun pe fugă, zic în sinea mea, dar bineînțeles că nu-i scriu asta.

Eu: *Ești cel mai bun tată!*

Tucker: *Standardele tale sunt modeste, iubito, dar îmi place ce spui.*

Eu: ☺

Eu: *O să trag un pui de somn. La urma urmei, o ființă micuță îmi soarbe toată forța vitală. Acum sunt conectată la o mașinărie. Parc-aș fi în* Matrix.

Tucker: *Ai luat pastila roșie sau pe cea albastră*[1]*?*

Eu: *Care dintre ele o face pe Jamie să doarmă? Pe aia o s-o iau!*

Tucker: *Mă duc după somnifere.*

Eu: *Ce păcat că n-am voie să iau somnifere!*

Tucker: *Mama mi-a spus că bunica obișnuia să-i frece gingiile cu rom, ca s-o adoarmă.*

Eu: *Doamne! Și funcționa?*

Tucker: *Nu știu. O să las o sticlă de brandy lângă somnifer, pentru orice eventualitate.*

Eu: *Vezi? Am zis eu că ești cel mai bun tată din lume.*

Tucker: *LOL. Dormi, iubito!*

[1] Aluzie la scena din primul film al trilogiei *Matrix*, în care personajul Morpheus îi oferă lui Neo posibilitatea de a alege între pilula albastră și cea roșie, care îi va revela realitatea „matricei". (N. red.)

Hope și Carin mi-au dat o carte cu titlul *Adormi, naibii, odată!*. I-am citit-o lui Jamie de o sută de ori. Nu funcționează. În weekendul ăsta, Jamie hotărăște că e alergică la somn. Închide ochii doar când mă mișc prin casă.

Pot să citesc și să mă plimb de colo colo în același timp, dar să dorm *și* să mă plimb totodată e imposibil. Din cauza asta, încep a treia săptămână cu numai două sute de pagini citite.

Luni mă târăsc până la facultate. N-am citit nici măcar un cuvânt pentru cursul de Contracte. Am citit numai materialul pentru cursul de Drept penal.

Să sperăm că astăzi profesorul Clive o să pună pe altcineva să vorbească.

— Săptămâna trecută am discutat despre primele două elemente care alcătuiesc un contract. Domnule Bagliano, te rog, povestește-ne despre cele două elemente și despre desfășurarea cazului „Carlill 1898"

Domnul Bagliano recită ascultător cele două principii pe care le-am învățat.

— Ofertă și acceptare. Cazul „Carlill 1898" a pus în discuție dacă un anunț poate fi interpretat drept o ofertă. Cazul a fost rezolvat de Curtea Britanică de Apel, care a susținut că un anunț este o ofertă unilaterală legală, care putea fi acceptată de orice persoană care răspundea la anunț.

— Excelent, domnule Bagliano!

Profesorul Clive consultă hârtia pe care are scrise toate numele participanților la curs.

Închid ochii și mă rog ca numele meu să dispară într-un fel magic.

— Domnișoara James, spuneți-ne despre al treilea element al convenției și despre desfășurarea cazului Borden!

Inima aproape că-mi sare din piept. Privesc cu disperare prin încăpere, de parcă aș putea citi răspunsul în ochii vreunui

coleg. Lângă mine, un tip mormăie ceva în colțul gurii. Parcă a zis „confederație"? Nu cred că-i corect. Se preface că tușește, bâiguind cuvântul „confederație". Râsete agitate răsună în amfiteatru. Simt că roșesc.

Jos, la baza amfiteatrului, profesorul Clive strânge din buze.

— Domnul Gavriel a spus „considerație", domnișoară James. Domnule Gavriel, având în vedere că știi răspunsul, vorbește-ne despre desfășurarea cazului!

Colegul îmi aruncă o privire compătimitoare. Își scoate notițele și începe să turuie despre promisiuni false, despre reciprocitate și despre alte aiureli despre care habar n-am.

Trag discret un caiet peste notițele mele dezordonate și mânjite.

Mi-e greu să mă concentrez la ultima parte a prelegerii, din cauza stânjenelii mele copleșitoare. Iau notițe cu sârg, sperând că, atunci când o să le recitesc, cuvintele vor căpăta înțeles.

După ce se termină cursul, profesorul Clive îmi face semn să mă apropii.

— Domnișoară James, profesoara Fromm mi-a vorbit despre situația dumitale de acasă. Deși înțeleg cât de greu îți este, să știi că exigențele față de studenții mei nu se schimbă datorită faptului că au un copil.

Îi răspund înțepat:

— Nici nu m-am așteptat să se schimbe. Îmi cer scuze pentru astăzi și promit că în viitor nu voi mai avea scăpări!

— Sper să fie așa. Din păcate, unii studenți trebuie să fie printre ultimii. E inevitabil.

Simt dorința copleșitoare de a-l pocni.

— N-o să fiu printre ultimii, îl asigur.

Se uită lung la mine, apoi mă expediază cu o mișcare a capului.

— Vom vedea...

35.

Tucker

Vineri după-amiaza, Sabrina sosește la apartamentul meu cărând destule lucruri cât să umple un magazin întreg cu articole pentru bebeluși. De când s-a născut Jamie, am învățat că nu mai pot pleca de acasă doar cu portofelul, telefonul și cheile.

Ca s-o scot pe Jamie la plimbare am nevoie de o sacoșă cu de toate: de la șervețele pentru bebeluși și suzete până la rața de pluș, după care Jamie țipă ca din gură de șarpe dacă încerci să i-o iei. Plus cărucior, o căciuliță și haine de rezervă, în caz că regurgitează.

De obicei nu folosesc decât un scutec și un biberon. Restul calabalâcului îl car degeaba.

Totuși nu mă deranjează. Îmi place să fiu tătic. Aș dori să le văd pe Sabrina și pe Jamie în fiecare zi, dar acum trebuie să mă mulțumesc cu vizitele acasă la Sabrina, în fiecare seară. De fiecare dată când sunt acasă la ea, mă ofer să rămân peste noapte. Dar Sabrina refuză. Cred că se jenează să fiu în preajma dubiosului ei tată vitreg. Cu cât îl cunosc mai bine pe Ray, cu atât

îl detest mai mult. Nemernicul se poartă grosolan cu mine, e bădăran și obscen. Pe scurt, nu e un tip de treabă.

— Bună, Tucker!

Sabrina împinge căruciorul pe ușa din față. Observ că are cearcăne vinețiii.

Azi-dimineață, când am vorbit cu ea la telefon, mi-a zis că n-a dormit aproape deloc azi-noapte, fiindcă Jamie a trezit-o din oră în oră. Fiica noastră are un apetit extraordinar. Știu că-i plac sânii Sabrinei la fel de mult cum îmi plac și mie, căci de fiecare dată când încercăm s-o hrănim cu lapte de mamă în biberon, îi ia de două ori mai mult timp să mănânce decât atunci când se hrănește la sân.

— Bună! Ce face fata mea astăzi?

— E neașteptat de veselă, având în vedere că m-a ținut trează toată noaptea.

— Când am zis „fata mea" vorbeam despre tine, scumpo.

O sărut.

Poartă un luciu de buze cu gust de fructe. E atât de gustos, că-mi aplec gura ca să-l mai gust o dată. Îmi trec limba peste buza ei de jos. Mi-ar plăcea s-o sărut în neștire. Sau, și mai bine, să-i smulg hainele și să mă pierd în trupul ei pentru o săptămână. Dar cele șase săptămâni de abstinență impusă încă nu s-au scurs. Chiar dacă ar fi trecut, nu știu dacă Sabrina are chef de sex. Este foarte obosită tot timpul. Cred că e pe cale să se transforme într-un zombi.

Habar n-am cum se descurcă să facă atâtea: să meargă la cursuri, să citească, să scrie lucrări și să-și facă timp pentru fiica noastră. Acest lucru dovedește cât de puternică și de hotărâtă este Sabrina. Dar aș vrea să-mi permită să fac mai multe, ca să-i ușurez povara. La naiba! Când am rugat-o să vină la mine, unde poate învăța în liniște, în timp ce eu am grijă de copil, a trebuit să duc muncă de lămurire. În cele din urmă, a cedat.

Îi e foarte greu să învețe acasă. Bunică-sa trăncănește tot timpul despre familia Kardashian, iar Ray se tot fâțâie prin casă.

Colegul meu de apartament lucrează în timpul zilei, așa că aici e liniște. Pe lângă asta, în ultima vreme n-am avut mult de lucru în construcții. A plouat non-stop, așa că săptămâna asta am stat acasă, pierzând vremea și căutând oportunități de afaceri.

Un chițăit de nemulțumire se aude dinspre cărucior. Izbucnesc în râs.

— Micuței prințese nu-i place să fie ignorată, așa-i?

Mă așez pe vine, în dreptul căruțului. Desfac cu grijă capsele și închizătorile. O iau în brațe. Cu o mână îi cuprind poponețul, iar cu cealaltă îi susțin gâtul și o ridic în dreptul ochilor mei.

Așa cum se întâmplă de fiecare dată, când o privesc mi se taie răsuflarea. Este cel mai frumos copil din lume. Chiar și maică-mea e de acord cu mine. Îi trimit poze în fiecare zi și mama se minunează de perfecțiunea domnișoarei James Tucker. Moare de nerăbdare să o cunoască pe Jamie personal, dar nu poate pleca din Patterson înainte de Sărbători, adică peste două luni. Pentru moment, se mulțumește cu pozele primite zilnic.

— Ce face în dimineața asta micuțul îngeraș al lui tata?

Jamie gângurește și-mi aruncă un zâmbet. Da, e un zâmbet *adevărat*. Sabrina susține că fetița face grimase din pricină că e balonată, dar eu știu când fiica mea îmi zâmbește.

Îi sărut obrăjorul moale. Bebelușul își ascunde fețișoara dulce la pieptul meu. Simt o înțepătură ascuțită într-un sfârc. Gura ei nerăbdătoare încearcă să-l apuce, iar eu țip de durere. Rahat! Am uitat că nu port tricou. Lui Brody nu-i place să pornească aerul condiționat dacă nu e absolut necesar, așa că în majoritatea timpului lăsăm ferestrele deschise. M-am obișnuit să umblu prin casă purtând doar șort.

— Ușurel, scumpo! o dojenesc, îndepărtându-i fața de pieptul meu.

Gura fetiței se deschide și se închide rapid. Încearcă să sugă, iar asta îmi topește inima.

Mă uit la Sabrina. Ochii ei întunecați au o privire pierdută.

— Ce s-a întâmplat?

Răspunsul mă ia pe nepregătite:

— Tocmai mi-ai oferit sute de ore de material mental pentru masturbare.

Pufnesc în râs.

— Pe bune, Sabrina? Te excită faptul că fiica noastră încearcă să sugă la pieptul meu?

— Nu. Mă excită *asta*.

Face un gest vag spre noi doi.

Tot nu mă prind.

— Un bărbat superb, la bustul gol, care ține un bebeluș în brațe! mă lămurește ea. E cea mai sexy priveliște pe care am văzut-o vreodată.

Să fiu al naibii dacă scula mea nu se întărește pe loc!

— Serios?

— O, da!

Înciudată, Sabrina oftează.

— Fir-ai tu să fii, Tuck! Acum n-o să mă pot concentra să învăț pentru Contracte.

— O să-mi pun tricou.

— Așa să faci!

Sabrina lasă la podea sacoșa cu scutece, dar ține geanta masivă atârnată pe celălalt umăr. Se apropie de masa din sufragerie, pune geanta acolo și începe să scoată cărți din ea. Frate! A cărat sacoșa aia grea într-o mână, plus o grămadă de cărți în cealaltă? Trebuie că are forță, nu glumă!

— Cum a fost cursul de dimineață?

— Interminabil. Să învăț aici sau în camera ta?

— Poți să rămâi aici.

O mut pe Jamie pe celălalt braț. Îmi place la nebunie să-i simt mica greutate și obrăjorul lipit de umărul meu gol.

— Mă gândeam s-o iau pe prințesă la o plimbare, în jurul blocului.

Sabrina dă aprobator din cap.

— OK. Dar să n-o ții în soare!

Amândoi am citit aceleași cărți despre bebeluși. Știu că lumina directă a soarelui este dăunătoare pentru ei. Ori de câte ori o iau pe Jamie afară, mă asigur că poartă pălăriuță și că stă ascunsă sub parasolarul cărucior. O tratez de parcă ar fi un vampir.

— Poți să ții, te rog, marfa asta prețioasă cât timp îmi pun un tricou?

I-o pasez pe Jamie Sabrinei. Mă înduioșez când o privesc depunând săruturi pe obrăjorii și pe fruntea lui Jamie. Drept răspuns, fetița se răsucește și lovește aerul cu pumnii. N-a învățat încă să râdă, dar am descoperit că, atunci când se zvârcolește așa, e un semn că se distrează.

Intru în camera mea și mă îmbrac. În hol, îmi leg șireturile pantofilor de sport. Apoi o iau în brațe pe Jamie. Împing cărucior către ușă. Sabrina ne face cu mâna.

— Spor la învățat, mami!

— Să vă distrați! ne urează ea.

Notează ceva pe un blocnotes galben, cu privirea pierdută într-o carte de-a ei.

Câteva minute mai târziu, eu și Jamie ne plimbăm pe trotuar. Soarele s-a ascuns în spatele unui nor mare și cenușiu, așa că ridic puțin parasolarul cărucior lui Jamie, să se bucure și ea de priveliște.

Nu numai ea se bucură. De când am copil, am aflat că fetele înnebunesc când mă văd cu un bebeluș.

Tipele mă opresc ca să se minuneze de Jamie. Se uită la mâna mea stângă, să vadă dacă port verighetă. Apoi, când nu văd niciuna, dau din cap satisfăcute. Cele mai îndrăznețe nu se sfiesc să mă întrebe direct dacă mama îngerașului încă face parte din peisaj. Sunt dezamăgite când le răspund că da. Pe urmă le zâmbesc politicos, le urez o zi bună și îmi continui plimbarea. O dată, când Logan m-a însoțit într-una dintre plimbările astea, a clătinat din cap a uimire. A zis că-i mare păcat că avem deja iubite, căci Jamie atrage fetele ca un magnet.

Prietenii mei o adoră. Știu că ar vrea s-o vadă mai des pe Jamie, dar toți suntem ocupați. De la începutul sezonului de hochei, Garrett se antrenează mult și e mereu plecat, fiindcă are meciuri în deplasare. Logan se antrenează intens, împreună cu echipa lui. El și Grace încă au treabă la noul lor apartament. Cu toate astea, toți vin s-o vadă pe Jamie de fiecare dată când au puțin timp liber. Mai ales Hannah, care lucrează cu jumătate de normă.

Ne oprim la o trecere de pietoni.

— Ei, ia uite, scumpo! îi spun fiicei mele. Un cățel!

Cățelul cu pricina încearcă să adulmece căruțul. El și stăpâna lui se apropie de noi. La naiba! Ar fi trebuit să-mi țin gura. Acum am atras atenția stăpânei.

— O! Ce îngeraș de copil! exclamă ea.

Se lasă pe vine și întinde mâna spre Jamie, ceea ce mă face să mă zbârlesc. E normal ca străinii să-ți atingă copilul? Se întâmplă mult prea des, și nu-mi convine deloc. Femeia sărută degețelele micuțe ale lui Jamie. Îmi propun să le șterg imediat ce străina dispare. Nu vreau ca microbii altora să aterizeze pe copilul meu.

— Cum o cheamă? întreabă femeia.

— Jamie.

Mă uit fix la semafor, sperând ca lumina verde să apară înainte ca tipa să scoată flirtul la înaintare.

— Și pe tăticul ei cum îl cheamă?

Prea târziu!

— Tucker, dar soția mea îmi spune „Tuck".

Asta-i închide gura. De obicei nu vorbesc atât de direct când sunt agățat pe stradă, dar chiar nu-mi place că mi-a atins copilul fără să-mi ceară voie.

Când se face verde, împing cărucul mai departe, mormăind un „la revedere" în direcția femeii.

— Măcar câinele a fost drăguț. Nu-i așa scumpo?

Jamie nu răspunde, dar n-are importanță. M-am obișnuit să port conversații întregi cu copilul. Mi se pare liniștitor.

Trecem pe lângă un părculeț.

— Vezi chestia aia de colo? E un leagăn. Când o să mai crești, tăticul o să te ducă în parc și o să te dea în leagăn.

Mai mergem puțin. Când ne apropiem de un sex-shop, grăbesc pasul.

— Iar *aici* n-o să intri în veci, spun eu, înveselit. Pentru că nu vei face sex niciodată, așa-i, prințeso?

Cineva pufnește zgomotos.

Privesc peste umăr. Un cuplu vârstnic pășește în spatele meu. Cei doi îmi amintesc un pic de Hiram și de Doris. Aș fi dorit să fi păstrat legătura cu ei.

— Da, cum să nu! îmi strigă ironic bărbatul, adresându-mi un zâmbet strâmb.

— Avem patru fete, îmi spune femeia. Sărmanul Freddie n-a putut să le convingă să rămână virgine.

Le dau replica imediat:

— Cred că nu s-a străduit destul. Freddie, ți-a trecut prin cap să cumperi o pușcă?

Cei doi izbucnesc în râs.

Eu și Jamie ne continuăm plimbarea. După câteva minute, ajung la un colț familiar de stradă. N-am mai fost la „Barul Irlandezului" din noaptea în care Sabrina a intrat în travaliu. Fără să știu cum, m-am trezit iar aici.

În fereastră văd un semn pe care scrie „DE VÂNZARE".

36.

Sabrina

Intru în „Della's" și mă așez.

— Îmi pare rău c-am întârziat, le zic fetelor.

Carin și Hope au comandat deja băuturi. Am sosit mai târziu decât stabiliserăm. Sau au venit ele mai devreme. De când s-a născut Jamie, mi-e tare greu să ajung oriunde la timp.

— Unde-i copilul? întreabă Carin.

— Cu Nana.

Iau meniul și caut felul de mâncare cel mai gustos.

Prietenele mele se bosumflă.

— Am vrut să vedem copilul! exclamă Hope.

— Exact! Ideea era s-o aduci pe Jamie aici, ca să ne minunăm de ea. Aproape am terminat de tricotat botoșeii.

Carin scoate din geanta ei un mănunchi de fire care nu arată deloc a botoșei. Nici măcar a șosete.

— Ce-i chestia asta?

Las meniul deoparte, ca să mă uit mai îndeaproape la obiectul pe care-l ține în aer.

— O șosetă. E prea mare sau prea mică?

O întinde. Observ că învălmășeala de fire seamănă vag cu un vapor.

— Ăăă... Ești sigură că-i o șosetă?

Hope chicotește, ascunzându-și fața în spatele unui meniu.

Carin se uită urât la mine.

— Ai încercat vreodată să tricotezi? E al naibii de greu.

Își îndeasă amestecul pestriț în geantă.

— Cum e la MIT, Carin?

Hope se luminează la față.

— Carin a reușit să elimine bărbile de pe lista ei de preferințe. Și-a tras-o cu un bărbos.

— Bravo! o laud eu. Povestește-mi!

— Ei, nu-i mare lucru...

— Domnul Bărbos e un asistent universitar care-i predă lui Carin, explică Hope. Credea c-o să te superi, de-aia nu vrea să-ți povestească.

— Nu îmi predă! obiectează Carin.

— Bine, zice Hope. E asistent universitar la un alt curs, la care Carin probabil o să asiste la anul.

— Și ce dacă? Nu mă deranjează.

Studiez din nou meniul. Șovăi între hamburgerul cu brânză cu mucegai și cel cu friptură. Dacă alăptez, oare am voie să mănânc brânză cu mucegai? Las jos meniul ca să-i pun întrebarea asta lui Hope. Prietenele mele se holbează la mine.

Intru în panică.

— Ce-i? Îmi curge laptele?

Bluza mea e uscată. Slavă Domnului! Discurile alea de silicon chiar sunt eficiente.

— Ne-am gândit c-o să te înfurii fiindcă aventura mea o să-ți aducă aminte de faza cu Dean, mă lămurește Carin.

— Eu și Dean am făcut pace. Plus că, din câte știu, nu i-a spus lui Tucker că sunt înnebunită după el.

Chelneriţa apare şi noi comandăm. Hope ia o salată, Carin vrea supă şi salată, iar eu comand sendviş cu friptură şi brânză, cu o porţie de cartofi prăjiţi. Mi-e o foame de lup.

— Cum e la Medicină? o întreb pe Hope.

— Bine. Cantitatea de cursuri e năucitoare.

— Te înţeleg.

— Medicina mă stoarce de energie. Nu mai am timp nici măcar pentru D'Andre. În vacanţă, mi-a împuiat urechile vorbind despre cum o să schiem noi doi de Crăciun, dar tot ce vreau să fac e să zac în faţa şemineului, în cabană, şi să dorm. Nu ştiu cum te descurci tu la Harvard, Sabrina.

— N-aş putea fără Tucker. Mă ajută foarte mult. E mereu prezent. Mă rog, în majoritatea timpului, mă corectez eu.

În ultima vreme a fost cam ocupat.

Hope se încruntă.

— Hopa! Au apărut probleme în paradis?

— Nu. De fapt, Tucker mă ajută mai mult decât am îndrăznit să visez. Mă simt vinovată.

— Ei, pe naiba! se indignează Carin. Jamie e şi copilul lui. Dacă Tucker trage chiulul, o să-i trag un şut în fund.

— Nu trage deloc chiulul. Este...

Ezit să-mi exprim teama în cuvinte, de parcă, dacă le rostesc, spaima mea s-ar împlini. Dar ele sunt prietenele mele cele mai apropiate, aşa că cedez tentaţiei de a mă confesa:

— Cred că şi-a găsit pe alta.

Hope mă contrazice.

— Nu! Când ar fi avut timp de asta? Ai spus că vine la tine acasă aproape în fiecare seară şi-l vezi şi în weekenduri.

— Tocmai asta-i ideea, îi explic eu. Înainte, era în preajma mea tot timpul, dar în ultimele două săptămâni a fost foarte ocupat.

— Poate că echipa lui de muncitori încearcă să termine treaba înainte de venirea ninsorilor, sugerează Carin. Probabil că toată lumea lucrează ture duble.

— Poate. Dar nu mă pune pe gânduri doar faptul că nu mai stă cu mine la fel de mult ca înainte. E cu mintea aiurea și tăcut. Simt că vrea să-mi spună ceva, dar se teme de cum voi reacționa.

— Spune-i că-l iubești! ordonă Hope, agitându-și furculița în direcția mea. De fapt, sunt șocată că nu i-ai zis-o deja. Măcar când îi scrii mesaje.

— E foarte greu să mă abțin să i-o zic. Ieri s-a întins după un pahar cu apă și i s-a ridicat puțin tricoul. Mi s-au înmuiat genunchii, atât de mult îl doream în clipa aia! Iar când e cu Jamie, devine aproape imposibil să nu-i zic că-l iubesc. Aseară stătea pe canapea și o hrănea. A fost cât pe ce să-mi scape cuvintele. Am îngăimat un „te", iar pe urmă am reușit să tac. Până la urmă, am spus: „Te... plac când porți șosetele alea".

— „Te plac când porți șosetele alea"? exclamă Carin.

— Știu că sună ridicol.

— De ce nu-i spui pur și simplu că-l iubești?

— Pentru că o să se simtă legat de mine. E atât de cinstit și de cumsecade, încât nici măcar n-o să se uite la altă tipă.

— Vorbește pe șleau și întreabă-l dacă se vede cu altă tipă! mă sfătuiește Carin. Dacă nu se-ntâlnește cu alta, atunci spune-i că vrei să fie doar al tău. Dacă spune că și-a găsit pe altcineva, cel puțin vei ști cum stă treaba. Este mai bine să știi decât să înnebunești întrebându-te.

— Categoric e cel mai bine, aprobă Hope.

Le arunc un zâmbet strâmb și schimb subiectul. O întreb pe Carin mai multe despre asistentul universitar sexy și bărbos pe care-l călărește. Îmi răspunde cu plăcere. Partea proastă este că discuția despre sex îmi amintește că în ultima vreme nu am

deloc parte de acțiune între așternuturi. Înainte să nasc era greu să găsesc o poziție confortabilă ca să fac sex cu Tucker, iar acum, când perioada de abstinență forțată a trecut, nu cred că vreau ca Tucker să mă vadă goală. În acest moment, corpul meu seamănă cu o bucată de gelatină.

În sfârșit, ni se aduce mâncarea. Încep să mănânc. Vreau un pretext ca să tac și să ascult. Nu sunt de acord cu sfatul dat de prietenele mele. Dacă aflu că Tucker iubește pe altcineva, chestia asta o să mă dărâme.

Prefer să trăiesc în incertitudine decât să-l pun în situația de a-mi spune că iubește o altă fată.

*

Când ajung acasă, Nana doarme lângă Jamie. Deci am la dispoziție câteva ore de învățat, înainte de cină. Ray zace pe canapea, cu televizorul dat la maximum, ceea ce înseamnă că nu pot citi în bucătărie. M-am săturat să stau închisă în dormitorul meu înghesuit. Acolo stau îngrămădite un pătuț de copil, patul meu dublu și o mie de obiecte pentru bebeluși. Dar nu am de ales. Îmi pun în urechi niște dopuri. Reușesc să citesc despre delicte și prejudicii.

Deodată, aud scâncetul copilului meu flămând.

— Ești acasă, Sabrina? strigă Nana, dincolo de ușa închisă.

O invit să intre.

— Da. Am ajuns acasă acum două ore. Voi două dormeați.

O iau pe Jamie din brațele ei. Păpușica mea se smiorcăie și se răsucește, morfolindu-mi bluza.

— Ar fi bine s-o hrănesc.

— Da. O să dau o fugă la magazin, să cumpăr câteva lucruri. Nu mai avem lapte și brânză.

— Bine.

Dau să închid ușa, dar Nana mă oprește.

— Ar trebui să mai ieși de-acolo, spune ea, uitându-se la spațiul strâmt al dormitorului meu. O să-nnebunești.

— Sunt OK, răspund eu.

Însă are dreptate. Camera parcă devine din ce în ce mai mică, în fiecare zi.

Înainte să închid ușa, o aud țipând:

— Ai dat prea tare sonorul, Ray! Asurzești copilul!

Taică-miu vitreg mormăie câteva cuvinte nedeslușite. Am impresia că a zis: „Dă-l naibii de copil!"

Încă trei ani. Mai am de îndurat trei ani. Apoi voi pune mâna pe un job la o firmă mare de avocatură și o să plec de-aici.

Nana și Ray schimbă câteva replici scurte. Vocea ei este ascuțită. A lui — nervoasă. Energia din casa asta e supernegativă.

O strâng pe Jamie la piept.

— O să ne cărăm de-aici în curând, îi promit eu.

Plânge. Cred că e înfometată. Îmi deschei bluza și o apropii de pieptul meu, legănând-o fără încetare. Cu toate astea, fetița continuă să plângă.

Ray lovește în ușa camerei mele.

— Fă-o să tacă! A început meciul.

Închid ochii și mă rog să am răbdare. Jamie urlă de supărare. Când privesc în jos, observ că bucata de silicon care-mi acoperă sfârcul o împiedică să sugă. O smulg și o arunc pe podea.

Ray izbește din nou în ușă.

— Cu tine vorbesc, Rina!

Deschid ușa violent, cu Jamie agățată de sânul meu. Vreau să-i zic vreo două idiotului.

— E un bebeluș, nu o mașinărie! țip la Ray. N-o pornesc și n-o opresc când vreau, pricepi? Nu-mi face plăcere s-o aud plângând, cretinule! Fac tot ce pot ca să fie fericită.

— Nu ești bună decât ca jucărie de supt, mormăie el.

Respirația lui fierbinte duhnește a bere.

Sunt enervată la culme. Dau să închid ușa, dar Ray proptește o palmă în ea.

— Ieși!

Nu-l vreau pe omul ăsta lângă fiica mea. Nu-mi pasă dacă voi fi nevoită să-l pocnesc între picioare ca să-l fac să înțeleagă mesajul. Ray nu e cu mult mai înalt decât mine și e slăbănog, însă câștigă lupta pentru controlul ușii. Înaintează în dormitorul meu.

Pășesc de-a-ndăratelea. Picioarele mele lovesc salteaua patului.

— Ieși! repet eu.

Inima îmi bubuie în piept. Până acum, Ray nu s-a purtat violent. N-a ridicat niciodată mâna asupra mea, dar acum privirea lui îmi zbârlește părul de pe ceafă. O strâng pe Jamie mai mult. Fetița scâncește.

— Țâțele tale sunt imense.

Limba i se iețește printre buze. Trag de o latură a bluzei, vrând să-mi acopăr pieptul. Dar Jamie e agățată de celălalt sân, deci nu am cum să-mi ascund sânii.

— Ce gust are laptele ăla? întreabă Ray.

Un fior îmi cutreieră șira spinării.

— Trebuie să pleci imediat! mârâi eu.

— Ai două țâțe, și doar una e „ocupată"

Se apropie de mine încet, înfricoșător.

Mă dau înapoi.

— Stai departe de noi, Ray! Vorbesc serios. Dacă te apropii, jur că-ți scot ochii.

— De ce nu mă lași să gust? Sunt sigur că ești o bucățică gustoasă. Le-am avut pe maică-ta și pe bunică-ta. De ce să n-o am și pe cea mai tânără din familie? Record personal!

Mă întind în spatele meu, bâjbâind după vreun obiect pe care să-l pot folosi drept armă, dar nu mai e nevoie să mă apăr. Aud un urlet. O torpilă de un metru nouăzeci înălțime se năpustește asupra lui Ray. Tucker îi arde un pumn în față înainte ca nemernicul să-și dea seama că în camera mea a mai apărut cineva.

Mă ghemuiesc într-un colț. Trag o pătură peste pieptul meu, ca s-o feresc pe Jamie de scena din fața ei. Tucker îl izbește pe Ray de perete, cu degetele unei mâini încleștate pe gâtul lui.

— Nemernic pervers! Ai noroc că iubita și copilul meu sunt aici! Dac-am fi singuri, te-aș *termina*!

Strânsoarea lui se întețește. Oricât de mult mi-ar plăcea mie ca ochii lui Ray să-i sară din cap, nu vreau ca în următorii douăzeci de ani Jamie să-și viziteze tatăl în închisoarea din Massachusetts.

— Ar trebui să aștepți până absolv Dreptul, dacă vrei să-l omori pe Ray, îi spun lui Tucker.

Mă simt fără vlagă, dar ușurată.

Îl lasă pe nenorocit să alunece la podea.

— Vino! îmi ordonă Tucker, răsucindu-se spre mine.

Pupilele lui sunt dilatate și nările îi freamătă.

— Ne cărăm de-aici, Sabrina!

Mă supun fără să comentez.

*

— De cât timp se-ntâmplă porcăria asta? întreabă Tucker.

Camioneta lui tocmai părăsește parcarea.

— Ce anume? Faptul că Ray se poartă ca un idiot? El e așa mereu. Dar e prima oară când încearcă să mă pipăie în timp ce o alăptez pe Jamie.

— Nu poți să rămâi acolo, spune apăsat Tucker.

Îmi frec obrajii.

— N-am de ales. E costisitor să ai grijă de un bebeluș, iar contul meu bancar e aproape gol. Hope mi-a dat un pachet cu scutece — cam două sute cincizeci de bucăți. Am râs când am văzut cât de multe erau. Ei bine, le-am terminat în primele trei săptămâni după ce am născut. Nu pot să mă mut la tine. Locuiești cu Brody, care se poartă de parcă dormitorul lui e un bordel.

Tucker își mușcă buza de jos.

— Știu. Nu eram gata să fac asta, pentru că așteptam momentul potrivit... Dar trebuie s-o fac.

— Momentul potrivit pentru ce?

Se desparte de mine?

O, Doamne!

Din cauza agitației, mi se întoarce stomacul pe dos.

Oprește camioneta în fața unui bar. Clădirea e tipică pentru Boston: exterior din cărămidă roșie, marchiză verde și, în spate, o curte minusculă.

— Nu pot să beau alcool. Alăptez, îi amintesc eu.

— Ai răbdare!

Tucker coboară din camionetă. Cât timp o scoate pe Jamie din port-bebe, cobor și eu pe trotuar.

— Nu putem aduce un bebeluș într-un bar.

— Păi nici n-o facem.

Mă călăuzește spre o latură a clădirii. Câteva trepte duc către etajul al doilea.

— Intră! mă îndeamnă el.

— Ai închiriat un apartament?

Încerc să-mi ascund îngrijorarea. Sunt banii lui. E liber să facă orice vrea cu ei. Dar să închirieze singur un apartament pentru că eu am probleme acasă e o pierdere de bani.

— Numai gura e de Ray. Latră mult, dar nu mușcă.

— Cum să nu! Adică faptul că te atacă în dormitorul tău nu e grav?

— Era beat.

Dumnezeule! De ce încerc să găsesc scuze pentru psihopatul ăla?

Tucker mă împinge ușor.

— Ai de gând să urci sau trebuie să vă iau pe sus pe amândouă?

— Bine, urc.

Clanța se răsucește sub mâna mea. Observ că în dreptul ei a fost montat de curând un dispozitiv electronic cu taste.

— Se deschide de la distanță, mă informează Tucker.

— Poftim?

— Se deschide când un dispozitiv împerecheat cu broasca e în apropiere. Dacă ai mâinile ocupate, poți să intri.

— Mișto!

E doar una dintre multele surprize care mă așteaptă.

Intrăm într-un apartament imens, cu două dormitoare. Bucătăria e mică și echipamentele vechi, dar sunt multe ferestre. Sufrageria este plină de praf. Pereții sunt din cărămidă expusă.

Tucker gesticulează spre pereți.

— Am dat jos rigipsul. Nu m-am atins de dormitor pentru că m-am gândit că o să vrei să-ți dai cu părerea. Dar aici era nevoie să-l dărâm. Vino!

În hol se deschid ușile a două dormitoare. Intră în primul, lasă jos port-bebeul și se apleacă s-o scoată din el pe Jamie, care doarme. Micuța mereu adoarme în mașină.

E o cameră de copil, frumos decorată.

— Doamne! îngaim eu.

Este zugrăvită în roz-pal. Perdele albe atârnă la ferestrele mari. Lângă un perete văd un pătuț alb. Ceva mai încolo, o

comodă dotată cu masă pentru înfășat. Între ele stă un fotoliu moale, frumos tapițat.

Arunc o privire uimită către Tucker, care e ocupat s-o alinte pe Jamie. Dumnezeule! Băiatul ăsta e atât de arătos, încât nici nu-l pot descrie în cuvinte. Bicepșii lui sunt mai mari decât capul fetiței, dar cu ea e blând ca un mieluțel.

Exact așa e Tucker: puternic, echilibrat. Are tot ce trebuie ca să le facă pe fete să se topească. Eu, una, m-am înmuiat deja. Îmi desprind cu greu privirea de la scena asta înduioșătoare. Dacă mă mai holbez mult, o să sar pe el.

La dreapta mea, în capătul camerei, zăresc o ușă întredeschisă. Mă apropii ca să cercetez și descopăr că dormitorul are baie proprie. Formidabil!

— Care-i faza, Tucker? Ai câștigat la Loto?

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Nu. Am cumpărat un bar. Apartamentul a fost un bonus.

Gesticulez în jurul meu și mă minunez cu glas tare:

— Toate astea? Camera roz, leagănul, ușa cu încuietoare electronică?

— Clădirea a venit la pachet cu apartamentul. N-am terminat cu renovările aici. O să mai dureze un timp. Speram să ți-l arăt abia prin noiembrie, la inaugurarea barului.

Simt că mă lasă puterile, așa că mă sprijin de perete.

— Nu știu ce să spun.

Se apropie de mine și-mi cuprinde bărbia în palmă.

— Poți să zici că aici este acasă. Pentru tine, pentru Jamie și pentru mine.

Închid ochii ca să-mi ascund emoțiile: ușurarea, recunoștința, dragostea copleșitoare pe care o simt pentru el. Nu-l merit niciun pic, dar, din cine știe ce motiv, Tucker mă vrea în viața lui.

Îmi lipesc buzele de pielea caldă a palmei lui.

— Îmi place apartamentul ăsta. E extraordinar. Tu ești extraordinar.

Nu mă pot stăpâni. Mă ridic în vârful picioarelor și-l îmbrățișez.

— Mulțumesc!

Cu un braț mă strânge la piept, iar cu celălalt ține copilul nostru.

— O să fie bine, șoptește el. O să vezi.

Sper. Dumnezeule, chiar sper!

37.

Tucker

— Să-mi trag una! Locul ăsta e *demențial.*

Auzind exclamația lui Logan, mă înroșesc de mândrie. După săptămâni de muncă grea, am reușit să termin renovările. Eforturile mele parcă devin și mai valoroase când asist la reacția prietenilor mei.

Sunt foarte emoționat că toți prietenii mei au venit aici în seara asta, să-mi fie alături. Dean și Allie au sosit cu trenul, de la New York. Chiar și antrenorul Jensen a anulat un antrenament de seară, așa încât toți foștii mei coechipieri de la Briar să poată fi prezenți la marea inaugurare a barului.

Dar cele mai importante musafire sunt fetele mele. Jamie stă agățată la pieptul meu, într-un port-bebe. Poartă o salopetă roz, făcută la comandă. Pe ea scrie cu litere aurii: „Barul lui Tucker".

Sabrina e lângă mine. Poartă jeanși spălăciți și un tricou mulat, verde. Sânii ei plini mai că ies din decolteul adânc, în formă de V. De fiecare dată când mă uit la ea, scula mea se

întărește ca oțelul. Sabrina se plânge că încă nu și-a recăpătat forma de dinaintea sarcinii. Chiar și așa, sunt excitat non-stop.

— Mă duc la toaletă, spune Logan. Mă întorc imediat.

Când dispare în mulțime, Garrett își plimbă privirea prin barul arhiplin.

— Nu-mi vine să cred cât de reușite sunt renovările! se minunează el.

Mă uit de jur împrejur, încercând să văd încăperea prin ochii lui. După ce am restaurat complet lambriurile și bârnele expuse, m-am dus la vânătoare de suveniruri sportive, pe care le-am atârnat pe pereți. De fapt, acesta nu e un bar cu specific sportiv, dar, la urma urmei, sunt jucător de hochei. *Nu se poate* să nu am în barul meu poze și postere cu sportivi.

E ca lumea că am prieteni sus-puși. Garrett mi-a făcut rost de tricouri semnate de câțiva coechipieri de-ai lui. Mulți dintre ei sunt aici în seara asta. Una dintre tipele care stau lângă masa de biliard a anunțat imediat evenimentul pe rețelele de socializare. După o oră de la deschiderea oficială, oamenii stăteau la coadă ca să intre în barul meu, cu speranța de a pune mâna pe un autograf sau de a intra în vorbă cu hocheiști profesioniști.

Și totuși suporterii au fost neașteptat de discreți, lăsându-i pe coechipierii lui Garrett să bea în liniște, fără să-i hărțuiască. Am apreciat acest lucru. Vreau ca atmosfera de aici să fie intimă. Un loc unde oamenii pot veni după serviciu (sau după antrenamentele de hochei), ca să se relaxeze. Undeva unde nu este mult zgomot și agitație.

E exact așa cum mi-am dorit.

— Mulțumesc pentru ajutor! îi spun lui Garrett.

Merită să-i fiu recunoscător. A renunțat la multe zile libere ca să mă ajute să desfac pardoseala veche și să curăț băile.

— Și ție îți mulțumesc! îi spun lui Fitzy.

După ce am cumpărat barul, a venit cu mașina la Boston în fiecare vineri seară. A dormit pe podeaua din camera lui Jamie și s-a trezit cu noaptea-n cap ca să mă ajute cu renovările.

Am plătit oameni care să facă treburile pe care eu și prietenii mei nu le-am putut face singuri. Am făcut și angajări pentru bar, deoarece n-am de gând să lucrez la tejghea decât dacă sunt nevoit. Adevărata mea treabă e să administrez afacerea.

Samira și Zeke, cei doi barmani care lucrează în seara asta, sunt fantastici. Deși e prima lor tură aici, deja se ciondănesc ca un cuplu căsătorit de zeci de ani.

— A fost distractiv să lucrez cu tine, zice Fitzy, înainte de a trage o duș̦că din sticla de Coors.

Dean se apropie și-i dă un ghiont zdravăn lui Fitz.

— Omule, weekendul trecut ați avut un meci grozav! îl laudă Dean. I-ați terminat pe ăia de la Yale.

Fitzy se declară nedumerit:

— Păi, tu erai în New York. Ai văzut meciul? Nu știam că l-au dat la TV.

Dean îl lămurește:

— Cineva l-a transmis live pe Twitter. Am urmărit postările.

La fel și eu. Plănuisem să merg cu mașina la Briar, să văd meciul pe viu, dar Jamie se agitase în noaptea de dinainte, iar eu și Sabrina eram rupți de oboseală. În sezonul ăsta, echipa îi arde pe toți. Acum, când Briar conduce în clasament, cu cinci meciuri câștigate consecutiv, toată lumea a uitat de rezultatele ei de rahat, de anul trecut.

— Hunter a marcat o frumusețe de gol în a treia repriză, spune Hollis. De bucurie, mai că mi-am dat drumul în pantaloni.

Îl apostrofez imediat:

— Nu fi vulgar în fața copilului!

— Frate, tu ai adus un copil într-un *bar*.

Toată lumea chicotește.

Hannah o cheamă pe Sabrina să stea de vorbă cu fetele.

— Da.

Iubita mea mă întreabă:

— Vrei s-o iau eu pe Jamie?

— În niciun caz! sare Dean. Nu poți să ne-o iei! Abia apucă să stea cu unchii ei!

O scoate pe Jamie din port-bebe și o strânge la piept.

— Dă-i unchiului Dean un pupic, prințeso!

Dean lipește gura fiicei noastre de obrazul lui și începe să țocăie din buze, de parcă fetița chiar îl sărută.

Sabrina își dă ochii peste cap.

— Eu mă duc acolo, cu oamenii normali, spune sec, apoi se îndreaptă spre separeul fetelor.

Prietenii mei o pasează pe Jamie de la unul la altul, până când, în cele din urmă, fetița ajunge în brațele lui Fitzy. Poartă tricou, iar tatuajele lui sunt la vedere. Copilul e fascinat de ele. Se uită cu ochi mari la tatuaje. Gurița ei ca un boboc de trandafir formează un „O".

— Sfinte, ce copil frumos! exclamă Garrett, clătinând uimit din cap.

Logan tocmai se întoarce de la baie. A auzit remarca lui Garrett.

— Da, e mortală! încuviințează el. Mi-am făcut griji că Tucker o să aibă un copil urât, iar eu o să trebuiască să mă prefac că e adorabil. Înainte s-o întâlnesc pe Jamie, am exersat o oră la oglindă: „Vaaaai! Ce drăguță e!".

Îi arăt degetul mijlociu.

— E adevărat! Întreab-o pe Gracie dacă n-a fost așa. Relaxează-te, Tucker! Până la urmă, n-a trebuit să mint, nu? Jamie e o scumpă.

— Sperma lui Tuck e magică, declară Dean.

Hollis are o altă părere:

— Nu! Mama copilului e foarte mișto.

Dean se bagă în discuție, ridicând dintr-o sprânceană:

— Că tot veni vorba de mama copilului...

Mă încrunt.

— Ce-i cu ea?

— Voi doi sunteți împreună la modul oficial? se interesează Dean.

— Locuim împreună. Asta-i tot ce pot spune.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Privirea mea se îndreaptă spre capătul opus al încăperii. Sabrina râde cu lacrimi de o replică de-a lui Hope. Cu ochii ei întunecați, adânci, cu chipul fără cusur, este categoric cea mai sexy femeie din bar. O *doresc*. O iubesc atât de mult, că mă doare.

Dar, după ce mi-a ignorat total declarația, în noaptea când a născut-o pe Jamie, să fiu al naibii dacă o să-i repet c-o iubesc!

— Suntem împreună, răspund eu, în cele din urmă. Nu știu dacă relația e serioasă. Eu vreau să fie, dar o las pe ea să decidă.

Dean are o expresie bulversată, însă nu zice nimic. Schimbă subiectul complet. Cu un zâmbet, se răsucește spre Fitzy și-i spune:

— Hei, ar trebui să te pun în gardă.

— În legătură cu ce?

— Îți aduci aminte de Summer?

— Cine?

Dean râde.

— Soră-mea, Summer!

Îmi reține un zâmbet când îl văd pe Fitzy strângând din pleoape. Nu-i un secret că vizita lui Summer Di Laurentis, în iarna trecută, l-a speriat. N-am fost de față la scena cu pricina, dar se pare că sora lui Dean — o tipă foarte directă — s-a aruncat în brațele malacului.

— Ce-i cu Summer?

— În semestrul următor se transferă la Briar, anunță Dean.

Fitzy pălește.

— De ce se transferă? se interesează Fitzy, rostind cuvintele printre dinți.

Dean oftează.

— A fost exmatriculată de la Brown. Sau, așa cum îi place ei să spună, i s-a cerut politicos să se care. Tata este prieten cu șeful comisiei de admiteri de la Briar și i-a cerut o favoare. Soră-mea o să învețe la Briar din ianuarie.

— Summer încă vrea să vadă cocoșelul lui Fitzy? sare Hollis.

Proprietarul numitului cocoșel îmi pasează copilul, apoi ia sticla de bere și o golește dintr-o suflare. Rânjetul meu iese la iveală. Sărmanul! Fetele sunt înnebunite după Colin Fitzgerald, dar în toți anii de când îl cunosc, a fost extraordinar de selectiv cu fetele. De fapt, cred că e de modă veche, ca mine.

— Tuck! îmi strigă Zeke, de după tejghea. Am o întrebare despre meniul de băuturi!

O pun pe Jamie înapoi în port-bebe și le fac semn prietenilor mei că o să lipsesc puțin. Apoi mă duc să mă ocup de afacere. Afacerea *mea.*

*

— Bună! spune Sabrina, câteva ore mai târziu.

Zâmbește când intru împleticit în dormitorul nostru. Stă lungită în pat, cu un manual în poală. Imaginea asta nu mă surprinde. Sabrina învață oricând are răgaz. Cele mai prielnice momente sunt când Jamie doarme. În majoritatea serilor, stă cu nasul în cărți mult timp după ce eu adorm.

Partea bună e că acum am terminat renovarea barului. Am deschis barul în mod oficial, așa că voi putea sta cu Jamie în timpul zilei, când Sabrina este la cursuri. Apoi o să facem cu

schimbul: ea va fi de serviciu cu copilul în timp ce eu mă duc la lucru. Avem programe aglomerate, dar facem tot ce putem. În plus, totul e mult mai ușor de când Sabrina s-a mutat cu mine.

OK, recunosc: e mai ușor *și* mai greu. Tot nu sunt sigur în ce punct se află relația noastră. N-am făcut sex de trei luni, chiar dacă dormim în același pat. De obicei, unul dintre noi se plimbă prin camera copilului, cu Jamie în brațe, cât timp celălalt doarme. Nu mi-a spus că mă place, darămite că mă iubește. Câteodată cred că mă iubește, dar alteori mi se pare că suntem doi oameni care, din întâmplare, cresc împreună un copil.

Un lucru știu sigur despre Sabrina: dacă o forțezi, obții rezultatul opus. Și totuși o înțeleg. A fost singură toată viața. Tatăl ei a șters-o din peisaj înainte ca Sabrina să se nască. Mama ei a abandonat-o. Oricât de mult pretinde c-o iubește, bunica ei se poartă ca și cum i-a făcut o favoare imensă prin simplul fapt că a crescut-o.

Sabrina James nu este obișnuită ca oamenii s-o iubească. Din când în când, mă întreb dacă știe cum să iubească, dar apoi o văd alături de fiica noastră, văd cum chipul ei se înmoaie de dragoste și de fericire de fiecare dată când se uită la Jamie. Și atunci știu că este capabilă să simtă o iubire imensă.

Tare-aș vrea să simtă același lucru și pentru *mine*!

— De ce ești așa de serios? mă tachinează ea, punând cartea deoparte. Ai fost mortal în seara asta! Ar trebui să zâmbești cu toată gura.

Îmi desfac jeanșii și-i las să cadă la podea. Încep să-mi deschei cămașa în carouri.

— Zâmbesc pe dinăuntru. Sunt prea epuizat ca să-mi mișc mușchii feței.

— Serios? Păcat! Eu nu sunt obosită deloc.

Nota poznașă din vocea ei îmi trezește trupul la viață. La naiba! Te rog, te rog, *te rog*, spune-mi că se referă la ce cred eu că se referă!

— Jamie doarme dusă în cealaltă cameră, adaugă ea. În ultima vreme, pot trece chiar și două ore până începe să plângă...

Două ore!

Scula mea se întărește și încearcă să-și croiască drum afară din boxeri.

Sabrinei nu-i scapă reacția corpului meu. Lingându-și buzele, apucă de tivul tricoului ei și-l ridică peste cap.

— Iubito...

— Hm?

— Dacă e o glumă proastă și n-ai de gând să mi-o tragi chiar acum, trebuie să-mi spui imediat! Scula mea n-o să poată suporta dezamăgirea.

Sabrina izbucnește în râs, apoi duce repede o mână la gură, ca să înăbușe sunetul. Din fericire, din cealaltă cameră nu se aude niciun sunet. Apoi își desface sutienul. Uau! Sânii ei sunt magnifici.

— Nu-i o glumă, îmi spune ea. Toată seara am vrut să te călăresc.

Mă apropii de ea.

— Da?

— Îm-hm. M-am gândit la asta toată ziua. Habar n-ai cât de sexy ești când le dai indicații angajaților.

Își scoate pantalonii de trening și chiloții.

Rămân fără suflare când privirea mea poposește pe păsărica ei. E complet fără păr. Chiar că s-a pregătit pentru momentul ăsta.

Sar pe Sabrina cât ai clipi. Gura mea se apasă pe a ei, într-un sărut care ne lasă pe amândoi fără aer. Dar, indiferent cât de mult îmi place gura ei, nu asta vreau să sărut acum. Trei luni. Au fost trei luni de tortura naibii de când limba mea a fost în

paradis. Îmi desprind gura de a ei și mă las să alunec până când fața mea ajunge în dreptul păsăricii ei.

— Pregătește-te, iubito!

Îmi strecor limba printre faldurile catifelate de piele și mă delectez cu gustul ei. Penisul meu e dureros de rigid. Îl simt zvâcnind. Dumnezeule, cât mi-a lipsit chestia asta! Mi-a fost dor de Sabrina.

— Tucker, te rog! mă imploră ea.

Scula mea e foarte tare. Încerc să-l ignor, îngropându-mi fața între picioarele iubitei mele. Călcâiele ei mi se înfig în umeri. Sabrina se zvârcolește și scoate niște sunete înnebunitor de sexy.

Haide, iubito. Dă-ți drumul!

— Da! Ah, da! Acolo e bine!

Scoate un țipăt, apoi duce din nou o mână la gură.

Încremenim amândoi, așteptându-ne să auzim sunete din cealaltă cameră. Când nu se întâmplă nimic, răsuflu ușurat, iau o pernă și i-o arunc Sabrinei.

— Chiar dacă-mi place când faci zgomote de-asta, mai bine țipi în pernă.

Își pune perna pe față și-mi face semn că pot continua. Râzând pe înfundate, mă reapuc de treabă.

Gustul ei mă înnebunește. Coapsele ei se strâng sub palmele mele și vaginul ei se strânge sub atingeri, dându-mi de înțeles că se apropie de orgasm. Sug mai tare. O mușc, o sărut și o ling până țipă în pernă și își dă drumul.

E o senzație fantastică.

Mă ridic și îmi șterg gura.

— Să-mi pun prezervativ? o întreb.

Aruncă perna deoparte.

— Iau pilule.

Îmi cuprind penisul în palmă și o mângâi cu vârful. Răsuflarea ei se înteține când penisul meu se strecoară înăuntru. A trecut mult timp de când n-am făcut sex. În ciuda faptului că a născut, vaginul ei tot strâmt este. Corpul feminin e cu adevărat magic!

În timp ce alunec înăuntru, nu-mi pot stăpâni un geamăt. Este atât de plăcut! Când intru cu totul, mă opresc. Mușchii vaginului pulsează în jurul sculei mele.

— Ar fi fost bine dacă m-aș fi masturbat în seara asta. O să ejaculez în zece secunde.

— Nu te opri! Te rog! Este atât de bine.

Pare surprinsă de propria constatare.

— Credeai c-o să fie nasol? glumesc eu.

Îi proptesc picioarele pe umerii mei, ca să pătrund mai adânc.

— Păi, am născut un copil.

— Corpul tău e frumos. Perfect.

Îi sărut o gleznă.

— Dac-ar fi mai frumos de-atât, mi-aș da duhul. Ești strâmtă și umedă precum paradisul.

Sabrina pufnește în râs.

— De unde știi că paradisul e umed?

Îmi rotesc coapsele. Amândoi gemem.

— Paradisul *meu* e umed și fierbinte și îi aparține unei fete pe care o cheamă Sabrina.

Zâmbind, își strânge mușchii în jurul penisului meu.

— Oprește-te! Vrei să-ți dai iar drumul sau să mă fac de râs?

Vaginul ei mă strânge mai tare. Închid ochii și încerc din răsputeri să mă controlez. După ce se mai domolește nevoia de-a o penetra, încep să mă mișc lent. Privirea ei se pironește într-a mea. Îi transmit telepatic tot ce simt, toate vorbele pe care nu le pot rosti.

Ești singura fată pentru mine.

Soarele meu răsare și apune când zâmbești.

Inima îmi bate pentru că a ta bate.

Coapsele ei saltă, venind în întâmpinarea fiecărei opintiri.

— Ține-te de mine, iubito!

Picături de sudoare mi se preling pe frunte. Înfig un genunchi în saltea, ca să pătrund mai tare, mai adânc. Mă trage mai aproape. Sânii ei se freacă de pieptul meu.

— O să-mi dau drumul, șoptește ea. Sărută-mă! Vreau să mă săruți când termin.

O sărut. Limbile noastre se împletesc lacome. Asta-i tot ce-mi voi dori vreodată: trupul ei sub al meu. Gustul ei pe buzele mele. Mirosul ei în nările mele.

Când extazul lovește, Sabrina strigă cu gura lipită de a mea. Îi sorb țipătul. Apoi orgasmul meu îmi cutreieră trupul. O penetrez cu atâta înverșunare, încât probabil c-o să aibă vânătăi. După ce valul de plăcere se retrage, mă las să cad lângă ea. Reușesc să mă rostogolesc pe o parte, ca să n-o strivesc cu greutatea mea.

— Lasă-mă zece minute. După aia, pot s-o fac din nou, mormăi eu, cu fața lipită de saltea.

O mână moale alunecă pe spatele meu și mă apucă de fund. Simt fiori prin tot corpul. Penisul meu zvâcnește ușor. Sabrina râde.

— Ai cinci minute la dispoziție, Tucker.

Mă întorc pe spate. Îi cuprind umerii cu un braț și o trag spre mine.

— M-ai omorât, Sabrina! Sunt terminat.

Degetul ei trasează o linie pe interiorul coapsei mele. Deloc surprinzător, scula mea se întărește.

— Dacă asta înseamnă că ești terminat, mă cam tem de cât o să dureze următoarea rundă.

— Să-ți aduci un sendviș! O să te țin în pat mult timp.

Picioarele ei se împletesc cu ale mele, de parcă nu poate îndura nici măcar un centimetru de spațiu între noi. Mie îmi convine de minune.

— Se pare că aranjamentul ăsta funcționează, murmură Sabrina.

Din nou, pare surprinsă.

— De ce n-ar funcționa? Amândoi vrem asta, nu?

Îmi țin respirația, în așteptarea unui răspuns. Am întins puțin coarda. Mă aștept să sară cât colo și să încerce să fugă.

Însă nici pomeneală de așa ceva.

Sabrina inspiră profund.

— Da. Așa-i.

— Înseamnă că pot să mă opresc din a căuta o altă fată?

— Înseamnă că *trebuie* să te oprești, declară ea.

Degetele ei delicate mă apucă posesiv.

— Foarte bine! Deja a trebuit să le spun câtorva tipe de pe-aici că sunt însurat.

— De ce?

— Jamie atrage fetele. În viața mea nu s-au dat la mine atâtea tipe.

Și apoi, de parcă simpla pomenire a numelui fetiței îi atrage atenția, telefonul meu mă atenționează că Jamie plânge în camera de alături.

Sabrina se ridică și-și dă la o parte părul de pe față.

— Ce-i asta?

— Fitzy a montat sistemul. În pătuț sunt senzori care îmi trimit o alertă pe telefon, ca să anunțe dacă Jamie nu se mai mișcă sau dacă plânge. O să instalez aplicația și pe telefonul tău, mai târziu.

Mă ridic din pat.

— Stai aici! O s-o aduc pe Jamie.

Când ajung la ușă, mă uit peste umăr. Sabrina s-a rezemat de tăblia patului. Aranjează pernele, pregătindu-se pentru alăptat. Ridică fruntea și zâmbește. Arată ca un înger.

Nu plănuisem să devin tată așa de devreme, dar n-aș renunța la viața asta nici pentru tot aurul din lume.

Emoționat și fericit la culme, mă duc s-o aduc pe fetița noastră.

38.

Sabrina

După studiul de grup, mă întorc acasă. Mă simt vinovată, fiindcă am întârziat o oră. Când intru în apartamentul nostru, îl salut cu voce tare pe Tucker. Am brațele pline de cărți. În plus, car o mică sacoșă cu cumpărături.

— Îmi pare *foarte* rău, Tuck! Mi-am închis telefonul și...

Glasul mi se stinge în gâtlej când dau cu ochii de mama lui Tucker, în bucătărie. Îmi aruncă o privire dușmănoasă.

— John s-a dus la magazin. A încercat să-ți trimită mesaj, să întrebe dacă faci tu cumpărături în drum spre casă, dar n-ai răspuns.

Cuvintele ei sunt mai reci decât un crivăț. Tremur sub haina mea matlasată.

— Am crezut că vii abia vineri, mă bâlbâi eu.

— Ar fi trebuit să coafez câteva fete, pentru o nuntă, dar evenimentul s-a amânat, așa că am profitat de ocazie și am venit mai devreme. Vreau să petrec mai mult timp cu nepoata mea.

— Aha. Super! E... super.

M-am transformat într-o idioată. Dar e de înțeles. Mama lui Tucker e foarte intimidantă. N-am mai văzut-o din vară, de

la vizita aia dezastruoasă. Chiar dacă Tucker îi trimite mesaje zilnic și vorbește cu ea prin video-chaturi la care participă și Jamie, femeia asta nu a cerut nici măcar o dată să-mi vorbească.

— De ce ai întârziat?

Sună ca o acuzație. De altfel, asta și este.

Înghit în sec și îi dau explicații:

— Fac parte dintr-un grup de studiu. Am avut de învățat. Se apropie examenele de sfârșit de semestru.

Schițez un gest în direcția sufrageriei.

— De-asta apartamentul nu-i tocmai curat.

Mă cuprinde groaza. În ultima săptămână n-am avut timp să fac ordine, iar starea jalnică a apartamentului o dovedește din plin. Rafturile dulapului din bucătărie sunt goale. Cel puțin vasele sunt curate și stivuite pe masă. Aveam de gând să le pun la locul lor diseară, după ce o hrăneam pe Jamie. În sufragerie, manuale, foi cu notițe și ghiduri suplimentare de studiu ocupă fiecare locșor liber. Baia lui Jamie — cea pe care o va folosi doamna Tucker — parcă a fost măturată de un uragan. Totul arată groaznic deoarece am crezut că mai am două zile la dispoziție.

— Plănuisem să fac ordine înainte să sosești.

Sprânceana ei arcuită îmi transmite clar că scuza mea e de toată jena.

— Mda. Faci tot ce poți, corect? mi-o trântește ea.

Femeia asta răsucește cuțitul în rană. Indiferent câte eforturi fac, nu e de ajuns în ochii doamnei Tucker.

Simt o greutate în piept. Mă descalț și intru fără tragere de inimă în bucătărie.

În tăcere, pun în frigider laptele, ouăle și untul. Minimarketul din care le-am cumpărat are prețuri mari, dar e aproape de casă.

Mă simt neînsemnată și incompetentă.

— Jamie e cu Tucker? întreb eu.

Apartamentul este liniștit ca o cameră de studiu de la Harvard.

— Jamie e în pătuțul ei. Doarme, spune doamna Tucker, fără să ridice privirea.

Tocmai toacă niște ceapă.

Încerc să zâmbesc.

— Te-ai bucurat s-o vezi pe Jamie pentru prima oară?

— Ce fel de întrebare-i asta? Bineînțeles că m-am bucurat. E singura mea nepoată.

Doamne! Vizita asta o să fie un chin.

— Mă duc să văd ce face fetița, o anunț eu.

În camera copilului, patul nefăcut — unde Tucker și Fitzy au dormit weekendul trecut — parcă își bate joc de mine. Cearșafurile adunate la un capăt arată nepriceperea mea ca mamă și neglijența mea ca gospodină. Probabil că, în ochii doamnei Tucker, eșuez lamentabil.

Jamie doarme fericită în pătuțul ei, învelită cu păturica. Deși știu că m-aș simți mai bine ținând în brațe corpul drăgălaș al fiicei mele, mă împotrivesc dorinței de-a o lua din pat. Jamie are nevoie să doarmă, iar eu am treabă.

Fac patul cât pot de încet, ca să amân inevitabilul, apoi mă duc în bucătărie.

— Vrei ceva de băut? mă interesez.

A pus ceapa într-o tigaie. Apartamentul e inundat de mirosul ierburilor aromate și al usturoiului.

— Nu, mersi!

— Pot să te ajut să faci...

Gesticulez spre plită.

— *Chili?* completează ea. Nu.

Bine... Mi-ar plăcea să mă refugiez în dormitor până vine Tucker acasă. Dar când văd iar muntele de vase, hotărăsc că ordinea trebuie să fie prima mea opțiune, chiar dacă va trebui să fac conversație cu o femeie care mă consideră un trântor.

— Ți-a arătat Tucker barul? întreb eu, aranjând castroanele. A făcut o treabă minunată și deja câștigă bani buni.

Încă de la deschidere, barul lui Tucker e plin de clienți.

— Majoritatea barurilor dau faliment în doi ani, zice doamna Tucker. Nu pe asta aș fi vrut să cheltuiască banii din asigurarea lui taică-său.

Strânge din buze, după care adaugă:

— I-aș fi spus-o, dacă mi-ar fi cerut părerea.

Noroc că n-a făcut-o! Tucker adoră barul. Vrea să cumpere încă unul. Mi-a spus că fluxul de numerar pe care estimează că-l va aduce barul în primul an o să-i permită să investească într-o altă afacere. Este om de afaceri, nu barman. Oricine stă de vorbă cu el cinci minute poate să confirme acest lucru. Tucker discută despre risc controlat, rentabilitatea investițiilor, marjă de profit și oportunități ascunse.

— Cred că barul o să fie un mare succes, declar eu încrezătoare.

Mama lui pufnește.

— *Tu* crezi asta. Tucker ar fi putut cumpăra afacerea imobiliară din Patterson. Ar trebui să lucreze într-un birou, nu într-un bar.

Pronunță cuvântul „bar" de parcă a zis „bordel", apoi oftează din rărunchi.

— Și unde mai pui că locuiește deasupra barului! Nu asta și-ar fi dorit tatăl lui.

Nu știu cum să răspund, așa că deviez conversația spre Jamie. Cu siguranță, n-ar putea fi critică față de fetiță.

— Jamie era trează când ai ajuns acasă? E atât de deșteaptă! Îi citim în fiecare zi. Am găsit un articol în care scrie că, dacă-i citești bebelușului cel puțin două ore pe zi, o să-și dezvolte mult vocabularul când va începe școala.

Fir-ar să fie! Parc-aș fi Nana: debitez pseudoadevăruri citite în articole on-line.

Mama lui Tucker ignoră remarca mea.

— Tuck mi-a zis că alăptezi și că fata ia foarte puțin în greutate. Pare riscant. Când eram tânără, toată lumea folosea lapte praf. Îi sătura pe bebeluși și-i ajuta să crească.

Mă resemnez cu gândul că nu există un lucru legat de mine pe care doamna Tucker să nu-l critice.

Mă agăț de ultimele fărâme de răbdare.

— Acum majoritatea doctorilor insistă asupra importanței alăptatului. Laptele matern satisface nevoile bebelușilor și s-au făcut studii care...

— Există studii care „dovedesc" orice, mă întrerupe ea disprețuitor.

Micșorează flacăra ochiului de aragaz.

— Am auzit despre un studiu care susține că bebelușii care trăiesc în preajma alcoolului au o mulțime de probleme când cresc. Sper să nu fie și cazul lui Jamie.

Îmi mușc apăsat buzele, cu speranța că durerea îmi va distrage puțin atenția. Din păcate, nu mi-e de ajutor. Îmi repet în gând că doamna Tucker își iubește fiul și că atitudinea ei foarte critică izvorăște din dragoste. Nu din dragoste pentru mine, ci pentru fiul ei. Ar trebui să respect acest lucru.

— N-o să trăim aici toată viața, spun eu cu falsă veselie.

Termin de aranjat vasele și mă duc în sufragerie. Poate că să mă aflu în altă cameră decât doamna Tucker mă va împiedica să spun ceva nepotrivit. Ar înrăutăți și mai mult relația deja dificilă dintre noi două.

Dacă vreau să fiu în continuare împreună cu Tucker, trebuie să fac așa încât relația mea cu mama lui să fie cât de cât reușită.

— Facultatea de Drept merge bine. Am intrat într-un grup de studiu foarte bun. Ne ajutăm unii pe alții. La început, credeam că n-o să-mi fac nici un prieten.

Turui în neștire, în vreme ce fac ordine printre manuale, notițe și cărți.

— Din grupul meu face parte și Simon, care-i un geniu. Are memorie fotografică și capacitate de sinteză. Eu mă pierd în detalii.

— Simon? exclamă mama lui Tucker. Înveți cu alți bărbați?

Auzindu-i tonul suspicios, intru imediat în gardă.

— Da, avem băieți în grupul nostru.

— John știe?

Se uită la mine de parcă tocmai i-am destăinuit că mi-o trag cu un alt student pe la spatele fiului ei.

— Da. Tucker l-a întâlnit pe Simon. Am învățat împreună aici.

De fapt, am învățat în bar. Ne place la nebunie să ne întâlnim cu toții la bar.

Clatină dezaprobator din cap.

— Asta-i... Exact la ce mă așteptam, declară ea.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că profiți de fiul meu încă din ziua în care v-ați întâlnit prima dată.

Îmi țin respirația pentru o clipă.

— C... ce?!

Expresia ei e glacială.

— După ce ai auzit de moștenirea lui, cât de repede ai hotărât să pui mâna pe el, Sabrina? Este foarte convenabil că el plătește pentru tot, în timp ce tu te duci „să studiezi" cu un alt bărbat.

Își bate joc de mine?

Îmi îndrept spinarea. Indignarea mă sufocă.

Una e ca mama lui să critice felul în care am grijă de casă. Pot să îndur. Pot să trec și peste observațiile ei despre alăptat. Adevărul e că și pe mine mă îngrijorează cât de puțin ia Jamie în greutate, chiar dacă doctorul mă asigură că e absolut normal ca bebelușii alăptați să fie puțin mai slăbuți decât restul. Nu-mi

pasă dacă mama lui Tucker își bate joc de cum îmi cresc copilul și de cum mă ocup de treburile casnice.

Dar *nu* voi accepta să sădească în sufletul lui Tucker bănuieli oribile și suspiciuni nefondate.

Pot supraviețui singură. N-am *nevoie* de Tucker. Îl *vreau* pe Tucker. Îl vreau atât de mult, încât aș renunța la toate pentru el și pentru Jamie.

Cu toată demnitatea de care sunt capabilă, o înfrunt pe doamna Tucker.

— Te respect foarte mult. Sunt mamă de abia patru luni. Îmi închipui că am greșit de o mie de ori. E greu, dar îl am pe Tucker, fiul tău extraordinar, care mă ajută la fiecare pas. Nu-mi pot închipui cum ai reușit să-l crești de una singură. Dar, deși te apreciez atât de mult, nu te las să insulți orice fac aici. Asta-i casa mea. Nu sunt perfectă, dar mă străduiesc cât pot de mult. O iubesc pe Jamie, îl iubesc pe Tucker, iar dacă Harvardul, munca mea sau orice altceva le-ar amenința vreodată fericirea, aș renunța imediat la acel lucru.

Ochii ei căprui se măresc.

— El și Jamie sunt cei mai importanți oameni din viața mea, adaug înverșunat. Vreau să mă asigur că-i păstrez în viața mea, că pot susține familia noastră și îi pot oferi lui Jamie o copilărie mai bună decât cea pe care am avut-o eu. Iar dacă asta presupune să învăț împreună cu un tip, așa să fie! Apropo, tipul respectiv e căsătorit și are doi copii.

Se aude un foșnet în spatele doamnei Tucker. Văd o umbră profilându-se dincolo de ea. E Tucker. S-a oprit în prag.

Zâmbește radios și anunță:

— Carevasăzică mă iubești!

39.

Tucker

Sabrina pare că vrea să intre în pământ. Știu că nu-i place să fie pusă în situații delicate. N-aș învinovăți-o dacă ar rupe-o la fugă.

Indiferent ce i-a spus mama mea înainte să intru în apartament — și intenționez să aflu fiecare cuvânt pe care l-a rostit mama —, categoric i-a insuflat Sabrinei curaj. Se încruntă scurt în direcția mamei, apoi se întoarce spre mine și se uită drept în ochii mei.

— Da. Te iubesc.

— De când?

— Dintotdeauna, la dracu'!

Când mama tresare, Sabrina îi aruncă o privire sfioasă.

— Scuze! Eu și Tuck încercăm să ne schimbăm vocabularul. Încă mai avem de muncă. O să-mi faci morală și din cauza asta?

Buzele mamei zvâcnesc de parcă încearcă să nu râdă. Își pune paltonul și cizmele.

— Nu, îngaimă ea. De fapt... Mă duc să mă plimb puțin. Îmi place zăpada.

— Pe naiba! exclam eu.

Mama urăște iarna. O știu foarte bine.

— Te rog, John, grăbește-te cu schimbarea vocabularului!

Mama iese din apartament. Eu și Sabrina schimbăm o privire.

— Îmi pare rău, spune Sabrina.

— Pentru ce?

Mă apropii de ea. Îi cuprind șoldurile zvelte în palme.

— N-am vrut să fiu nepoliticoasă cu mama ta. Mi-a zis niște lucruri jignitoare. Nu merită să ți le reproduc acum. În plus, presimt că acum n-o să le mai repete.

— Pentru că știe că mă iubești?

— Da.

Îi cercetez chipul frumos și zâmbesc.

— Deci mă iubești dintotdeauna?

— Ei, poate că nu chiar dintotdeauna, recunoaște ea. N-o să mint, Tuck: când ne-am întâlnit prima oară, mi-ai vorbit despre o legătură care s-a creat între noi. Ai zis că ai simțit ceva când ochii noștri s-au întâlnit pentru prima dată.

Sabrina oftează.

— Dar, Tucker, în noaptea aia am simțit numai dorință.

— Știu.

— Acum nu mai simt doar dorință. Asta s-a schimbat de mult.

Nu mă pot abține s-o tachinez.

— De când? Când ai realizat că ești moartă după mine?

— Nu știu. Poate la întâlnirea aia ridicolă în patru. Sau când ai avut grijă de mine, când mi-a fost rău. Când mi-ai dăruit servieta. Când l-ai pocnit pe Ray, după ce a vrut să mă pipăie. Nu știu de când, Tuck. Tot ce știu e că te iubesc.

Simt un nod în gât.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că mi-a fost frică. Nu eram sigură că și tu mă iubești...

— Râzi de mine? Mi-am pierdut capul după tine în secunda în care ne-am întâlnit. Doar o știi.

— M-am gândit că judeci cu scula. Băieții au obiceiul ăsta.

Are dreptate, dar eu nu sunt așa.

— Și apoi am rămas însărcinată. M-am temut că, de fapt, confunzi sentimentele tale pentru bebeluș cu ceea ce simți pentru mine.

Își trece o mână prin părul mătăsos.

— Dar lucrul cel mai important este... a fost... că eu... eu...

Îi mângâi coapsele.

— Tu ce?

Lacrimile i se agață de genele lungi.

— Refuz să fiu tipa care-ți distruge viața. Deja te-am făcut tată mai devreme decât plănuiai. N-am vrut ca dragostea să complice totul. N-am vrut... N-am vrut ca, într-o zi, să-ți dai seama că mă urăști.

Mârâi agasat.

— Să te urăsc? Dumnezeule, femeie!

O trag la pieptul meu și-mi îngrop fața în gâtul ei.

— Tot nu pricepi, nu-i așa?

— Ce să pricep? întreabă ea, cu voce stinsă.

Vorbesc din inimă. Spun exact ce-mi trece prin cap:

— Tu. Eu. Noi. Situația asta. Tu ești unica fată, Sabrina. Pentru mine nu mai există alta pe lume. Dacă aș fi fost la volan și te-aș fi văzut mergând pe marginea șoselei, aș fi smuls și eu din motor vreo două bujii ca să pot petrece măcar cinci secunde în prezența ta. Tu ești aleasa!

Respirația ei se poticnește.

Vorbesc mai departe:

— Chiar dacă nu mi-o dăruiai pe Jamie, care e cel mai uimitor cadou din lume, tot aș fi vrut să fiu cu tine. Chiar dacă nu mi-ai fi zis că și tu mă iubești, m-aș fi mulțumit cu ceea ce

ai fost dispusă să-mi dai, doar ca să putem fi împreună. Nu-mi pasă dacă ceea ce-ți zic acum mă face să par jalnic.

În clipa asta, expresia Sabrinei e îndârjită.

— Nu ești jalnic! Niciodată n-ai putea fi jalnic.

Îi cuprind fața în palme și-i șterg lacrimile.

— Sabrina James, ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Zâmbește.

— Nu. Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat *mie*.

Dau s-o sărut, însă un plânset izbucnește în apartament.

— Iar *ea* — șoptesc eu — e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat amândurora.

O lacrimă se prelinge din genele ei și îi alunecă pe obraz.

— Da. Ai dreptate.

Jamie țipă din nou. Ne grăbim să ajungem la ea. La ușă, în fața camerei copilului, mă opresc în loc și o iau de mână.

— Las-o să mai țipe cinci secunde, îi propun. Parcă stabiliserăm să încercăm și metoda asta.

Buzele ei tremură, gata să schițeze un surâs.

— Am crezut că nu ești de acord cu asta.

Sabrina își îngroașă vocea și încearcă să-mi imite accentul sudist:

— „N-o s-o las pe prințesa mea să sufere, scumpo. Care tată ar face asta?"

Dându-mi ochii peste cap, o trag spre mine. Îi mușc ușor buza de jos. Drept răspuns, Sabrina geme, ceea ce mă atâță la culme.

— Am vrut un sărut, nu sunete sexy, bombăn eu.

— Ghinion! Ai parte de amândouă.

Își strecoară limba în gura mea și mă sărută apăsat. Amândoi scoatem zgomote sexy. Când ne desprindem din îmbrățișare, pufnim în râs. Jamie încă țipă.

— Hai să ne ocupăm de prințesă! spune Sabrina.

Mă pălmuiește în joacă peste fund. Intrăm mână în mână în camera fiicei noastre.

EPILOG

Sabrina

Un an mai târziu

Tucker păşeşte în faţa mea, în separeul arenei TD Garden. O ţine în braţe pe Jamie, care se agită. Eforturile ei de a-i scăpa din strânsoare sunt inutile, căci Tuck este puternic. De când a început să meargă, cu greu o mai prinzi. E teribil de rapidă. Jur că e de ajuns să întorc capul şi copilul *dispare*. În ultima vreme, am început să-i înţeleg pe părinţii care-şi ţin copiii în lesă şi ham.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spune Tucker.

Câteva capete se întorc în direcţia noastră. Abia dacă-i cunosc pe jumătate dintre prezenţi în separeul pentru management. Dar vederea celor pe care îi recunosc îmi aduce un zâmbet fericit pe buze.

Grace aleargă la noi.

— Ce bine c-aţi venit! Logan o să fie încântat că aţi reuşit.

— A fost cât pe ce să nu reuşim, spune Tucker încruntat, după care ciufuleşte părul roşcat al fetiţei noastre. Prinţesa nu se putea hotărî jacheta cărui unchi s-o poarte.

— Ha! pufnesc eu. *Ea* nu se putea hotărî?

O îmbrățișez cu drag pe Grace și fac același lucru cu Hannah, care a venit să ne salute.

— Tuck este cel care se plângea și se lamenta.

— Până la urmă, n-a ales niciuna, comentează Hannah.

Zâmbind, îmi arată tricoul roz de hochei pe care îl poartă Jamie. Pe spatele tricoului sunt cusute litere care alcătuiesc cuvintele „Fata lu' tata". E făcut la comandă, bineînțeles. Lui Tucker îi plac lucrurile făcute la comandă. Chestiile ridicole care i se năzare nu sunt disponibile pentru clienții normali.

— O să le poarte pe rând, promite Tucker. La un meci o să poarte jacheta lui G., la următorul, pe cea a lui Logan. Bună, Jean! Mă bucur să te văd.

O îmbrățișează pe mama lui Logan, care strălucește de mândrie.

O înțeleg. Fiul ei se pregătește să-și facă debutul în liga profesioniștilor, după ce un an de zile a jucat pentru ceea ce Tuck numește „echipa fermierilor". Încă nu m-am ostenit să aflu mai multe despre hochei. Sunt prea ocupată cu al doilea an la Harvard. Nu știu cum, am reușit să trec de primul an fără să am o cădere nervoasă. Ba chiar am început să scriu pentru *Law Review*, spre marea invidie a lui „Căpățână de Varză" — adică Kale.

Și Tuck o duce bine. Barul i-a adus un profit mai mare decât ne așteptaserăm. O parte din bani au fost puși deoparte, pentru viitoarele taxe de facultate ale lui Jamie. Tucker plănuiește să investească restul de bani în a doua locație. De data asta, locul va fi în centrul orașului. Va fi ori un eșec strivitor, ori un succes imens. Am încredere în iubitul meu, așa că mizez pe a doua variantă.

— La naiba! exclamă Tucker. A început meciul?

— De două minute, zice Hannah. Logan nici măcar n-a intrat.

— S-ar putea să nu joace deloc, spune Grace, morocănoasă. M-a avertizat că s-ar putea să nu-l bage pe gheață.

— Firește c-o să-l pună să joace, declară Jean. Logan e un superstar.

Îmi ascund zâmbetul. Știu cum e să fii o mamă mândră de puiul ei. Săptămâna trecută, Jamie a rostit primul ei cuvânt — Boo —, iar eu mai c-am țopăit de fericire. Am înregistrat-o spunându-l de trei ori, apoi i-am trimis clipul mamei lui Tucker. M-a sunat imediat și am petrecut treizeci de minute sporovăind despre cât de deșteaptă e Jamie.

Mă înțeleg minunat cu mama lui Tucker încă de când a acceptat faptul că-l iubesc pe fiul ei și că nu am de gând să mă despart de el. Nu știu dacă ne vom înțelege la fel de bine în primăvara viitoare, când se va muta la Boston. Sunt puțin agitată la gândul de-a o avea în preajmă. După prima zi de naștere a lui Jamie, la care doamna Tucker nu a fost prezentă, mama lui Tucker a hotărât că pur și simplu *nu poate* locui atât de departe de scumpa ei nepoată. Mai întâi vrea să economisească bani și apoi se va muta pe Coasta de Est ca să-și deschidă propriul salon de coafură. Tucker insistă, bineînțeles, să-i ofere capitalul necesar pentru afacere.

Viitorul meu soț este un sfânt. Când m-a cerut de nevastă, după mica petrecere aniversară a lui Jamie, aproape că am refuzat. Câteodată mă sperie cât de bun e omul ăsta. Mi-e teamă c-o s-o dau în bară, dar Tucker îmi reamintește că noi doi vom fi *împreună*. Pentru totdeauna.

— Unde-i Dean? întreb eu.

— N-a putut ajunge la timp, explică Hannah. Antrenează echipa de hochei de fete de la școala lui. Au antrenamente marțea și în serile de joi.

Ca să ajung la acest meci de marți seara a trebuit să renunț la o întâlnire de studiu, cu grupul meu. Dar pentru Dean și Allie este mai greu să lase totul deoparte, fiindcă locuiesc în Manhattan. Totuși au reușit să ajungă la petrecerea pentru ziua de naștere a lui Jamie. Dean i-a cumpărat un unicorn de pluș. Jamie îl ia cu ea peste tot.

Hannah, Carin, Hope, Grace și eu ne întâlnim o dată pe lună, orice-ar fi, ca să discutăm despre facultate, viață și dragoste. Carin a rupt-o cu asistentul universitar bărbos. Este îndrăgostită nebunește de un lector londonez, venit temporar la universitatea ei. Zice că e mai sexy pentru că are accent britanic. Nu pot s-o contrazic. Ador vorba tărăgănată a lui Tucker. Sper să nu-și piardă niciodată accentul sudist.

Hope mi-a spus că ea și D'Andre plănuiesc să se căsătorească și să întemeieze o familie. Ne invidiază c-o avem pe Jamie. Hope mi-a zis că vor să devină părinți cât mai curând.

Una peste alta, suntem fericiți.

Câteodată mă îngrijorez că suntem *prea* fericiți, dar apoi, când o vizitez pe Nana, îmi vin în fire. Eu și Tucker suntem fericiți pentru că vrem să fim, pentru că ne investim energia și emoțiile unul în celălalt, în cel mai bun mod posibil.

Mai demult, scopul meu era să am succes în viață. Nu pricepeam că succesul nu e reprezentat de note, de burse universitare sau de realizări în carieră, ci de oamenii pe care am norocul de a-i avea în viața mea.

Privesc împrejurul meu. Vreau să-i îmbrățișez pe toți și să le mulțumesc că mă iubesc la rândul lor.

Dragostea este scopul final. Și am fost suficient de norocoasă — al naibii de norocoasă! — încât să am parte de ea.

NOTA AUTOAREI

Nu-mi vine să cred că aceasta este a patra carte din seria „Off-Campus"! Întotdeauna e tare trist să-mi iau rămas-bun de la personajele pe care le iubesc. Dar nu vă neliniștiți, dragi cititori! Cărțile acestea vor avea și ecranizări.

Ca întotdeauna, n-aș fi putut duce la bun sfârșit acest proiect fără ajutorul unor persoane formidabile. Le mulțumesc cititoarelor primelor versiune ale manuscrisului, Viv, Jen, Sarina și Vi, pentru feedbackul lor neprețuit și, în general, pentru prietenia lor sinceră. Îi sunt recunoscătoare editoarei mele, Gwen, cea mai mare iubitoare de câini de pe planetă și, prin urmare, cea mai de treabă persoană.

Publicistei/susținătoarei/sufletului meu pereche, Nina Bocci, îi sunt recunoscătoare că iubește seria aceasta la fel de mult cât o iubesc eu.

Lui Nicole și Natashei, îngerii mei trimiși din Cer.

Kristy, mulțumesc că muncești atât de mult pentru grupul de pe Facebook. Lui Sharon Muha, doar așa!

În sfârșit, vă mulțumesc VOUĂ, bloggerilor și celor care fac recenzii, care sunteți încântați de această serie și o recomandați on-line. Le sunt recunoscătoare cititorilor care mi-au trimis cele mai drăguțe și entuziaste mesaje despre cărțile mele. Le mulțumesc membrilor grupului de Facebook „Everything Elle Kennedy", care zilnic mă fac să râd. Mulțumesc că v-ați făcut timp să-mi citiți cărțile!